

ΣΧΟΛΕΙΟΝ

ΤΩΝ

ΝΤΕΛΙΚΑΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ

ΗΤΟΙ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΗΘΙΚΟΝ

Περιέχον τὰ περίεργα συμβεβηκότα τῶν ὠραιότερων
γυναικῶν τοῦ Παρισίου, ἀεμαζουσῶν
κατὰ τὸν παρόντα Αἰῶνα.

Ἐκ τῆς

Γαλλικῆς διαλέκτου τῶν πρώτων μεταγραφῶν

Παρὰ τοῦ

ΡΗΓΑ ΒΕΛΕΣΤΙΝΔΗ

ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας.

Ἐκ τῆς Τυπογραφίας

ΙΩΣΗΠΟΥ ΤΟΥ ΒΛΟΥΜΕΪΣΤΕΡΟΥ.

1790.

238

122449

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ.

Ἡ ἄκρα ἔφεσις ὅπου ἔχω εἰς τὸ νὰ δώσω μίαν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην ἡδονικῶν ἀναγνώσεων, αἱ ὁποῖαι καὶ εὐφραίνουσι, καὶ τὰ ἤθη τρόπον τινὰ ἐπανορθοῦν, μὲ παρεκίνησε νὰ ἀναλάβω τὴν μετάφρασιν τῶν ἱστοριῶν τούτων, ὅπου ἐνταυτῷ νὰ ἡδύνω, καὶ νὰ ὠφελήσω τὸν ἀναγνώστην μου.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν παύουν πάντοτε οἱ φιλοκατήγοροι νὰ ἐφευρίσκουν αἰτίας, διὰ νὰ ἐξασκοῦν τὴν γλῶσσαν τους, νομίζω ὅτι θέλουν μεμφθῆ καὶ ἐμὲ, πῶς ἐκλεξα ἐρωτικὴν ὕλην (πρᾶγμα ὅπου συνειθίζεται ἀπὸ κάθε τάγμα ἀνθρώπου τῶρα εἰς τὸν αἰῶνα μας, καθὼς εἶναι γνωστὸν) ἐρωτικὴν λέγω ὕλην διὰ γύμνασιν τῆς φιλοπονίας μου, καὶ ὄχι ἄλλην. Ἀποκρίνομαι λοιπὸν, ὅτι οἱ ἐμπεριεχόμενοι τῷ παρόντι βιβλίῳ ἔρωτες, εἰς ὑπανδρείαν καταντῶν, ἢ ὅποια εἶναι μυστήριον, καὶ ἅς μὴν πολυλογοῦν.

Ἡ μετάφρασίς μου εἶναι ἐλευθέρα, ἦγουν μόνον κατὰ νόημα (ἐπρόσθεσα καὶ μερικὰ) ἐπειδὴ καὶ ἂν ἀκολουθοῦσα κατὰ λέξιν τὸν συγγραφέα, μὲ φαίνεται], πῶς δὲν ἐγίνετο κατάλληλος μὲ τὸ ὕφος τῆς γλῶσσης μας, διατὶ ἔχει ἢ κάθε μία τὸν ἰδιωτισμὸν τῆς.

Τελευταῖον λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ προσφέρω αὐτὴν τὴν ἀπαρχὴν τῶν κόπων μου εἰς ὅλαις ταῖς αἰσθαντικαῖς νέαις καὶ νέους (ὡσάν ὅπου ὅλον τὸ βιβλίον ἐνάγεται [εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν) οἱ ὅποιοι ἐλπίζω πῶς θέλουν τὴν δεχθῆ εὐμενῶς, διὰ νὰ μὲ παρακινήσουν μὲ τοῦτο, νὰ ἐπιχειρισθῶ καὶ ἄλλο πόνημα· ἐρρώσθε.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

(Τὸ παρὸν μέρος ἐκδίδωμι, ὑποχρεωθείς πρὸς τοῦτο δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, ἵνα δώσω σώματα 285 εἰς τὸν ἀντίδικόν μου κ. Χουρμουζιάδην.

Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι τὰ ἅπαντα τοῦ Ῥήγα Φεραίου. Προσεχῶς συμπληρῶν αὐτὰ ἐκδίδωμι εἰς ἓνα τόμον οὐ μόνον τὰ διηγήματα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ μετάφρασιν τραγωδίας τοῦ Μεταστασίου, καὶ τὰ ποιήματα τοῦ ἀειμνήστου πρωτομάρτυρος τῆς ἡμετέρας καλλιγενεσίας, μετὰ βιογραφίας καὶ εἰκόνας τοῦ ἀνδρός, ἵνα πληρέστατα ἐπιδράσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἀπεφάσισα τὴν ἐκδοσιν.

Ὁ ἐκδότης

Χ. Α. ΔΟΥΚΑΣ.)

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

Ο ΝΕΟΣ ΕΞΩΜΕΡΙΤΗΣ.

Ὁ ἔρωτας ἐμποδίζει τὸν Βονζιὰν ἀπὸ τὴν ἀσέλγειαν	4
Κακοὶ ἄνθρωποι ἀρπάζουν τὴν Ἑλένην	9
Ὑπανδρεία τοῦ Βονζιὰν καὶ γηρεία του	13
Βάνει προξενίτην διὰ τὴν Ἑλένην	16
Ἐμπόδιον τοῦ γάμου	20
Πέρνει τὴν Ἑλένην	28

ΤΟ ΤΖΙΡΑΚΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ.

Δοκιμὴ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Λεάνδρου	39
Συνομιλία τοῦ Λεάνδρου καὶ τῆς Βριζίδ	42
Τὶ ἐσυνέβη τῶν Λεάνδρῳ	50
Ὁ Λεάνδρος πληγώνεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς Χλωρῆς	55
Πρώτη συνομιλία τῆς Χλωρῆς καὶ τοῦ Λεάνδρου	58
Δευτέρα συνομιλία πλέον ξεθαρρευμένη τῶν δύο νέων	62
Τρίτη σχεδὸν ἐρωτικὴ συνομιλία	66
Με ποῖον τρόπον ὑπανδρεύονται	69

Ο ΝΕΟΣ ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

Πρώτη συνομιλία τοῦ Μαρκῆ καὶ τῆς Λιζέτας	74
Συνομιλία τοῦ Μαρκῆ καὶ τῆς Δασκάλισσας	77
Ἀρχὴ τοῦ ἔρωτος τοῦ Μαρκῆ καὶ τῆς Λιζέτας	80
Φλογερὴ συνομιλία τοῦ Μαρκῆ καὶ τῆς Λιζέτας	85
Ὁ κρυφὸς ἔρωτάς τους ἐφανερώθη	90
Ὁ Μαρκῆς πέρνει τὰ μέτρα του πῶς νὰ φερθῇ πρὸς τὴν Λιζέτα	92
Ἡ Λιζέτα παρακαλεῖ τὸν Μαρκῆ νὰ μὴν τὴν στεφανωθῇ	93
Ὑπανδρεία τοῦ Μαρκῆ	97
Μίσος ἄσπονδον κατὰ τῆς ζωῆς τῆς Λιζέτας	101
Ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς ζωῆς τῆς Λιζέτας	103
Ἡ Κοντέσσα ὀργανίζει τὸν σκοτωμὸν τῆς Λιζέτας	108
Ἡ Κοντέσσα φαρμακώνει τὴν κόρην της	112
Ὁ Μαρκῆς στεφανώνεται τὴν Λιζέτα	113

Η ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

Σημεῖα τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος	419
Με ποῖον τρόπον ξεμυστηρεύονται τὸν ἔρωτά τους ..	423
Ἀποχωρισμὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ζεμύρας	429
Βάνουν εἰς τάξιν τὸ πρᾶγμα ..	432
Πῶς ἐκατορθώθη ἡ ὑπανδρεία τους ..	435

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΜΟΡΙ

Ἀκμὴ τοῦ ἔρωτος ..	443
Ἀνέλπιστα ἐναντία ὅπου συμβαίνουν τῷ Πόμ	446
Πρώτη ἀντάμωσις τοῦ Πόμ καὶ τῆς Ἀννέτας	449
Ἀποχωρισμὸς αὐτῶν ..	462
Ἀνέλπιστον συμβεβηκὸς τοῦ Πόμ ..	470
Τί ἔκαμεν ὁ Ρουσώ ἀφ' οὗ ἔπιασε τὸ γράμμα τοῦ Πόμ	474
Με ποῖα στρατηγήματα ὁ Πόμ ἀποκτᾷ τὴν Ἀννέτα	478

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ.

Πρώτη συνομιλία τῶν δύο νέων	486
Πόλεμος ἐρωτικὸς αὐτῶν	488
Παραπονεῖται διατὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷ, καὶ πῶς τὴν καταπεθεῖ ..	494
Ἡ μητέρα τοῦ Ζιουνὶν συντυχαίνει μὲ τὴν Αἰγλὴν	202
Φλοερὴ συνομιλία τῶν δύο ἐραστῶν	206
Ἑτέρα συνομιλία τῶν δύο ἐραστῶν	209
Ἀποχωρισμὸς τῶν δύο ἐραστῶν	212
Χωρισμὸς διὰ πάντα	214
Τελευταῖος ἀσπασμὸς ..	218

Ο ΝΕΟΣ ΕΞΩΜΕΡΙΤΗΣ.

Ένας νέος εξωμερίτης ονομαζόμενος Ζιακώ, στολισμένος με άκρην ωραιότητα και ξανθά μαλλιά, ώντας δεκαεξ χρονών ήλθε πρώτην φοράν εις τὸ Παρίσι· καὶ μετὰ τὸ νὰ εἶχεν ἀφήσῃ τὰ ἄγρια βουνὰ τῆς πατρίδος του, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρωγε μόνον μαῦρο ψωμί, καὶ ἔπινε τὸ θωλὸν νερὸν τοῦ ποταμοῦ, ἡ κώχη τοῦ Τζαρσιοῦ ὅπου ἐκόνευσε, τὸν ἐφάνη βασιλικὸν παλάτι. Ὅταν ἔτρωγεν ἄσπρον ψωμί, ἐνόμιζε νὰ εἶχε τὰ πλέον ἐκλεκτώτερα φαγητὰ ἐμπροστίᾳ του καὶ δουλεύωντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐκέρδαινε τὴν ζωοτροφίαν του καὶ ἦτον ὑπερευχαριστημένος εἰς τὴν νέαν κατάστασίν του.

Εἰς τὴν ἰδίαν κώχην τοῦ Τζαρσιοῦ, ἦτον καὶ τὸ σπῆτι ἐνὸς πλουσίου ὅστις εἶχε μίαν μονογενῆ θυγατέρα τῆς ἡλικίας τοῦ Ζιακώ, εὐγενικὴν, λεπτομίσιδην, μετὰ ἓνα χαμογέλασμα νοστιμώτατον, ἓνα μπόϊ χαριέστατον, ἓνα βλέμμα ἰλαρώτατον καὶ μαχμουρίκον. Ἡ Ἑλένη τοῦ Ροβέρ (εἴτι· ἦτον τὸ ὄνομά της) δὲν ἦτον μήτε ξανθὴ μήτε μαυροδερὴ, πλὴν τὰ σταχτερά μαλλιά της, ξαπλωμένα εἰς τοὺς ὤμους της μετὰ ἀμέλειαν, τὴν ἐδίδαν ἕναν ἀέρι, ὅπου ἐμάγευε ταῖς καρδιαῖς τῶν ἀνθρώπων· τὰ ἀμυγδαλωτὰ μάτια της ἦτον γαλανὰ, τὰ μισίδια της μαυρωπά, τὸ πρόσωπόν της τρυφερὰ χρωματισμένον, τὸ σῶμα της σύμμετρον, τὸ στόμαχ της πολλὰ μικρὸν, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της ἡδονικὸς, τὸ περιπάτημά της καμαρωτὸν, καὶ τὰ κινήματά της πιδεκτὰ καὶ εὐστροφά. Ὅσον ἀπλοῦς, ὅσον εξωμερίτης καὶ ἂν ἦτον ὁ ἄθλιος Ζιακώ, τὰ μάτια του πάλιν τὴν ἐπαρτήθησαν μετὰ περιέργειαν, εἶδε τὰ ἄπειρα θέληγτρά της, τὰ ἀμίμητα κάλλη της, καὶ ἡ δελικὰτη καρδιά του παρευθὺς αἰσθάνθηκε τὸ

τί αξίζουν· μά πῶς νὰ ξεστομίση ὁ δυστυχὴς τὴν φλόγα ὅπου τὸν κατέτρωγε; ἢ ἂν τὴν ἔλεγεν, ἦτον ὅρα γε ἐέβαιος πῶς θὲ νὰ εἰσακουσθῇ; ἡ ποταπὴ κατάστασις του, τὸ ἐπυγχωροῦσε τάχα καὶ νὰ ἐλπίσῃ; . . . . αὐτοὶ οἱ λυπηροὶ στοχασμοὶ τὸν ἐβίαζαν νὰ καταπίνῃ τοὺς ἐαθεῖς στεναγμούς του, καὶ τὸν κατεδίκαζαν εἰς μίαν αἰώνιον σιωπὴν· ἀρκετὸς καιρὸς ἀπέρασεν ἐν ὧσιν νὰ γένῃ καμμία ξεμυστήρευσις εἰς τὸν σφυδρὸν τοῦτον ἔρωτα, τόσον ἀπὸ τῆς ἑνὸς μεροῦ, ὅσον καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Οἱ δύο νέοι γειτόνοι ἐμεγάλωναν ἀπ' ὀλίγον, ὀλίγον, καὶ αὖξαινεν ἡ ἀγάπη μετὰ τὴν ἡλικίαν τους, ὁ Ζιακὼ πονῶντας μετὰ τὴν ψυχὴν του τὴν κόρην τοῦ Ρόξερ χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ, ἦτον πολλὰ ὀγλήγῳρος, ὑπήκοος, καὶ πιστὸς εἰς τὸ νὰ δουλεύῃ τὸ σπῆτι τους· μερικαῖς φοραῖς ἐλάμβανε τὸν μισθὸν του ἀπὸ τὸ τρυφερὸν χεράκι της, καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἄχ τι εὐτυχὴς ὅπου εἶμαι, ἡ χρυσὴ κερά μου ἐγγίζειν αὐτὰ τὰ ἄσπρα, καὶ ἐτὶ καταφιλιῶντάς τα, ἐπεριόριζεν εἰς αὐτὸ μόνον ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν του· ὅθεν μετὰ ἄκραν προσοχὴν, τὰ ἔβανε ξεχωριστὰ, καὶ τὰ ἐφύλαττε περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ τὰ ἐκδεύσῃ εἰς μέρη ὅπου ἐνόμιζεν ἄξια διὰ λόγου της, τὰ ἔδιδεν εἰς τὸ νὰ μάθῃ νὰ γράφῃ καὶ νὰ διαβάσῃ, εἰς τὰ ὅποια καὶ ἐπρόκοπτε θαυμασίως. Ἀχ, καὶ πῶς νὰ μὴν προκόψῃ κάνεις εἰς μαθήματα ὅπου πλερώνονται μετὰ ἄσπρα ἐνὸς ἀξιολατρεύτου ὑποκειμένου;

Εἰς τοὺς δεκατέσσαρας χρόνους, τὰ δύο τοῦτα χαριέστατα πλάσματα, ἦτον ἀξιαγάπητα, καὶ δὲν ἐχόρταινε κάνεις νὰ τὰ ἐλέγῃ. Ἡ Ἑλένη σωστὸ κοριτζίκι πλέον, ἦτον ὡραιότατη, ταπεινὴ, περιμαζωμένη, καὶ μετὰ γούστον ἐξαιρετον. Ὁ Ζιακὼ πάλιν, ὀγλήγῳρος, παστρικός, ἐφοροῦσε ποταπὰ φορέματα ἀπὸ τζόχα, πλὴν ζαρίμικα, ταῖς κύριακαὶς ἐστολίζετο μετὰ μίαν ἄλλην παστρικήν ξεχωριστὴν φορεσίαν. Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἄρχισε νὰ μεγαλῶνῃ ὁ ἔρωτας εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ νὰ τὸν κάμνῃ μέρα, νύκτα νὰ ἀγρυπνῇ. Ἡ Ἑλένη, μόνον ἡ Ἑλένη τὸν ἐφαίνονταν τὸ πλέον ἐπιθυμητὸν ὑποκείμενον τοῦ κόσμου, καὶ ἄξιον διὰ τοὺς στεναγμούς του, διὰ τοῦτο καὶ ἐπεσεν ὁ δυστυχὴς εἰς μίαν βαθυτάτην μελαγχολίαν.

Τί νὰ κάμῃ ὁ κακορίζικος νὰ τὴν ἀπολαύσῃ; ἡ τέχνη ὅπου ἐπιχειρίζετο, δὲν ἦτον ἄρτι τὸ πρῶτον καὶ μεγαλύτερον ἐμπόδιον εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν του; καὶ ἡ κοινὴ ιδέα τῆς ἀγενείας του, τὸ μεσότηειχον εἰς τὸ νὰ ἐλπίσῃ τὴν ἀπόκτησίν της; ὅθεν κατὰ πρῶτην προσβολὴν, ἐφυγεν ἀπ' ἐκείνον

τὸν μαχαλὲ, (ἤρχετο ὁμῶς κάθε βράδυ μὲ σκοπὸν διὰ νὰ βλέπῃ μίαν στιγμὴν τὴν χρυσὴν τοῦ Ἑλένης ἀπὸ μακρὰ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρὸς της) καὶ ἐπῆγεν εἰς ἓνα χάνι, ὅπου μὲ κάθε λογῆς τρόπον, ἔπασχε νὰ ἐλκύῃ τὴν ἀγάπην τῶν ἀρχόντων, ὅπου ἤρχοντο ἐκεῖ, εἰς τὸ ὅποιον καὶ ἐπέτυχε, μὲ τὸ νὰ ἦτον παστρικός καὶ καλούτζικος· ἓνας πλούσιος βλέπωντάς τον, ἔλαβε κλίσιν, καὶ ἐρώτησε διὰ λόγου του, ποῖος εἶναι, τὸν ἐπαίνεσαν μερικοὶ ὅπου τὸν ἔξευραν καὶ ἔττι τὸν ἐδέχθη ἐκεῖνος, διωρίζοντάς τον νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα τοῦ ἀχουρίου.

Εἰς αὐτὴν τὴν νέαν κατάστασίν του, ὁ Ζιακὼ πάντοτε ἔχωντας τὸν νοῦν καὶ τὴν πληγωμένην καρδίαν του εἰς τὴν Ἑλένην, ἐστοχάζετο νὰ προχωρήσῃ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν μὲ τρόπους, ἀξίους καὶ τιμήμενους, διὰ τὸ ὠραιότατον πλάσμα ὅπου ἐλάτρευε· καὶ μὲ ὅλον ὅπου δὲν εἶχε σχεδὸν καμμίαν ἐλπίδα νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, πάλιν τὴν ἐνόμιζεν ὡς δέσποιναν τῆς ζωῆς του καὶ τὸν ἐφαίνετο πῶς ἐκείνη τάχα τὸν βλέπῃ εἰς κάθε κίνημά του, καὶ πῶς ἐμελλε νὰ τὸν ζητήσῃ καμμίαν φορὰν λογαριασμὸν διὰ τὰ καμώματά του.

Ἐμβαίνωντας λοιπὸν εἰς τὸν νέον αὐθέντην του, ἄφησε τὸ ὄνομα Ζιακὼ (καθ' ὃ ποταπότερον) καὶ ἔλαβε τὸ, Βονζιάν, ὅπου ἦτον ἐπίθετον τῆς φαμυλίας του, καὶ ἤρμωσε καλλήτερα εἰς τοῦ λόγου του· τὰ χρυστὰ ἦθῃ καὶ ἡ καλαῖς δούλευσές του, κατὰ τύχην ἔγιναν φανερά εἰς τὸν αὐθέντην του, μὲ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ὁ ῥηθεὶς πλούσιος εἶχεν ἓνα μονογενῆ υἱὸν κακῶν ἡθῶν ὑποκειμενον, ὁ ὁποῖος ἐτοιμαζέτο ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, νὰ διαφθείρῃ τὴν πατρικὴν του περιουσίαν. Αὐτὸς ὁ νέος ἐσυναναστρέφετο μὲ κακῆς διαγωγῆς ἀνθρώπους, ἔχωντας πολλὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ἐνα βράδυ εὐρισκόμενος μὲ μίαν Δάμαν, κομμάτι ἀνωτέρας τάξεως, εἰς τὸν ὄνδα του, ὄχι κατὰ τὴν χρησιμότητα τῶν ἡθῶν ὁμῶς ὕστερον ἀπὸ μίαν διεξοδικὴν λογομαχίαν, ἀπεφάσισε νὰ τὴν παίξῃ καὶ μίαν φέσιν· τὰ ἄγρια μεσάνυχτα, ὄντας ὁ καιρὸς πολλὰ χαλασμένος, καὶ μὴ βλέποντας κανένα μικρότερον κατὰ τὴν τάξιν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρὸς του, ἀπὸ τὸν ἐξωμερίτην Βονζιάν, τὸν ἐφώνησε μὲ θυμὸν, καὶ τοῦ τὴν ἐπαράδωκε, προστάζοντάς τον, νὰ φερθῇ πρὸς αὐτὴν, μὲ τὴν τελευταίαν καταφρόνησιν, νὰ πηγαίῃ μαζὺ της, καὶ νὰ τὴν θεατρίσῃ εἰς τοὺς γονεῖς της. Ὁ Βονζιάν, δὲν ἀπεκρίθη τίποτε ἐν τοσούτῳ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ αὐθέντου του, ἀλλ' ἐγῆκε μὲ τὴν κοπέλλαν ἔξω, ἐμπροσθεν τῆς ὁποίας εἶχον ὄψιν.

αὶ ῥηθεῖσαι προσταγαί· ὅθεν ἀφ' οὗ ἔμειναν οἱ δύο μόνοι τους, ἡ δυστυχὴς ἐκείνη ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ νέου λέγουσα.

Ὁ ἔρωτας ἐμποδίζει τὸν Βονζιὰν ἀπὸ τὴν ἀσέλγιαν.

ΔΑΜΑ. « Μὴ μὲ θεατρίσετε αὐθέντη μου, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, ὡδιατὶ ἂν μάθῃ ὁ κόσμος τὰ ἄσεμνα κινήματα μου, ἐγὼ εἰ-
ναι χαμένη ἢ κακοῤῥίζικη διὰ πάντα· ἀφήστε με νὰ πηγαίνω
μονάχη ὅπως ἠμπορέσω, ἀπὸ κώχην εἰς κώχην ἕως τὸ σπῆτι
μου, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ βάλετε εἰς πρᾶξιν τὴν βάρ-
βαρον προσιαγὴν τοῦ αὐθέντου σας, νὰ μὴ μὲ πηγαίνετε
ἐκτὶ εὐθείαν καθὼς σὰς εἶπε, μήπως καὶ μάθῃ ἡ γειτονιά μου
πὸ μέγαλον αὐτὸ σφάλμα μου, τὸ ὅποιον σὰς τάζω ὅτι, δὲν
θέλω τὸ ξανακάμῃ πλέον ἐν ὅσῳ ζῶ· πρὸς τοῦτοις μὲ τὸ νὰ
ἐγνωρίζω πολλὰ καλὰ πῶς δὲν πρέπει νὰ φανῶ . . . σκληρὴ
ν . . . διὰ ἐκεῖνο ὅπου . . . ξεύρετε . . . πῶς . . . ἀφήνομαι
πλέον εἰς τὴν διάκρισίν σας· σὰς παρακαλῶ ὅμως καὶ αὐθις,
ὡς εἶναι διὰ τὴν ζωὴν σας, τὴν τιμὴν μου νὰ φυλάξετε σιω-
πῶνται, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ πολλὰ ὀλίγον ἐθύλαξα. »

BONZIAN. « Μὴ φοβᾶσθε Κερᾶ μου τελείως, ἐγὼ ἔχω κά-
ποιον σέβας εἰς ταῖς δάμας, μὲ ὅλον ὅπου μὲ κακοφαίνεται
διὰ τὰ ἄτοπα καμώματά σας· ὅσον ποταπὸς καὶ ἂν εἶμαι,
ἐπικρίνω μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν νὰ χάσω τὴν ὀλίγην κυ-
ριότητα ὅπου ἔχω εἰς τὸ παρὸν ἀρχοντικόν, παρὰ νὰ ὑπο-
φέρῃ ἡ καρδιά μου νὰ κακοπάθετε τίποτε· ξενυκτίζετε ἀπόψε
ἡμιναχοῦς εἰς τὸν πτωχὸν ὄνδρά μου, ἐγὼ πηγαίνω ἀλλοῦ,
καὶ αὐριον σὺν Θεῷ, θέλω σὰς εὐγάλει ἀπὸ μίαν κρυφὴν πορ-
τίτζα ὅπου ἀντικρίζει εἰς τὸν μέγαλον δρόμον. »

ΔΑΜΑ. « Ὅχι σὰς παρακαλῶ μὲ δάκρυα, ἐγὼ φοβοῦμαι μο-
νηχῇ, τρέμω, καθίζετε μαζί μου, δὲν σὰς ἀφήνω, λυπη-
θῆτε με . . . »

Ὁ Βονζιὰν ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἐπίμονον παρακάλεσιν τῆς δά-
μας, καὶ ἔμεινε πλέον, τί ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ; . . . ἄπειροι
συλλογισμοὶ ἀνέβαινον εἰς τὸν νοῦν του, ὁ καιρὸς, ἡ μοναξιά,
ὁ τόπος, τὸ ὑποκείμενον, ἡ κλίσις τῆς, ἡ ὁμιλία τῆς, φρικτὰ
τὸν ἐπολεμοῦσαν· « Θυμήσου τὴν Ἑλένην, Βονζιὰν (ἔλεγεν εἰς
τὸν ἑαυτὸν του) ἐκείνη εἶναι παρὼν, σὲ βλέπει, κάθε σου πα-
πραμικρὸν κίνημα παρατηρεῖ· ἀφ' οὗ εἶσαι ὑστερημένος ἀπὸ τὰ
καγαθὰ τῆς τύχης, φύλαξε καὶ τὴν καρδιά σου παστρικὴν (διὰ
νὰ μὴ σὲ τύπητῃ ἡ συνείδησίς του). Αὕτη εἶναι ἐνέχυρον ἀλ-
λουνοῦ, πῶς τὴν δίδεις εἰς ξένα χέρια ; » Μὲ παρομοίους σῶ-

φρονας στοχασμούς ἐπεριχαράκωνε τὸν ἑαυτὸν τοῦ, ἐναντίον τῆς νεανικῆς ὁρμῆς, ὡς τόσον, ἐκατήντησε τὸ πρᾶγμα εἰς συνουσίαν, ἢ ἄσπευτος ξένη ἄρχισε νὰ λέγῃ τὰ μυστικά της εἰς τὸν τιμημένον νέον, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὴν βιάσῃ, καὶ ἐξευστηρέυθῃ ὄχι μόνον τὴν κατάστασίν της, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὸ γένος της· πόσον ἐστάθῃ ἐκστατικὸς ὁ νέος (ἐπειδὴ καὶ δὲν τὴν εἶχε γνωρίσῃ προτῆτερα ἐξ αἰτίας τῆς νυκτός) βλέπωντας πῶς ἐκείνη ἦτον μία γειτόνισσα τῆς ἡγαπημένης τοῦ Ἑλένης, καὶ τὸν εἶχε παραγγείλῃ κάμποσαις φοραῖς νὰ τὴν ψωνίσῃ διάφορα πράγματα. Δὲν ἠμπόρεσεν ὁ δυστυχὴς νὰ ἀνισταθῇ εἰς τὸ ὑπερβολικὸν πόθον ὅπου ἐτυραννοῦσε τὰ σπλάγχνα τοῦ, καὶ νὰ μὴν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υἱείας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν ἡ πληγωμένη καρδιά τοῦ.

«Οἶδεν ἀνδρὸς ἀρετὴν θαυμάζειν καὶ πολέμιος» εἶπεν ἕνας· ·· καὶ τὰ μολυσμένα στόματα, ἐπαινοῦν μερικαῖς φοραῖς τὸ μέριτον. Ἐκείνη ἡ ἄσωτος ἐπαράστησε τὴν ὥραιαν Ἑλένην διὰ μίαν νέαν στολισμένην, μὲ χίλια προτερήματα, ὅτι ἀπέφυγε ταῖς ἀτακταῖς καὶ ἐπικίνδυναις συναναστροφαῖς τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πολλοὶ νέοι ἠθέλησαν νὰ τὴν φέρουν εἰς τὰ νερά τους, πλὴν τοῦ κακοῦ ἐπάσχησαν, μὲ τὸ νὰ μὴν ἐχωρίζετο ποτὲ ἀπὸ τὴν μητέρα της, καὶ δὲν ἐστάθῃ τρόπος νὰ τὴν εὗρουν μονάχην· ἐπειδὴ ὁμως (ἀκολούθησε νὰ λέγῃ αὐτὴ) ὁ υἱὸς τοῦ αὐθέντου σας τρελαίνεται διὰ λόγου της, τὸν ἔδωκα χρηστὰς ἐλπίδας πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τοῦ, καὶ ὅτι θέλω συνενεργήσῃ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου κάτι τι, εἰς τὸ νὰ εὖκολυνθῇ ἡ ὑπόθεσις.

BONZIAN. Ἀἶχ καὶ γιατί τοῦ ὑποσχεθήκατε ; · · · »

ΔΑΜΑ. «Τί νὰ κάμω; ἐγὼ ἔπατχα νὰ καταπραῖνω ταῖς ἀκατάσταταῖς φαντασίαις τοῦ μὲ κάθε λογῆς τρόπον. Αὐτὸς μὲ ἐπῆρε μὲ χίλιας ὑποχρεωτικαῖς τζιριμόνιαις ἀπὸ ἕνα σπῆτι εἰς τὸ ὑπόποιον ἐπαίζαμεν πικέτο· · · · ἄχ ἂν ἔξευρα πῶς θε νὰ κωταντήσῃ τὸ πρᾶγμα ἔτσι, ἐλάβωσα πολλὰ καλλίτερα μέτρα, καὶ δὲν ἤρχομουν μαζί του. Τὸν ὑποσχεθῆκα ὅμως, ἂν δὲν μὲ σθεατρίσῃ διὰ κάτι μυστικὰ ὅπου ξεύρει δικὰ μου, νὰ τὸν πηγαίνω εἰς ἕνα ζιαφέτι προσποιουμένη πῶς εἶναι συγγενὴς μου, μὲ τὸ νὰ ἦναι νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἴδιον σπῆτι, καὶ τὸ πλέον ὠριότερον κορίττι τοῦ Παρίσιου, ἡ Ἑλένη δηλαδὴ μὲ τὴν μητέρα της »

Ὁ Βονζιὰν ἀναψεν ἀπὸ ἕναν ὑπερβολικὸν θυμὸν, καὶ ἄρχισε νὰ κατηγορῇ τὴν Δάμα διὰ τὴν νὰ κάμῃ τοιοῦτον ἀχρεῖον κίνημα ἐναντίον τῆς ὑπολήψεως τοῦ κοριτζίου, δὲν ἐφοβήθη τὸν Θεόν ;

μέ ὄλον τοῦτο ἐρωτῶντας ἔμαθε καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον ὅπου ἔμελλε νὰ κουρδισθῇ τὸ εὐμορφο αὐτὸ ζιαφέτι.

Τὸ πουργὸ, ὁ νέος ἐτοιμάζετο νὰ τὴν ξεβγάλῃ, τὴν ἔφερε πολλὰ ἐπιτήδεια εἰς τὴν πορτίτζα ὅπου ἐπροεῖπε, καὶ τὴν εἶχε πηγαίνῃ ἔως εἰς τὸν δρόμον. Ὁ γέρων αὐθέντης του ὅμως, πίνωντας τζιμπουκι εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ὀνδᾶ του τὴν ἐστοχάσθηκε, ὅθεν ἔστειλε τὸν ἐπιστάτην τοῦ σπητιοῦ του κατόπι καὶ τῶν δύο, μὲ προσταγὴν του νὰ τοὺς γυρίσῃ πίσω.

ΓΕΡΩΝ. «Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ κοπέλλα ἀχρεῖε, ποῦ τὴν πηγαίνεις;»

BONZ. » Αὐθέντη μου εἶναι μία Δάμα εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελα νὰ δειξῶ δούλευσιν καὶ νὰ τὴν πηγαίνω σπῆτι της . . . . . »

ΓΕΡΩΝ, «Δούλευσιν ἄσωτε; ἂ ὡς φαίνεται ἤθελες νὰ μᾶς ἀποκοιμήσῃς μὲ τὰ ἀπλούτζικα χαμογελάσματα ὅπου ἔδειχνες εἰς ὄλους μας, ναί; γλήγωρα νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπῆτι μου. Ἀμὴ τοῦ λόγου σου κερά μου (γυρίζοντας πρὸς τὴν δάμαν) δὲν ἠμπορούσατε τίχα νὰ ἐκλέξετε κανένα καλλίτερον εἰς τὸ σπῆτι μου, παρὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ ἀχουριοῦ μου; ἐγὼ ἢ ὁ υἱός μου . . . . . λόγου χάριν . . . . . δὲν . . . . . »

Αὐτὰ λέγωντας ὁ γέρων ἄρχισε νὰ ξεσουφρώνῃ τὸ μέτωπόν του καὶ νὰ χαδεύῃ τὸ πηγούνι της. Ἐπειτα λέγει πρὸς τὸν ἐπιστάτην, πῆγαινε καὶ διώξε τὸν πανοῦργον αὐτόν, φίλευσέ τον καὶ μὲ κάμποσες ξυλιαῖς ἀντίς διὰ ῥώγαν· ὁ ἄθλιος Βονζιὰν ἀκούωντας, εὐγῆκεν ἔξω χωρὶς νὰ συντύχῃ λόγον, καὶ ἐμβῆκεν εἰς συλλογισμόν.

» Αὐθέντη μου εἶπεν ἡ Δάμα (παρακλινουμένη ἀπὸ συμπάθειαν, καὶ λαμβάνωντας ὀλίγον θάρρος ἀπὸ τὸ κίνημα τοῦ γέροντος τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τὴν συγχίσῃ ἂν ἦτο τιμημένη) αὐτὸς ὁ κακοῤῥίζικος νέος δὲν ἔκαμεν ἐκεῖνο ὅπου ὑποθέτετε· ἂν μὲ δίδετε τὴν ἄδειαν, θέλω σᾶς ἐξομολογήθῃ τὴν ἀλήθειαν. »

ΓΕΡ. » Διὰ τί ὄχι; τὸ κάμνω μόνον διὰ χατῆρι σας, ὅπου νὰ ἀκούσω τὸ ἡδονικὸν σοχπέτι σας, ὄχι ὅμως διὰ ἐκεῖνον τὸν ἀχρεῖον α . . . . . ὃχ τί καλούτζικι ποῦ εἶναι; (α) . . . » Ὅθεν ἀφ' οὗ ἔμεινε μοναχὴ ἄρχισε καὶ τὸν ἐδιηγῆθη ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὲ τὸν υἱόν του.

ΓΕΡ. « Καλὲ ἀληθινὰ εἶναι αὐτὰ ὅπου μὲ λέτε; »

ΔΑΜ. « Τῇ ἀληθείᾳ, ἔτζι ἀκολούθησε τὸ πρᾶγμα αὐθέντη μου. »

ΓΕΡ. α Ἀμὴ αὐτὸς ὁ ξεμυλισμένος βλέπει πῶς τὸν διώχουν,

(α) Μὲ τὸν νοῦν του.

καὶ δὲν λέγει πῶς· . . . μὲν ὅλον τοῦτο χαίρομαι ὅπου εἶναι
 οὐμιστικός, καὶ δὲν ἐπρόδωσε τὸν υἱόν μου, ὃς μὲ φωνάξῃ καί-
 νεις τὸν Βονζιάν ἐδῶ (α) Καίμενε ἐσὺ εἶσαι μὲ τὴν ὁλότῃ βόδι,
 ὁδῶς εὐγε σου ἔτζι πρέπει νὰ εἶσαι· κάθισε πάλιν, καὶ δού-
 ρλευέ με· ἀκούεις, θέλω ἔχει τὴν φροντίδα σου, καὶ πῆγαίνε
 νὰ εὐχαριστῇς τὴν Μαδάμα, διὰτὶ χωρὶς τὴν συνδρομὴν τῆς
 πρεσβύ· . . . μῆτε ἔξευρα πῶς εἶσαι τόσον ζῶον, καὶ ἔτζι ἀναγ-
 οκαῖος, πῆγαίνε τώρα καὶ κατόπι σὲ συντυχαίνω, θύμωσέμετο.

Ἀφήνω κατὰ τὸ παρὸν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς διηγήσεως τῶν
 αἰσχυρῶν συμβάντων, ἐνὸς γέροντος ἀσώτου καὶ μιᾶς φαυλοβίου
 γυναικός.

Ὁ Βονζιάν ἀντάμωσεν ὕστερον τὸν αὐθέντην του, τοῦ ὁποῖου
 αἱ προσταγαὶ ἦτον ὅτι νὰ εὐρίσκεται πάντε εἰς τὸ γαμπινέτο,
 καὶ νὰ ἐπαγομπῇ εἰς τὸ χιζμέτι τῆς ῥηθείσης· ὅταν ἔρχεται,
 ὁ νέος καὶ δὲν τὸ ἔπτερξεν ὅθεν τοῦτο ἐπαρκίνησεν εἰς δευτέ-
 ραν ἀγανάκτησιν τὸν ἀκόλαστον γέροντα. Κατὰ τύχην ὅμως
 προτοῦ νὰ ψυχρανθῇ ἐπάνου του, εἶχε μιλήσῃ εἰς τὸ τραπέζι
 δι' αὐτόν, ἐπαινῶντας τὸν εἰς τοὺς συγκαθημένους, διὰ τὴν
 ἄκραν ἐμπιστοσύνην, τὴν χρηστότητα τῶν ἡθῶν του, καὶ τὴν
 ἀπλότητά του διηγούμενος ἐπὶ τούτοις καὶ τὸ νέον συμβεβηκός,
 χωρὶς νὰ φανερώσῃ πῶς εἶχε μέρος τόσον αὐτός, ὅσον καὶ ὁ
 υἱός του.

Δύο γερόντισσας ἀδελφαῖς πολλὰ πλούσιαις καὶ χωρὶς ἀνδρας
 ἤκουσαν αὐτὴν τὴν διήγησιν μὲ κάποιαν περίεργον ἔφασιν, εὐ-
 γαίνωντας λοιπὸν τὸ ἔραδν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ σπῆτι τοὺς
 πῆν ὦραν ὅπου ὁ γέρων τὸν ὕβριζε διὰ τὴν ἀνυποταξίαν του,
 ἐζήτησαν καὶ αὐταῖς τὸν γέρον νὰ τὸν συντύχουν, ἔστειλαν τὸ
 καπέλι τοὺς τὸν ἦρπε τὸν ἔφερε, καὶ τὸν εἶπαν κρυφά, νὰ ταῖς
 ἀκολουθήσῃ. Ὁ Βονζιάν μὲ εὐχαρίστησίν του ἔλαβε τέλος πάν-
 των τὴν τιμὴν νὰ ἀναΐβῃ πίσω ἀπὸ τὴν καρέτα· τὸ ἔραδν ὑ-
 πηρέτησεν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ τὸ πουργὸ τὸν ἔκαμαν ἐπιστά-
 τιν τοῦ σπλητιοῦ τοὺς.

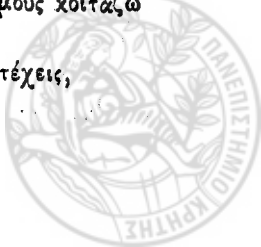
Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ὄντας, πάλιν ἤμειραν καὶ
 νύκτα δὲν ἤμπορούσε νὰ ξεχάσῃ μίαν στιγμὴν τὴν ἀξιολάτρευ-
 τὴν του Ελένην, πλὴν στοχαζόμενος καὶ τὸ ἀδύνατον τῆς ἀ-
 πολυσεύς τῆς, ἀπεφάσισε καὶ νὰ κοσμήσῃ τὸν ἑαυτόν του, μὲ
 τίποτες προτερήματα, μὲ διαγωγὴν τιμημένην, καὶ φρόνιμην,
 διὰ νὰ γένη ἄξιος ἐραστής τῆς χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ καμμίαν ἐλπίδα

ὁ πτωχὸς ποτὲ νὰ τὴν κάμῃ ἐδικήν του (ἐπειδὴ καὶ ἐγνώριζε τὸ εἶναι του) καὶ ἂν ἔμελε νὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ τύχη του κανένα καιρὸν εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἄλλαν μεγαλητέραν κυβέρνησιν, εἶχεν ἀπόφασιν, νὰ τὴν μεταχειρισθῇ μὲ ἄκραν εὐθύτη ταψυχῆς καὶ σωφροσύνης, ζῶντας εἰς μίαν ἐρημίαν, καὶ χωριζόμενος ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐνθύμησιν τῆς ὠραίας του Ἑλένης.

Λέγουν πῶς ἡ ἐλπίδα εἶναι μία παχεῖα τροφή τοῦ φλογεροῦ ἔρωτος, ὅπου ἐν ὧσιν εἶναι κοντά του, τόσον ἐκεῖνος θρέφεται καὶ αὐξάνει. Ὁ Βονζιὰν ὡς φαίνεται, ὄντας βέβαιος διὰ τὴν καθαρότητα τῆς καρδιάς του αἰσθάνετο εἰς τοὺς τρόπους, ὅπου ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ, κάποιαν εὐγενικὴν δύναμιν, ἥτις τὸν εὐχαριστοῦσε, καὶ τὸν ἐδίδοε μίαν κρυφὴν ἐλπίδα· μὰ τὸ φλογερὸν πάθος ὅπου ἐδοκίμαζε διὰ τὴν Ἑλένην (τὸ ὅποιον δὲν ἦτον εἰς τὸ χέρι του νὰ τὸ σβύσῃ πλέον) ἐκαταστήθῃ μιᾶς λογῆς λατρεία, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνε νὰ βλέπῃ τὸ λαχταριστὸν ἀμόρι του εἰς ἓνα ὕψος ἀνεπίβατον, καὶ ἐμετάβαλε τὴν ἄκραν ἐπιθυμίαν τοῦ ἔρωτός του εἰς θαυμάσιον σέβας, καὶ ὑπόκλισιν. Ἡ πληγωμένη καρδιά του ἐγένεν ἓνα θυσιαστήριον, εἰς τὸ ὅποιον καθ' ἐκάστην ἐπρόσφερεν ὀλοκαυτώματα στεναγμῶν καὶ δακρύων, διὰ τὴν θεὰν ὅπου ἐλάτρευεν· ὅθεν διὰ νὰ κρητῇ ἀδιακόπως τὸν νοῦν του μὲ παρρησίους γλυκεῖς στοχασμοὺς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν, ἔκαμνε ἓνα νόμον, ὅτι ποτὲ του νὰ μὴ πλαγιάσῃ νὰ κοιμηθῇ πρὸ τοῦ νὰ τὴν ἰδῇ. Ἄφηνεν ὅλαις ταῖς δουλείαις του, ὁ κατακλυσμὸς τοῦ κόσμου δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἐπῆγαινε ἀπὸ μακρὰ (μερικαῖς φοραῖς τὴν ἄκουεν ὅπου ἐτραγουδοῦσε) τὴν ἔβλεπε, καὶ ἐγύριζεν εἰς τὴν κατοικίαν του ὅλος φλόγα. «Ἄχ ὁ δυστυχὴς ἔλεγε, ποῦ ἐγώ, καὶ ποῦ ἔκεῖνη. Ἄχ ἄσπλαγχνη καρδιά μου, εἰς ποῖον λαβύρινθον δεινῶν μὲ καταποντίζεις; πῶς μὲ φλογίζεις, φλογίζεσαι, καὶ ἔτι πάλιν εἶσαι ἡ αὐτή; πῶς ἠδύνεσαι εἰς τοὺς πόνους, εὐχαρίστησαι εἰς ταῖς λύπαις, δικαιολογεῖς τὸν ἑαυτὸν σου ἕως καὶ νεῖς αὐτὴν τὴν θλιβεράν στιγμὴν τῆς ἀπελπισίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πλάττεις μόνη σου τὴν φαντασίαν, πῶς ἔχει τάχα νὰ σφυτρώσῃ ἡ ἐλπίς τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν βασάνων σου, καὶ τὸ κρῖνεις εὐδαιμονίαν σου νὰ τὸ φρονῇς; τέλος πάντων.

Πῶς βαστάς καρδιάμ θαυμάζω, ὅταν τοὺς καῦμοὺς κοιτάζω
ποῦ τραβᾷ παντοτεινά,

Κι' ἄνεσιν ποσῶς δὲν ἔχεις, μῆτε πλέον ἀπαντέχεις,
ἔλεος ἀπὸ τινά.

Ἐβουθίσθης εἰς τὰ πάθη, ἡ ἐλπίδα σου ἔχῃ
 εἰς τὸ νὰ λευθερωθῇς.
 Πχιὰ τὴν τύχην μεσιτεύεις, θάνατον σκληρὸν γυρεύεις,
 καὶ τὸν κόσμον δὲν ποθεῖς.
 Ἡ καρδιαῖς ἰξεύρω τόπον, ἔχουν στήθη τῶν ἀνθρώπων,
 κί ὄχι μέρος φλογερὸν.
 Μὰ ἐσὺ καρδιά θλιμμένη, πῶς εἶσαι κατοικημένη
 καὶ βαστᾷς τόσον καιρὸν ;
 Νᾶσαι στὸ δικό μου στήθος, ὅπου ἔχει φλόγαις πλῆθος,
 λαύραν ὑπερβολικὴν,
 Καὶ φλογίζει τόσους χρόνους, μὲ σκληροὺς μυροὺς πόνου ;
 κ' ἐσὺ πάντα νᾶτ' ἐκεῖ ;
 Αὐτὸ στήθος δὲν ὁμοιάζει, φλόγαις τόσαις ἀρ' οὐ βγάζει
 εἶναι Αἴτης τὸ δουνό.
 Καὶ Ὁκεανὸν ἂν χύσω, δὲν εἶν' τρόπος νὰ τὸ σδύσω
 μήτε τὸ καταπονῶ
 Ἀπορῶ πῶς ὑπεφέρεις, μὲ φωτιαῖς νὰ παραδέρης,
 ν' ἀναλᾷς σὰν τὸ κερί,
 Καὶ νὰ χύνεσ' ἀπ' τὰ μάτια, ἡ νὰ γίνεσαι κομμάτια,
 καὶ νὰ εἰς' ὅλο γερή.
 Βλέπω καὶ εἶσαι γραμμένη, γιὰ νὰ ζῇς τυραννισμένη,
 πάντα ὅσον κί' ἂν σταθῇς
 Διὰ τοῦτο δὲν πεθαίνεις, εἰς τὰ ὅσα κί' ἂν παθαίνεις,
 ὦ καρδιάμ πολυπαθῆς.
 Ἀφ' οὗ τόσον ὑπομένεις, κί' ἀπ' τὸν τόπον σου δὲν βγαίνεις
 μόνον στέργεις νὰ πονῇς.
 Πχιὰ καρδιὰν δε σ' ὀνομάζω, ἀλλὰ βέβαια σὲ κράζω
 πέτρην τῆς ὑπομονῆς.

Κακοὶ ἄνθρωποι ἀρπάζουν τὴν Ἑλένην.

Ὡς τόσον εἰς τὸ νέον ἀρχοντικόν, ὅπου ἦτον ἀγαπημένος ἀπὸ
 ὅλους, δὲν εἶχε ξεχάσει τὸ ζιαφῆτι ὅπου ἐκείνη ἡ μουσαφίρισα
 πρὸ ἡμερῶν τὸν εἶπε πῶς ἔμελε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν υἱὸν τοῦ πρῶ-
 τιν αὐθέντου του, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν χρυσὴν
 Ἑλένην· ὅθεν ἐπρόσεχε μὲ ἀκραν παρατήρησιν νὰ μὴν τύχῃ καὶ
 τὴν συνέβῃ τίποτες ἐνάντιον· μίαν ἡμέραν ὅπου ἔκαμνε τὴν
 καθημερινὴν β.ζιτάν του εἰς τὴν πόρταν της εἶδε τὸ ἀγγελικὸν
 πρόσωπόν της, παρὰ συνήθειαν στολισμένον, καὶ μὲ τὴν μητέ-
 ρα της νὰ εὐγαίῃ· αὐτὸν, καὶ ὡσὰν νὰ τὸν εἶχεν εἰπῇ κάνεις

ἐκείνην τὴν ὥραν, πῶς πηγαίνουν εἰς τὸ ζιαφέτι, ταῖς ἀκολου-
θησε λοιπὸν ἀπὸ μακριὰ ἕως εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον
ἦτον ἐνὸς τιμημένου ἀρχοντος, ἐν τοσούτῳ προσμένωνντας εἰς
μίαν κώχην, εἶδε καὶ τὴν ἄσωτον ἐκείνην Δάμα, νὰ ἔρχεται
μὲ τὸν υἱὸν τοῦ πάλαι αὐθέντου του, καὶ νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸ
ἴδιον μέρος. Αὐτὸς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐτραβίχθη εἰς τὸ ἐκεῖ
πλησὺν ἐργαστῆρι καὶ ἔγραψε τὸ παρὸν ραβιάσι.

‘Ραβιάσι τοῦ Βορζιὰν εἰς τὴν Μαδάμ ‘Ροβέρ.

Κεράμου!

«Ἡ ἄκρα μου ἐμπιστοσύνη μὲ παρακινεῖ νὰ σὰς δώσω τὴν
»παροῦσαν εἰδήσιν ὅτι, ἀπόψε νὰ ἔχετε μάτια ἀνοιχτά διὰ τὴν
»ἀκριβήν σας, ἐπειδὴ καὶ αὐτοῦ εἰς τὴν συντροφίαν σας εἶναι
»ἓνα ὑποκείμενον ὁποῦ ἔχει κακοὺς σκοποὺς διὰ λόγου τῆς
»φυλαχθῆτε λοιπὸν διὰ ὄνομα Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν υπερβολικὴν
»ἀγάπην ὑποῦ ἔχετε εἰς τὴν φιλτάτην σας.

Μένω δὲ μὲ ἓνα βαθύτατον σέβας τῆς εὐγενείας σας
ταπεινότητος καὶ ὑποκλινέστατος δοῦλος

ΖΙΑΚΩ Ο ΕΞΩΜΕΡΙΤΗΣ. »

«Λοθεῖν τὸ παρὸν εἰς χεῖρας τῆς ἀρχοντίσσης τοῦ Ρόβεο εὐρι-
»σκομένης ἀπόψε εἰς τὸ ζιαφέτι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόντε Τότ. »

Ἀφοῦ τὸ ἐπίγραψε δὲν ἤξευρε τί τρόπον νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὸ
στείλῃ, μὲ τὸ νὰ μὴν ἠμπόρῃς νὰ ἀνταμώσῃ κανένα γνωρίμιόν
του· ὅθεν προσκαλῶντας ἓνα παιδί τὸ ἐφιλοδώρησε, καὶ τὸ
ἔστειλεν ἐπάνω εἰς τὸ σπῆτι μὲ τὸ ῥηθὲν γράμμα, τὸ ὁποῖον
ἐδόθη τῇ Μαδάμ Ροβέρ, τὴν ὥραν ὁποῦ ἐκάθισαν εἰς τὸ τρα-
πέζι, καὶ αὐτὸ ἔγινεν αἰτία διὰ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν τζέπην
τῆς, μὲ σκοπὸν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ εὐθὺς ὁποῦ σκυθῇ, τὸ ἐξέχα-
σεν δμως.

Ὁ ἄσωτος υἱὸς ὁποῦ ἐπρετέντερε τὴν Ελένην ἐκεῖνο τὸ βράδι,
ἔμεινεν ἐκστατικὸς βλέπωντας τὰ θέλητρά της, καὶ ἐδίδε τὴν
ὁδηγήτριάν του νὰ καταλάβῃ πῶς ἦτον κατὰ πάντα εὐχαρισ-
μένος, διὰ τὸ πεσχέςσι της· ἡ ὁποία ἐκ μέρους της δὲν ἔλειπεν
ἀπὸ τὸ νὰ τὸν ἐπαινῇ εἰς τὴν μητέρα τοῦ κοριτζινοῦ, λέγουσα
πῶς εἶναι ἓνα μέρος πολλὰ καλὸν, πλούσιον, καὶ ἀρυσωτά-
τον διὰ γαμβρὸς, καὶ πῶς ἀγαποῦσε πρὸ πολλοῦ τὴν κόρην της.

Ἡ μητέρα καὶ ὅλο ἐπροφυλάττετο, πλὴν ἐδειχνε καὶ μερι-
καὶς τζιριμιόναις εἰς τὸν νομιζόμενον ἐραστήν τῆς κόρης της,

μὲ κάποιαν προτίμησιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους συγκαθημένους· ἐτῆζετέλειωσε τὸ τραπέζι μὲ πολλὴν εὐθυμίαν, καὶ ἄρχισαν νὰ μισεύουν εἰς ταῖς ἐπτὰ ὥραις τῆς νυκτός· αὐτὸς εἶχε μίαν καρέταν, ἡ ὁποία τὸν ἐπρόσμενε κάτω εἰς τὴν αὐλὴν, ὅθεν ἐπροσκάλεσε ταῖς Δάμαις νὰ καταδεχθοῦν νὰ ταῖς πηγαίνει εἰς τὸ ἀρχοντικόν τους, τὸ ὁποῖον ἔστερξαν καὶ αὐταῖς ὕστερον ἀπὸ κάποιαις παραμικραῖς ἀντιλογίαις· ἄς ἀφῆσωμεν λοιπὸν αὐτοὺς νὰ πηγαίνουν εἰς τὸν δρόμον τους.

Ὁ Βονζιὰν ἀφοῦ ἐτελείωσεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ὄλας τοῦ τὰς ὑποθέσεις, ἐξαναβγήκε διὰ νὰ βεβαιωθῇ τι ἀπέγινεν ἐκείνη ὁποῦ ἐλάτρευε, καὶ βλέπωντας ἀπ' ἀντικρὺ ὅτι ὅλη ἡ συντροφία ἦτον ἀκόμη ἐκεῖ ἕως τὰ μεσάνυχτα, ἐκρύφθη εἰς ἓνα μέρος. Μετ' ὀλίγον βλέπει νὰ εὐγῇ ἡ Μαδάμ Ροζέρ μὲ τὴν κόρην της, ἡ ἀπατηλὴ γυνή, καὶ ὁ ἄσωτος, καὶ ἐμβῆκαν ὅλοι τους εἰς τὴν καρέταν, πρᾶγμα ὁποῦ τὸν ἔκαμε νὰ φρίξῃ, ἀκολούθησεν ὡς τόσον καὶ αὐτὸς κατόπι τῆς καρέτας τους· γυρίζοντας δὲ τὴν κώχην ἐνὸς σοκακιοῦ, ἔξη ἐπὶ ἀνθρώποι. ὤρμησαν εἰς τὰ διζγκίνια τῶν ἀλόγων, ἀνοίξαν τὴν πόρταν τῆς καρέτας, ἐτράβιξαν ἔξω τοὺς τρεῖς, καὶ ἄφησαν μόνον τὴν Ἑλένην μέσα, δύο ἀπ' αὐτοὺς ἀνέβησαν ἐπάνω, καὶ ἔδωκαν προσταγὴν εἰς τὸν βεζεταῖον (ἀρματηλάτην) νὰ τρέξῃ τὰ ἄλογα ἐν καιρῷ ὁποῦ οἱ ἄλλοι ἐβαστοῦσαν τὸ μαχαίρι εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀσώτου, καὶ τῶν δύο ἀρχοντισσῶν, διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσουν ἀπὸ τοῦ νὰ εὐγάλουν τζιμουδιά. Ὁ Βονζιὰν εἶδε παρευθὺς τι ἐδηλοῦσαν ἐκεῖνα ὅλα, καὶ μὴν ἀμφιδάλλωντας πῶς αὐτὸ ἦτον ἓνα στρατήγημα τοῦ παλαιοῦ τοῦ αὐθέντου, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Νὰ φωνάξῃ, δὲν ἐπροξενούσε κανένα ὄφελος, ἐπειδὴ καὶ ἦτον περασμένα μεσάνυχτα, μὲ τὸ νὰ εἶδεν ὁμως πῶς ὁ αἷτιος τῆς ἀρπαγῆς ταύτης δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀνταμώσῃ τόσον ὀγλύγωρα τὴν Ἑλένην, ἔβαλε κατὰ νοῦν, νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὰ σκοτεινὰ τὴν καρέταν, καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ εἰς τὸ πρῶτον κουλοῦκι (φυλακὴ) πιάνοντας μόνος τὰ γκέμια τῶν ἀλόγων. Ἐκείνη λοιπὸν τρέχει καὶ ὁ Βονζιὰν πετᾷ κατόπι της· εἰς τὸ καλὸν τοῦ ριζικὸν ἐκεῖ ὁποῦ ἤθελε νὰ γυρίσῃ εἰς μίαν κώχην ἐμπροστὰ εἰς τοὺς φυλακάτωρας ρίχνεται ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογα, εὐγάζει ταῖς φωναῖς, τρέχουν οἱ φύλακες, καὶ τὴν ἐμποδίζουν· οἱ δύο κακοῦργοι ἦτον τόσο ὀγλύγωροι ὁποῦ, ἐγλύτωσαν ἀμφότεροι· κοιτάζουν εἰς τὴν καρέταν, βλέπουν τὴν ἀθλίαν Ἑλένην λιγοθυμμένην, καὶ σχεδὸν ἡμιθανῇ. Πρωτοῦν τὸν Βεζεταῖον, ἐκεῖνος ἀπεκρίθη πῶς εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Καβαλιέρου Δουδάλ, πῶς τὸν

έβιασαν νά διώξη τὰ ἄλογα, καί πῶς εἶδῃσιν δέν εἶχεν ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἡ Ἑλένη ἐρχομένη ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον εἰς τὸν ἐαυτὸν της, ἄρχισε μὲ ἐκστασιν νά ζητῇ τὴν μητέρα της. Ὁ Βονζιάν εὐγῆκεν ἐμπρὸς της, καί τὴν ἐξήγησε μὲ συντομίαν, πῶς ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νά τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον δυσασπόμενον κίνδυνον. Ἐκείνη ἀκούωντάς τον ἐγνώρισε τὴν φωνὴν του, πλὴν μὲ τὸ νά εἶχεν ἀφήσῃ ἀπὸ πολλῆς τὸν μαχαλέ τους, ἦτον καλοφορεμένος, καί ἐδιόρθωσε τὴν ὁμιλίαν του, δέν ἤμποροῦσε νά τὸν καλοθυμηθῇ πῶς νά ἦναι ὁ Ζιακῶ, ὁ ὁποῖος τὴν εὐγαλεν εὐθὺς ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀμφιβολίαν, βεβαιώνωντάς την πῶς εἶναι τῷ ὄντι ὁ ἴδιος.

Ἐπῆγαν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν φυλάκων, ἐκεῖνα ὁποῦ ἔλεγεν ὁ Βονζιάν, μὴ δίδωντας καμμίαν ὑποψίαν διὰ τὸν Βεζεταῖον (μὲ τὸ νά ὠμίλησε μὲ φρονιμάδα, καί δέν εἶπε τίποτε περὶ τοῦ παλαιοῦ αὐθέντου του, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνο ὁποῦ ἤμποροῦσε νά ἀποδείξῃ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν) τὸν ἐβίασαν νά πηγαῖν ὁ ἴδιος τὸ κορίτζι εἰς τὸ σπῆτι της. Ὁ Βονζιάν ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς εὐδαιμονίας βλέπωντας πῶς εἶναι εἰς τὴν ἰδίαν καρέτα, μὲ ἐκείνην ὁποῦ τόσον καιρὸν ἐλάτρευεν ἡ ἐρωτικὴ καρδιά του. Δέκα φύλακες τοὺς ἐσυντρόφευαν ὥτ' εἰς θρίαμβον, καί ἔ-ξε μὲ αὐτὴν τὴν παράταξιν ἐφθισαν εἰς τὸ σπῆτι, ὅπου ὅλοι ἦτον κατασυγχισμένοι, βλέποντες ὅμως ἑξαφνα τὴν περιπόθητον θυγατέρα τους, ἡ ὁποία εἶχε λείψει μόνον δύο λεπτά μὲ τοὺς ἀρπαστάς της, ἡσυχάσαν τὰ πνεύματά τους, καί ἐδόξασαν τὸν Θεὸν ὁποῦ τοὺς ἐλυπήθη.

Κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἐνεργήσας νέος τὴν δολιότητα εἶχε μισεύτῃ πεζὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ροβέρ (ἐπειδὴ καί ἐσυντρόφευσαν ἕως ἐκεῖ παρηγοροῦντες τὴν γυναῖκα του) διατὶ ἤθελε γνωρίσῃ ἀφ' ἑκτὸς τὸν Βονζιάν. καί νά ὑποπτευθῇ τίποτε διὰ λόγου του, ἡ συντροφισσά του ὅμως ἦτον ἀκόμι ἐκεῖ· ἐκάθισε λοιπὸν κρυμμένος ἐν ὧσ' νά φύγῃ καὶ αὐτή, διὰ νά μὴν τὸν ἰδῇ εἰς τὸν δρόμον ἐρχόμενος μετὰ τῆς Ἑλένης, ἐπὶ πόνου τὴν εἶχε παρακαλέσῃ νά κάμῃ κάθε λογῆς τρόπον νά τοὺς ξοδιάσουν ἀφοπτεροὺς (ἂν ἦτον ἐκεῖ) προτοῦ νά τὸν ἰδοῦν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγίνε χωρὶς τζιριμνίας.

Ἀφ' οὗ ἔφυγε λοιπὸν καὶ ἐκείνη ἡ δολερὰ, ὁ Βονζιάν εὐγῆκεν εἰς τὸ παρόν. Ἡ ἀξιολάτρευτη Ἑλένη τρέχωντας μὲ χαρὰν ὑπερβολικὴν εἰς συναπάντησιν τοῦ νέου, ἐφώναξε εἰς τὴν μητέρα της, νά, ὁ ἐλευθερωτής μου κεράκα, νά, ὁ Ζιακῶ. Τότε ὅλον τὸ σπῆτι ἄρχισε νά τὸν καταφιλῇ καὶ νά τὸν χადεύῃ. „Κερά

μου (λέγει ὁ Βονζιάν εἰς τὴν μητέρα) καλὲ δὲν ἐπῆρατε ἓνα ἠγράμμα ὁποῦ ἐφῆς σᾶς ἔστειλα; ναι, ἀληθινά (εἶπεν ἐκείνη) ὑπλὴν τὸ ἐξέχασα εἰς τὴν τζέπην μου, κρίμα “ . . . τότε ἀνέγνωσε τὸ ραβδάσι, καὶ βλέπωντας μὲ ἄκρον τῆς θαυμασμὸν τὴν ὑπογραφήν, ἐφρενίτευσ διατὶ νὰ ἀμελήσῃ τὴν ἐπωφελῇ εἰσδῶσιν ὁποῦ τὴν ἐδίδεν. Ἐγὼ σᾶς χρεωστῶ διττῶς τὴν κόρην μου ἀκριβέ μου Βονζιάν (ἀκολούθησε νὰ λέγῃ ἡ μητέρα) ἐξηγήσατέ με ὁμῶς σᾶς παρακαλῶ αὐτὴν τὴν τρομερὰν προδοσίαν ὁποῦ ἔμελε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ κεφάλι μου; καὶ νὰ προξενήσῃ τὴν νάτιμίαν καὶ τὸν θάνατόν μου.

Ὁ νέος τὴν ἐπληροφόρησε διηγούμενος ὅλην τὴν ὑπόθεσιν καταλεπτῶς, καὶ κρύπτωντας τὸν φλογερὸν ἔρωτά του· μετὰ ταῦτα τοὺς ἄφησε τὴν καλὴν νύκτα, καὶ ἐγύρισε εἰς τὸ κονάκι του.

Ἵπανδρεία τοῦ Βονζιάν καὶ χηρεία του.

Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἀναφέρωμεν καὶ περὶ τῆς διαγωγῆς του εἰς τὸ σπῆτι τῶν δύο γεροντισσῶν ἀδελφῶν. Αὐτὸς ἦτον ὁ μουσικὸς τους, διοικοῦσε τὰ ὑποστατικά τους, καὶ δὲν τὸν ἔλειπεν ἄλλο, παρὰ νὰ ὀνομασθῇ καὶ ναικακῶρης. Ἡ ἄκρα ἐμπιστοσύνη του δὲν ἄφηνε τὴν ὀρθὴν συνείδησίν του νὰ πλουτίσῃ ἀπὸ σφετερισμοῦ· ὥς τὸσον τὸν ἀκολούθητεν ἓνα συμβεβηκός, τὸ ὁποῖον ἤθελε φέρῃ ἄνω κάτω ὅλαις ἐκείναις ταῖς γλυκαῖς ἰδέαις ὁποῦ εἶχε περὶ τῆς ἀκριβοῆς τοῦ Ἑλένης. Ἡ νεωτέρα ἀπὸ ταῖς δύο ἀδελφαῖς, ἡ ὁποία ἦτον πενήντα πέντε χρονῶν ἐσυνέλαβεν ἔρωτα διὰ λόγου του, τοῦ τὸ ἀπόδειχνε μὲ κάθε τρόπον τὸν ἐχάριζε πράγματα, τὸν ἐγλυκομιλοῦσε συχνά, ὁ Βονζιάν ὁμῶς ἐκαμώνετο πῶς δὲν νοιώθει. Τέλος πάντων μίαν ἡμέραν τὸν ἐξεμυστηρεῦθη ὅτι τὸν ἀγαποῦσε καθ' ὑπερβολὴν, καὶ ὅτι ἂν ζήτησιν μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς τῆς (ἡ ὁποία ἦτον ἐβδομήκοντα πέντε χρονῶν) νὰ τὸν πάρῃ ἄνδρα τῆς κρυφά. Ὁ νέος ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν φρονισμὸν εἰς τοὺς λόγους τῆς κεφαλῆς του, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη ἐν συντόμῳ ἀπέθανεν ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ, ἡ μικρότερη ἔμεινε κατευχαισμένη εἰς αὐτὸ τὸ συμβεβηκός, καὶ τὸ περισσότερον βλέπωντας τὸν ἑαυτὸν τῆς ἐλευθερωμένην ἀπὸ τὴν διεξοδικὴν ὑποταγὴν τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἄρχισε τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ γάμου τῆς, καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν τῆς ἀρρώστησε τὴν ἰδίαν βραδιά· μὲ τὸ νὰ ἦτον ὁμῶς εἰς ἓναν ἄκρον ἐνθουσιασμόν, καὶ ἐπιθυμοῦσεν ἀφεύκτως νὰ ὑπανδρευθῇ, ἠθέλησε νὰ στεφανωθῇ τὸν Βον-

ζιάν εις τὸ στρώμα, καὶ ἀπέθανε τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἀφίνων-
τάς τὸν μὲ προικοσύμφωνον ἕνα εἰσόδημα ἕως τριάντα χιλιά-
δαις γρόσια τὸν κάθε χρόνον. Τὰ ἐπίλοιπα ἔχη της τὰ ἄφησεν
εἰς τοὺς συγγενεῖς της, διὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσουν· τὸ ἄφησεν
ἔτι καὶ ἕνα χωρίον, ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ λάβῃ τὸ ὄνομά του
καὶ νὰ λέγῃται εἰς τὸ ἐξῆς Δαρμαντιέρ.

Ἀναμεταξὺ εἰς αὐτὰ, ὁ νέος δὲν ἐπῆγε μερικαῖς ἡμέραις διὰ
νὰ κάμῃ τὸ κρυφὸν χρέος του, παρατηρῶντας ἀπὸ μακριὰ τὴν
ὥραιαν ἑλένην του (ἐπειδὴ καὶ μὲ ὅλην τὴν δούλευσιν ὅπου ἔ-
δειξεν εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, πάλιν δὲν ἐλάμβανε τὴν ἐλευθερίαν
νὰ γειτονεύῃ συχνὰ τοὺς γονεῖς της) ὅθεν ἀφ' οὗ ἔβαλε τὰ πράγ-
ματά του εἰς τάξιν, ἀπέρασε κάμποσαις φοραῖς ἐμπροστὰ ἀπὸ
τὴν πόρταν της, μὲ πόθον ἄμετρον, πλὴν δὲν ἐστάθη τρόπος νὰ
ἀξιωθῇ ὁ κακορρίζικος, νὰ τὴν ἰδῇ· ἄρχισε νὰ δαγκάνῃ τὰ δά-
κτυλά του, καὶ νὰ ἐμβαίνειν εἰς ὑπερβολικὸν φόβον, μὴν ἰξεύρων-
τας ποία ἦτον ἡ αἰτία, ὅπου ἡ λαχταριστὴ Δέσποινα τῆς ζωῆς
του δὲν ἐφαίνετο, μήτε εἰς τὸ παράθυρον. Νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς γει-
τόνους, καὶ δὲν τὸν ἔδιδε χέρι, νὰ ἔμβῃ μόνος εἰς τὸ ἀρχοντι-
κὸν της, ἐφοβεῖτο νὰ μὴν προσκρούσῃ, ἔτρεχον λοιπὸν κρουνηδὸν
τὰ δάκρυά του, μὲ τὰ ὅποια κατέβρεχε τὸ ἔδαφος, καὶ ἐγέμι-
ζε τὸν ὀνδᾶ του ἀπὸ βαθεῖς στεναγμούς· ἀκατάπαυστα θρηνῶν-
ντας ἔλεγε, „ Ἄχ ἀκριβὴ μου ἑλένη, ἐλπίδα μου, ἀναπνοή μου,
ὅτι ἔγινες; ποῦ εἶσαι; μήπως ἄρά γε καὶ ἐπιβουλεύθη καὶ πάλιν
εἰς κάλλη σου; μήπως σὲ ἄρπαξαν; ἄχ ὁ κακορρίζικος· ἂν εἶναι
»ἔτζι, τί μὲ χρησιμεύει πλέον ἡ ζωὴ, ἂν ἔχω τὴν δυστυχίαν,
»διὰ νὰ σὲ ὕστερηθῶ, τί ὠρελοῦμαι νὰ ἀναπνέω τὸν ἀέρα ἄχ... »

Εἷς ὅ,τι κιᾶν στερήθηκα, στὸν τόπον ἔβαν' ἄλλο,

Σ' αὐτὸ ποῦ τώρα ἔχασα, δὲν ἔχω τί νὰ θάλλω.

ἔχασα τ' ὅ,τι δὲν μπορῶ, ποτὲ μου ν' ἀποκτήσω,

Καὶ πότε με εἰς ἐξῆς, πῶς ἔχω πῆχ' νὰ ζήσω;

Ὁ ἥλιός μου ἔλειψε, δὲν ἀνατέλλει πλέον,

Τὸ νὰ πεθάνω τῶ·οιωσα, πῶς εἶναι ἀναγκαῖον.

Κι' αὐτὴ ποῦ ζῶ, δὲν εἶν' ζωὴ, εἶν' θάνατος τεπτήλι,

Κι' ἂν ὁμιλῶ ὅχ' ἡ καρδιά, μόνον λαλοῦν τὰ χεῖλην.

Ὡς τόσον ἡ αἰτία τῆς ἀπουσίας τῆς ἑλένης ἦτον, μὲ τὸ εὐχα-
λεν εὐλογιαῖς, καὶ ὁ νέος δὲν εἶχεν εἰδῆσιν, παρὰ ἀφ' οὗ τὴν
εἶδε πῶς ἀνέλαβε, καὶ ἐσεργιάνιζεν εἰς τὴν σάλαν της, τὸ
ἐκατάλαβε. Κατὰ πρῶτον ἐφρίξεν ὁ πτωχὸς διὰ τὸν κίν-
δυνον μιᾶς τόσοῦ πολυτίμου ζωῆς· πλὴν ὕστερον σχεδὸν

τὸ ἐχάρη νομίζοντας πῶς τάχα θέλει εἶναι πλέον καταδεχτική εἰς τὸν ἔρωτά του μὲ τὸ νὰ ἐσκυλευθῇ, ὁμῶς τὸ ἐμετανόησε παρυσυῖς καὶ κατεδίχαζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ πάλιν, διατὶ νὰ σφάλλῃ, καὶ μὲ τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἀξιολάτρευτὴν τοῦ Ἑλένης. Ἡ κοκκινάδα τῆς εὐλογίας τῆς ἐπέρασε, καὶ μὲ ὅλον ὅπου εἶχε πεντέξι σημάδια, ἐγένεν εὐμορφότερη ἀπ' ὅτι ἦτον πρῶτα. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἰδῇ κἀνεις διὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ· εἶναι τῇ ἀληθείᾳ τὴν σήμερον εἰς τὸ Παρίσι, ἂν ὅχι ἡ πρώτη τὰ δευτερεῖα ὁμῶς εἰς κάμμιαν δὲν τὰ παραχωρεῖ. Ἰσως δὲν ἤθελε παρατηροῦν τὸ πρόσωπόν της τόσον, ἂν δὲν ἦτον ὀλίγον σηματοδευμένον, καὶ ἀφ' οὗ ἐγιναν πεντέξι λακκάκια ἀπορεῖ καθ' ἑνας πῶς αὐτὸ τὸ μικρὸν ψεγάδι, ἔδωκεν ἐκείνῃ τὴν ἐλκυστικὴν δύναμιν εἰς τὰ θέληγητρά της; καθένας τὴν κοιτάζει μὲ θαυμασμόν, καὶ πάντα τὴν εὐρίσκει χαριτωμένην (ὅχι, τί νόστιμον χαμογέλασμα ποῦ ἔχει;) ὅλοι κοινῶς παρατηροῦν, πῶς εἶναι ἀξία νὰ λατρεύεται ἀπ' ὅλαις ταῖς αἰσθαντικαῖς καρδίαις.

Ὁ ἐρωτικός Βονζιάν, ἄρχισε νὰ τὴν πονῇ μὲ ὅλην τοῦ τὴν ψυχὴν, ἡ φλόγα τοῦ ἐκαταστήθη ἀσβεστὴ, δὲν ἔδωκε, δὲν ἄκουε, δὲν εἶχεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἄλλο τίποτε, παρὰ τὴν λαχταριστὴν τοῦ Ἑλένης· ἡμέρα, νύκτα, κάθε ὥραν, κάθε στιγμήν, εἰς κάθε ἀναπνοὴν τοῦ, ἦτον πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦ ἡ χαριτωμένη εἰκόνα της. Ἐν τοσοῦτῳ ὅλο ἐβαστοῦσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ, καὶ ἔχοντας καλὸν φυσικόν, ἐπάραιτετο ὅλος εἰς τὴν ἀσκησιν τῶν προτερημάτων, καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς σπουδῆς· ἔστειλε καὶ μερικὴν βοήθειαν εἰς τοὺς πτωχοὺς συγγενεῖς τοῦ, μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχε μήτε πατέρα, μήτε μητέρα, ὅταν ἦλθεν εἰς τὸ Παρίσι, τὴν εἶχαν διώξῃ σχεδὸν ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐνὸς θείου τοῦ, αὐτὸς ὁμῶς πάλιν ἐφρόντισε διὰ τοὺς ἐξαδέλφους τοῦ, καὶ τοὺς εὐεργέτησεν ἐυκολύνωντάς τοὺς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των, τὸ ὅποιον εἰς ἄκρον τοὺς ἐχαροποίησε. Ἐπασχεν ὁμοίως νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς παλαιοὺς συντρόφους τοῦ, καὶ πρὸ πάντων ὅσους εἶχαν ἦθι χρηστά. Καὶ βέβαια ἔκαμε μὲ τοῦτο πολὺ καλὸν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ, παρὰ ἂν ἐξόδευσεν εἰς ἀνωταῖς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι σπάνιοι, ὅπου νὰ εἰσθῶν μὲ ζήλον, καὶ ἀγαθὴν προαίρεσιν ὅσους ἔχουν μέριτον. Ὁ Βονζιάν ἀνεπαύετο κάμνωντας τοιαύταις μικραῖς εὐεργεσίαις, καὶ εὐχαριστοῦμενος εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ, πῶς ἂν ἔξυρε τὴν πολιτείαν τοῦ, ἡ χρυσή τοῦ Ἑλένης, ἀφεύκτως ἤθελε λάβῃ καλὴν ὑπόληψιν διὰ λόγου τοῦ.

Πολλαῖς φοραῖς ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ τὴν ζητήσῃ διὰ σύζυγόν-

του, ἐπειδὴ καὶ εἶχεν ἀρκετὰ πλούτη, τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦσε νὰ τὰ χαρῇ μαζί της, πλὴν στοχαζόμενος πῶς τὸν εἶχαν ἰδῇ εἰς τὴν πρώτην καιάστασίν του, ἐνόμιζε πῶς εἶναι πάντῃ ἀδύνατον νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν συγγένειαν τῆς φαμελιάς της. Αὐτὸς ὁ στοχασμὸς τῆς πρώτης πενιχρότητός του τὸν ἐφαίνετο μία βαρυτάτη ἄβυσσος ἀφ' οὗ εὐγῆκε, πλὴν αὐταῖς ἡ λυπηραῖς ιδέαις δὲν ἐσύγχιζαν ταῖς ἐλπίδαίς του.

Βάνει προζενήτην διὰ τὴν Ἑλένην.

Μὲ τὸ νὰ αὖξινε λοιπὸν ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὸ ἀνίατον πάθος του, τὸν ἔκαμε πλέον νὰ σφαλίσῃ τὰ μάτια του εἰς ὅλα τὰ ἐμπόδια, καὶ νὰ τὰ ὑπερπηδήσῃ. Ὅθεν διὰ νὰ μὴ ἔχῃ κἀν τὸ παράπονον πῶς ἄφησε τὸ πρᾶγμα νὰ παρέλθῃ μὲ σιωπὴν, ἐστοχάσθη νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον. καὶ ἃς γένη ὅ,τι γένη. Ἦτον εἰς ἀμφιβολίαν ὅμως, πῶς νὰ κινήσῃ τὴν ὑπόθεσιν· νὰ τὸ εἰπῇ τὴν Ἑλένην ἀμέσως, ἢ νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς γονεῖς της. Τὸ πρῶτον ἦτον κίνημα πολλὰ δελικατόν, τὸ δεύτερον τὸν ἐφάνη συντομώτερον, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἀπεφάσισεν. Ὁ ὑπερβολικὸς ἔρωτας εἶναι ἓνα κουργιῶζο πρᾶγμα, παρομοιάζει ὀλίγον μὲ τὴν φυσικὴν ἐπιθυμίαν, πονεῖ κἀνεὶς τὸ ἐρώμενον ὑποκείμενον, τὸ πονεῖ ἐκ ψυχῆς χωρὶς ἄλλο, τὸ θέλει ἀφύευκτως, μακάρι νὰ εἶναι μισητὸς ἓνας ἐραστής, πάντοτε ἐλπίζει νὰ εὐχαριστήσῃ κἀνέναν καιρὸν τὴν καρδίαν του. Ὁ ἐρωτικὸς Βονζιὰν λοιπὸν ἐζήτησεν ἄνθρωπον διὰ νὰ θάλῃ προζενήτην· ἓνας καλόγηρος τὸν ἐράνην πολλὰ ἐπιτήδειος διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καθὼς εἶναι γνωστὸν, χώνονται παντοῦ καὶ τζιριζοῦν νὰ προζενήσουν εἰς ἄλλους τὸ καλὸν ὅπου αὐτοὶ λέγουν, καὶ δείχνουν τάχα πῶς οἰκιοθελῶς τὸ ὑστεροῦνται. Ὅθεν εἰς αὐτὸν εἶπε τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν τῆς πρώτης καταστάσεως του, τὸν ἐπαρακάλεσεν ὅμως νὰ μὴ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του προβάλλωντας τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἀπλῶς πῶς ἓνα ὑποκείμενον κυβερνημένον πλὴν ἐξωμερίτης, ζητεῖ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ συγγενευθῇ μαζί τους.

Ὁ Παπᾶς ἀνεπλήρωσε πολλὰ καλὰ τὸ ἐλτζιλίκι του κάμωνωντας χίλιους ἐπαίνους διὰ τὴν καλὴν κατάστασιν τοῦ ὑποκειμένου, διὰ τὰ χρεστά ἦθη του, καὶ κάτι τι διὰ τὴν κρυφὴν ἀγάπην ὅπου ἔπρεπε πρὸς τὸ σπῆι τους. Ὁ Ροβέρ διὰ νὰ δώσῃ μίαν σωστὴν ἀπόκρισιν, ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τι ἄνθρωπος εἶναι. Ἐγύρισεν λοιπὸν ὁ μεσίτης νὰ δώσῃ τὴν χαροποιὰν αὐτὴν εἰδήσιν

εἰς τὸν Βονζιάν, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὰ συλλογικά του ἀπὸ τὴν ἄκραν χαρὰν του καὶ ἐντροπήν· χαρὰν διατὶ εἶπε τὸ μυστικόν του, ἐντροπήν πάλιν, διατὶ ἔπρεπε νὰ παρασταθῇ, καὶ νὰ τὸν ἰδοῦν. Ἄχ, ἔλεγεν εἰς τὸν ἐαυτόν του «τώρα εἶναι ἡ τελευταία» στιγμὴ τῆς ἀποφάσεως, ἂν εἶναι νὰ ζήσω, ἢ νὰ καταβῶ εἰς τὸν τάφον. Ἀράγε τί θὰ νομίσουν, τί θὲ νὰ εἰποῦν διὰ λόγου μου ; ἡ Ἑλένη... ὡς τόσον οἱ ἄνθρωποι μὲ προσμένουν, πρέπει ἀφεύκτως νὰ πηγαίνω... »

Εἰς καιρὸν ὅπου ὁ Βονζιάν ἦτον εἰς τὸν δρόμον, ὁ Ροβέρ προδιέθετε τὴν κόρην του, διὰ τὸ συνοικέσιον ὅπου τὸν εἶχαν προβάλλῃ καὶ μὲ ὅλα τὰ πλούτη ὅπου εἶχε (καθὼς ἔλεγαν) τὸ ὑποκείμενον, πάλιν αὐτὴ ἐδυσσαρεστεῖτο στοχαζομένη τὴν πρώτην κατάστασιν τῆς ἀγενείας του καθὼς ἐξωμερίτης. Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἦλθε καὶ ὁ νέος. Εὐγαίνωντας ἀπὸ τὴν καρέτα του, τὰ μαῦρα φορεμένος, μὲ τοιαῦτα ροῦχα, τὰ ὅποια ἐφανέρωναν τὴν πλουσίαν κατάστασιν του, ὦντας καὶ καλούτσικος φυσικά, εἶχεν ἓναν εὐμορφον ἀέρα.

«Ἰδοὺ αὐθέντη μου καὶ ἀρχόντισσαι ὁ ἄρχων Δαρμαντιέρ » (εἶπεν ὁ Ἐκκλησιαστικὸς) ἡ εὐγενεία σας βλέπετε ἀπὸ τὰ » περὶ αὐτὸν τὰ ἐνδοτέρω καλὰ τοῦ σπητιοῦ του. Ἡ Μαδὰμ Ροβέρ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς ἐκοίταζαν ἐκστατικοί μὲ περιέργειαν τὸν Βονζιάν, προσμένοντας νὰ ἀρχίσῃ ἐκεῖνος τὴν ὁμιλίαν.

BONZ. «Μὲ συγχωρεῖτε Κερᾶ μου, καὶ Αὐθέντη μου, ἂν ὁ » δυστυχὴς Ζιακὼ λαμβάνῃ τὴν τόλμην νὰ σᾶς ζητήσῃ εἰς συ- » ζυγίαν, τὴν πλέον ὠραίαν καὶ χαριτωμένην ἀπὸ ὅλαις ταῖς » νέαις τοῦ κόσμου. Ἀνίσως μὲ νομίζετε ὁμως ἀνάξιον διὰ τὴν » ἀκριβὴν σας, δότε με κἂν τὴν ἄδειαν παρακαλῶ νὰ σᾶς » προσφέρω τὸ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων μου, καὶ κορῶνα, καὶ » σκῆπτρον ἂν εἶχα, πάλιν ἤθελα τῆς τὰ ἀφιερώσῃ, ἢ κατα- » νέυσῃ, νὰ μὲ τιμήσῃ λαμβάνωντάς με συζυγόν τῆς, ἢ ὅχι, » πάλιν αὐτὰ ἄς εἶναι ἐδικὰ τῆς ».

Ἀδύνατον εἶναι νὰ περιγράψῃ τινὰς ποία ἐστᾶθη ἡ αἰφνί- » διος σύγχυσις, καὶ ὁ ὑπερβολικὸς θαυμασμὸς τῆς Ἑλένης εἰς » αὐτὴν τὴν δημηγορίαν, ἐροδοκοκίνησε τὸ εὐμορφον πρόσωπόν » τῆς, καὶ ἓνας λεπτὸς ἔδρωσ τὴν ἐπερίχυσε.

ΜΑΔΑΜ. «Καὶ πῶς ; ὁ Ζιακὼ εἶστε ἡ τιμιότης σας ; »

BONZ. «Ναὶ Κερᾶ μου ἐγὼ ὁ ἴδιος δοῦλος σας ».

ΜΑΔΑΜ. «Χαίρομαι χαίρομαι ὅπου σᾶς βλέπω εἰς καλὴν » κυδέρνησιν. Πλὴν ἀγαποῦσα·· νὰ μάθω μὲ ποῖον τρόπον »··

BONZ. «Ἡ πανοσιότης του (δείχνωντας τὸν ῥασφόρον) θέ-

πλει σὰς φανερώσει τὸ πᾶν, ἂν ἀγαπᾷτε. Κερᾶ μου. » Τότες ὁ
 ἱερεὺς ἐδιηγῆθη ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ Βονζιάν, πλὴν τῆς ὑ-
 πανδρείας του μετὴν γερόντισσαν ἐκείνην τὴν ἀρχόντισσαν,
 καὶ τὸ συμβεβηκὸς ὅπου ἀκολούθησεν εἰς τὴν θυγατέρα τους.
 Ὅθεν ὑπερχάρησαν ὅλοι τους, καὶ ἀπόρησαν εἰς τὴν αἰφνίδιον
 μεταβολὴν τῆς τύχης τοῦ νέου. Ὁ Ροβέρ, ξεμακρύνοντας ὀλί-
 γον ἐξέταζε κατὰ μέρος τὴν κόρην του. «Τί λέγεις παιδί μου;
 » ἔχεις κλίσιν, ἢ ὄχι, πέμα το, ἱερεῖς πῶς σὲ ἀγαπῶ, καὶ
 οὐδὲν θέλω νὰ κάμω παρὰ γνώμην σου τοῦτο τὸ συνοικέσιον. »
 Τὸ κορίτσι δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποκριθῇ παρευθὺς, δι' αὐτὴν τὴν
 αἰτίαν ἐζητήσαν μερικαῖς ἡμέραις διορίαν, ὅπου νὰ τὸ καλο-
 σταχασθοῦν. Ὁ Βονζιάν λοιπὸν ἐμίστευσε βουτηγμένος εἰς μίαν
 περίλυπην ἀμφιβολίαν.

Εἶχαν εἰς τὸ σπῆτι καὶ μίαν γερόντισσαν πενθερά, τὴν ὁ-
 ποίαν ἐσυμβολεύθησαν τί νὰ κάμουν.

ΓΡΙΑ. «Καὶ πῶς μάτια μου; νὰ δώσω τὴν ἐγκονή μου ἐγὼ
 » ἔνα ζητιάνον διατὶ εἶναι καλοπορεμένος; ποτέ μου δὲν τὸ
 σκάνω ὄχι, ὄχι δὲν δίδω εἰς τοῦτο τὴν γνώμην μου. οὐρ,
 » νὰ τὴν ἰδῶ γυναῖκα ἐνὸς ἐξωμερίτη, τί κοῦο πρᾶγμα, μακάρι
 » νᾶχη καὶ χίλια πουργιὰ, ἐγὼ ποτέ μου δὲν πάει τὸ στόμα
 » μου, νὰ τὸν εἰπῶ γαμβρόν μου. Καλὲ μὲ φαίνεται πῶς τὸν
 » βλέπω μὲ τὰ γεμινάκια, καὶ μὲ τὴν καπίτζα. Ὁχι παιδιὰ
 » μου, σὰς συμβουλεύω νὰ μὴν τὸ κάμετε.

Δὲν τοὺς ἔκοφτε τόσον διὰ τὰ λόγια τῆς γριᾶς, ἐπειδὴ καὶ
 τῶν τριάντα χιλιάδων γροσίων τὸ εἰσόδημα, ἐσώκωνε κάμποσα
 ἐμπόδια ἀπὸ τὴν μέτῃν τὸ κυριώτερον ὅμως ἦτον, νὰ μάθουν
 ἂν ἔλινεν ἡ καρδιά τῆς κόρης τους πρὸς τὸν νέον, ὅθεν τὴν
 ἐρώτησαν ἂν οὐ ἐμίσειεν ἐκείνη. . . . «Ἐ παιδί μου (τὴν λέ-
 » γει ἡ μητέρα της) στοχάζεσαι νὰ ἔχῃ καμμίαν κρυφὴν κρυό-
 » στητα ἡ καρδιά σου, καὶ νὰ σὲ ἐμποδίζῃ ἀπὸ τὸ νὰ πάρῃς
 » τὸν Βονζιάν; » Ἡ Ελένη πάλιν ἐροδοκοκίνησε καὶ ἐσιωποῦσε.

ΡΟΒΕΡ. «Κορίτσι μου, ἐσύ εἶσαι τὸ πλεόν ἀκριβώτερον
 » πρᾶγμα ὅπου νὰ ἔχω εἰς τὴν ζωὴν, ἐγὼ δὲν εἰμαι κἀνένας
 » πατέρας τύραννος ὅπου νὰ σὲ θιάσω χωρὶς τὸ θέλημά σου, εἰς
 » τίποτε, καὶ μίλησε ἐλεύθερα».

Ἡ Ελένη δὲν ἠμπόρεσε πάλιν τίποτε νὰ ἀποκριθῇ, πλὴν ἔ-
 πεσεν εἰς ταῖς ἀγκάλας τῆς μητρός της, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ
 μάτια.

ΡΟΒ. «Φθάνει λοιπὸν, ἄς μὴν πονοκεφαλοῦμεν πλέον. . . . »

ΕΛΕΝΗ. «Αὐθέντη μου ἐγὼ εἶμαι ἡ κακοῤῥίζικη εἰς μίαν

»κατάστασιν, ὅπου δὲν ἡμπορῶ νὰ σῶς τὴν ἐκφράσω, ἡ καλο-
 »κάγαθία σας μὲ κατασκληρώνει, δὲν εἶναι ὁμως αὐτὴ μονά-
 »χη ὅπου μὲ φέρει εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν μὲ βλέ-
 »πετε, εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ τὸ πρᾶγμα ὅπου μὲ προβάλετε.
 »Τὰ πλοῦτη, (ἐπεὶδὴ καὶ αὐτὰ εἶναι κάτι τι) ἓνας νέος ἀξια-
 »γάπητος, ὅστις μὲ φαίνεται ἐρωτικός· . . . ὁμως· . . . ἡ κα-
 »τάστασις ὅπου ἦτον . . . ἂν δὲν σᾶς κόφτη περὶ τοῦτου τί-
 »ποτες πατέρα μου, ἃς μὴν ἀναφέρωμεν πλέον . . . ἂν τὸ
 »στοχάζεσθε ὁμως διὰ ἐναντίον, παρακαλῶ ἃς εἶναι διὰ τὴν
 »ζωὴν σας, νὰ μὲ κάμετε μίαν χάριν».

POB. «Μίλησε τί θέλεις κόρη μου, (φιλώντάς την).»

EAENH. «Σᾶς παρακαλῶ προτοῦ νὰ τελειώσῃ τὸ συναϊκέ-
 »σιον, νὰ κάμετε κάθε λογῆς τρόπον, ὅπου νὰ μὲ εὐγάλετε ἀπὸ
 »κάποιαις προλήψεϊς, καὶ νὰ μὲ καταπείσετε μὲ λόγον, πῶς
 »πρέπει νὰ τὸν δεχθῶ. Νὰ εἴσθε βέβαιοι, ὅτι θέλω φερθῇ μὲ
 »κάθε λογῆς ὑπακοήν. Ἀγαποῦσα ὁμως νὰ μὲ ἀποδείξετε πρῶ-
 »τον, πῶς δὲν θε νὰ μὲ μεμφθῇ ὁ κόσμος εἰς τὸ ἐξῆς, ἐπεὶδὴ
 »καὶ πολλάκις ἤκουσα νὰ διηγοῦνται τοιαῦτα συνοικέσια, ὡς
 »ἀνάρμοστα τῆς εὐγενείας. Σᾶς τάζω πῶς θέλετε μὲ κατα-
 »πείσει εὐκολα, διατὶ θέλω κάμη καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία ἐκ μέρους
 »μου κάθε τρόπον, διὰ νὰ τὸ κρίνω ὡς εὐλογον. Ἡ εὐγενεία
 »σας πολλὰ καλὰ τὸ ἱξεύρετε, πῶς χρεωστῶ εἰς αὐτὸν
 »τὸν νέον, καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν, μὲ τὸ νὰ μὲ ἐλευ-
 »θέρωσεν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀρπαστῶν μου . . . καὶ καθὼς
 »νομίζω (ἐπεὶδὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ σῶς εἰπῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν
 »μὲ σπλάγχχνα παστρικά) ἐξω ἀπὸ τὰ πλοῦτη του, ὁ Ζιακὼ
 »πάντοτε μὲ ἄρεζε, καθ' ὃ χρηστάθης νέος, αἰσθάνομουν
 »κάποιαν κρυφὴν ἡδονήν, ὅταν τὸν ἐστέλναμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
 »διὰ νὰ τὸν πληρώνω μονάχη μου τὸν κόπον του, καὶ ὡς ἐπὶ
 »τὸ πλεῖστον τὸν ἐχάριζα καὶ ἐξ ἰδίων μου. Ἰξεύρω πῶς ὅλοι
 »οἱ ἄνδρες εἶναι ὅμοιοι τρόπον τινά, πρέπει ὁμως κἀνεις νὰ
 »ἀκούῃ καὶ τί λέγει ὁ κόσμος. Ἐνα κοριτζί (καθὼς μὲ φαί-
 »νεται) καλὸ εἶναι, νὰ ἔχῃ μάτια ἀνοιχτά, διὰ νὰ μὴν ἐκ-
 »λέξῃ ἓναν ποταπὸν διὰ αὐθέντην του, καὶ αὐθέντην τοιοῦτον,
 »τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θε νὰ οἰκαιοποιηθῇ· ἂν ἔχῃ σκοπὸν νὰ
 »τὸν καταφρονήσῃ ὕστερον, καὶ νὰ ἐντρέπεται πῶς εἶναι γυ-
 »ναῖκα του, αὐτὸ εἶναι μία σκληρὰ τυραννία.»

POB. » Φιλτάτη μου θυγατέρα (μὲ μεγάλην φωνήν) αὐταῖς
 » ἡ ιδέαις σου εἶναι πολλὰ τιμημέναις καὶ φρόνιμαίς, μὲ χα-
 »ροποιεῖς εἰς ἄκρον, μὲ τὸ νὰ πρόστοχάζεσαι μονάχη, ἐκείνο

» ὅπου ἤθελαν σὲ εἰπῇ ἄλλοι· μὲ ὅλον τοῦτο θέλω προσπαθῇ·
 » σὲ καὶ ἐγὼ διὰ τὰ καταπεισθῆς, καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνο
 » ὅπου μὲ ὑπερευφραίνει, εἶναι ὅπου ὁ Δαρμαντιερ (ὅς συνηθή-
 » σωμεν τὸν ὀνομάζωμεν ἔτζι, ἐπειδὴ καὶ ὡς φαίνεται εἶναι
 » τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ, ὅπου ἐξουσιάζει) μᾶς ἐδειξε τὴν
 » πλεον μεγαλητέραν δούλευσιν, καὶ . . .

ΜΑΔ. » Ὅμως εἶναι μαυροφορεμένος. »

ΡΟΒ. » Ἐχει δίκαιον ὁ χριστιανός· ἐκεῖνοι ὅπου μᾶς εὐερ-
 » γετοῦν εἶναι οἱ κατὰ ἀλήθειαν συγγενεῖς μας, φορεῖ τὰ μαυ-
 » ρα, διὰ τὸν θάνατον τῶν δύο ἀρχοντισσῶν. »

ΜΑΔ. » Ἡ φορεσιά του μοιάζει πῶς ἀπέθανεν ἡ γυναί-
 » κα του. »

ΡΟΒ. » Εἴσθε λανθασμένη κοκκῶνα μου, μὲ ὅλον τοῦτο ὅς
 » ἐρωτήσωμεν τὸν παπᾶ περὶ τούτου, ὅταν τὸν ἰδοῦμεν· καὶ
 » ἔ-τζι ἐχάλασε τὸ συνέδριόν τους ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ἐμπόδιον τοῦ γάμου.

Τῇ ἐπαύριον ἀπερνώντας μὲ τὴν καρэта του μπροστὰ ἀπὸ
 τὴν πόρταν τῆς Ἑλένης ὁ Βονζιάν, εἶδε τὸν Ροβέρ, ὅπου ἐστέ-
 κετο εἰς τὸ κατώφλιον, ὅθεν ἐσταμάτησε διὰ τὰ τὸν χαιρετήσῃ.

ΡΟΒ. » Εἰς τὴν ὥραν ὅπου ἤθελα, σὰς κῦρα, ἀρχῶν Δαρ-
 » μαντιερ, ἀγαποῦσα τὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον, ὁρίστε μέσα
 » παρακαλῶ . . . Ἡ τιμιότης σας ζητεῖτε τὴν κόρην μου
 » παιδί μου, (ἀφ' οὗ ἐκάθισε) τὸ χεῖρος ἐξ ἐμοῦ πατρός εἰς αὐτὸν
 » τὸν κόσμον εἶναι τὸ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν
 » του, ὅθεν κἀνένα αἷτιον δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ σὰς τὴν δώσω,
 » καὶ συμπεραίνω πῶς πέφτει εἰς κατὰ χεῖρα, στοχάζομαι
 » ὅμως πῶς ἡ διορία ὅπου ἐλήθησα διὰ τὰ σὰς ἀποκριθῶ, δὲν
 » χρησιμεύει τίποτε, ἂν δὲν σὰς βλέπω συχνά, καὶ ἂν δὲν
 » συναναστρεφώμεθα ὅπου ἔτζι νὰ γνωρισθῶμεν κατὰ θάθος.
 » Δότε με τὴν ἄδειαν νὰ σὰς ἐρωτήσω, καὶ νὰ μὲ θεβαιώσετε
 » μόνος σας διὰ ταῖς αἰτίαις ὅπου σὰς παρακινοῦν νὰ ζητή-
 » σετε τὴν κόρην μου εἰς συμβίαν· ἀνίσως εἶναι καμμία ὀλιγο-
 » χρόνιος καὶ ὀρμητικὴ ἀγάπη, ὅπου κατὰ τὸ παρὸν μόνον
 » σὰς κρατεῖ, πιστεύετε με δὲν θέλετε ζῆσαι εὐτυχισμένα,
 » μήτε ὁ ἑνας, μήτε ὁ ἄλλος, διατὶ κανένα βίαν δὲν εἶναι
 » σταθερόν. Πρὸς τούτοις, εἶναι καὶ ἄλλα αἷτια ὅπου ἀγα-
 » ποῦσα νὰ μάθω, καὶ ὅπου δὲν ἠμπορῶ νὰ τὰ νοιώσω ἀφ'

δέχου-τοῦ μου, παρὰ συνομιλῶντας μάζύ-σαι, σᾶς δίδω τὴν »εἰδῆσιν ἀκόμι, ὅτι τὸ πᾶν κλίνει πρὸς διακυβέντευσίν-σας, διὰ »τὴν μεγάλην δούλευσιν ὅπου ἐκάμετε ἐλευθερώνωντας τὴν »κόρην μου Ἐλένην. »

BONZ. » Αὐτὴ ἡ περίστασις ὅπου ἔχω ὁ δούλος σας πρὸς »βοήθειάν-μου, εἶναι ὅπου μὲ παρηγορεῖ αὐθέντη μου. Πρὸ »πάντων ὅμως, ἡ ἄδεια ὅπου μὲ δίδετε διὰ νὰ σᾶς μιλήσω »ἐλεύθερα, μὲ γεμίζει ἀπὸ ἀνεκδιήγητον εὐφροσύνην, ἐπειδὴ »καὶ εἶναι μία αἰτία εἰς τὸ νὰ σᾶς ξυμυσηρηθῶ, ὅλα ἐ- »κείνα ὅπου ἐσυνέβησαν εἰς τὴν καρδίᾳ μου ἀφ' οὗτου εἶδα κα- »τὰ πρώτην φοράν τὴν ὠραιότατην θυγατέρα σας. »

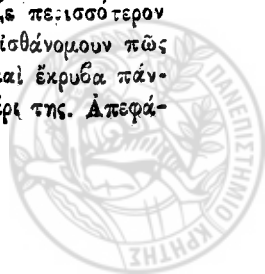
Ἐν ταύτῃ ὁ Ροβέρ ἐμβῆκε μέσα νὰ δώσῃ εἰδῆσιν εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὴν κόρην του, (ἡ ὁποίαις δὲν ἦτον παρῶν) νὰ κρυφτοῦν εἰς ἓνα γαμπινέτο ἐκεῖ κοντὰ, διὰ νὰ ἀκούσουν ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ Βονζιάν, χωρὶς νὰ φανοῦν καθόλου.

»Ἐγὼ εἶμαι αὐθέντη μου (ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ νέος, ἀφ' οὗ »ἐκάθισεν ὁ Ροβέρ) ἓνα πτωχὸν ὄρφανόν, γεννημένον εἰς μίαν »πολιτείαν κάμποσο μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, ὀνομαζομένην Βισαν- »νακρλαδέ. Ἐμείνα ὄρφανός εἰς τὴν ἡλικίαν ἑννέα χρονῶν, καὶ »μὲ ἐστεῖλαν εἰς τὸ Παρίσι δέκα, μὲ τὰ χοντρά φορέματα »ὅπου εἶχα ἐπάνω μου καὶ μὲ τριάντα παράδες εἰς τὴν τζέ- »πην. Ἀφ' οὗ ἐφθασα εἰς αὐτὴν τὴν μεγάλην πόλιν, ἄρχισα »νὰ μιμοῦμαι τοὺς συμπατριώτας μου, πασχίζοντας νὰ εἶμαι »νύπῃκος, καὶ πρόθυμος εἰς ἐκείνους ὅπου μὲ ἐπρόσταζαν. »Ἡ εὐγενεία σας τὸ ἰεῦρετε, ἐπειδὴ καὶ ἐδειχνα μεγάλην εἰλι- »κρίνειαν εἰς τὸ ἀρχοντικόν σας. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου εἶδα »κατὰ πρῶτον τὴν ἀκριβὴν σας (ὡς φαίνεται τότε εἶχεν εὐγῆ »ἀπὸ τὸ μοναστήρι) δὴν ἤμπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ τί αἰ- »εσθάνθηκεν ἡ καρδιά μου καὶ ὁ νοῦς μου, σᾶς βεβαιῶνῶ ὅτι »ἦτον μιᾶς λογῆς χερὰ, μία ἡδονὴ ὅπου δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς »πτην περιγράψω. Ταῖς πρώταις τρεῖς ἡμέραις μετὰ τὸν ἐρχο- »μόν μου, δὲν ἔκαμνα ἄλλο, παρὰ νὰ τὴν συνηκουιτάζω. Ἐπειτα »βλέπωντας ὅπου ἐκαταγίνετο τὴν ἡμέραν εἰς τὸ νὰ κεντᾷ, »ἐντρέπομουν καὶ ἐγὼ νὰ κάθωμαι χωρὶς δουλιὰ, μὲ σταυρω- »μένα χεῖρα, καθὼς οἱ συντρόφοι μου προσμένοντες νὰ τοὺς »προστάξουν. Ὄθεν ἐπήγαινα εἰς τὸν πραγματευτὴν ὅπου εἶναι »εἰς τὸ πλάγι σας, καὶ τὸν ἐβοηθοῦσα, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, »προσέχοντας ὅταν σᾶς τύχῃ κάμμιὰ ὑπηρεσία νὰ μὲ στεί- »λετε. νὰ εὐρεθῶ. Εἶχα παρακαλέσῃ ἐπὶ τούτου καὶ τοὺς ἀν- »θρώπους τοῦ σπητιοῦ σας νὰ μὲ δίδουν εἰδῆσιν, καὶ νὰ μὲ

»προτιμούν από άλλων. Πολλαῖς φοραῖς ἡ εὐγενεία σας ὁ ἴδιος, »καὶ ἡ ἀρχόντισσά σας, με εἶχετε προσκαλέσῃ, καὶ εἰς τοῦτο »ἐνόμιζα τὸν ἑμαυτὸν μου εὐτυχέστατον. Ἴσως ἐνθυμᾶσθε αὐ- »θέντη μου, με πόσῃ ἐφесιν, καὶ προθυμίαν ἔτρεχα.»

«Μίαν ἡμέραν ἐκεῖ ὅπου ἐκαθούριζα καχθῆ, ἄκουσα τὴν »τραγανίαν τῆς φωνῆς τῆς χρυσῆς Ἑλένης ὅπου με ἐφώναζε, (τοῦτο »ἦτον τὴν πρώτην φορὰν) καὶ ἀνατρίχισα τόσον ἀπὸ τὴν »ὑπερβολικὴν χαρὰν μου, ὅπου δὲν ἔξευρα τί νὰ κάμω. Εὐθύς »ἐξόρπισα τὸν καχθῆ μισοκαθουρισμένον μέσα εἰς ἓνα χαλκο- »ματένιον τρυπητὸν καπάκι, ἐσκέπασα τὴν φωτιά μου, καὶ ἔ- »τρεξα νὰ ἰδῶ τί με θέλει. Ξεύρετε νὰ διαβάσετε Ζιακῶ; με »εἶπεν· ὄχι κεῖρά μου τὴν ἀπεκρίθηκα· τί ἐντροπὴ εἰς ἐμένα »τότε, νὰ μὴν ἤξεύρω νὰ διαβάσω. Ὡς τόσον, ἔλαβε τὸν κόπον »μονάχη της, καὶ με ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν ἐνὸς γράμματος »σας, ὅπου με ἰδίδε νὰ πηγαίνω εἰς ἓνα μέρος· Ἀπὸ ἐκείνην »τὴν στιγμὴν ὅμως, ἀπεφάσισα πλέον νὰ μάθω γράμματα, »ἐπέηγα τὴν ἐπιστολὴν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου, με ἐπλή- »ρωσε τὸν κόπον μου ἡ ἰδία. Ἄν εἶχα τὸ θάρρος, βίβλαια ἤθελα »τὴν παρακαλέσῃ νὰ μὴν πειραχθῇ· πλην με ἀκολούθησεν ἄλ- »»λο, ὅταν ἐδέχθηκα τὰ ὕσπρα ὅπου εἶχαν ἐγγίξῃ τὰ χρυσὰ »»χεράκια της, δὲν ἐστοχάζομουν κανένα μέρος ἄξιον νὰ τὰ »»δάλω ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν μου. Πολλὰ ἐφυλάττομουν »»διὰ νὰ μὴν τὰ ἀνακατώσω με ἄλλα ἄσπρα ὅπου εἶχα διὰ »»ὀλίγον σερμαγιέν μου. Εἶχα δεῖξῃ τόσον ζῆλον καὶ ὑπακοὴν »»εἰς ταῖς προσταγαῖς της, ὅπου με ἐπροτιμοῦσεν ἀπὸ κάθε ἄλ- »»λον· ὅσον μικρὴ καὶ ἂν ἦτον, εἶχεν ἓναν ἀέρα σοβαρὸν καὶ »»ταπεινόν, ὅπου με ἔκαμνε νὰ τὴν σέβωμαι, εἰς τὸν ἴδιον και- »»ρὸν ὅπου ἐπαρατηροῦσα ταῖς χάrais της. Τόσον ἤμουν ἐνασχο- »»λημένος, εἰς τὸν εὐγενικὸν χαρακτῆρα της, ὅπου δὲν ἐστοχά- »»ζομουν ἄλλο παρὰ τὸ χρυσόν της ἦθος, πάντοτε με ἐφαίνετο »»πῶς τὴν ἔχω μπροστᾶ μου. Τὸ βράδι συχνὰ συχνὰ τὴν ἐβλε- »»πα εἰς τὸν ὕπνον μου, πῶς τάχα με ἔχαμογελοῦσε, με ἐπρό- »»σταζε διάφοραι, ὑποθέσεις, καὶ πῶς ἔμενεν εὐχαριστημένη ἀπὸ »»τὴν δεύλευσίν μου.»

«Μεγαλύνωντας τόσον ἐγώ, ὅσον καὶ ἡ ἀκριβὴ σας, τὰ φρο- »»νήματά μου ἐδυνάμωσαν περισσότερο διὰ λόγου της· ὦντας »»δεκαετηρίων χρονῶν, ἐπαρατήρησα πῶς με ἐχάριζε περισσότερον »»ἐξ ἰδίων της, ἀπ' ὅτι ἔκαμνε ὁ κόπος μου, αἰσθάνομουν πῶς »»με κατασκληραίνει με τὸ τζελεμπηλίκι της, καὶ ἐκρυβα πάν- »»τοτε τὴν μονέδα ὅπου εἶχε περάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι της. Ἀπεφά-

« Εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀλλάξα τὴν κατοικίαν μου, » ἐπειδὴ καὶ ὄντας δεκάξι χρονῶν, δὲν ἤμπορουσα πλέον νὰ ὑποφέρω. Ἐσκοτώνομουν βλέποντας συχνὰ τὴν Ἑλένην, ὃ ἡ οποία ἦτον μία τραγανιστὴ βουκίτζα· ὁ νοῦς μου ἐπαρ-
 » σάλευε, καὶ ἔχανα τὰ κατὰστίχά μου, καὶ τὸ περισσότερον
 » μὴ ἔχοντας καμμίαν ἐλπίδα εἰς τὸ νὰ τὴν ἀπολαύσω, ἐφο-
 » ροῦμουν πλέον παρὰ τὸν θάνατον, νὰ τὴν ἰδῶ μὲ τὰ
 » μάτια μου νὰ στεφανωθῇ ἄλλον· πηγαίνοντας λοιπὸν εἰς τὸ
 » καινούργιον μου κονάκι, εἶχα καιρὸν διὰ νὰ σπουδάζω πάλιν,
 » καὶ νὰ ὑποχρεώω μὲ τὴν ὑπακοήν μου τοὺς ἀνθρώπους τοῦ
 » ρόσπητίου· καὶ μὲ τὸ νὰ ἤμουν καλὰ φορεμένους, μὲ ἐζήτησεν
 » ἕνας γέρων ἄρχωντας εἰς τὴν δουλεύσιν του. Δὲν σὰς πονοκε-
 » ραλῶ μὲ τὴν διήγησιν τῶν συμβεβηκότων μου εἰς τὸ σπῆτι
 » του, μὲ φαίνεται πῶς ἤθελα πλουτίσῃ ἄρετὰ διὰ μέσου του,
 » ἂν ἡ ἐνθύμησις τῆς Κερᾶς μου Ἑλένης (ἐπειδὴ μὲ ὅλον ὁποῦ
 » ἤμουν ξεμαρυσμένος ἀπὸ κοντὰ της, πάλιν ἀπερνοῦσα κάθε
 » βεβᾶδι ἀπὸ τὴν πόρταν σας, δὲ νὰ λάβω τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν
 » ἰδῶ ὀλίγον, καὶ νὰ γυρίσω ὑπερευχαριστημένος) ἂν ἡ ἐνθύ-
 » μησις τῆς ἀκριβοῦς σας λέγω, δὲν μὲ ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ
 » μεταχειρισθῶ τρόπους ἀδίκους, καὶ πολλὰ ἀτίμους. Εἰς ἐκεῖνο
 » τὸ σπῆτι λοιπὸν, ἔμαθα καὶ τὸν κίνδυνον ὁποῦ ἐμελε νὰ πέτῃ,
 » καὶ στὸ καλόν μου ριζικόν, ἠμπόρεσα νὰ τὴν γλυτώσω, ἐκεῖ
 » με εἶδαν ἡ δύο γειαῖς ἀρχόντισσας ἀδελφαῖς ὁποῦ εἶχα ἀπο-
 » φύγῃ μερικαῖς ἀτοπαῖς προσταγαῖς τοῦ αὐθέντου μου, ἔλαβαν
 » κλίσιν εἰς ἐμὲ, μὲ ἐπῆραν εἰς τὸ ἀρχοντικόν τους, καὶ μὲ
 » ἐτίμησαν τόσο, ὁποῦ μὲ εἶχαν καὶ εἰς τὸ τραπέζι τους. »

« Ἰντας εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν, καὶ ἔχοντας πάντοτε
 » πρὸ ὀφθαλμῶν μου τὴν ἀκριβὴν σας, ἔβαλα σκοπὸν νὰ μάθω
 » τίποτες μουσικὴν, χορὸν, νὰ παίζω τὸ σπαθί, καὶ νὰ καβα-
 » λικεύω εὐμορφα. Μὲ τὸ νὰ ἤμουν ἐπιτήδειος ἐπέτυχῃ τὸν
 » σκοπὸν μου, καὶ ἔγινε σχεδὸν τέλειος εἰς ὀλίγον καιρὸν. Ἐν-
 » θυμούμουν ὅταν ἐκάθομουν κοντά σας, πῶς ἰδύνετο ἡ ἀκριβὴ
 » σας νὰ ἀκούῃ τὸ νεῖ (αὐλὸς) καὶ τὸ βιολί, ὁποῦ ἔπαιζεν ἕνας
 » νεὶς τὴν γειτονιά μας. Ἐμαθα νὰ παίζω αὐτὰ τὰ δύο ὄργανα,
 » καὶ πρὸ πάντων τὸ νεῖ, τὸ ὁποῖον ἡ Κερᾶ μου ἐνοστιμεύετο
 » περισσότερον. Κάθε φορὰν ὁποῦ ἀπερνοῦσα κἀνένα πεσερέφι
 » (μέλος) ἐστοχάζομουν πῶς ἡ χρυσὴ κόρη σας ἦτεν παρὼν, καὶ
 » μεῖς ἀκουεν, ὅθεν τὸ ἐπαιζα μὲ ἄκρον κέφι καὶ προθυμίαν, καὶ
 » ἀποροῦσα πῶς δὲν ἀναπτειν ἀπὸ τὸ φλογερὸν μου ντέμι (φύ-
 » σσημη). »

«Αὐτὰ τὰ μικρὰ προτερήματα μὲ ἔκαμν νὰ ἀποκτήσω τὴν
 νεῦνοιν τῶν δύο ἀρχοντισσῶν· ἐδιοικοῦσα τὸ σπῆτι τοὺς ἐπι-
 μελῶς, μὲ εὐχαρίστησίν τοὺς, ἐπειδὴ καὶ εἶχα πάντοτε εἰς
 »τὸν νοῦν μου τὴν ὠραιότατην Κυρίαν μου (συμπαθήσατέ με
 »αὐθέντη μου διὰ τὴν τόλμην ὅπου λαμβάνω, δίδωντάς την
 »αὐτὸ τὸ ὄνομα.) »

POB. «Δὲν βλάπτει τίποτες, ἀκολουθήσατε.»

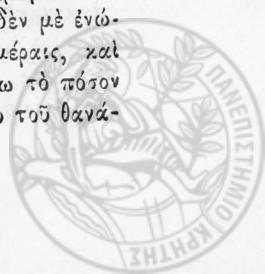
BONZ. « Ἡ πρώτη καὶ κυρία προκοπή μου καθὼς συμπε-
 ραίνω, ὡς πρὸς τὴν εὐγενεῖαν τοὺς ἦτον, διατὶ ἔξουρα νὰ
 »παίζω βιολί, καὶ νέϊ, μὲ ἔβαναν πολλαῖς φοραῖς νὰ παίζω
 »ἔως εἰς ταῖς ὀκτὼ ὥραις τῆς νυκτός, ἐν ὧσιν ἦτον αὐταῖς εἰς
 »τὸ στῶμα, καὶ ὠρέγοντο νὰ ἀποκοιμῶνται μὲ τὴν μελωδίαν
 »ὁποῦ ἔκαμνα. Ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ ταῖς δύο ἀδελφαῖς, καὶ γε-
 »ροντότερη ἔως εἴκοσι χρόνους ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἡ ὁποία ἦτον
 »καὶ σὰν νοικοκυρὰ ἐπάνω εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἀπέθανε τὸν
 »δεύτερον χρόνον ἀφ' οὗ ἐπῆγα κοντὰ τοὺς. Ἡ μικρότερη μὲ
 »ἐτιμοῦσεν ἀπὸ προτήτερα μὲ τὴν ἀγάπην της, ὅθεν εὐθὺς μὲ
 »ἐπρόβαλε καὶ νὰ τὴν στεφανωθῶ. Ἐγὼ κατὰ πρῶτον ἀρχίτα
 »νὰ διστάζω, ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω, καὶ τὸ περισσότερον ὁποῦ
 »εἶχα κάποιαις φαντασίαις διὰ τὴν ἀκριβὴν σας, μὲ τὸ νὰ ἤ-
 »μουν ὁμῶς χωρὶς καμμίαν κυβέρνησιν... ἔπειτα, ἡ ἀρχόν-
 »τισσα ὁποῦ μὲ ἐπρόβαλε τὸ συνοικέσιον, ἦτον πενήντα πέντε
 »χρονῶν, ἐστοχάσθηκα πῶς ἡ συνειδήσις μου τὸ ἐσυγχωροῦσε
 »νὰ τὸ κάμω, πλέον διὰ ἰντερέσον μου, παρὰ διὰ ἔρωτα, καὶ
 »ὅτι ἡ ζωὴ της δὲν θε νὰ εἶναι διεξοδική· ὅθεν τῆς τὸ ὑποσχέ-
 »θηκα· τῇ ἐσπέρα τῶν γάμων ὄντας ὅλα ἔτοιμα, ἡ νύμφη ἀρ-
 »ρώστησε δυνατὰ, αἰσθάνθη ὡς φαίνεται πῶς ἦτον βαριά, καὶ
 »προτοῦ νὰ καταπέσουν ὅλαις ἡ δύναμαίς της ἠθέλησε χωρὶς
 »ἄλλο νὰ μὲ στεφανωθῇ.»

POB. « Καὶ πῶς ἡ τιμιότης σας ἐστάθητε ἄνδρας τῆς κοκ-
 »κῶνς Λουσίαις. »

BONZ. «Ναὶ αὐθέντη μου, καὶ ἴσως τὸ συμπεραίνετε ἀπὸ τὰ
 »μαῦρα φορέματά μου.»

POB. «Ἀκολουθήσατε τὴν διήγησίν σας παρακαλῶ.»

BONZ. «Ἡ σύζυγός μου μὲ ἐδίδε χαρίσματα πλουσιώτατα,
 »μὲ ὅλον τοῦτο ἐκεῖνα δὲν ἔφθαναν μῆτε τὸ πεμπτημόριον τῶν
 »εὐπαρχόντων της, καὶ διὰ τοῦτο οἱ συγγενεῖς της δὲν μὲ ἐνώ-
 »χλησαν. Ἐγὼ ἐστάθηκα ἄνδρας της μόνον τρεῖς ἡμέραις, καὶ
 »τὴν τετάρτην ἀπέθανε. Περιττὸν εἶναι νὰ σᾶς λέγω τὸ πόσον
 »μὲ ἐτιμοῦσε, καὶ μὲ ὑπεραγαποῦσε σχεδὸν καὶ πρὸ τοῦ θανά-

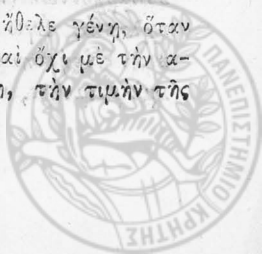

στου τῆς ἀδελφῆς της, καὶ τὸ περισσότερον μετὰ ταῦτα. Κα-
 »νένα ἐλάττωμα δὲν εὑρσκα εἰς τὴν καλὸςύνην τῆς καρδιάς
 »της. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἦτον πολλὰ καλῆς ψυχῆς ὑποκείμενον.
 »Πλὴν ἂς μὴ τὰ πολυλογῶ, ἀρ' οὐ εἶδα τὸν ἐαυτόν μου ἐλεύ-
 »θερον, φοβούμενος καθ' ὑπερβολὴν μήπως προφθάσῃ κἀνείς, καὶ
 »μὲ πάρῃ τὴν ἡγαπημένην μου Ἑλένην, προτοῦ νὰ σᾶς τὸ προ-
 »βάλλω καὶ, ἐδιάσθηκα νὰ μὴν κοιτάξω τζιριμόνιαις, ἀλλὰ νὰ
 »προσιτρέσω εἰς τὸ ἱερωμένον πρόσωπον, τὸ ὅποιον κατένευσε
 »διὰ νὰ σᾶς μιλήσῃ ἐχθὲς αὐθέντη μου. Ὅλαις μου ἡ δουλιὰς
 »εἶναι καλὰ θαλμύναις εἰς τάξιν, ἔχω τριάντα χιλιτάδαις γρό-
 »σια εἰσόδημα ἐτήσιον, ἡ σύζυγός μου μὲ ἐδίασε διὰ νὰ λάβω
 »τὸ ὄνομα Δαρμαντιέρ· τὸ ἕκαστα λοιπὸν διὰ εὐγνωμοσύνην,
 »καὶ τιμὴν της, μὲ τὸ νὰ ἐστάθῃκα ἄνδρας της. Ἰδοὺ αὐθέντη
 »μου μὲ εἰλικρίνειαν σᾶς εἶπα τὸ πᾶν, χωρὶς νὰ σᾶς κρύψω
 »τίποτε. »

Σᾶς ἀφήνω νὰ στοχασθῇτε τί ἐνέργειαν ἔκαμεν αὐτὴ ἡ ὁμι-
 λία εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἑλένης, μὲ τὸ νὰ τὰ ἀκούεν ἡ καίμενη
 ὅλα ἀπὸ τὸ γαμπινέτο, εἰς τὸ ὅποιον τὴν εἶχε βάλλῃ ὁ πατέρας
 της. Ὁ Ρόβερ ἀφ' οὗ ἔμεινε σιωπῶντας ὀλίγην ὥραν, ἄρχισε νὰ
 λέγῃ.

POM. « Στοχάζομαι, παιδί μου πῶς αὐτὰ ὁποῦ μοῦ λέγετε
 »εἶναι κατὰ πάντα ἀληθινὰ, καθὼς μὲ πληροφορεῖτε καὶ μὲ
 »φαίνεται πῶς καὶ ἡ κόρη μου θε νὰ εὐχαριστηθῇ· ὥς τόνον
 »ἔχω μερικά ἐρωτήματα νὰ σᾶς κάμω, εἰς τὰ ὁποῖα σᾶς πα-
 »ρακαλῶ νὰ μὲ ἀποκριθῇτε· εἰμαι βέβαιος πῶς ὅλοι οἱ ἀνθρώ-
 »ποι εἶναι φυσικὰ ἰσότιμοι, πλὴν καθὼς τὸ ἤξεύρετε καὶ ὁ ἴδιος,
 »εἶναι εἰς τὸν κόσμον κάποιαις πρόληψαις, τὸ πᾶν ἤθελεν εἶναι
 »εἰς μεγάλην εὐτυχίαν, ἀνίσως καὶ ἐλείπων αὐταῖς ἀπὸ τὴν μέ-
 »σην, καὶ ἂν ἄφιναν τὸν ὀρθὸν λόγον νὰ διοικῇ τὰ ἀνθρώπινα.
 »Ἄρά γε δὲν θέλει σᾶς συνέβῃ παιδί μου κανένα ἐναντίον ἀρ' οὐ
 »πάρετε τὴν κόρην μου; λόγου χάριν ἂν σᾶς σέβεται ὀλιγωτέ-
 »ρον ἀπ' ὅ,τι πρέπει, καὶ φέρεται μὲ ὀλιγωτέραν ταπεινωσύνην,
 »ἀπ' ὅ,τι ἤθελε κάμῃ εἰς ἓναν ἰσότημόν της εὐγενῆ; ἀγαποῦσα
 »νὰ ἰξεύρω τί σκοποὺς ἔχετε ἂν ἤθελεν ἀκολουθήσῃ κανένα τοι-
 »οῦτον; ἂν ἔχετε νὰ τὴν μεταχειρισθῇτε καὶ ἡ τιμιότης σας μὲ
 »πραότητα, κάμνω σας ἐνίοτε τὰ λάθη της ἔξω νοῦ; καὶ ἂν δὲν
 »ἀγανακτῇτε εἰς αὐτό. »

BONZ. « Αὐθέντη μου, αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ἤθελε γένῃ, ὅταν
 »ἔμελλε νὰ συζευχῶ μὲ καμμίαν ἄλλην, καὶ ὅχι μὲ τὴν α-
 »κριβὴν σας, διατὶ ἐγὼ τότε, ἤθελα βαστάξῃ, τὴν τιμὴν τῆς

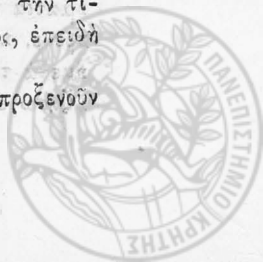

»καταστάσεως ὅπου εἶμαι, καὶ νὰ δεῖξω ἐμπράκτως ὅτι εἶμαι
 »ἄνδρας. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ κάμνω πέρωντας τὴν φιλιότητα
 »σας, καὶ ἂν ἤθευρα πῶς μόνον ἡ ιδέα τῆς ἀγενεῖας μου, ἤθελε
 »τὴν προξενήσῃ τὴν παραμικροτέραν λύπην, ἐγὼ ἀφίνομαι
 »παρευθὺς, δὲν θέλω ὑπανδρευθῇ πατέ μου, πλὴν θέλω σὰς πα-
 »ρακαλέσει νὰ δεχθῆτε τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου διὰ λόγου
 »της· ἀνίσως καὶ εὐχαριστεῖται (καθὼς ἐλπίζω αὐθέντη μου, καὶ
 »σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ στοχασθῆτε ὁ ἴδιος, χωρὶς νὰ μὲ φυ-
 »λάξετε χατῆρι) τίποτες δὲν μὲ βαστᾷ εἰς τὸ νὰ τὸ τελειώσω,
 »ἐπεὶδὴ καὶ ἐγὼ εἶμαι κατὰ πάντα εὐχαριστημένος ὅπου τὴν
 »Ἑλένην, εἶναι ὁ θιγαυρός μου, τὸ πᾶν μου, ἡ εὐτυχία μου, κάθε
 »εὐλογον ἐπιχείρησιν ὅπου ἤθελε νοστιμευθῇ νὰ βάλῃ εἰς πράξιν,
 »θέλω τὴν νομίζει χαρὰν καὶ εὐφροσύνην μου, ἐλπίζω (καὶ εἰς
 »αὐτὸ ἀλήθινά καυχῶμαι) ἐλπίζω νὰ ζήσω μὲ τοιοῦτον τρόπον
 »νεὶς τὸν κόσμον, ὅπου νὰ κερδήσω ὁλονῶν τὴν ὑπόληψιν.»

POB. «Αὐτὰ ὅπου λέτε εἶναι πολλὰ καλὰ παιδίμου, πλὴν
 »ἓνας συγγενὴς μου ἐχθὲς ἔλεγε, πῶς τάχα οἱ ἄνδρες ὅπου εἶναι
 »μιάς εὐγενείας κατωτέρας ἀπὸ ταῖς γυναῖκες τους, ταῖς μετα-
 »χειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολλὰ ἀχαμνά, διὰ μίαν ἀ-
 »χρεῖαν ἡδονὴν ὅπου λαμβάνουν καταφρονούνται ταῖς.»

BONZ. «Αὐθέντη μου, ὁ δοῦλος σας ἴσως ἤθελεν εἶναι τοιοῦ-
 »τος, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, πλὴν δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ ἰδίωμα,
 »τρέφω ἓνα ὑπερβολικὸν σέβας διὰ τὴν χρυσὴν Ἑλένην, τόσον
 »ὅπου ἡ καρδιά μου δὲν ὑποφέρει νὰ τὴν ἰδῇ εἰς χεῖρα ἀνθρώ-
 »που ὅπου δὲν γνωρίζει τὸ τί ἀξίζει. Εἰς τὸ ἐσυναναστράφηκα μὲ
 »προκομμένους καὶ τιμημένους ἀνθρώπους, καὶ ἐπῆρα τὰ χρηστὰ
 »ἤθη τους, μόνον νὰ μὴν τὴν προξενήσω αἰσχύνην ἀγαπώντάς
 »την, πολλῶ μᾶλλον γινόμενος σύζυγός της. Ἡ καρδιά μου τὴν
 »πλατρεύει καὶ μὴν ὑποπτεύσθε τίποτες ἐναντίον δι' αὐτό. Ἄν
 »νεὶ ὅμοιοί μου ἔχουν τὸ ἐλάττωμα ὅπου εἵπετε (διὰ τὸ ὅποιον
 »ἔχετε δίκαιον νὰ φοβῆσθε) ὅταν συγγενευθῶν μὲ μίαν εὐγε-
 »νὴν φαμελίαν, τοῦτο προέρχεται μὲ τὸ νὰ ᾔναι ἀπελπισμένοι
 »νὰ ὑψωθῶν ἕως εἰς τὴν εὐγένειαν καὶ πολιτικά τῶν συγγενῶν
 »ἐκεῖνων, μὲ τοὺς ὁποίους ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἐνωθῶν. Ὑπο-
 »ποιοῦνται πῶς τάχα ἡ προκοπὴ δὲν εἶναι τίποτες, μὲ τὸ νὰ
 »μὴν ἡμποροῦν αὐτοὶ νὰ τὴν ἀποκτήσουν, καὶ ὑπεραίρονται εἰς
 »τὴν βαρβαρότητά τους, πασχίζοντες νὰ κατεβάσουν τὴν τι-
 »μὴν τῆς συζύγου των, εἰς τὴν βαθμὸν τῆς ἐδικῆς τους, ἐπεὶδὴ
 »καὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ ἀνέβουν εἰς τὴν εὐγένειάν της.»

POB. «Ὅλα αὐτὰ ὅπου μοῦ λέτε παιδίμου, μὲ προξενούν

»τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν τοῦ κόσμου, καὶ φαίνεται πῶς εἴστε
 »ἓνας νέος γεμάτος ἀπὸ φρόνησιν καὶ προτερήματα. Τώρα προτοῦ
 »νὰ ἀποφασίσωμεν τὸ πρᾶγμα ἔχω ἓναν λόγον ἀκόμι νὰ σᾶς
 »εἰπῶ, ἐκ τοῦ ὁποίου θέλετε καταλάβει πόσῃ ὑπόληψιν καὶ ἀ-
 »γάπῃν συνέλαβα διὰ λόγου σας . . . (κρυφὰ εἰς τὸ αὐτί) . . .
 »πηγαίνω νὰ ἐρωτήσω τὴν κόρην μου, καὶ ἡ τιμιότης σας προ-
 »σέχετε νὰ ἀκούσετε χωρὶς νὰ φανῇτε, ὅλην τὴν συνομιλίαν μας·
 »μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θέλετε βεβαιωθῇ τὰ ἀληθῆ φρονήματά
 »της, καθὼς αὕτῃ εἶναι βεβαία τῶρα διὰ τὰ ἐδικὰ σας, ἐπειδὴ
 »μαζὺ μὲ τὴν μητέρα της ἄκουσαν ὅλαι τὰς λεπτολογίαις τῶν
 »στοχαστῶν σας, ἀφ' ὅτου ἤλθετε εἰς τὸ Παρίσι. Ἐγὼ θὲ νὰ σᾶς
 »εἰπῶ ἔχετε ὑγείαν δυνατὰ, καὶ ἀντὶς πῶς εὐγαίνετε νὰ πη-
 »γαίνετε, κρυφθῆτε εἰς τὸ γαμπινέτο μου».

Ὁ Βονζιάν γεμάτος ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνην, ἐφίλησε τὸ
 χέρι τοῦ Ροβέρ, καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμην τὸν ἀποχαιρετισμὸν, ἐκρίθη
 εἰς τὸ γαμπινέτο.

Πέρνει τὴν Ἑλένην.

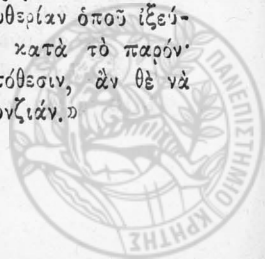
«Σᾶς βεβαιώνω (εἶπεν ἡ ἀρχόντισσα τοῦ Ροβέρ ἐμβαίνωντας
 »μὲ τὴν κόρην της) ὅτι ἔμεινα κατὰ πολλὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ
 »τὴν διήγησιν, καὶ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ νέου, καὶ ἡ Ἑλένη
 »ὁμοίως, ἐπειδὴ καὶ τότεν ἐκατανύχθηκεν ἡ καρδιά της, ὅπου
 »τρεῖς τέσσαραις φοαῖς ἤλθον τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια της, καὶ
 »ἐβαστοῦσε πάντα τὸ μανδύλι εἰς τὸ χέρι της. Μὲ φαίνεται
 »αὐθέντη μου πῶς ἡ κόρη μας θὲ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένα μὲ αὐ-
 »τὸν τὸν νέον, τῇ ἀληθείᾳ καθὼς ἐκατάλαβη, τὴν λατρεύει καθ'
 »ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως».

ΡΟΒ. «Πρέπει νὰ ἰδοῦμεν κι κώϊα μου τί λέγει, τί γνώμην
 »δίδει καὶ ἡ Ἑλένη.»

ΕΛΕ. «Πατέρα μου, ἐγὼ σᾶς ὑπακούω εἰς ὅ,τι μὲ εἰπῆτε.»

ΡΟΒ. «Ἄμποτε παιδί μου . . . πλὴν δὲν στοχάζεσαι ἄρᾳ γε
 »καμμίαν ἀντίστασιν νὰ μᾶς κάμῃς; ἂν στοχάζεσαι, εἰπέτην
 »νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν μου μὲ κάθε ἐλευθερίαν.»

ΕΛΕ. «Ἰδοὺ λοιπὸν αὐθέντη μου, ἀρχινῶ (χαμηλώνωντας τὰ
 »μάτια της) νὰ σᾶς ἐξημολογηθῶ μὲ τὴν ἐλευθερίαν ὅπου ἰξεί-
 »ρετε, καὶ ὅπου προσμένετε ἀπὸ λόγου μου κατὰ τὸ παρόν·
 »μετὰ τὴν διήγησίν μου θέλετε κρίνῃ τὴν ὑπόθεσιν, ἂν θὲ νὰ
 »ζήσω εὐτυχισμένα, ἢ ὅχι, πέρνωντας τὸν Βονζιάν.»

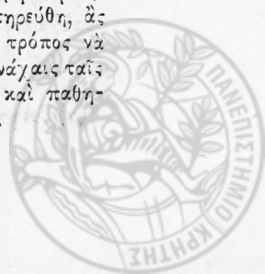

»Τὴν πρώτην φοράν ὁποῦ τὸν εἶδα εἰς τὴν κώχην τοῦ σο-
 υκακίου μας, τὸν ἐπαρτήρησα, μὲ ἐφάνη παστρικός, καλού-
 »τζίκος, καὶ δὲν μὲ ἐπροξενούσεν ἀηθίαν, καθὼς οἱ λοιποὶ χω-
 »ριάται συντρόφοι του· ὅταν μὲ τὸ εἶπεν ἡ Ἀννέτα μαγέρισσά
 »μας πῶς ἦτον φρόνιμος, αἰκνός, ταπεινός, καὶ στολισμένος
 »μὲ προτερήματα, τὸν εὐσπλαγχνίσθηκα· κρίμα (ἔλεγα εἰς τὸν
 »ἑμαυτόν μου συγκρίνωντάς τον μὲ ἓναν ἄλλον νέον υἱὸν τοῦ
 »πλουσίου τῆς γειτονιάς μας, κακὸν ἄνθρωπον) διατὶ νὰ μὴν
 »γεννηθῇ ὁ Ζιακὼ ἀπὸ γονεῖς τοιούτους, καθὼς ὁ Λαφισιάρ;
 »μὲ ὅλον τοῦτο ἀπεφάσισα κρυφὰ νὰ τὸν χαρίζω ἐξ ιδίων μου
 »ἀρκετὰ, ὅταν μὲ ἐπροστάζετε νὰ πληρώνω τὸν κόπον του.
 »Ἐμαθα πρὸς τούτοις ποῦ ἐξόδευε τὰ ὅσα τὸν ἔδιδα, καὶ ἐχαί-
 »ρομουν εἰς τὴν καλὴν διαγωγὴν του. Ἰσως ἐκεῖνος ἐνθυμᾶται
 »μὲ πόσῃ γλυκύτῃ τὸν ἐσυντύχαινα (α) καὶ πόσον ἐχαίρο-
 »μουν βλέπωντάς τον. Ὅταν ἔβαλα εἰς τὸν νοῦν μου νὰ αἶς
 »παρακαλέσω διὰ νὰ τὸν πάρωμεν εἰς τὸ σπῆτι, αὐτὸς ἔφυγεν
 »ἀπὸ τὸν μαχαλέ μας. Περισσότερον ἀπὸ δύο χρόνους ἀπέρασε,
 »καὶ δὲν τὸν εἶδα, ὅταν ἀπερνοῦσα ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς
 »τὸ ὁποῖον συνᾶζονται οἱ συντοπίται του, πάντοτε ἔρριχνα
 »τὰ μάτια μου μήπως καὶ τὸν ξαναἰδῶ, καὶ πιστεύω πῶς ἂν
 »εὐλάβηνα αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, ἤθελα τὸν μαλώσῃ διατὶ νὰ
 »μᾶς ἀφήσῃ, καὶ δὲν ἐπάτησε πλέον εἰς τὸ σπῆτι μας; ἡ εὐγε-
 »νεία σας ἰξεύρετε τὴν δούλευσιν ὁποῦ μὲ ἔδειξε μετὰ παρ-
 »λευσιν δύο χρόνων, ἤνουν τόσον ἐκστατική, ὁποῦ δὲν τὸν ἐ-
 »γνώρισα παρευθὺς· ἀφ' οὗ τὸν ἐκαλοστοχάσθηκα ὁμως, ἐχαί-
 »ρομουν ὁποῦ τὸν ἤδρα εἰς ἓνα τοιοῦτον κίνδυνον τῆς ζωῆς μου,
 »καὶ ὁποῦ ἦτον αὐτὸς ὁ ἐλευθερωτής μου, καὶ ὄχι ἄλλος· αἰ-
 »σχάνθηκα περισσύτεραν εὐγνωμοσύνην καὶ εὐχαρίστησιν πρὸς
 »τὸν Ζακιὼ, παρὰ μῖσος πρὸς τὸν ἀχρεῖον ἐκείνον ὁποῦ ἤθελε
 »νὰ μὲ ἀτιμῇ.»

»Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τῶν ἰδεῶν μου, καὶ τὸ τί ἀπέρασεν εἰς τὴν

(α) Ἰδοὺ ἡ ῥίζα καὶ πρώτη αἰτία τῆς θερμότητος λαύρας τοῦ Ζια-
 κῶ, ἂν δὲν ἦτον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἡ αὐτὴ, ποτὲ δὲν ἤθελεν εἶναι
 μῆτε τόσον σφοδρά, μῆτε τόσον σταθερά. Οἱ ἔρασταί ἔχουν μίαν ἀμοι-
 βάϊαν φυσικὴν κλίσιν. ἡ ὁποία συμβάλλει εἰς τὸ νὰ νίξῃ ἀμφοτέρους·
 κάθε νέος ὅπου ἀγαπᾷ μίαν νέαν, καὶ δὲν τῆς το ἐξεμυστηρεύθῃ, ἂς
 εἶναι βέβαιος πῶς ἤθελε τὸν ἀγαπήσῃ καὶ ἐκείνη, ἂν ἦτον τρόπος νὰ
 τὴν φανερώσῃ τοὺς πόνους, ὅπου τραβᾷ, μακάρι καὶ μὲ μονάχαις ταῖς
 ματαιαῖς· δι' αὐτὸ ὁμως χρειάζεται νὰ ἦναι ἓνας ἀληθινός καὶ παθη-
 τικός ἔρωτας, καὶ ὄχι μίαν προσωρινὴ καὶ ἀλογος ἐπιθυμία.

καρδιά μου ἀφ' οὗ εἶδα αὐτὸν τὸν νέον· ἀνίσως καὶ ἡ πρώτη καταστάσις τοῦ Ζιακὼ μὲ φαίνεται χαμερπής, νομίζω πῶς πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶ ὅτι ὁ Βονζιὰν ἐφύλαξε τὴν τιμὴν μου, καὶ ὁ ἄρχων Δαρμαντιερ μὲ ἐπρόσφερε τὸ ἥμισυ τῶν ὑπαρνηγόντων του, σχεδὸν καὶ ἂν δὲν θελήσω νὰ τὸν δεχθῶ διὰ σύζυγόν μου· πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχῃ κἀνείς πατέρα μου καρδιά παρὰ τὸ μάρμαρον, καὶ νὰ μὴν τὸν λυπηθῇ εἰς τὰ λόγια ὁποῦ σὰς εἶπεν, ὅταν ἐσυνομιλοῦσατε μαζί του.»

Χωρὶς νὰ τὴν ἀποκριθῇ τίποτες ὁ Ροβέρ, ἐπῆγεν εἰς τὸ γαμινέτο του, καὶ πέρνωντας τὸν Βονζιὰν τὸν ἔφερε λέγωντας.

POB. »Τώρα ἀκούσατε πλέον παιδίμου, ἕλην ἀπλὴν καὶ καθαράν τὴν ἀλήθειαν· ἐγὼ πιστεύω πῶς εἴστε καλῆς ψυχῆς ἀνθρώπος, πρέπει νὰ εἴστε ἕνα σκληρὸν τέρας, ἂν δὲν λατρεύετε νὺν ὅσω ζῆτε αὐτὸ τὸ ἀξιαγάπητον, τὸ τρυφερόν, καὶ ἐνάρετον κοριτζί, ὁποῦ σὰς δίδω αὐτὴν τὴν στιγμὴν διὰ σύζυγόν σας.»

Ὁ Βονζιὰν ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τῆς Εἰλένης, πλὴν δὲν ἠμπούρεσε νὰ προφέρῃ μήτε γὰρ, τόσον ἡ χαρὰ τοῦ ἦτον ὑπερβολικὴ. Ἡ Εἰλένη κοιτάζωντας εἰς τὴν γῆν, καὶ περιχυμένη ἀπὸ τὴν ὠραιότατην κοκκινάδα, ἔδιδε νὰ κατὰλάβουν πῶς ἐντράπηκεν ὁποῦ ἐφανέρωσε τὰ μυστικά της καὶ τὰ ἤκουσεν ὁ Βονζιὰν· ὡς τόσον ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοὺς ἄφρισαν μονάρχους λέγοντες, ξαναγνωρισθῆτε, συνομιλήσατε, οἱ γονεῖς ἔκαμαν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔπρεπε διὰ λόγου σας.

BONZ. »Κερά μου (α) ἄχ τί χαρὰ, τί εὐτυχία εἰς ἐμένα τὸν ὀδυτῆ, ὕστερον ἀπὸ τόσους πόνους, νὰ σὰς ἀπολαύω τέλος πάντων; ὁ κακοῖς ζικός, τὰ δεινὰ μου εἶναι ἀπερίγραπτα, νὰς μὴν τὰ ἐπαριθμῶ διὰ νὰ μὴ σὰς λυπήσω· ἄλλαξα καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὴν κατάστασιν τῆς ζωῆς μου, καθὼς τὸ νῦν εἶμι ὁ κόσμος, πλὴν ὅσον διὰ μόνην τὴν εὐγενεῖάν σας πακίονως θέλω εἶμαι ὁ αὐτὸς ἀμετάτρεπτος. Θέλω σὰς λατρεύει, καθὼς καὶ τὴν ὥραν ὁποῦ σὰς πρωτοεῖδα, ὅλα τὰ παρρημιώτερα κινήματά σας, θέλει εἶναι νόμοι εἰς ἐμὲ, καὶ θέλει τὰ δεχομαι, μὲ τὸ ἴδιον σέβας, καὶ τὴν ἰδίαν χαράν, καὶ μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν τῆς ψυχῆς μου, καθὼς τὰ ἐδέχετο ἕνα καιρὸν ὁ Ζιακὼ. Ἄχ κερά μου, ἐγὼ πλέον ἔχασα τὰ ὅσα ἠμποροῦσα νὰ σὰς εἰπῶ εἰς ἐτούτην τὴν εὐτυχισμένην στιγμὴν, ἐδέθηκεν ἡ ἀθλία γλῶσσα μου, ὥσάν τὸ ψάρι σχε-

(α) Ἀφοῦ ἔμειναν μόνοι τους.

»δὸν μένω ἄφωνος. Ἄχ ···· μὰ νὰ ἰξεύρετε ἡ πολυπαθὲς
»καρδίᾳ μου, εἰς ποῖον βαθμὸν ἡδονῆς εὐρίσκεται; πῶς λαχτα-
»ρεῖ ἡ καίμενη, καὶ μὲ τὰ συχνὰ χτυπήματά της, φανερώνει τὴν
»εὐφροσύνην της· ὑποφέρετε νὰ σᾶς συγχαρῶ ὀλίγον διὰ τὴν
»ἀμμοβαίαν εὐτυχίαν καὶ ἔνωσίν μας παρακαλῶ.»

ΕΛΕ. »Καὶ ἐγὼ αὐθέντη μου· δὲν θέλω μεταβληθῆ πιντέ·
»πλὴν ἀῶ γέ· δὲν ἦτον καλλίτερα νὰ πάρετε καμμίαν πλέον
»πλουσίαν, πλέον καλούτζικιν, πλέον······

BONZ. »Ἄχ· τί μὲ λέτε διὰ τὸν θεόν, σιωπήσατε νὰ ζῆτε,
»διατὶ ἀμαρτάνετ· καὶ εὐρίσκεται πλάσμα εἰς τὰ πέρατα τῆς
»ποιουμένης· ὁποῦ ὄχι νὰ σᾶς παρομοιάζῃ, ἀλλὰ μόνον νὰ ἔχη
»ἓνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα θελγητρά σας; εἰς τὴν ὑψηλίον, ἐγενή-
»θηκεν ἄλλη καμμία ὁποῦ νὰ τολμήσῃ νὰ εὐγῇ εἰς φιλονεικίαν
»περὶ κάλλους μαζύ σας; ἡ φύσις, ἐπεχνοῦργησεν ἄλλο ὄν εἰς
»τὸν κόσμον, ὁποῦ νὰ σᾶς ὑπερτερῇ, ψυχὴ μου, εἴστε ἡ βασί-
»λισσα τῶν ὠραίων, καὶ τὸ καύχημα τῶν χαρίτων, ὅλαις εἶναι
»σκουπίδια μπροστά σας, ὅλ······

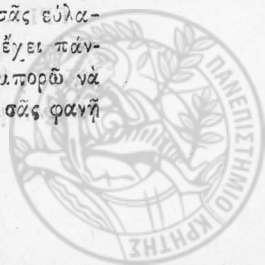
ΕΛΕ. Ὅχι ἄλλο, ὅς τὸ πιστεύσω, διατὶ τὸ ἀκούω ἀπὸ τὸν
»αὐθέντην μου, καμμίαν ἡμέραν ὅταν θέλει ἔχομεν καιρὸν, φι-
»λονεικῶ περὶ τούτου μαζύ σας, καὶ θέλω σᾶς κοινολογήσει
»ὅλους τοὺς ἐγκαρδίους σκοπούς μου. Τώρα ὅμως σᾶς δίδω εἴ-
»δησιν ὅτι, ἡ γαιγιά μου εἶναι ἐναντία σας καὶ δὲν σᾶς θέλει
»κατ'οὐδένα τρόπον, ὅθεν πρέπει νὰ γυρίσωμεν καὶ ἐκεῖνῃς τὴν
»γνώμην.»

BONZ. »Ἐγὼ θέλω μεταχειρισθῇ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρό-
»πους κερά μου, καὶ διατὶ ἤμουν προσηλωμένος εἰς τὴν εὐγε-
»νειάν της πρὸ πολλοῦ, καὶ δι' ἀγάπην καὶ σέβας ἐδικὸν σας.»

ΕΛΕ. »Εἶραι βεβαία αὐθέντη μου πῶς ἓνας τιμημένος ἀν-
»δρας, σέβεται (καθὼς λέτε) καὶ ἀγαπᾷ τὴν σύζυγόν του· ἀνί-
»σως ἔχετε καὶ ἡ εὐγενεία σας τὸν αὐτὸν σκοπὸν, δὲ μὲ κα-
»κοφαίνεται, ὅτι μεταχειρίζεσθε αὐτὴν τὴν λέξιν, τοῦ σέβας,
»διὰ λόγου μου· σᾶς βεβαιῶνω πῶς καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου
»σᾶς ὑποτάσσομαι, σᾶς τιμῶ, καὶ κατὰ τὴν θέλησιν τῶν γο-
»νέων μου, νὰ μὴν ᾖται πλέον καμμία διαφορὰ ἀναμεταξύ μας.»

Ὁ Δαρμαντιερ ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς τρυφερῆς τοῦ Ἐλένης λέ-
γωντας.

BONZ. »Εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν Κερά μου, θε· νὰ σᾶς εὐλα-
»βοῦμαι, ὁ παθητικὸς καὶ σταθερὸς ἔρωτάς μου, θέλει ἔχει πάν-
»τοτε τὸ σέβας διὰ σύντροφόν του. Τῇ ἀληθείᾳ· ἡμπορῶ νὰ
»σᾶς βεβαιώσω, πῶς ἐκ ψυχῆς σᾶς λατρεύω χωρὶς νὰ σᾶς φανῇ

»ὕπερβολή, ἡ εὐγενεία σας εἶστε τὸ πᾶν μου, ἡ ἀναπνοή μου, ἡ ἐλπίδα μου, ὁ θησαυρός μου, τὸ ἀκριβώτερον πρᾶγμα ὅπου εἶχω εἰς τὸν κόσμον (πάλιν τὴν φιλεῖ) ἡ θεὰ τῆς καρδιάς μου. Ἄχ ψυχὴ μου, εἶστε ἐκείνη, τῆς ὁποίας τὴν χαριτωμένην »εἰκόνα εἶχα ἐγκεχαραγμένην εἰς τὰ φύλλα της, τὴν εἶχα φυ- »λαγμένην μὲ τόσῃν εὐλάβειαν, καὶ κατάνυξιν, διὰ νὰ τὴν πα- »ρηγορῇ εἰς τοὺς πόνους της, καὶ ταῖς πληγαῖς της. Πόση ἀνέκ- »σφραστος ἡδονή, εἰς ἐμένα Κεῖᾶ μου, νὰ στοχάζωμαι πῶς θὲ »νὰ ζήσω εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τὰ κάλλη σας, ἀφιερώωντάς σας »ὅλαις ταῖς στιγμαῖς τῆς ζωῆς μου; ὅλ· . . . .»

ΕΛΕ. »Αὐθέντη μου ἡ γιαγιά μου ἔρχεται· . . . καὶ· . . .»

Ὁ Δαρμαντιέρ ἐπῆγε νὰ τὴν ὑποδεχθῇ, ἡ καλὴ μας γερόν- »τισσα ἐθύμωσε καθ' ὑπερβολὴν, καὶ ἐξεστάθη ἡ χολὴ της διὰ »τὴν κατὰ μόνας συνομιλίαν ὅπου εἶχεν ἡ ἐρκονή της μὲ τὸν »νέον· ὁ υἱὸς της ὅμως τὴν ἀκολουθοῦσε κατόπι της.

ΡΟΒ. »Ἡσυχάσετε μητέρα μου, ἡσυχάσετε, ὅλα ἐδιορθώθη- »σαν, ὁ Δαρμαντιέρ εἶναι τῷ ὄντι εὐγενὴς, εὐγενέστατος κατὰ »τὰ ἔθνη, τὴν καρδίαν, καὶ τὴν ἀμεμπτον διαγωγὴν του, δὲν »τὸ ἠξεύρετε πῶς ἦτον ἄνδρας τῆς Λουσίας, ἡ ὁποία εἶναι (κα- »θὼς μὲ φαίνεται) ἀνώτερη ἀπὸ ἡμᾶς; φορεῖ τὰ μαῦρα διὰ τὴν »σύζυγόν του λοιπόν, καὶ ὅχι διὰ μίαν κεῖᾶ ὅπου ἔκαμε καλὸ »εἰς τὸν δοῦλον της.»

ΓΡΙΑ. Καὶ πῶς; ἡ τιμιότης του ἐστάθη ἀνὴρ τῆς Λουσίας; »ᾧ, αὐτὸ εἶναι μία αἰτία ὅπου ἄξιζει περισσότερον ἀπὸ τὴν »ματαιάν σας διαγωγὴν καὶ χρηστοθήειαν.»

ΡΟΒ. »Καλὲ μητέρα μου νομίζετε διὰ ματαιότητα τὸ νὰ »ζῇ κανεὶς φρόνιμα εἰς τὸν κόσμον; καὶ νὰ ᾔηαι στολισμένους »μὲ προκοπὴν;» . . . . .

ΓΡΙΑ. »Ναῖσκε ναῖσκε, ὅλα εἶναι καπνὸς χωρὶς εὐγένειαν, »ἀκούετε; ἐγὼ εἶμαι ἐγγονὴ ἐνὸς περιφύμου ἄρχοντος, κόρη »Μινίστρου, γυναῖκα ἐνὸς εὐγενεσιάτου, τὸ σπῆτι τοῦ μακαρί- »του πατρός σου, ἦτον πρὸ πολλοῦ γνωστὸν εἰς ὅλους, καὶ ἡ »γενεὰ μας πάντοτε ἐστάθη ἐπαινετὴ καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς.»

ΡΟΒ. »Τὸ ξεύρω μητέρα μου πῶς ἔχετε δίκαιον, πλὴν στο- »χασθῆτε ὅτι, ἂν ἐξοῦσεν ἡ Λουσία, ὁ Δαρμαντιέρ ἤθελε φθάσει »μεγάλος ἄνθρωπος.»

ΓΡΙΑ. »Ἐτῆ εἶναι παιδί μου, διὰ τοῦτο λέγω καὶ ἐγὼ πῶς »ἡ ὑπανδρεία ἐκείνη τὸν ἐξελέκασεν, ἐγὼ δὲν ἐναντιόνομαι »πλέον, θέλω ὅμως νὰ μὴς τιμᾷ ὅλους, καὶ νὰ μὴν εἰπῇ τὴν »Ἑλένην μου ὅταν μιλῇ μαζύ της, ΕΣΥ, ἀφ' οὗ τὴν πάρε γυ-

»ναϊκά του, καὶ τοῦτο νὰ τὸ γράψουν εἰς τὸ προικοσύμφωνον.»

BONZ. « Ἄχ Κερά μου, ἐγὼ ὑπόσχομαι νὰ δείξω μεγαλεί-
»τερα σημεῖα τῆς ὑποκλίσεώς μου, καὶ ἀπὸ ὅσα προστάζετε
»περισσότερα ἐλπίζω νὰ εὑρετε εἰς τὸν δοῦλον σας. Ἡ ἀξιολά-
»τρευτὴ Ἑλένη δὲν θὰ εἶναι μόνον συμβία μου, ἀλλ' αὐτεξού-
»σια βασιλίσσά μου θέλετε τὸ γνωρίσει ἀπὸ τὸν τρόπον ὅπου
»θὲ νὰ φέρωμαι πρὸς τὴν εὐγενειάν σας, καὶ πρὸς ὅλον τὸ τι-
»μημένον συγγενολόγι σας. »

ΓΡΙΑ'. « Ὅχ καὶ τί εὐμορφα συντυχαίνει, κοίταξε νὰ τὸν
»βαστάῃς κόρη μου διὰ πάντα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους στοχα-
»σμούς (α). »

Ἐτζί ἀφ' οὗ ἐσηκώθησαν ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἡ ὑπανδρεία δὲν
ἄργησε νὰ ἐκτελεσθῇ, καὶ ζοῦν τώρα εὐτυχισμένα.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὁ ἔρωτας ἐνεργούμενος μὲ γνῶσιν,
εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν εὐτυχιῶν. Ἡ παρούσα διήγησις εἶναι
ἓνα ἀλάνθαστον σεκρέτο εἰς τοὺς γονεῖς, νὰ κάμουν τοὺς γαμ-
θρούς τους νὰ λατρεύουν τὴν σύζυγόν τους διὰ πάντα· τὸ πρῶ-
τον, νὰ δείξουν τὴν κόρην τους μὲ τέτοιον τρόπον, καθὼς ὁ
Ζιακὼ εἶδε τὴν Ἑλένην, ὅπου νὰ λάβῃ αἰτίαν ὁ νέος νὰ στοχά-
ζεται πῶς εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, καὶ νὰ
εὐρίσκεται ἡ καρδιά του μέσον ἐλπίδος καὶ ἀπελπισίας. Πρὸς
τούτοις ἀναγκαῖον κρίνεται τὸ νὰ εἶναι καὶ ἡ κοπέλλα στολι-
σμένη μὲ προτερήματα, ὅπου ἀφ' οὗ γνωρισθοῦν οἱ δύο τους, ὁ
ἐραστὴς νὰ μὴν λάβῃ αἰτίαν νὰ εἰπῇ πῶς ἔμεινε γελασμένος.
Ἕνας φρόνιμος ἄνδρας πάλιν, δὲν ζητεῖ νὰ ἔχῃ ἡ γυναῖκα του
ὑψηλὸν πνεῦμα, ἢ νὰ ἰξεύρῃ γλώσσαις καὶ ἐπιστήμασι, ἢ ὁποῖαις
τὸν κάμνουν ἐνίοτε νὰ φρενιτεύῃ, ἀλλὰ μόνον νὰ ἔχῃ καθαρὰν
καρδίαν, ἀπλότητα, ἀγάπην, πραότητα, οἰκονομίαν, καὶ νὰ εἶναι
περιμαζωμένη. Ἀφ' οὗ ἔχῃ αὐτὰ, τὸν φαίνεται πῶς εἶναι στολι-
σμένη, μὲ τὴν πλέον μεγαλήτερον προκοπὴν. Ἡ Ἑλένη ἔχει ὅλαις
αὐταῖς ταῖς ἀρεταῖς, εἶναι καλῆς ψυχῆς, πραοτάτη, χαρούμενη,
καὶ πονεῖ εἰς ἄκρον τὸν ἄνδρα της. Ὅθεν λέγει συχνά καὶ ἐκεῖνος·
διὰ νὰ ἀγαπῶ τὴν σύζυγόν μου μὲ ἐνθουσιασμόν ἐν ὅσῳ ζῶ,
δὲν ἔχω νὰ στοχασθῶ ἄλλο, παρὰ νὰ ἐνθυμούμαι πῶς ἐγὼ ἤμουν
ἀπλοῦς Ζιακὼ ἐξωμερίτης, καὶ ἐκεῖνη κόρη τοῦ Ῥοβέρ.

(α) Πρὸς τὴν ἐγγονήν της·

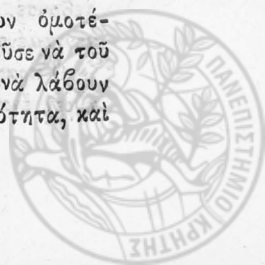

ΤΟ ΤΖΙΡΑΚΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ.

Ένας πλούσιος πραγματευτής, περίφημος διὰ τὴν εὐλικρίνειαν τῆς ψυχῆς καὶ τὰ καθαρὰ τοῦ σπλάγχχνα, ὄντας πατὴρ τριῶν ὠραιोटάτων θυγατέρων, ἀπὸ ταῖς ὁποίαις εἰς τὴν καθὲ μίαν ἔμελε νὰ δώσῃ πενήντα χιλιάδες γρόσια προῖκα, εἶχε θάλῃ τὰ πράγματά του εἰς μίαν πολλὰ φρόνιμον καὶ καλὴν τάξιν, τρόπον τινὰ ἐξουσε ὡσάν ἓνας φιλόσοφος, μὰ, τοιοῦτος καθὼς τὸν θέλει ὁ μέγας Φριδέरिकος, βασιλεὺς τῆς Προυσίας, ἤγουν, ὀγλύγωρος, ἐπιμελής, καὶ τὸ καλλίτερον, ὅπου ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀφεύκτως ὑπόχρεων διὰ νὰ συνθέσῃ μίαν σφαῖραν τριγύρω τοῦ ἀπὸ φιλοπόνους καὶ εὐλικρινεῖς ἀνθρώπους, ὡσάν καὶ λόγου του, καὶ τὸ ἐνόμιζε μέγαν προτέρημα, καὶ χαρὰν, νὰ θρέφωνται, νὰ κερδαίνουν καὶ νὰ κυβερνῶνται πολλοὶ διὰ μέσου του. Τοιαύτας ἀρχὰς λοιπὸν ἔχοντας, ὅλαις αἱ ὑποθέσεις του ἐπύχαιναν δεξιά, καὶ καθ' ἐκάστην, ἐπροχωροῦσαν ἀπὸ καλὴν εἰς καλλίτερον, μὲ ὅλον ὅπου ἄρχισε τὴν πραγματείαν του σχεδὸν ἐκ δανείων. Ὁ Δεβουτὲ (ἔτζι ὠνομάζετο) ἦτον ἀπὸ τὰ περὶχωρα τοῦ Παρισίου, καὶ εἶχεν ἀναγραφῇ εἰς τὴν ἀπλότητα τῶν ἡθῶν ὅπου εὐρίσκει τινὰς, μόνον εἰς τὰ ἔξω μέρη. Ἐτυνῆθιζε νὰ λέγῃ συχνὰ ἓνα Γνωμικὸν ὅπου εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὅτι ὅταν κάθεται ἀναπαυμένος κἀνένας, καὶ ἀφίνει ταῖς ἐλπίδαίς του εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἀπόκτησε μίαν φορὰν, χωρὶς νὰ τὰ πολλαπλασιάσῃ πάντοτε, τὰ σώνει ἀπὸ λίγα λίγα.

Αὐτὸς ὁ ἄοκνος ἄνθρωπος, εἶχεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τζιράκια εἰς τὸ ἐργαστήρι τὰ παιδιὰ τῶν πλουσιωτέρων ὁμοτέχων του, ὅπου ἡ καλὴ του ὑπόληψις, τοῦ ἐταρακτινοῦσε νὰ τοῦ τὰ προσφέρουν, διὰ νὰ τὰ παιδεύῃ, καὶ νὰ τὰ κάμῃ νὰ λάβουν ἐφεσιν τῆς φιλοπονίας. Τὰ ἐδέχετο λοιπὸν μὲ ἀγαθότητα, καὶ

ἔπαυγεν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ τὰ ἐμπνέη φρονήματα εὐλικρινείας· εἶχε περὶ τούτου δύο αἰτίαις· ἡ πρώτη ἦτον νὰ φανῇ εἰς τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν τοιοῦτος, ὅτι λογῆς τὸν ἐνόμιζαν ἐκεῖνοι. Ἡ δευτέρα ὁμως, ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ἴδιον καλὸν τῆς φαιμελίας του· εἶχε σκοπὸν νὰ ἐκλέξῃ ἀπὸ αὐτὰ γαμβροὺς, ὅπου νὰ ἤξεύρῃ κατὰ βάθος τὴν καθαρότητα τῆς καρδιάς τους, καὶ νὰ εἶναι βέβαιος διὰ τὸν καλὸν χαρακτῆρα τους. Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ καλὸς ἄνθρωπος, τὸ παράδειγμα τῶν ἐπιλοιπίων πατέρων, ἐφρονούσεν ὅτι πρέπει νὰ ζῇ κἀνένας εἰς τὸν κόσμον, μόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν του, ἀφ' οὗ τὰ ἔδωσε μίαν φορὰν τὸ εἶναι καὶ τὴν ζωὴν, καὶ ὅτι διὰ νὰ ἔχουν τὰ παιδιά τέθας εἰς τοὺς γονεῖς, φυσικὴν ὑποταγὴν, καὶ νὰ λαμβάνουν ἐφεσιν διὰ τὴν φιλοπορίαν, ἔφθινε μόνον αὐτὴ ἡ χαροποιὰ ιδέα, νὰ ξεύρουν πῶς ἐκεῖνοι πάσχουν διὰ τὴν βοήθειάν τους, νὰ τὰ δώσῃ ὅλαις ταῖς ἀρεταῖς, καὶ νὰ τὰ κάμῃ νὰ τοὺς θεωροῦν ὡς πρώτους εὐεργέτας. Ἐμένα μὲ φαίνεται πῶς εἰς αὐτὸ ἤμπορούσε νὰ ἔχῃ δικαίον ὁ Δεδουσέ.

Ἀπ' ὅλους τοὺς νέους τοῦ Παρισίου ὅπου εἶχεν εἰς τὸ σπῆτι του, κἀνέναν δὲν εὗρῃκε νὰ τὸν ἀρέσῃ καθὼς ἤθελε, μὲ ὅλον ὅπου ἡ πρώτη κόρη του, δὲν ἐστάθῃ τόσον δύσκολη ὥσάν αὐτὸν, διατὶ ἐκλεξεν ἓνα διὰ λόγου της, ἡ δευτέρα ὁμως ὅπου εἶχεν ἀπερίγραπτον μέρητον, καὶ τὰ ἴδια φρονήματα τοῦ πατρὸς της, ἐδυσχεραστεῖτο εἰς τὸν καθ' ἓνα· ὅθεν δι' αὐτὴν καὶ ἐκεῖνος ἐφύλαττεν ὅλαις ταῖς φροντίδαίς του. Τὸν ἤλθε τέλος πάντων ἓνα νέον παιδί ἀπὸ κάποιον γνῶριμόν του, Λεάνδρος ὀνόματι, τοῦ ὁποίου ἐν συντόμῳ θέλω περιγράψαι τὸ νόστιμον εἶδος, καὶ τὸν ἀξιολογίμηνον χαρακτῆρα.

Ἄς λάβῃ κατὰ νοῦν τινάς, ἓναν νέον μετρίως ὑψηλόν, παχουλόν, μάτι καὶ φρίδι μαῦρα, μακρὰ μαλιά, ὥσάν νὰ εἶχε δύο βούκαις εἰς τὰ κίκκινα μάγουλά του, μὲ χνυδὶ μόνον εἰς τὸ πυγούνι, ὦμους φαρδεῖς, ἓνα σῶμα σύμμετρον καὶ ἀνάλογον, ἓνα περιπάτημα στερρόν ὅπου ἤμπορούσε μὲ τὸν καιρὸν νὰ γίνῃ εὐγενικὸν καὶ εὐστροφον. Μετὰ τοῦτο, πνεῦμα ξυπηνητὸν, ἀκρην πραότητα, φιλοπορίαν, καὶ νὰ εἶναι ἄκακος εἰς τὰ ἥθη. Τοιοῦτος ἦτον ὁ Λεάνδρος, εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν δεκαεπτάμιττον χρόνων, ὅταν εὐμβῆκε πρώτην φορὰν μαθητὴς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Δεδουσέ. Ἐν μόνον ἐλάττωμα εἶχεν ὁ πτωχὸς, ὅπου δὲν ἦτον γεννημένος ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς.

Ὁ πραγματευτής, ὅλος γεμάτος ἀπὸ χαρὰν, ἐνόμισεν ὅτι κῆρεν ἓναν πλουσιώτατον θησαυρόν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπεφάσισε

νὰ βάλλῃ τὰ δυνατά του διὰ νὰ τὸν παιδεύσῃ καθὼς ἤξευρεν ἐκεῖνος, καὶ καθὼς ἔπρεπεν. Ὁ τρόπος ὁποῦ ἕως τότε ἐφέρετο πρὸς τοὺς λεπτοὺς νέους Παρισιάνους, υἱοὺς τῶν συντεχνίτων του, ἦτον ὀλίγον πρᾶος, τοὺς ἐμεταχειρίζετο μὲ τζιριμονίαις, μὲ μίαν πολιτικά ὑποχρεωστικὴν καὶ φιλήσυχον, δὲν ἤθελε νὰ δοκιμάζῃ τὸν χαρῃκῆρα τοὺς μὲ τοὺς βαρεῖς ἐκείνους τρόπους, διὰ τῶν ὁποίων νοιώθει κἀνεῖς σωστὰ τὴν δυνάμιν τοὺς, καὶ τὸ τί ἀξίζει ὁ κάθε ἀ-θροπῆς, μῆτε ἐξερευνοῦσε τὴν ὀγλυγω-ρότητα τῶν παύξεων τοὺς, ἢ τὴν εὐθύτητα τῆς καρδίας τοὺς, ἢ ὁποῖα εἶναι προτέρημα πολλὰ σπάνιον τῶρα εἰς τὸν καιρὸν μας, καὶ μόνον εἰς τὰ χεῖλη τοῦ καθ' ἑνὸς ἡμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ· τὸν παραμικρότερον, ἤθελε τὸν κακοφανῇ, ἂν ἀμφι-βάλλῃ κἀνεῖς εἰς τὴν εἰλικρίνειάν του· δι' αὐτὰ λοιπὸν, ὅλας ἡ δοκιμαίς ὁποῦ ἤθελε κάμῃ πρὸς ἐκείνους, ἦτον μάταιαις, ἐπειδὴ καὶ ὅταν παραστήσῃ κἀνεῖς γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, φαίνεται σκληρὸς, καὶ ἀνυπόφερτος· εἶναι ὅμως τῷ ὄντι ἐπω-φελής. Εἴμεθα εἰς ἕναν αἰῶνα ὁποῦ οἱ ἄνθρωποι γκρίζονται διὰ τὸν παραμικρότερον λόγον, θέλουν νὰ λέγωνται εἰλικρινεῖς, πλὴν δὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, ἐπειδὴ καὶ θυσιάζουν τοὺς φίλους τοὺς διὰ τὸ παραμικρὸν ἐντερέσον τοὺς· ὅχι πῶς δὲν εἶχε ζῆλον ὁ φρόνιμος Δεβουσέ, ἀλλὰ ἦτον σχεδὸν ἀδύνατον νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐστοχάζετο ἀναγκαιὸν διὰ τοὺς νέους Παρισιάνους. Πρὸς τὸν Λεάνδρον ὅμως δὲν ἐφέρετο ἔτζι, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦτον ἀ-φιερωμένος ὅλος διόλου εἰς τὰ χέρια του. Ὅθεν εὐθὺς ὁποῦ τὸν ἐπῆρεν, ἡ πρώτη του φροῖτιδα ἐστάθη, τὸ νὰ εὐγάλῃ ὅλους τοὺς παλαιοὺς τοῦ ἐργαστηρίου, διατὶ μὲ ἕνα νέον, ἔπρεπε καὶ νέος τρόπος· ἂν ἐβαστοῦσε κἀνέαν ἀπὸ τοὺς πρώτους μαζὺ του, ἢ-θελεν εἶσται ἐπικίνδυνος σύμβουλος εἰς τὸ νὰ παρασύρῃ τὴν ἀγα-θότητά του, καὶ νὰ μεταδώτῃ τὴν πρώτην κακὴν συνήθειαν, μὲ ὅλαις ταῖς κατὰχρησαῖς της. Ὅταν ἔχῃ σκοπὸν νὰ ἀνακα-νουρήγῃ τινὰς ἕνα πρᾶγμα, ἀνάγκη εἶναι νὰ ἀποβάλλῃ ὅλην τὴν παλαιὰν ζύμην, διὰ νὰ τὸ κάμῃ παστρικόν, λόγου χάριν, ἂν θέλῃ νὰ ἀποκτήσῃ καλοὺς δούλους, φθάνει μόνον νὰ εὐγάλῃ ὅλους τοὺς πρώτους κακοὺς, νὰ κοιτάζῃ ταῖς δουλειαῖς του ὅπως ἡμπορέτῃ ὁκτὼ ἡμέραις, ὁποῦ καὶ ὁ ἴδιος ἀέρας τοῦ σπη-τιοῦ του νὰ παστρευθῇ, νὰ πάρῃ ὕστερον διαλεγμένα ὑποκείμε-να, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴν ἐσυνωμίλῃσαν μὲ τοὺς ἐξωσθέντας, καὶ ἔτζι ἡμπορεῖ νὰ εὔρῃ τὴν ἡσυχίαν του. Μετὰ τοῦτο ὁ Δε-βουσέ, ἠθέλησε νὰ δειχθῇ εἰς τὰ μάτια τοῦ νέου μαθητοῦ καθὼς καὶ τῷ ὄντι ἦτον, ἦγουν, τιμημένος πραγματευτής, πρᾶος σύ-

ζυγος, φιλόστοργος πατήρ, ειλικρινής φίλος, καὶ φιλήσυχος συμπολίτης, τοῦτο δὲν ἦτον δύσκολον εἰς τοῦ λόγου του, ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ ὅλων ἐκηρύττετο διὰ τοιούτους. Τελευταῖον, ἡ κυριώτερα ἀπόφασις τοῦ φρονίμου πραγματευτοῦ ἦτον, νὰ κρατῇ διὰ πάντα εἰς τὴν γνώμην τοῦ μαθητοῦ του μίαν καλὴν ἰδέαν ὅπου τὸ παιδί εἶχε φυσικὰ εἰς τὸν νοῦν του, ἡ ὁποία ἂν ἔλειπεν, αὐτὸς ἤθελε πασχίσῃ ἐπὶ πόνου νὰ τὴν ἐμπνεύσῃ· ἤγουν τὸ νὰ δουλεύῃ κἀνείς (εἰς ὅποιαν κατάστασιν καὶ ἂν εὔρεθῃ) εἶναι ἴδιον τιμημένου ἀνθρώπου, καὶ μόνῃ ἡ ὀκνηρία ἀξιογέλαστη. Ἄπ' ὀλίγον ὀλίγον ἐπαίδευε τὸν Λέανδρον, κάμνωντάς τον νὰ λάβῃ μῖτος διὰ ἐκείνους τοὺς ἀνοήτους νέους, οἵτινες δὲν ἰξεύρουν ἄλλο, παρὰ νὰ στολίζωνται, καὶ νὰ κάμνουν τρέλλαις τρέχοντες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ λοιπὸν περισσότερον, καὶ μὲ ἓνα ζωντανώτερον παράδειγμα, ἐφρόντιζε ὅπου καὶ ἡ ἰδία κόραις του νὰ ἀναπληροῦν ὅλα τὰ καθήκοντα ἔργα τῶν γυναικῶν, ἔξω ἀπὸ τὰ πλέον ποταπά· ταῖς ἔλεγε πρὸς τούτοις, ὅτι εἶναι τιμημένον πρᾶγμα νὰ ἐργάζωνται, καθὼς ἓναν καιρὸν ἔκαμναν καὶ ἡ θυγατέραῖς τῶν βασιλέων· μὲ ὅλον τοῦτο εἶχε καὶ ἀρκετοὺς δούλους εἰς τὸ σπῆτι του, μίαν μαγέρισσαν, μίαν εὐμορφὴν παρακώρην, καὶ ἓναν σείτην, ὅστις εἶχε τὴν φροντίδα τοῦ ἀλόγου, μὲ τὸ ὅποιον ἐπήγαινε τὰ φορτώματα τῆς πραγματείας εἰς τὸ ἐργαστήρι, ἐπιθέτωντάς τα ἐπάνω εἰς ἓνα ἀμάξι καὶ ἐβοηθοῦσεν ἐνίοτε τὸ τζιράκι τοῦ ἐγαστηρίου, ὅταν ἦτον πολλὴ δουλιὰ· αὐτὸ ὅμως ὅταν ἐτύχαινε, καὶ ὁ ἴδιος δεδουμένος ἐτιμοῦσε τὴν ἐργασίαν, πιάνωντας καὶ μονάχος του, χωρὶς νὰ τὸ ἐντραπῇ καθόλου.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὁ τιμημένος ἀνθρωπος, ἐπαίδευεν ἓναν νέον, ὅπου ἦτον ἄξιος διὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ κἀνέναν καιρὸν εἰς τὸν τόπον του. Ὁ Λέανδρος ἔβανεν εἰς πρᾶξιν αὐταῖς ταῖς πατρικαῖς φροντίδαῖς, μιμούμενος τὸ καλὸν παράδειγμα μιᾶς ὠραιότητος νέας, ἡ ὁποία ἦτον θυγατέρα τοῦ αὐθέντου του· ἡ καλοῦτζικαὶς δταν θέλουν νὰ δείξουν τὴν ἀρετὴν ἀξιαγάπητην εἰς τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἐπιτυχαῖνον χίλιας φοραῖς καλλίτερα, παρὰ τὸ νὰ διαστρέψουν καὶ νὰ ξελαγιάσουν τὴν γνώμην τους. Ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον ἴδιον, εἶναι φυσικόν, τὸ νὰ κάμουν ὅμως τὰ ἐλαττώματα ἐπιθυμητά, εἶναι πρᾶγμα βεβιασμένον καὶ κρῶν, καὶ εὐθὺς προξενεῖ ἀντίφασιν, καὶ κατηγορίαν εἰς τὴν ὑπόληψίν τους.

Ἀφ' οὗ ὁ δεδουσὲς ἔδειξε τὸν ὀρθὸν δρόμον ὅπου ἐκ ψυχῆς ἀγαποῦσε νὰ ἀκολουθῇ ὁ ὑπὸν ὁ μαθητὴς του, ἔπασχε νὰ κα-

ταλάβη κρυφίως τὸν καθ' αὐτὸ χαρακτῆρα, τὰ ἔθνη, ταῖς φυσικαῖς ὁρεξαῖς, τὰ προτερήματα, καὶ τὰ ἐλαττώματά του (ἂν εἶχε) δοκιμάζωντάς τοις μετὰ πολλοὺς τρόπους.

Δοκιμὴ τῆς ἐμιστοσύνης τοῦ Λεάνδρου.

Ὁ πρῶτος λοιπὸν ἐστάθη τὸ νὰ ἰδῇ ἂν εἶναι ἐμπιστευμένος. Ὁ Δεβουσὲ δὲν εἶχεν εἰς τὴν ὑπόληψιν αὐτὴν τὴν δοκιμὴν, μὲ τὸ νὰ τὴν ἐνόμιζε σχεδὸν περιττήν. Μὲ ὅλον τοῦτο, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐμιστοσύνη εἶναι ἀναγκαία εἰς ἕναν πραγματευτὴν, καὶ συμβαίνει πολλαῖς φοραῖς νὰ τὴν πληγώνουν κατὰ διαφορετικούς τρόπους, ἄνθρωποι ὅπου τοῖς νομίζει κανεὶς τιμημένους, ἄρχισεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ προτέρημα. Μίαν ἡμέραν ἄφησε κάμποσα φλουριά διασκορπισμένα εἰς τὸ γαμπινέτο του, ὅπου ὁ Λεάνδρος εἶχε συνήθειαν νὰ ἐμβαίνει· αὐτὸ δὲν ἦτον κίνημα τόσον εὐγενικόν, καὶ ἐπομένως νίκη πολλὰ εὐκολή, ἡμπορεῖ νὰ μὲ εἰπῇ κανεὶς, μὰ, ἡ θέσις τοῦ πουγγεῖου, ὅπου ἔδειχνε πῶς ἄνοιξε μόνον τοῦ, θαλευμένου κοντὰ εἰς ἕνα παραθυρον, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εὗρίσκετο ἕνα πηγάδι· μερικὰ φλουριά γυμμένα, σχεδὸν ἕως εἰς τὸ περιστόμιόν του, καὶ ἄλλα χωμένα ἀναμεταξὺ εἰς ταῖς πέτραις τῆς αὐλῆς, ἐδίδαν λαβὴν νὰ οὐκαιοποιηθῇ τινὰς μερικὰ.

Ὁ Λεάνδρος ἐμβῆκεν εἰς τὸ γαμπινέτο, εἶδε τὸ χρυσίον, καὶ πρῶτον τοῦ κίνημα ἐστάθη, τὸ νὰ τὰ συάξῃ, ἔβαλεν εἰς τὸ πουγγί τὴν ἐκεῖ σκορπισμένην μονέδα, ἐσκάλισε τρυγύρου μὲ προσοχὴν, ἤνυε φλουριά μεταξὺ τῶν χαραγμάτων τοῦ ἑδάφους, ἐκατέβη εἰς τὴν αὐλὴν, ἐρεύνησεν ὁμοίως, καὶ ἐστάθη ὀλίγον περιεργαζόμενος τὸ πηγάδι· ἀφ' οὗ ἐμάζωζεν ὅλα (ἔτυχε μόνος τοῦ τότε εἰς τὸ σπῆτι, ἡ ἐφαίνετο πῶς νὰ εἶναι μόνος, μὲ τὸ νὰ ἐπανηγυρίζετο μία ἐορτὴ, τὸ ἐργαστήρι ἦτον σφαιλισμένον, καὶ ὁ Δεβουσὲ μὲ τὴν φαιλιάν του εἰς τὸ σεργιάνι) καὶ ἀφ' οὗ ἐπεριῆλθεν ὅλα τὰ μέρη· ὅπου ἡμποροῦσε νὰ πέσῃ κανένα φλουρί, ἔδασε τὸ πουγγί, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν τόπον του, χωρὶς νὰ τὰ μετρήσῃ. Ἐπειτα ἐτελείωσε τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ γαμπινέτο, καὶ μετὰ τοῦτο ἄρχισε νὰ διαβάξῃ ἕνα βιβλίον ὅπου τὸν εἶχε δώσῃ ὁ αὐθέντης του· εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ἦλθε καὶ ὁ Δεβουσὲ, ὁ νέος βλέπωντας τον ἄρχισε νὰ τὸν λέγῃ.

ΛΕΑΝΔ. α Αὐθέντη μου ἕνα πουγγί σας ἐλύθηκεν, ἐσκορπί-

»σθηκαν τὰ φλουριά ἕως εἰς τὴν αὐλὴν, φοβοῦμαι νὰ μὴν ἔπεσαν καὶ μερικά εἰς τὸ πηγάδι. »

ΔΕΒ. « Ἄς ἰδοῦμεν παιδί μου, ἄς ^{ἴδωμεν} μετρήσωμεν . . . . . τὰ ἐμέτρησες ; »

ΔΕΑΝΔΡ. « Ὁχι αὐθέντη μου. »

ΔΕΒ. « Ἄς ἰδοῦμεν λοιπόν. »

Ὁ πρῆγματευτὴς τὰ ἐμέρησε καὶ ἔλειψαν τρία ἀπὸ τὰ πεντακόσια.

ΔΕΒ. « Λεῖπουν τρία Λεάνδρε· ἄς ἰδοῦμεν νὰ μὴν ἔπεσαν ἐδῶ πουθενᾶ, ἐσκάλισες παντοῦ ; »

ΔΕΑΝΔ. « Παντοῦ αὐθέντη μου. »

Ἐρεύνησαν ἐκ δευτέρου χωρὶς νὰ εὑρουν τίποτες. Ὁ Δεβουσὲ ὁποῦ δὲν ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὸν μαθητὴν του μόνον διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην του εἰς τὰ ἄσπρα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς του, τὸν ἐπαρατηροῦσε ἐν ὧσιν ἐρευνοῦσαν· καθόλου δὲν ἐσυγχίσθη τὸ πρόσωπον τοῦ νέου, μήτε ἀλλάξεν ἡ ὄψις του, ἀφ' οὗ ἐγύρισαν ἐπάνω καὶ κάτω, εἶπεν ὁ Λεάνδρος,

ΔΕΑΝΔ. « Αὐθέντη μου, ἐγὼ μόνον τὸ πηγάδι φοβοῦμαι, πᾶν νὰ μὴν τύχῃ καὶ . . . . . ἦτον δύο φλουριά ἐπάνω εἰς τὸ »περιστόμιόν του. . . . . »

ΔΕΒ. Ἄν εἶναι ἔτσι, ἄς ἰδοῦμεν λοιπὸν ἀκόμι. . . . .

Ἐφάνη πῶς σιέκεται ὀλίγον, θέλωντας νὰ περιεργασθῇ τὰ κινήματα τοῦ Λεάνδρου, εὐρίσκοντας ὅμως μίαν γαλήνην εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἡ ὁποία ἔδειχνεν ὅτι ἦτον πάντῃ ἀνεύθυνος, καὶ ἀπεδίωχεν ὡς καὶ τὴν παραμικρὰν ἰδέαν κάθε δολιότητος, ἐφοβήθη νὰ ἐκταθῇ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶχε κάμῃ, διὰ μὴν ἐγγίξῃ πολλὰ βαθιὰ ἐκείνην τὴν πολύτιμον ἀκακίαν. Ἰξευρε ποῦ εἶναι τὰ τρία φλουριά, τὰ ξαναῆυρε μόνος του παρόντος καὶ τοῦ Λεάνδρου, τοῦ ὁποίου τὴν χαρὰν ἐπαρατηροῦσεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, πλὴν δὲν ἦτον τόσο μεγάλη, παρὰ ὅσον ἀξίζει ἡ εὑρεσις τριῶν χαμένων φλουριῶν, καὶ ὅτι ἐλευθερώθησαν ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ τὰ ἔξοδα ὁποῦ ἤθελε προξενήσῃ ἡ ἔρευνα εἰς τὸ πηγάδι.

Ἰπερευχαριστημένος εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην δοκιμὴν τῆς ἐμπιστοσύνης ὁ Δεβουσὲ, ἔκαμεν καὶ ὕστερον καὶ ἄλλαις πλέον λεπιότεραις, καθὼς λόγου χάριν εἰς τὸ μέτρημα τῆς πήχης, εἰς τὴν τιμὴν τῆς σόφας, καὶ εἰς ἄλλα παρόμοια· ἠθέλησε πρὸς τοῦτοις νὰ ἰδῇ, ἂν ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ μαθητοῦ του ἦτον θεμε-

λιωμένη ἐπάνω εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς φυσικῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἀμοιβαίου χρέους τῶν πολιτῶν, ὅπου πρέπει νὰ ἔχουν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, ἐπεὶ καὶ καθὼς εἶναι γνωστὸν, εὐρίσκονται μερικὰ τζιράκια τῶν ἐργαστηρίων, καλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἴσως δὲν ἀγαποῦν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς νὰ ἀπατοῦν τοὺς ἀγοραστὰς διὰ κέρδος ἰδιὸν τοὺς, πλὴν στοχάζονται πῶς ἔχουν τὴν κάθε ἐλευθερίαν νὰ τοὺς γελάσουν ἀφορῶντας εἰς τὸ ὄφελος τοῦ αὐθέντου τοὺς, ἔπειτα μεγαλαυχοῦν, καὶ ὑπερφηανεύονται πῶς τάχα κάτι ἔκαμαν· ἐκεῖνοι πάλιν δὲν τὸ λέγουν πῶς τοὺς ἀρέσει, ἐπεὶ καὶ τοὺς τύπτει ἡ συνειδήσις τοὺς, ἐπιδιπλώνοντες ὁμῶς τὴν ἀγάπην τοὺς εἰς τὸν μαθητὴν ὅπου κινεῖται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸν ἐπαινοῦν εἰς κάθε μέρος, καὶ ἐκθειάζουν τὸ ὄνομά του, πῶς δὲν εἶναι δευτέρος του. Πλὴν ὅποιος ἀπατᾷ ἄλλον διὰ ξένον ὄφελος, θέλει τὸ κάμναι εὐκολώτερα διὰ λόγου του. Ὁ Δεβουσὲ ἐχάρη εὐρίσκωντας εἰς τὸν Λέανδρον μίαν ἀληθινὴν δικαιοσύνην καὶ φυσικὴν εὐθύτητα· ὅταν πάλιν ἔβλεπε πῶς ὁ αὐθέντης του ἔπρεπε νὰ χάσῃ εἰς καμμίαν στόφαν ἡ ὁποία δὲν ἐπουλεῖτο, ὁ φιλόπονος νέος εὐρῆκε τὸν τρόπον νὰ ἀποφύγῃ αὐτὴν τὴν ζημίαν, ἐπρόβλεπεν εἰς τὸν Δεβουσε νῆ ἀποκόψῃ τὸν ἐγλεντζέ ὅπου ἐλάβανον κάθε ὀλίγον σφαλῶντας τὸ ἐργαστήρι (ἦγουν ταῖς μικραῖς ἐορταῖς) νὰ μετριάσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ σπητιοῦ διὰ μερικὸν καιρὸν, καὶ νὰ συκώσῃ ἐκεῖνα τὰ περιττὰ ὅπου εἶχε συνήθειαν νὰ διασκορπίζῃ. Ὁ πραγματευτὴς ὑπήκουεν ἀπαρασάλευτα τὴν συμβουλὴν τοῦ νέου, τὸ πρᾶγμα ἐπουλεῖτο μὲ ὀλίγον ξεπεσμόν, πλὴν δὲν ἐζημιώνετο κανένας.

Ἐμείνε μία ἄλλη δοκιμὴ νὰ γένῃ πλέον δελικάτη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δύσκολα ἔμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ καθένας. Ὁ Λέανδρος ἦτο νέος, εὐτραφὴς, ἰσχυρὸς, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἡ αἰσθησαίς του ἐφαίνοντο πῶς νὰ ἔχουν ὅλην τὴν ἀναγκαίαν ἐνέργειαν. Ἡ παρακórη τοῦ σπητιοῦ πάλιν καλούτζικη, σχεδὸν ζαρίφισσα, παχουλὴ κοπέλλα ἕως εἴκοσι δύο χρόνων, τὰ μάτια καὶ φρίδια μαῦρα, τὸ πρόσωπον ροδοκόκκινον, τὰ κρέατά τις λευκότερα, ἐν ἐνὶ λόγῳ, μία ὀρεκτικὴ βούκα, καὶ τὸ περισσότερον διὰ ἓνα νέον ἐξωμερίτην, ὅπου δὲν συνηθίζουν ταῖς πολλὰ λιγναῖς. Ὁ Δεβουσὲ ἐπιδόσμενεν ἐν ὄσῳ νὰ στερεωθῇ ἡ φιλία ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς δύο νέους, καὶ ὅταν ἐστοχάσθη πῶς ἀπόκτησαν κάποια κλίσιν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον (τὸ ὅποιον εἶναι δυνατόν εὐκολὰ νὰ γένῃ εἰς ἀνθρώπους ὅπου ζοῦν ὁμοτράπεζοι εἰς ἓνα σπῆτι) τοὺς ἄφησε μονάχους (εἰς τὸ φαινόμενον) μίαν ἐορτήν. Ἡ Βριζιδ (τὸ ὄνομα τῆς εὐμορφῆς πικρακórης) ἦτον χα-

ρούμενη, πολυλογοῦ κομμάτι, καὶ ἐπονοῦσε τὸν Λεάνδρου, ὅστις πάλιν ἐκ μέρους τοῦ εἶχε κάποιον σέβας εἰς τοῦ λόγου της, καθὼς πρέπει νὰ ἔχη κάθε τιμημένος διὰ ταῖς δάμας.

Συνομιλία ἐρωτικὴ τοῦ Λεάνδρου καὶ τῆς Βριζίδ.

Περιεργεῖα φερομένη ἦλθε κοντά του (κατὰ τὴν συνήθειαν ὁποῦ ἔχουν ἡ καλούτζικες νὰ ἰντερεσάρωνται πάντοτε εἰς τὰ ἔργα τῶν νέων) καὶ ἄρχισε νὰ τὸν λέγῃ.

ΒΡΙΖ. «Ὁλη μέρα διαβάζετε, ὅλη μέρα καταγίεσθε Λεάνδρε, » καθόλου ἀνακωχὴν ἀπὸ τοὺς κόπους δὲν δίδετε εἰς τὸν ἐαυτόν » σας, δὲν ἀναπνέετε καὶ ὀλίγον ; »

ΛΕΑΝΔ. «Τι νὰ κάμω Βριζίδ, πρέπει νὰ δουλεύσω ὅταν τὸ » καλὴ ἡ χρεῖα, καὶ νὰ διαβάζω διὰ νὰ φωτισθῇ ὁ νοῦς μου, » εἴπειδὴ καὶ ἔχει ἀνάγκην νὰ λεπτυνθῇ, μὲ τὸ νὰ ἦναι κομ- » μάτι . . . . . »

ΒΡΙΖ. «Εἰς τὴν ἡλικίαν ὁποῦ εἴστε, ὀλίγη συνομιλία ἄρά γε » μὲ τοὺς ζωντανούς, δὲν ἀξίζει ἴσια μὲ ἓνα πεθαμένο βιβλίον, » τὸ ὁποῖον δὲν ἡμπορεῖ νὰ σᾶς ἀποκριθῇ, μήτε νὰ γελάσῃ ἢ » νὰ χωρατεύσῃ μαζὺ σας ; »

ΛΕΑΝΔ. «Βέβαια ὅσον καλὸν καὶ ἂν ἦναι τὸ βιβλίον, δὲν » ἡμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ μίαν νύκτιον συνομιλίαν . . . καθὼς » εἶναι λόγου χάριν ἡ ἐδική σας. Ἀξίζει ὅμως περισσότερον ἀπὸ » τὰ ἀδιάκριτα λόγια ὁποῦ συντυχαίνουσι μερικαὶ . . . . . »

ΒΡΙΖ. «Σᾶς εὐχαριστῶ ᾧς εἰποῦμεν λοιπὸν τίποτες.»

ΛΕΑΝΔ. «Ὅρισμός σας, διατὶ ὅχι ; »

ΒΡΙΖ. «Ὁ αὐθέντης μας πολλὰ σᾶς ἀγαπᾷ Λεάνδρε.»

ΛΕΑΝΔ. «Καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνευχάριστος, τὸν τιμῶ σὰν » πατέρα μου.»

ΒΡΙΖ. «Ἡ κερὰ μας ὅταν ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά σας, δείχνει κά- » ποιαν ὑπόληψιν.»

ΛΕΑΝΔ. «Καὶ ἐγὼ μὲ εὐλάβειαν τὴν στοχάζομαι ὡσὰν ἀ- » ξίαν μητέρα μιᾶς τιμημένης φημελίας.»

ΒΡΙΖ. «Ἡ κοκκῶναις θυγατέρας της τῇ ἀληθείᾳ λαμβάνουν » μιᾶς λογῆς συστολὴν ὅταν σᾶς βλέπουν, καὶ σχεδὸν . . . . . »

ΛΕΑΝΔ. «Δὲν ἡμπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω καὶ ἐκ μέρους μου » πόσον ταῖς σέβομαι.»

ΒΡΙΖ. «Ἡμεῖς ὅλοι σᾶς ἀγαποῦμεν· ἐγὼ παραδείγματος χά-

»ριν σᾶς προτιμῶ ἀπὸ ὅλους τοὺς νέους, ὅπου ἕως τώρα εἶχα-
»μεν εἰς τὸ σπῆτι.»

ΛΑΑΝΑ. «Φέρεσθε μὲ παλλὴν ἀγαθότητα ὡς πρὸς ἐμέ, καὶ
»εἶστε ὀλίγον ἀδικη εἰς τοὺς προκατόχους μου.»

ΒΡΙΖ. «Ὅχι τῇ ἀληθείᾳ, ἀφήσετέ τους, τί ἀχρεῖοι, τί περι-
»γελασται ποῦ ἦτον ;»

ΛΕΑΝΑ. «Περιγελασταί ; καὶ πῶς εἶναι δυνατόν ; ποῖον θὲ
»νὰ περιγελάσουν εἰς ἓνα παρόμοιον τιμημένο σπῆτι, ὡσάν τὸ
»ἐδικό μας ;»

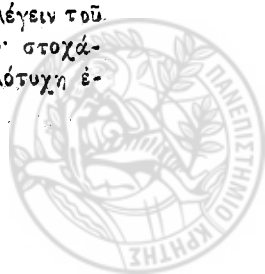
ΒΡΙΖ. «Ποῖον ; ἐκείνους ὅπου δὲν εἶναι τόσον πλούσιοι, σάν
»καὶ τοῦ λόγου τους, καὶ μὲ ὅλον τοῦτο πάλιν δὲν ἐκαταδέ-
»χοντο νὰ ἀκούσουν τὰ μούτζουνά τους, εἰς πράγματα κομ-
»μάτι γκιχτικά διὰ . . . . .»

ΛΕΑΝΑ. «Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ σᾶς βεβαιώνω πῶς δὲν ἀγαπῶ
»ποτέ μου νὰ περιπαίξω κανένα.»

ΒΡΙΖ. «Καλὲ τοῦ λόγου σας, τοῦ λόγου σας ἀξίζετε ἕναν
»κόσμον χωρὶς νὰ ἔχετε ἓνα ἄσπρον, παρὰ ἐκεῖνοι μὲ εἴκοσι
»πουγγεῖα.»

ΛΕΑΝΑ. Ἡ πρόληψις ὅπου ἔχετε διὰ λόγου μου Βριζιδ εἶναι
πολλὰ ὑποχρεωτικὴ, καὶ ἤθελα νὰ ἦμαι τόσον ἄξιος, πλὴν
ὁ πατέρας μου ὡς τιμημένος καὶ φρόνιμος γέροντας, συχνὰ
μὲ ἐτυμβούλευε λέγωντας ἀπαιδί μου μὲ τοὺς κατωτέρους
»σου (ἂν ἔχῃς) νὰ στοχάζεσαι πῶς εἶναι παρόμοιοί σου, μὲ
»τοὺς μεγαλειτέρους σου πάλιν, πῶς εἶναι καλλίτεροί σου
»καὶ πάντοτε νὰ φέρεσαι μὲ ἀγάπην εἰς ὅλους, διότι ὅλοι οἱ
»ἄνθρωποι εἶναι ἰσότημοι, πρέπει ὁμῶς νὰ σώζεται μία προτί-
»μησις εἰς τὴν συνέλευσίν τους, καθὼς λόγου χάριν τοῦ δού-
»λου διὰ τὸν αὐθέντην του, τοῦ μαθητοῦ διὰ τὸν διδάσκα-
»λον, τοῦ υἱοῦ διὰ τὸν πατέρα, τοῦ ὑπηκόου διὰ τὸν βασιλέα
»του, καὶ ὅλων τῶν νέων διὰ τοὺς γέροντας· καὶ πάλιν, οἱ
»μεγάλοι διὰ τοὺς μικροτέρους των, πρέπει νὰ ἔχουν κάποιαν
»συμπάθειαν, καὶ ἀγάπην, καὶ ὅχι νὰ τοὺς νομίζουν θνητό-
»ψυχα ζῶα. » Αὐτὰ εἶναι Βριζιδ ὅπου εἰσὶν ὡσάν ἕναν
κανόνα τῆς ζωῆς μου, σέβομαι τοὺς μεγαλητέρους μου, ἀγαπῶ
τοὺς ὁμοίους μου, καὶ δὲν στοχάζομαι νὰ ἔχω κανένα κατώ-
τερόν μου.

ΒΡΙΖ. » Ἄχ, τί εὐμορφος συλλογισμός· κατὰ τὸ λέγειν τοῦ
»πατρὸς σας, ἀγαπιέται κανεὶς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον· στοχά-
»ζομαι πῶς θὲ νὰ γένετε καλὸς νοικοκύρης, καὶ καλὸ τυχερὸς
»κεῖνη ὅπου θὲ νὰ σᾶς πάρῃ.

ΛΕΑΝΔΡ. » Ἄν δὲν μείνῃ εὐχαριστημένη, σὰς βεβαιῶνω
» ὅτι καὶ ἐγὼ θενὰ συμπάσχω μαζὶ τῆς, πλὴν θέλω βάλει τὰ
» δυνατά μου, διὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήσω νὰ παραπονεθῇ. »

ΒΡΙΖ. » Ὁχ, τί χρυσὸς νέος . . . ἀποκτήσετε ἔως τῶρα
» κάμμιαν ἀμορεζαν Λεάνδρε ;

ΛΕΑΝΔΡ. » Τί λέτε διὰ ὄνομα θεοῦ ; πῶς εἶναι τρόπος
» εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπου εὐρίσκομαι, χωρὶς κάμμιαν κατὰστασιν,
» ἀμαθὴς εἰς τὰ τοῦ κόσμου, ἀρχάριος εἰς τὴν πραγματείαν,
» νὰ λάβω τόσῃν εὐτολμίαν νὰ προβάλω εἰς μίαν νέαν, νὰ
» ἐνώσῃ τὴν τύχην τῆς μετὰ τὴν ἐδικήν μου ; ἐγὼ θέλω φροντίσει
» περὶ ὑπανδρείας, ὅταν γένω ἀξίος νὰ προξενήσω τὴν εὐτυ-
» χίαν τῆς συζύγου μου, καὶ νὰ δώσω καλὴν ἀνατροφὴν εἰς τὰ
» παιδιὰ μου. »

ΒΝΙΑ. « Ὁχ, μὰ ἡμπορεῖ κάνεις νὰ ἔχῃ (ἐν ὅσῳ νὰ ἔλθῃ
» ἐκείνη ἢ ὦρα) κάποιαν κλίσιν εἰς κανένα ὑποκείμενον· ἀνθρω-
» ποι εἴμεσθεν, δὲν εἴμεθα ἐξουσιασταὶ τῆς καρδιάς μας, ἐνδέ-
» χεται ἐκείνη λόγου χάριν νὰ νοστιμεύεται μιᾶς νέας τὴν συν-
» νομιλίαν, τὸ εἶδος, τὸ κάλλος, τὸ . . . νὰ, τί ὀνομάζω νὰ
» ἔχῃ κάνεις ἀμόρι. »

ΛΕΑΝΔ. » Ὅχι Βριζίδ, δὲν ἔχω καθόλου· αὐτὸ ὅμως δὲν
» προέρχεται διατὶ δὲν εἶδα τάχα καὶ ἐγὼ τελείως καλούτζι-
» καις εἰς τὸν καιρὸν μου, ὅπου νὰ μετεβάρουν, πλὴν στο-
» χαζόμενος πῶς δὲν ἡμπορῶ νὰ ταῖς ἀποκτήσω, καὶ γλυστρῶν-
» τας αὐτῇ ἢ ἀπελπισία εἰς τὴν καρδιά μου, ἐμποδίζω τὸν
» ἑμαυτόν μου ἀπὸ τοῦ νὰ ταῖς ἐνθυμῇται, καὶ νὰ συλλογίζεται
» πτὰ κάλλη τους, καὶ πρὸς τούτοις ἀγαποῦσα (ἂν εἶναι δυνα-
» τὸν) νὰ προσφέρω εἰς τὴν σύζυγόν μου μίαν παστρικήν καρ-
» δίαν. »

ΒΡΙΖ. » Τῇ ἀληθείᾳ μετὰ κάμνετε νὰ ἀπορήσω Λεάνδρε,
» πολλὰ ὀλίγοι νέοι εὐρίσκονται ὅπου νὰ στοχάζωνται καθὼς
» τοῦ λόγου σας . . . ἐγὼ ὅμως εἶμαι ὀλίγον περίεργη . . .
» ἔχετε τίποτες ὑψηλαῖς φαντασίαις περὶ ὑπανδρείας ; ἤγουν
» ἐλπίζετε νὰ πάρετε κάμμιαν πολλὰ πλουσίαν, πολλὰ . . . »

ΛΕΑΝΔ. » Ὅχι, πῶς ἡμπορῶ νὰ ὑψώσω τόσων ταῖς ιδέαις
» μου, εἰς καιρὸν ὅπου δὲν εἶμαι πλούσιος ; »

ΒΡΙΖ. » Ἀγαποῦσα νὰ μετὰ κάμετε μίαν χάριν ἀκόμι, νὰ με
» νεῖπητε ἂν σὰς ἀρέσῃ κάμμία κατὰ τὸ παρόν, ἢ εἴτε πάντῃ
» ἀδιάφορος ; »

ΛΕΑΝΔ. » Πιστεύσατέ με δὲν ἔλαβα μέχρι τοῦδε κατὰ νοῦν
» αὐτὴν τὴν φροντίδα, ἐπειδὴ καὶ ἔχω καιρὸν νὰ . . . »

ΒΡΙΖ. » Λόγου χάριν (σᾶς τὸ λέγω καθ' ὑπόθεσιν, ἤγουν »χωρὶς κἀνένα νόημα) πῶς σᾶς φαίνομαι, εἶμαι εὐμορφη ; »

ΛΕΑΝΔ. » Ναι τῇ ἀληθείᾳ, πολλὰ εὐμορφη καὶ χαριτωμένη Βριζίδ. »

ΒΡΙΖ. » Μὲ τὰ σωστά σας τὸ λέτε ; »

ΛΕΑΝΔ. » Στὸ θεό μου δὲν σᾶς γελῶ. »

ΒΡΙΖ. » Ἀνίσως (καὶ αὐτὸ ὑποθέσετε το) ἀνίσως καὶ σᾶς »ἀγαποῦσα, ἠθέλετε μὲ ἀγαπήσῃ καὶ τοῦ λόγου σας ὁμοίως ; »

ΛΕΑΝΔ. » Ἡμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω πῶς ἂν εὐτύχαινε νὰ »μὲ ἀγαπήσῃ ἓνα τοιοῦτον ὑποκείμενον ὅπου νὰ ἔχῃ τὸ μέρितον »καὶ τὴν ὠραϊότητά σας, ἤθελα νομίζῃ τὸν ἑμαυτὸν μου εὐτυ- »χέστατον, ἐπειδὴ καὶ πιστεύω πῶς τὰ προτερήματά σας ἡμ- »ποροῦν νὰ προξενήσουν τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς ἀνδρός. »

ΒΡΙΖ. » Ἄχ, ψυχὴ μου Λεάνδρε, πόσον τζιριμονιῶζος εἶσε. »

ΛΕΑΝΔ. » Ἐγὼ εἶμαι εἰλικρινής, καὶ συντυχαίνω τὴν ἀλή- »θειαν. »

ΒΡΙΖ. » Μὲ ἀγαπᾶτε λοιπὸν μὲ τὰ σωστά σας, ἢ ἔτζι μὲ »καλακεύετε ; »

ΛΕΑΝΔ. » Μὲ φαίνεται πῶς δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς, νὰ μὴν »σᾶς δώσῃ τὴν καρδίᾳ του, σ' οὐ δώσετε τὴν ἐδικήν σας, »ὅποιοι σᾶς πάρῃ, ἀληθινὰ θε νὰ ἀπολαύσῃ μίαν χαριτωμένην »συμβίαν. »

ΒΡΙΖ. » Ἄχ . . . διατί νὰ μὴν εἶμαι κομμάτι πλουσιώ- »τερη ; »

ΛΕΑΝΔ. » Διατί πλουσιώτερη ; ἡ φιλοπονία, καὶ ἡ οἰκονο- »μία, εἶναι τὰ πρῶτα καὶ στερεὰ πλούτη ὅπου ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ »ἓνα ἀνδρόγυνον. »

ΒΡΙΖ. » Ἐτζι εἶναι Λεάνδρε, πλὴν πρέπει κανεὶς νὰ ἔχῃ »καὶ ὀλίγον σερμαγέ (καπιτάλε) διὰ νὰ κάμῃ πραγματεῖν, »καὶ ἀνίσως ἡ νύμφη δὲν φέξῃ ὀλίγην προῖκα εἰς τὸν ἄνδρα »της, μὲ δυσκολίαν ἡμπορεῖ νὰ συγυρισθῇ ἓνα σπῆτι. »

ΛΕΑΝΔ. » ἔχετε δίκαιον, ἐγὼ ὅμως στοχάζομαι πῶς εἶναι »καλλίτερον νὰ μὴν ζητήσῃ κανεὶς πλουσίαν γυναῖκα, ἐπειδὴ »καὶ ἓνας ἄνδρας ὅπου πέρνει μίαν ἰσότημὴν του, ἔχει περισ- »σοτέραν ἐξουσίαν ἐπάνω της, τὸν εὐλαβεῖται περισσότερον, »καὶ τότε λέγεται καθ' αὐτὸ ἄνδρας. »

ΒΡΙΖ. » Τῇ ἀληθείᾳ τὰ ὅσα μὲ λέγετε, προξenoῦν ἄρχην »εὐδονήν, καὶ ἑκαστασιν εἰς τὴν καρδίᾳ μου, δὲν εἶναι κἀνένος »νέος εἰς τὸν κόσμον ὅπου νὰ ἔχῃ τοιαῦτα εὐγενικὰ φρονή- »ματα, μὲ ὅλον τοῦτο σᾶς λέγω, πῶς καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅτε-

»ρημένη με την δλότη από προίκα, είμαι κόρη ενός τιμημένου
»πραγματευτοῦ από την Γετεινὲ χώραν. Τὸ ἐτήσιον εισόδημά
μου φθάνει ἔως δύο χιλιάδαις γρόσια. »

ΛΕΑΝΔ. » Καθὼς βλέπω ἔχετε ἀρκετὰ πλούτη Βριζίδ ; »

ΒΡΙΖ. « Ἐγὼ ἔγινα παρακórη ἐδῶ, μόνον διατὶ προκρίνω
»τὴν ζωὴν τοῦ Παρίσιου ἀπὸ ἐκείνην ὅπου ἐξοῦσα ἔξω· ἡμπο-
»ρεῖ νὰ εἶναι κάνεις πλούσιος, μὰ ὄχι εὐτυχής· οἱ γονεῖς μου
»ἤθελαν νὰ με δώσουν ἕναν ὑπέρπλουτον υἱὸν πραγματευτοῦ,
»ὅμως χωριάτην, θηριόγνωνμον, ὅπου μόνον διὰ τὰ σκυλιά,
»διὰ τὸ κυνῆγι, καὶ διὰ τὰ ἄλογα ἐτρελλαίνονταν, τὰ ὅποια
»ἔχουν ἱσῶς περισσότερον νοῦν ἀπὸ λόγου του· δὲν τὸν ἠθέλησα,
»ὁ πατέρας μου ἐθύμωσεν, ἐφέρθη πολλὰ σκληρὰ ἐναντίον μου,
»ἐπειδὴ καὶ ἦτον πρὸς ὄφελόν του νὰ συγγενευθῇ μὲ ἐκείνην
»τὴν φαμελιάν· ἡ μητέρα μου ὅμως ὅπου ἦτον εἰς τὰ νερά μου
»μὲ ἔστειλεν εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν θυμὸν του,
»τώρα ἐπαυσεν ἡ ἀγανάκτησίς του, καὶ χαίρομαι· διατὶ με
»ἐκακοφάνετο εἰς ἄκρον, νὰ βλέπω ἕναν πατέρα ὅπου μᾶς ὑ-
»περαγαπᾷ (ἐμένα καὶ τοὺς ἀδελφούς μου) νὰ εἶναι ψυχραμέ-
»νος ἐπάνω μου. »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Τῇ ἀληθείᾳ ἡ καλὴ ὑπόληψις ὅπου ἔλαβα διὰ
»λόγου σας, περισσότερον θεμελιώνεται, βλέπωντας πῶς ἐδιόρ-
»θωθήκατε με τὸν πατέρα σας, διατὶ εἶναι ἄτοπον νὰ χολο-
»σκάνη κάνεις ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔλαβε τὴν ζωὴν. »

ΒΡΙΖΙΑ. « Ὑπερευχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν ἐρμηνείαν ὅπου με
»δίδετε Λέανδρε· . . . τί στοχάζεσθε ; . . . ἡμπορούσαμεν ἄ-
»ράγε νὰ ζήσωμεν εὐτυχισμένοι οἱ δύο μας ; »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ἀδελφῇ, ὑποθέτει πολλὰ
»πράγματα· καὶ ἐγὼ ὁμοίως ἔχω πατέρα, καὶ μητέρα, ἐνδέχε-
»ται νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ὁμοίον νὰ ἀποφύγῃ καμ-
»μίαν ἀχαμνὴν συζυγίαν, ὅπου ἤθελε μὲ κάμῃ δυστυχῇ· πλὴν
»μόνος μου πάλιν δὲν ἤθελεν ἀποφασίσω ποτὲ βέβαια διὰ τὸ
»συνοικεσίόν μου, (σχεδὸν καὶ διὰ ἕνα ὑποκείμενον ὅπου νὰ
»εὐρῶ τόσον ἀξίον ἀγάπης, ὅσον εἴστε τοῦ λόγου σας) χωρὶς
»τὴν ἀδελιάν τους· ἱσῶς ἐκείνοι ἔχουν ἄλλους σκοποὺς, ἐναντίον
»τῶν ὁποίων ἡμπορῶ νὰ φερῶ χωρὶς νὰ ἰξεύρῳ . . . συμπα-
»θήσετέ με διατὶ συντυχαίνω ὀλίγον ἐλεύθερα . . . »

ΒΡΙΖΙΑ. « Σᾶς θεβαιώνω ὅτι, σπαίνως ἡμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ
»νέος, με τόσην χρηστότητα ἡθῶν, καὶ με τόσα προτερήματα,
»ὅπου χαρακτηρίζουν ἕναν ἀγαθῆς ψυχῆς ἄνθρωπον· τῇ ἀλη-
»θείᾳ εὐρίσκω εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σας ἕνα τι, ὅπου λείπει

»ἀπὸ τὸν καθ' ἓνα, καὶ δὲν ἤθελα (σᾶς τὸ ὁμολογῶ) νὰ ὕστε-
»ρηθῶ τὴν εὐτυχίαν μου, ἐξ αἰτίας τῆς δειλίας ὅπου με ἐβα-
»στοῦσεν ἕως τώρα . . . καὶ »

ΑΕΑΝΔΡΟΣ. «ὦς φαίνεται ἐγὼ ἐγεννήθηκα εἰς τὸν κόσμον
»διὰ λόγου σας Βριζίδ, λοιπὸν θέλω σᾶς ἀγαπήσει ἐκ ψυχῆς,
»νὰ εἰστε βέβαιη. Ἄν θελετε ὅμως νὰ με ἀκούσετε, δὲν πρέπει
»νὰ συναναστρεφώμεθα, καὶ νὰ συντυχαίνωμεν κρυφὰ ἀπὸ τοὺς
»ἀνθρώπους τοῦ στητιοῦ, διατὶ ἐμβαίνουν εἰς ὑποψίαν ὡς
»προσμείνωμεν ἐν ὧσιν νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς δεξιὰ, ὅπου νὰ ἡμ-
»πορέσωμεν νὰ τὸ εἰποῦμεν εἰς τοὺς γονεῖς μας, ὅσον διὰ λό-
»γου μου, βλέπετε πῶς τώρα ἄρχισα νὰ μαυθάνω τὴν πραγ-
»ματείαν· ἓνα μικρὸν πουλὶ πρέπει νὰ προσμένη νὰ μεγαλώ-
»σουν τὰ πτερὰ του, καὶ τότε ν' ἀρχίσῃ νὰ πετᾷ· ὅθεν ὡς
»βασταχθῶμεν εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εὐρισκόμεθα, ἐγὼ με
»τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸν ζῆλον μου νὰ σᾶς δείχνω τὴν ἐφесιν
»ὅπου ἔχω νὰ σᾶς δουλεύσω· τοῦ λόγου σας πάλιν, νὰ εἰστε
»προσηλωμένη εἰς τὰ χρεῖα σας, καὶ ὑποτεταγμένη εἰς τοὺς
»συγγενεῖς σας. Μὲ λέτε πῶς ἀπεφύγετε τὸ μέρος ὅπου εἶπαν
»νὰ σᾶς δώσουν διὰ ἄνδρα, ἡμποροῦν καὶ ἐκεῖνοι νὰ παραβλέ-
»ψουν ὁμοίως τὸ μέρος ὅπου τοὺς προβάλετε . . . ἐμένα ἢ γνῶ-
»μη μου με λέγει, νὰ προσμείνωμεν. »

ΒΡΙΖΙΔ. «Ἄχ, ἄσπλαγχνε Λεάνδρε, ἄχ . . . ἀπὸ τὰ κρύα
»λόγια σας ἀρετὰ νοιώθω πῶς δὲν με ἀγαπῆτε . . . ἡ ἡσυ-
»υχία τῆς καρδιᾶς σας . . . ὁ ἀδιάφορος τρόπος ὅπου με συμ-
»βουλευτέ . . . με δείχνει φανερά τὴν γνώμην σας . . . ἐγὼ
»σᾶς . . . ἀγαπῶ . . . σᾶς πονῶ . . . δὲν ἡμπορῶ πλέον νὰ τὸ
»βαστάξω μυστικὸν . . . ἐκεῖνο ὅπου ἤθελα νὰ κρατῶ διὰ
»πάντα φυλαγμένον εἰς τὰ σπλήγγνα μου ἡ κακοῤῥίξις, εὐ-
»γῆκε πλέον ἀπὸ τὰ χεῖλη μου » καὶ . . . (α) ὁ Λεάνδρος,
κατακόκκινος, αἰσθανόμενος μίαν σφοδροτάτην ὁρμὴν τοῦ αἵμα-
τός του, καὶ ὅλος φλόγα ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἐρωτικὴν συνομι-
λίαν, ὅπου ποτὲ τοῦ ὁ δυστυχὴς δὲν ἀξιώθη, ἔσκυψε διὰ νὰ
παρηγορήσῃ τὴν Βριζίδ, καὶ νὰ σφουγγίσῃ τὰ δάκρυά της· ἐ-
κείνη ἐνόμισε πῶς ἤθελε νὰ τὴν φιλήσῃ, καὶ ἄπλωσε τὰ χεῖρ-
της πρὸς τοῦ λόγου τοῦ, ἐσταμάτησεν ὀλίγον ὁ νέος, αὐτὴ βλέ-
πωντας πῶς δὲν ἦτον τοιοῦτος ὁ σκοπὸς του, ἔπεσεν εἰς ταῖς
ἀγκάλας του.

(α) Τρέχουν τὰ δάκρυά της.

ΒΡΙΖΙΑ. « Ἄχ, ἀγαπήσετέ μου, καὶ . . . . προσμένω, δὲν εὐ-
 γαίνω ἀπὸ τὸν λόγον σας . . . . »

Ὁ Λέανδρος ἀνατρίχιασεν, ὅχι διὰ τὸν κίνδυνον ὁποῦ ἤθελε
 νὰ ἀκολουθήσῃ, διατὶ αὐτὸς δὲν τὸν ἐγνώριζεν ἀκόμι, δὲν εἶχε
 καθόλου ἰδεάν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀπαίσιον τοῦ πράγματος, νὰ κάμῃ
 κρυφὰ ἀμορέζαν εἰς ἓνα τιμημένον σπῆτι, εἰς ἀνθρώπους σεβα-
 σμίους, ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ εἶναι διὰ πάντα
 τὸ πρόσωπόν του παστρικόν, τὸν ἐφαίνετο ἄτοπον, ὅθεν ἔβα-
 λεν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ, πάλιν τὴν Βριζιδ εἰς τὸ σκαμνὶ της νὰ
 καθίσῃ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Ἀξιαγάπητόν μου πλάσμα, πιστεύσατέ με ὅτι
 » γινωρίζω τὸ πόσον ἀξίζει ἡ πρὸς ἐμὲ εἰλικρινείά σας, νὰ ἐπι-
 » χειρισθῶμεν ὅμως ἐδῶ ἔρωτα, μὲ φαίνεται πῶς δὲν ἀρμόζει
 » κερὰ μου ».

ΒΡΙΖΙΑ. « Καλὰ . . . . μὰ, δότε με καμμίαν βεβαίωσιν πῶς . .
 » ἄχ, ἐγὼ εἶμαι ἐτοιμη νὰ σᾶς δώσω ὅσας καὶ ὅποιαις θέλε-
 » τε . . . . δὲν μὲ ἀποκρίνεσθε ; . . . . ἄχ ἄπονε Λέανδρε, ἀκόμι
 » δὲν αἰσθάνεσθε τίποτε . . . . τὸ βλέπω εἰς τὰ ἥσυχα βλέμματά
 » σας . . . . πλὴν δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐμποδισθῶ πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ
 » σᾶς τὰ εἰπῶ ὅλα . . . . ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴν ἀποκτήσω τὴν
 » καρδιά σας, ἀπελπιζομαι, χάνομαι, δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω
 » χωρὶς αὐτὸ τὸ ζωντανὸν σημεῖον τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σας·
 » πὸ καιρὸς ὁποῦ ἔχομεν σήμερον, δὲν θέλει ξαναέλθῃ ἴσως, αὐτὴ ἡ
 » μοναξιά δὲν ξαναγυρίζει πλέον, ἄς δώσωμεν παρόλαν, ἄς . . . .
 » ἄχ . . . . ἐγὼ βιάζομαι, θέλω νὰ ἡξεύρω σύγουρα . . . . . ψυχὴ
 » μου Λέανδρε, βάλτε τὸ χεράκι σας εἰς τὴν καρδιά μου νὰ ἰδῇ-
 » τε πῶς χτυπᾷ ἡ κακορρίζικη, καὶ σᾶς παραπονεῖται πῶς δὲν
 » τὴν ἀγαπᾶτε, καὶ . . . . . »

ΛΕΑΝΔΡ. « Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ σᾶς ἰδῇ μόνον, καὶ νὰ μὴν σᾶς
 » ἀγαπήσῃ ἀδελφῇ; ὅμως . . . . . »

ΒΡΙΖ. « Ὅμως τί; ἂν μὲ ἀγαπᾶτε καθὼς μὲ λέτε, ἀπολαύ-
 » σετε τὸν καρπὸν τῆς ἀγάπης σας, ἂν μὲ μισήτε πάλιν . . . . .
 » ἄχ . . . . . »

ΛΕΑΝΔΡ. « Τὸ κάλλος σας εἶναι σπάνιον, αἱ χάραις σας ἀ-
 » περιγραπταίς, καὶ ἀδύνατον νὰ σᾶς μισήσῃ κανεὶς. Βεβαιω-
 » θῆτε ἀπὸ τὰ δάκρυά μου, εἰς ποῖον φρικτὸν ἀγῶνα εὐρίσκεται
 » ἡ ψυχὴ μου, εἰς ποῖαν κατάνυξιν ἔφθασα, δὲν ἠμπορῶ πλέον
 » νὰ ὑποφέρω, καὶ πρέπει νὰ μισεύσω . . . . . αἰσθάνομαι πε-
 » ρισσότερον ἀπ' ὅ, τι στοχάζεσθε . . . . . σᾶς ἀφίνω . . . . .
 » φοβοῦμαι νὰ μὴν σᾶς προξενήτω καμμίαν ἀτιμίαν, καθήμενος

«ἐδὼ ποῖος ἤξεύρει ἕως τοῦ ἡμπορεῖ νὰ με καταφέρει ἡ φλόγα μου; . . . . ἐγὼ εἶμαι νέος, τοῦ λόγου σας εὐμορφὴ . . . . ἂν δὲν ἦναι κανένα ἐμπόδιον εἰς τὰς ἐπιθυμίας μας, ἡμποροῦν νὰ ἀκολουθήσουν πράγματα . . . . ἐγὼ ὅμως ἔχω χρέος νὰ μὴν ἀτιμάσω τοὺς γονεῖς μου, τὸν αὐθέντην μας, καὶ ἐσὰς τὴν ἰδίαν Βριζίδ· δὲν παραβαίνω, δὲν εὐγαίνω ἀπὸ τὸ καθήκον ὁποῦ πρέπει νὰ βαστάξω . . . . σὰς ἀφίνω ὑγείαν ἀδελφή, πηγαίνω, ἂν μείνω περισσότερον, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς συνέβῃ σκανένας κίνδυνος.»

Ὁ Λεάνδρος ἄφησε παρευθὺς τὴν νέαν μονάχην, καὶ ἐτραβίχθη εἰς τὸν ὄνδᾶ του. Δὲν τὸ πιστεύω, ὁ Δεβουσὲ νὰ τὴν εἶχε βάλλῃ ἐπὶ ταύτου διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν μαθητὴν του· ἐκείνη ἦτον ἀφ' ἐκυτῆς τῆς τόσον βιαστικῆς, ἀγαπῶντας μὲ ὅλαις ταῖς αἰσθησαῖς τῆς τὸν νέον, ἔλαβε καιρὸν εἰς ἐκείνην τὴν ἀνέλπιστην μοναξιάν (ὁποῦ σπανίως ἡμποροῦσε νὰ τὴν ξαναεὐρῇ) διὰ νὰ τὸν ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν της, καὶ νὰ τὸν συντύχῃ διὰ τὰ πλοῦτῃ της, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὧσιν εἶπε, καὶ ὅσα ἄφησε νὰ ἐννοηθοῦν, δὲν πρέπει νὰ ἀπορήσῃ κανεὶς· ἐπεὶδὴ μία νέα εὐτραφὴς, γεννημένη εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἡ ὁποία ἔρχεται ὕστερον καὶ ἀπολαμβάνει τὴν γλυκεῖαν ζωὴν τῆς πολιτείας, μὲ καλὰ φαγοπότια, αὐξάνουν ὅλοι οἱ χυμοὶ της, τότε πλέον τὰ πάθη νικοῦν τὴν φρονιμάδα· δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν τὸ κάθισμα εἰς ταῖς πολιτεαῖς εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ ταῖς χωριατοπούλαις, τοιαύτη ἦτον ἡ κατάστασις τῆς Βριζίδ· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος φυσικὰ σερπεττὶ, καὶ φιλήδονη, τὰ γέλοιά της, αἱ φλόγαις τῶν ὠραίων ματιῶν της, ἡμποροῦσαν νὰ ἐλκύσουν τὸν καθ' ἕνα· ἐν τοσούτῳ ὁ Λεάνδρος ἐστάθῃ ἀρκετὰ ἰσχυρὸς, καὶ δὲν ἐξέπεσεν· ἀρά γε τὸ ἔκαμεν ἀπὸ ἀρετῆς; ἐμένα μὲ φαίνεται πῶς εἶναι ἐπ' αὐτῇ· ἀφ' οὗ ὅμως ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἡ καρδιά του κάποιον πόνον καὶ ἀγάπην διὰ τὴν Χλωρὴν, δευτέραν θυγατέρα τοῦ Δεβουσέ, τότε δὲν ἡμποροῦσε πλέον ὁ πτωχὸς νὰ δεῖξῃ τόσην σταθερότητα· πλὴν ὅσον διὰ τὴν Βριζίδ, μὴ ὄντας ὕπουλος, τὴν εἶπε σωστὰ τὸν σκοπὸν του· ἀληθινὰ κατὰ πρῶτον τὴν ἐστοχάσθη διὰ εὐμορφην, καὶ σχεδὸν ἤθελε τὴν ἀγαπήσῃ ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε τὸ χρέος του, μὰ ἡ καρδιά του ἐμελε νὰ φυλαχθῇ διὰ ἕνα ἄλλο κάλλος ἀμίμητον, καὶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐσθαιωθῇ εἰς τὰ ὅσα λέγω, ἀπὸ τὰ ἐπόμενα τῆς διηγήσεως.

Ὁ Δεβουσὲ μὲ προσοχὴν ἐπαρτηροῦσε κρυφὰ νὰ εἶδῃ τὸ ἀποθησόμενον, ἔμεινεν ἐκστατικὸς εἰς τὰ τιμημένα φρονήματα, καὶ τὴν εὐγένειαν ὁποῦ εἰδείξεν ὁ Λεάνδρος εἰς ταῖς ἀποκρίσάς του

ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ φρόνιμος πατὴρ ἐνοιῶσε καλλίτερα τὴν καρδίᾳ τοῦ νέου ἀπ' ἐκεῖνον τὸν ἕλιον, μὲ καιρὸν, ἐκατάλαβε καὶ τὴν κλίσιν ὅπου ἐσυνέλαβε διὰ τὴν Χλωρὴν ὥς τόσον ἀμφιδάλλωντας ἀκόμι, ἐπροσεῖχε πάντοτε εἰς τὰ περὶ μικρότερα βλήματα τοῦ, καὶ τὰ σχήματα ὅπου ἔκαμνε παρατηρῶντας τὴν καθὲ μίαν ἀπὸ τὰς κόραις του ξεχωριστά. Ἀμέσῳ μετὰ τὴν δοκιμὴν ὅπου ἔκαμνε εἰς τὸν Λεάνδρον, ἄρχισε νὰ δοκιμάζῃ καὶ ἐκεῖναις. Τρεῖς θυγατέρας εἶχεν ὁ Δεβουσέ, Καλλίστη ἡ μεγαλύτερη ἦτον δεκαοκτὼ χρονῶν, Πηνελόπη ἡ ὀλομικρότερη δέκαεξ (μὲνον ἓνας χρόνος ἦτον ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν, καὶ τῆς Χλωρῆς), ἡ πρώτη τὸν ἐφάνη πῶς ἐνοστήμευτο ἑνα νέον υἱόν τῶν ἑκατέρων του, ὅπου εἶχε μείνησεν τὸ ἀπῆτι τοῦ, καὶ ἐφέρετο ἀρετὰ καλὰ, πλὴν ἀπαυοῦσε καθ' ὑπερβολὴν τὰ ῥούχα. Ἦτον ἓνα μέρος πολλὰ πλούσιον, καὶ μὲ ὅλον ὅπου δὲν τὸν ἄρεζε τόσον ὁ Δεβουσέ δὲν ἠθέλησε πάλιν νὰ φανῇ ἐναντίος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς θυγατρὸς του. Ὁ νέος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἄρχισε νὰ φέρεται εὐμορφῶς, καὶ ἐδιορθώνετο ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον ὅσον διὰ τὴν Πηνελόπην, ἐκείνη εὐρίσκατο ἀκόμι εἰς τὴν εὐτυχισμένην ἡσυχίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ Χλωρὴ ὅμως διὰ μίαν συμπαθέτιαν ὅπου ἐσυνέλαβε πρὸς τὸν Λεάνδρον, ἀπέφευγε ταῖς συνομιλίαις τῶν νέων Παρισιάνων, ῥούχαζε εἰς τὸν ὁδὸν τῆς, ἐδιάβαζε συχνά, ἔγραφε μερρικαῖς φοραῖς, καὶ ἔσχιζεν ἐκεῖνα ὅπου ἔγραφεν ἀπέφευγε καὶ τὸν ἴδιον Λεάνδρον καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ ὅταν ἐσυντόχαινε τίποτες διὰ λόγου τοῦ, ἐκοκκίνιζεν ὀλίγον ἂν κατὰ τύχην ἤρχετο καὶ ἐκεῖνος, ὅταν αὐτὴ ἐγελοῦσε μαζί με ταῖς ἀδελφαῖς τῆς, παρευθὺς ἐγίνετο κατήφης, πλὴν χωρὶς νὰ τὴν κακοφανῇ,

Τὶ ἐσυνέβη τῷ Λεάνδρῳ.

Ὁ Δεβουσέ ἀκολούθησε ταῖς παρατηρήσεαίς του δύο σωστοὺς χρόνους εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ἡ κακοῤῥίξις Βριζίδ, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀπολαύσῃ μήτε μίαν στιγμὴν κρυφῆς συνομιλίας μετὰ τὸν Λεάνδρον. Ἡ Μαδάμ Δεβουσέ μητέρα τῆς Χλωρῆς, ἔχοντας εἰδῆσιν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς τῆς διὰ τὰ ὅσα ἠκολούθησαν, εἶχε μάτια ἀνοιχτά ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, εἰς καιρὸν ὅπου ὁ ἄνδρας τῆς ἐπροσεῖχεν ἀπὸ τὸ ἄλλο, πλὴν καὶ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιον ἂν δὲ ἦτον, ὁ νέος ἀπ' ἑαυτοῦ τοῦ πάλιν ἀπέφευγε τὴν ὁμιλίαν τοῦ

νά εὔρεθῇ μοι ἄχος μὲ τὴν εὐμορφὴν παρακórην, ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον μίαν ἐγκάρδιον κλίσιν διὰ τὴν ὠραιότητὴν Χλωρῆν.

Ἡ Βριζίδ βλέπωντας ὅπου δὲν εἶχε τὸν τρόπον νὰ συνομιλήσῃ καθόλου κρυφίως μὲ τὸν νέον, κατατυραννουμένη ἀπὸ ἓνα φλογερὸν ἔρωτα, σχεδὸν ἀπελπισμένη διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του, ἀπεφάσισε νὰ τὸν γράψῃ τὰ ὅσα ἄπειρα δεινὰ αἰσθάνετο· μίαν ἡμέραν λοιπὸν ἐκεῖ ὅπου ἐβαστοῦσεν ὁ Λέανδρος ἓνα βιβλίον, παρούσης καὶ τῆς Μαδὰμ Δεβουσέ, ἡ παρακórη ἐπροσποιήθη πῶς τάχα κινουμένη ἀπὸ περιέργειαν, ἐζήτησε νὰ τὸ ἴδῃ, καὶ μὲ μίαν ἄκραν ἐπιτηδειότητα, ἐβάλε τὸ βιβλίον της εἰς τὸ σπυγδαλίον ὅπου ἀνεγίνωσκεν ὁ νέος, καὶ πάλιν τὸ ξαναέδωκεν· ἐκεῖνος ἀνοίγωντας νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν μελέτην του, καὶ περιεργαζόμενος μὲ μίαν ματιὰν τὸ βιβλίον, ἐσφάλισεν εὐθὺς τὸ βιβλίον, εὐγῆκεν ἔξω, καὶ ἀνέβηκεν εἰς τὸν ἡλιακὸν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Ἰδοὺ τὸ τί περιεῖχε.

‘Ραβὰσι τῆς Βριζίδ πρὸς τὸν Λέανδρον.

Ἄπονε Λέανδρε.

«Δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ ζήσω, ἔχασα τὴν ἰσχυρίαν μου, τὰ δάκρυά μου δὲν ἔπαυσαν, ἀπὸ τὴν εὐτυχestatῆν ἐκείνην ὥραν » τῆς κρυφῆς ἀνταμώσεώς μας, στιγμὴν δὲν εὐρίσκω νὰ σέ εἰπῶ » τὰ τί τραῦθ'· μὰ ἄρά γε καὶ νὰ ἤμουν ἀρκετὰ εὐτυχὴς διὰ » νὰ σέ τὰ ξεστομίσω καταμόνας, μὲ ἔδιδες ἀκρόασιν ἄσπλα- » γγχνε; ἤθελες μὲ συμπονέσῃ; ἐσφούγγιζες τὰ πύρινα δάκρυά » μου; μὲ ἐπαρηγοροῦσες; μὲ ἀξίωνες τὴν ἀγάπην σου; . . . » ἂχ ἡ κακορρίζικη, τί χρειάζονται . . . συμπεράσματα; δὲν » βλέπω τὸ πρᾶγμα ὀφθαλμοφανῶς; ἡ μεγάλη σου ἀδιαφορία, » δὲν μὲ πληροφορεῖ τὴν κρύοτητα τῆς καρδιάς σου; αὕτῃ ἡ » ὑπρσοχὴ τοῦ νὰ μὴν μὲ συναπαντήσης τὴν ἀθλίαν μονάχην, » δὲν εἶναι ἓνα φανερώτατον σημεῖον τοῦ μίσους, ὅπου θρέφεις » διὰ λόγου μου; σκληροκάρδια Λέανδρε, τίγρις ἂν ἦσουν, ἔ- » πρεπε νὰ λυπηθῇς μίαν δυστυχισμένην ὅπου φλογίζεται ἀπὸ » τὸν ἔρωτά σου· τὰ σπλάγχνα σου πέτρινα εἶναι; δὲν ἐνθυμᾶ- » σαι κἂν ἐκείνην τὴν ὑπόσχεσιν ὅπου μὲ ἔδωσες ὅτι μὲ ἀγα- » πᾶς; ὅτι θέλεις μὲ ἀγαπήσῃ, ὅτι νὰ ἔχω ὑπομονὴν, καὶ θέ- » λεις κάμῃ τὴν εὐτυχίαν μου; ἀχάριστε, ἔτζι ἀνταποκρίνεσαι » εἰς τὴν τρυφερωτάτην ἀγάπην μου; ἂχ . . . δέξου με κἂν διὰ » θυσίαν σου, καὶ ὕστερον ἀπέλπισέ με· ἂς γένω ὀλοκαύτωμά

σου, καὶ ἄς πεθάνω τὴν ἰδίαν στιγμὴν· Λέανδρε φῶς μου, ἄς μὴν ὑποφέρῃ ἡ εὐγενικὴ καρδιά σου νὰ θανατωθῶ προτοῦ νὰ σὲ ἀνταμώσω. Ἕνα γκίξιμον τοῦ χεριοῦ σου, ἓνας παρηγορητικὸς λόγος σου, μία πασαμικρὰ συμπόνεσίς σου, εἶναι ἱκανὴ νὰ μὲ δώσῃ τὴν ζωὴν, νὰ μὲ ἀναστήσῃ, νὰ μὲ χαροποιήσῃ, νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ. Αὐθέντη μου Λέανδρε, τὸ νὰ σὲ βλέπω καὶ στήν στιγμὴν, καὶ νὰ μὴν ἤμπορῶ νὰ σὲ συντύχω, στογῶ σου καὶ κόλασις, τί βασανισμὸς εἶναι διὰ μίαν κακορρίζικην ὁποῦ νοιώθῃ λαύραν εἰς τὸ πονεμένον στῆθος τῆς· τόσος καιρὸς εἶναι ὁποῦ ἡ ἀσβεστὴ φλόγα τῆς χρυσῆς ἀγάπης σου μὲ κατακαίει, τὰ σπλάγγνα μου θερίζονται εἰς κάθε μου ἀναπνοὴν ὅταν σὲ ἐνθυμούμαι ἢ καϊμένη· λυπήσου με καὶ κατὰξου μίαν καὶ μόνην φορὰν νὰ ἀνταμωθοῦμεν νὰ σὲ εἰπῶ κάτι μυστικὰ, ὁποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὰ γράψω, καὶ ὕστερον ἂν δὲν μὲ ἀγαπᾷς, μὲ θίαν ἄμορι δὲν γίνεται. Τὴν κυριακὴν πούρνὸ πούρνὸ ὁποῦ πηγαίνουν ὅλοι στὴν ἐκκλησίαν, καμώνομαι πῶς εἶμαι· ἄρρωστη, κάθομαι εἰς τὸ σπῆτι, καὶ ἀφεύκτως, σὲ προσμύνω· ψυχὴ μου Λέανδρε, ἄς εἶναι διὰ τὴν ζωὴν σου, νὰ μὴ σχαλάσῃς τὸ χατῆρι μου, καὶ μένω δάκαριρ εἰς τοὺς ὀρι-
σμούς σου.

Ἡ γνωστὴ.

Ὁ Λέανδρος ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὸ γράμμα τῆς, δὲν ἔξευρε τί νὰ ἀποφασίσῃ· ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ἡ εὐσπλαγχνία τὸν ἐπαρακινούσε νὰ μὴν ἀφήσῃ ἀπαρηγόρητην μίαν δυστυχισμένην ὁποῦ τὸν ἐλάτρευεν, ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ χρέος ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸν αὐθέντην του, τὸν ἐβίαζε νὰ μὴν εὔγῃ ἀπὸ τὰ ὄρια τοῦ « ἂν ἀνταμώσω τὴν Βριζίδ (ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του) ἀντὶ νὰ σβύσω τὴν ὀλίγην φλόγα τῆς, ἤμπορῶ νὰ ἀνάψω πυρκαϊάν εἰς τὴν καρδιά τῆς, νὰ πηδίσουν τίποτες τζιμπλίδες καὶ εἰς τὴν ἐδικήν μου· ἂν δὲν πηγαίνω, πιθαίνει ἀπὸ τὴν λύπην τῆς ἡ πτωχὴ, ἡ ἀνθρωπότης δὲν τὸ συγχωρεῖ νὰ φανῶ τόσον σκληρὸ κακὸς· μὰ ἡ ὑπόληψίς μου; μὰ ἂν μαθευθῇ; μὲ τί πρόσωπον νὰ ξαναῖδῶ τὸν Δεῖουστ, τὸν εὐεργέτην μου, τὸν πατέρα μου; ἢ ἤμπορῶ νὰ ξεπέσω ἀπὸ τὴν εὐνοίαν του· ὦχι... ἄς μὴν τὴν εἶδῶ... μὰ πάλιν... νὰ τὴν ἀρῇσω εἰς τὴν ἀπελπισίαν τῆς, δὲν εἶναι κρῖμα;... δὲν τὸ ὑποφέρω... τοῦλάχιστον πρέπει νὰ τὴν γράψω, νὰ τὴν παρηγορήσω, καὶ νὰ τὴν συμβουλεύσω νὰ ἀφεθῇ ἀπὸ λόγου μου.»

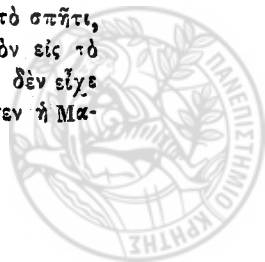
Αὐτὰ καθ' ἑαυτὸν συντυχαίνωντας, ἄρχισε νὰ γράφῃ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ῥαβᾶσι τοῦ Λεάνδρου πρὸς τὴν Βριζίδ.

Ἀ δ ε λ φ ῆ.

« Ἀνέγνωσα τὸ παραπονετικὸν ῥαβᾶσι σου, καὶ ἀπόρησα βλέ-
 » πωντας νὰ μὲ ὀνομάζῃς σκληρὸν, ἄσπλαγχνον καὶ ἀχάριστον
 » εἰς τὴν ἀγάπην σου· ἐγὼ ὁ δυστυχὴς δὲν σὲ ἔδωσα τὴν πα-
 » ραμικρὴν αἰτίαν διὰ νὰ συλλάβῃς ἔρωτα περὶ ἐμοῦ. Δεδόσθω
 » ὅτι συνέλαβες χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, καὶ δὲν ἠμπόρεις νὰ τὸ
 » κρύψῃς, μὲ τὸ ἐξεμυστηρεύθῃς, ἐγὼ τί σὲ εἶπα ; μὲ κάθε εἰλι-
 » κρύνειαν, ψυχῇς ὡμολόγησα, ὅτι ἀνὴρ νὰ μεταχειρισθῶ ἱκα-
 » νὸς δὲν εἶμαι, διὰ τὰ αἴτια ὅπου σὲ ἐπαρίθμησα, πολλῶ μάλ-
 » λον νὰ ὑπανδρευθῶ· εὐχαριστήθηκες εἰς μίαν ἀπλὴν ἀγάπην,
 » σὲ ὑποσχέθηκα νὰ φέρωμαι ὡς ἀνδρὸς σου, τοῦτο ἂν δὲν
 » σὲ ἐξάρκῃ, τί ἠμπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω ὁ πτωχὸς περισσότε-
 » ρον ; . . . τὸ γράμμα σου μὲ ἔκαμε νὰ χύσω δάκρυα, ἡ ἀπελ-
 » πισία σου μὲ σκοτῶνει, δὲν μὲ φθάνουν τὰ κρίματά μου, μόνον
 » νὰ ἔμβω καὶ εἰς τὸ αἷμα σου ; σὲ παρακαλῶ νὰ ζοῦν τὰ μά-
 » τια σου, ἀφήσου ἀπὸ ἕναν κακορρίζικον ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ
 » ἐκπληρώσῃ τὰ θελήματά σου, στοχάσου πῶς εἶναι μάταια
 » ὅλα τὰ κινήματά σου, πῶς φθείρεις τὴν ζωὴν σου μὲ αὐτὴν
 » τὴν ἀθεμελίωτην ἐλπίδα σου· ἂν ἦμουν κἀνένας πονηρὸς ἄν-
 » θρωπος, ἤθελα σὲ ἀπατήσῃ, ἤθελα κακομεταχειρισθῇ τὴν ἐξου-
 » σίαν ὅπου μὲ δίδεις, πλὴν ἡ καθαρὰ μου συνείδησις μὲ ἐμπο-
 » δίζει ἀπὸ τὸ νὰ φερθῶ ὡς ἕνας ἄτιμος, δὲν ὑποφέρει ἡ καρ-
 » διὰ μου νὰ γένῃς ὀλοκαύτωμά μου ἂν μονάχη σου ἀμελῇς καὶ
 » χρέος, καὶ τιμὴν, καὶ συστολὴν, καὶ τὰ καθήκοντά σου, ὁ φί-
 » λος σου, ὁ Λεάνδρός σου, ὅπου τὸν ὀνομάζεις ἀχάριστον, κρί-
 » νει ἀναγκαῖον νὰ σὲ βοηθήσῃ εἰς μίαν τοιαύτην περίττασιν τὸ
 » νὰ ἀνταμωθῶμεν κατὰ μόας, εἶναι ἐπικίνδυνον καὶ εἰς τοὺς
 » δύο μας, λοιπὸν ἠσύχασε κερὰ μου, ἀφήσου ἀπὸ αὐτὴν τὴν
 » βιδέν ὅπου σὲ βασανίζει, καὶ εὐχαριστήτου εἰς τὴν ἀδελφικὴν
 » ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν θέλεις εὐρὴ εἰς ἐμένα μέχρι τοῦ τάφου,
 » καὶ μένω
 » Ὁ γνωστός.

Ἀφ' οὗ ἔκαμε τὴν ἀπόκρισιν, ἀμέτῳς ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῆτι,
 προσποιούμενος πῶς ἐξέχασε νὰ βάλῃ ὀλίγον καπνὸν εἰς τὸ
 πουγγί, καὶ ἂν τύχῃ νὰ ἔλθουν φίλοι εἰς τὸ ἐργαστήρι, δὲν εἶχε
 νὰ τοὺς περιποιηθῇ. Βάλε κομμάτι καπνὸν, Βριζίδ εἶπεν ἡ Μα-

δάμ. Δεβουσέ· πέρνωγτάς το εκείνη, νῦρε τὸ ραβάσι μέσα, πλὴν μὴν ἔχωντας καιρὸν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, ἔδωκε τὸν Λεάνδρον τὸ πουργί, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸ ἐργαστήρι· ἐν τῷ ἅμα ἐσφαλίσθη-
κεν εἰς ἕναν ὄνδα, καὶ τὸ ἐδιάβασε. Θεέ μου, ποῖος ἔμπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν ἀπελπισίαν της; νὰ σκοτιωθῇ ἤθελεν ἀπὸ τὸ κα-
κὸν της, τὰ μεσάνυχτα ἐσυκώθη, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν γράψῃ εἰς
τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Δεύτερον γράμμα τῆς Βριζίδ. πρὸς τὸν Λεάνδρον.

Ἀρπαγε τῆς ἡσυχίας μου, σκληρόκαρδε Λεάνδρε.

» Ἐγὼ μὲν ἀποθαίνω, ἀφίνω μίαν ζωὴν ὅπου μὲ ἔγινε μισητὴ
» μετὰ τὴν ἀγάπην σου, κατεβαίνω εἰς τὴν μητέρα μου γῆν, νὰ
» κατασφαλίσω εἰς ταῖς ἀγκάλαις της. τὰ ἀνυπόφορα δευνά μου
» καὶ τὴν ὑπερβολικὴν ἐντροπὴν μου, μαζὺ μὲ τὸ πολυπαθὲς
» κορμί μου· γίνομαι θυσία τοῦ ἀπατήλου σου ἔρωτος, καὶ παύω
» ἀπὸ τὸ νὰ ἀναπνέω διὰ πάντα τὸν ἐπίγειον τοῦτον ἀέρα· πλὴν
» στοχάτου Λεάνδρε, ὅτι μὲ ἐσκότωσες μὲ τὸ χέρι σου, ὅτι
» ἐκεῖ ὅπου μὲ ἔταζες νὰ κάμῃς τὴν εὐτυχίαν μου, μὲ ξεκουν-
» τᾶς εἰς τὸν τάφον· ὅτι χωρὶς νὰ σὲ τύπῃ καθόλου ἡ συνεί-
» δησίς σου, χωρὶς νὰ συγχισθῇς τελείως, μὲ ἄκραν γαλήνην τῆς
» ψυχῆς σου, ἐμπήγεις τὸ θανατηφόρον μαχαῖρι εἰς μίαν τριφε-
» ρὴν καρδίαν, ὅπου λαχταρεῖ νὰ σὲ λατρεύῃ. Ἐπείорκε, δὲν μὲ
» ἔμεινεν ἄλλο καταφύγιον πλέον, παρὰ νὰ σὲ καταρασθῶ· ἄμπο-
» τες αὐτὰ . . . ὅπου μὲ γεύεις νὰ τὰ πάθῃς διπλότερα, καθὼς
» ψήνεις τὸ ψάρι, στὰ μαραμμένα χεῖλη μου, νὰ εὑρεθῇ . . .
» ἄχ . . . νὰ εὑρεθῇ καμμία ὅπου νὰ σὲ καταφλογίσῃ . . . ἐγὼ
» πλέον ἀπεφάσισα εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴν σὲ συντύχω, νὰ σὲ ξεχά-
» σω, νὰ ἐξαλείψω καὶ αὐτὴν τὴν ιδέαν τῆς ἀγάπης σου, ἀπὸ
» τὴν ἐνθύμησίν μου, νὰ . . . ἡ κακορρίζικη, μὰ τάχα ἔμπορῶ;
» τάχα εἶναι τρόπος νὰ ἰατρευθῇ ἡ βλαθεῖα πληγὴ μου; καὶ ἂν
» ἰατρευθῇ, ἀρὰ γε τὸ σημάδι της δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ μὲ θα-
» νατώνῃ κάθε στιγμήν; . . . διὰ ὄνομα Θεοῦ Λεάνδρε, ἡ ὑ-
» στερεινὴ χάρις ὅπου σὲ ζητῶ εἶναι, νὰ μὴ φανῇς εἰς τὸ σπῆτι
» μερικαῖς ἡμέραις, διὰ νὸ ἡσυχάσω, καὶ νὰ συνηθίσω τὴν ὑ-
» στέρησίν σου. Μὰ, . . . ὅχι . . . φάνου σκληρὲ, φάνου, ἔρχου
» συχνά, διὰ νὰ σὲ βλέπω, κὰν μὴν μὲ ὑστερῇς καὶ αὐτὴν τὴν
» παραμικρὰν παρηγορίαν, μὲ ὅλον ὅπου εἶσαι φῶς φανερά φο-
» νέας μου, πάλιν ἀγαπῶ νὰ φιλήσω τὸ χέρι ὅπου μὲ δίδει
» τὸν θάνατον, νὰ τὸ καταβρέξω μὲ τὰ θερμὰ δάκρυά μου, καὶ

ἀνὰ τὸ βάλλω εἰς τὴν ἀπελπισμένην καρδίᾳ μου· πλήν . . .
 » ἄχ . . . τὸ νερόν τῆς λίθης (α) ἀναγκαῖον ἦτον εἰς τοὺς πό-
 » νους μου . . . με φαίνεται . . . πῶς μὴ-ε ἐκεῖνο δὲν ἰσχύει
 » ἀ μὲ κάμῃ νὰ σὲ ξεχάσω· θάναται νὰ σὲ ἰδῇ κἀνείς μίαν μό-
 » νην φορὰν, καὶ νὰ σὲ ἔχῃ πρὸ ὀρθακμῶν διὰ πάντα· ἐγὼ
 » ὅμως ἡ δυστυχὴς . . . ὅπου . . . θε νὰ σὲ εἶλέω . . . ἄχ . . .
 » τὸ κριματάκι μου νᾶχῃς Λέανδρε».

Ὁ νέος ἀφ' οὗ ἔλαβε καὶ τὸ δεύτερον γράμμα της, ἐκατανύχθη μὲν ἡ καρδιά του, ὑπερίσχυσε ὅμως ἡ φρόνησίς του, καὶ ἐδιέκοψε μὲ τὴν ὁλόγη χάθε λογῆς συναναστροφὴν μὲ τὴν Βριζίδ, ἡ ὁποία μετέβαλε τὴν πρώτην ἀγάπην της εἰς ἓνα ἀδιάλλακτον μῖσος, πλὴν ἡ ὑπόληψις ὅπου εἶχον εἰς αὐτὸν ὁ Δεβουσιὲ καὶ ἡ γυναῖκα του, τὸν ἐφύλαξεν ἀπὸ ταῖς καταδουραῖς της.

Ὁ Λεάνδρος πληγώνεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς Χλωρῆς.

Τώρα είναι καιρός νὰ δώσωμεν καὶ μίαν παραμικρὰν ἰδέαν τοῦ χαρακτῆρος τῆς Χλωρῆς δευτέρας κόρης τοῦ δεσποῦ. Ἦτον ὑψηλὴ, εὐμορφῇ, παχουλὴ, κάτασπερ, ξυπνήτῃ ἐνίοτε σοβαρῇ, τὰ μαλιά της, πολλὰ καὶ ξανθὰ, τὰ μάτια καὶ τὰ φριδιά της μαῦρα, ἡ μύτη της χυτὴ, τὸ στόμα της μικρὸν, τὰ χεῖλη της κουμάτι σηκωμένα, καὶ κατακόκκινα, τὸ πρόσωπόν της σφαιροειδές, καὶ ὀλόκαυρον ἐφαίνετο μία Θεὰ ὑπερχαποῦσα νὰ καταγίνεται εἰς ἀναγνώσεις πολυειδῶν βιβλίων, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ ἔρωτικά· δὲν ἐνοσπιμύετο νὰ συντυχαινῇ πολλὰ, καὶ νὰ περιπαίξῃ· ἦτον ἡ καθ' αὐτὸ αἰδώς, ποτὲ της δὲν ἐπρόφερε λόγον ὁποῦ νὰ προξενήσῃ τὴν παραμικρὰν ἀηδίαν, ἡ τραγανιστὴ φωνὴ της ἐτάραττε τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καθὼς ἤκούετο· ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ Χλωρὴ ἐπαρομοιάζειν Ἀρροδίτη, εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν δεκαεπτὰ χρονῶν.

Ἄφ' οὗ ὁ πατέρας τῆς ἑνωίωσε τὴν κρυφὴν ἀγάπην ὅπου ἐσυνέλαβε διὰ τὸν νέον Ἀλέξανδρον, καὶ πῶς ἐκεῖνος τὴν ἐλάτρευεν, ἔπασχε νὰ τοὺς διδῇ καιρὸν ὅπου νὰ κρυφουστυχαίνουεν ἐνίοτε, ἐπειδὴ καὶ εἶχε σκοπὸν νὰ τοὺς ὑπανδρεύσῃ. Ὅταν ᾔθελε νὰ

(α) Μυθολογοῦν ὅτι εἰς τὸν ἁγῶνα νὰ ᾔτουν ἕνας ποταμὸς ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν καθὼς ἔπιναν οἱ νεκροὶ ἀλγισμονοῦσαν τὰ ὅσα εἶχαν εἰς τὸν κόσμον.

εἰπῇ κανέναν ἐγκωμιαστικὸν λόγον διὰ τὸν μαθητὴν του, δὲν τὸν ἔλεγεν ἐμπροστὰ εἰς ταῖς ἄλλαις κόραις του, ἀλλὰ φωνάζοντας τὴν Χλωρὴν εἰς τὸ γαμπινέτο τῆς μητρός της μὲ αἰτίαν πῶς εἶχεν ἄλλην δουλιὰ μαζὺ της, εὗρισκε πρόφασιν καὶ ἐπαίνουσε τὸν νέον τάχα ἐξ ἀπροσεξίας, παρατηρῶντας ἐν ταύτῳ τί ἐνέργειαν κάμνει τοῦτο εἰς τὸ πρόσωπον τῆς θυγατρὸς του· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκοκκίνιζεν εὐθὺς ὁποῦ ὁ πατέρας της ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Λεάνδρου, καὶ ἐφύλαττε μίαν βαθεῖαν σιωπὴν, ἔχαμῆλωνε τὰ ὠραῖα μάτια της, καὶ ἔκαμώνετο πῶς δὲν ἀκούει.

Ίστερὴν ἀπὸ μίαν ἀδιάκοπον παρατήρησιν ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Δεβουσὲ εἰς δύο ἡμιτὺ χρόνους, ἠθέλησε νὰ ἰδῇ τί προκοπὴν ἔκαμεν ὁ μαθητὴς του, ὅχι εἰς τὴν τέχνην τῆς πραγματείας, ἐπειδὴ καὶ τὴν ἐγνώριζεν, ἀλλὰ εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ κυβέρνησιν ἐνὸς ὀσπητίου· ἐπῆγεν ἕνα πουρνὸ εἰς τὸ μαγαζί, ἐν καιρῷ ὁποῦ ὁ νέος ἔθανεν εἰς τάξιν μερικαῖς στόφαις, ἡ ὁποῖαι εἶχαν ἔλθῃ κατ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἀπὸ τὴν Λιδὸν (α). Ἄρχισε νὰ τὸν συμβοηθῇ καθὼς τὸ ἔκαμε συχὰ, γυρίζοντας μὲ ἐπιτηδεύματα τὴν ὁμίλιαν εἰς τὴν πούλησιν τοῦ νέου πράγματος ὁποῦ τοὺς ἤλθε· ἔπειτα ἀνέφερε, καὶ διὰ τὴν πολυέξοδον τροφὴν μερικῶν. Ὁ Δεβουσὲ τὸν ἐρώτησεν ἂν ἕνας πραγματευτὴς πρέπει νὰ εἶναι ἐξοδιστὴς.

ΛΕΑΝΑ. «Δὲν μὲ φαίνεται εὖλογον αὐθέντη μου, ἐπειδὴ καὶ πιστεύω πῶς τὰ πολλὰ ἐξοδα τῶν πραγματευτῶν, εἶναι ἐνάντια εἰς τὴν ὑπόληψίν τους, ἡ ὁποία εἶναι εἰς αὐτοὺς ἀναγκαστικά, καθὼς ἡ ἀνδρεία εἰς ἕνα στρατιώτην, ἡ γνῶσις τῶν νόμων εἰς ἕναν κριτὴν, ἡ ἐπιτηδεύσις καὶ ἡ ἀγχίνοια εἰς ἕναν τεχνίτην, καὶ...»

ΔΕΒ. «Ἀράγε τὰ πολλὰ ἐξοδα, δὲν ἡμποροῦν νὰ δώσουν μίαν ὑψηλὴν ἰδέαν τοῦ πλούτου ἐνὸς πραγματευτοῦ, καὶ νὰ αὐξήσουν τὴν ὑπόληψίν του, καὶ τὸ κρédιτόν του ἀντὶ νὰ τὰ ἐπλαττώσουν» ;

ΛΕΑΝΑ. «Ἐγὼ πιστεύω αὐθέντη μου πῶς αὕτῃ ἡ ἰδέα δὲν εἶναι σωστὴ, καὶ ὅτι ἀπατᾷ μόνον τὰ ὑποκείμενα, ὁποῦ δὲν ἔχουν καλὰ μέτρα· στοχάζομαι (νὰ συντύχω καθὼς φρονῶ) στοχάζομαι ἕναν πραγματευτὴν, ὁ ὁποῖος κάμνει πολλὰ ἐ-

(α) Πολιτεία τῆς Φράντζας περίφημη διὰ ταῖς πολλὰς τέχνας καὶ ἐργαστηρίά της.

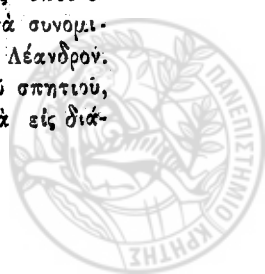
»ξοδα ὥσάν ἓνα ἄνθρωπον, ὑποῦ θέλει νὰ ἀποδείξῃ πῶς εἶναι
»δυνατός, εὐτραφής, ἀνδρεῖος, καὶ πῶς ἔχει πολὺ αἷμα, καὶ
»διὰ τοῦτο ἀνοίγει μίαν φλέβαν τοῦ ἀπὸ τὴν ὁποίαν τρέχει
»ἀδιακόπως τὸ αἷμά του. Ἀληθινὰ ἡμπορεῖ νὰ ἀποδείξῃ μὲ
»τοῦτο πῶς ἔχει πολὺ, πλὴν ἀποδείχνει εὐκολώτερα ἀκόμῃ δι-
»ἀδυνατεῖ, καὶ δὲν θέλει ἀργήσει νὰ πέσῃ κατὰ γῆς ἡμιθανής.»

ΔΕΒ. « Πῶς ὑποθέτεις λοιπὸν τοῦ λόγου σου νὰ ζῇ ἓνας
»πραγματευτής. »

ΔΕΑΝΑ. « Καθὼς ζῆτε ἡ τιμιότης σας αὐθέντη μου, μὲ μίαν
»παντοτεινὴν καὶ κανονικὴν αὐτάρκειαν, χωρὶς κατάχρησιν
»ὅλα ὅσα καὶ ἂν μεταχειρίζεσθε εἶναι μέτρια, χωρὶς νὰ εἶναι
»ἔξω τοῦ πρέποντος καὶ ξετγισμένα, κανένα περιττὸν ἐξοδὸν
»δὲν βλέπω νὰ κάμετε· πολλὰς φορὰς συλλογίζομαι, διατὶ
»δὲν πηγαίνετε καὶ ἡ τιμιότης σας νὰ περάσετε τὸ καλοκαίρι,
»εἰς τὸ χωρίον· καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀφ' οὗ βλέπω πῶς ὅλοι οἱ συν-
»εργαῖοί σας πηγαίνουν ; καὶ εὐρίσκω, ὅτι αὐτὸ ὅχι μόνον
»προξενεῖ ὑπερβολικὰ ἐξοδα, ἀλλὰ κάμνει νὰ ἀμελῇ κανεὶς καὶ
»ταῖς δουλιαῖς του. Πρὸς τοῦτοις αὐθέντη μου σὰς ἄκουσα νὰ
»λέγετε συχνά, ὅτι ἓνας πραγματευτής πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τὸ
»ἐργαστήρι τοῦ καθὼς ἓνας ἐραστής τὴν ἀμορέζαν του, νὰ τὸ
»περιποιῇται, καὶ νὰ προσηλῶνῃ ἐκεῖ ὅλην τὴν εὐτυχίαν του.
»Ἔτσι φρονῶ ὁ δούλος σας. »

ΔΕΒ. « Εἶμαι εὐχαριστημένος Λεάνδρε ἀπὸ ταῖς ιδέαις σοι,
»καὶ ἄμποτε νὰ ταῖς ἔχῃς εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν· ἐκεῖνοι ὅπου
»ἐγλεντίζουσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν μένουσιν πάντα μετανοημένοι, καὶ
»πάσχουσιν νὰ εὐγάλουν τὰ ἐξοδα τοὺς μὲ τὴν ἀκριβὴν πούλησιν
»τῆς πραγματείας των. Ἐνας ἄνθρωπος βλέπωντας μερικὸς
»κριτὰς ὅπου ἐξεφάντωναν εἰς μίαν ἐξοχὴν ἔλεγε, δόξα σοι ὁ
»Θεὸς, οἱ κριταὶ δὲν ἔχουσιν δουλιὰ, σημεῖον πῶς ὁ κόσμος εἶναι
»εἰς ἡσυχίαν, καὶ δὲν εὐρίσκεται εἰς διχόνοιας. Εὐὶ εἶσαι γε-
»λασμένος (ἀπεκριθὴ ἓνας γέρωντας) αὐτοὶ θέλουσιν κάμει τοὺς
»κακοῤῥίξικους κρινομένους νὰ πληρώσουν ἀκριβὰ αὐτὸν τὸν
»καιρὸν ὅπου τώρα χάνουσιν, ὁμοῦ μὲ τὰ ἐξοδα ὅπου κάμνουν. »

Μετὰ μερικὰς ἡμέρας (ὕστερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνομιλίαν)
μένωντας ὑπερευχαριστημένοι ὁ Δεβουσὲ διὰ τὰ σωστά φρονή-
ματα τοῦ νέου, καὶ υπερβεβιωμένος εἰς τὰς ἐλπίδας ὅπου ἔ-
τρεφε διὰ λόγου του, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ καιρὸν νὰ συνομι-
λήσῃ κατὰ μόνας ἡ δευτέρα κόρη του μὲ τὸν Λεάνδρον.
Ἐλαβε φροντίδα ὅπου νὰ μὴν τοὺς διακόψῃ κανεὶς τοῦ σπητιοῦ,
καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔδωκε τὸν καθ' ἓνα δουλιὰ εἰς διὰ-

φρα πράγματα· ἡ Χλωρὴ ἐπροστάχθη νὰ κοιτάξῃ ἓνα λογαριασμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἀναγκαῖα ἡ παρουσία τοῦ Λεάνδρου. Ἐκπρέσθη λοιπὸν εἰς τὸ μαγαζί κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ πατρὸς της, ὅχι χωρὶς τὸ θέλημά της, πλὴν κομμάτι συγχισμένη. Ἡ φωνὴ της ἦτον ὀλίγον θορυβημένη, ὅταν ἐφώναζε τὸν νέον. Αὐτὸς ὁ θόρυβος ὅμως τὴν ἔκαμνε πλέον νόστιμον.

Πρώτη συνομιλία τῆς Χλωρῆς καὶ τοῦ Λεάνδρου.

ΧΛΩΡ. «Ὁ πατέρας μου με ἐπρόσταξε νὰ τελειώσω μίαν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία με ὑποχρεώνει νὰ συνύχω μαζί σας Λεάνδρε.»

ΛΕΑΝΔ. «Αὕτη εἶναι ἡ μεγαλύτερη τιμὴ διὰ τὸν δούλον σας κερᾶ μου.»

ΧΛΩΡ. «Μὲ εἶπε νὰ ἀντιγράψω ἓνα κατάστιχον ὅπου εἶναι γράψιμόν σας, ἂν ἀπορήσω ποῦθεν νὰ σᾶς ἐρωτήσω, καὶ ἀφ' οὗ τελειώσω, νὰ σοῦ τὸ δώσω νὰ τὸ στοχαθῇ.»

ΛΕΑΝΔ. «Αὐτὸ εἶναι εὐκόλον· ὀρίστε καθίσετε κοντὰ μου ρόπου νὰ βλέπω καὶ ἐγὼ (με τὸ νὰ ἔχω νὰ ἀντιγράψω ἀπὸ τὸ ἴδιον) διὰ νὰ μὴν κάμετε λάθος, καὶ νὰ μὴν ἐμβάλινετε εἰς κόπον κάθε στιγμὴν νὰ πηγαινοέρχεσθε διὰ νὰ με ἐρωτᾶτε, » ἐπειδὴ εἶναι καὶ πολλὰ σβυσμένα. »

ΧΛΩΡ. «Πολλὰ καλὰ τὸ ἐστοχασθήκατε Λεάνδρε.»

Ἀντέγραφον λοιπὸν ὁ καθ' ἓνας ξεχωριστὰ, ἡ Χλωρὴ ἐρωτοῦσε τὸν νέον συχνά, συχνά, προῖπουμένη πῶς εὐρίσκει ἀπειραῖς δυσκολίαις ἐκεῖ ὅπου δὲν ἦτον καμμία. Ὁ Λεάνδρος ἀπεκρίνετο με τόσῃν πολιτικῇ, χάριν, καὶ εὐκολίαν, ὅπου ἦτο μία ἡδονὴ τὸ νὰ τὸν ἀκούῃ κανεὶς (καὶ πρὸ πάντων ὁ Δεβουσὲ ὅπου δὲν ἦτον μακριά)· ὅταν ἤθελαν τελειώσῃ, ἔπρεπε κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ πατρὸς νὰ σημειώσουν ὅλαις ταῖς στόφαῖς ὅπου ἦτον εἰς τὸ ἐργαστήρι, πλείας τιμῆς, πόσης ποσότητος ἡ κάθε μία, τὸ ὁποῖον ἦτον πολλὰ εὐκόλον διὰ τὸν Λεάνδρον, ἐπειδὴ καὶ πάντοτε ἔγραφεν εἰς ἓνα χαρτάκι, ἀπὸ τὰδε κομμάτι, νοῦμερον τότεν, ἐκόπησαν τόσαις πήχαις, τὴν τὰδε ἡμέραν, καὶ ἔρραπτεν ἐκεῖνο τὰ χαρτάκι εἰς τὴν στόφαν. Ὁ Δεβουσὲ ἐπὶ αὐτοῦ ἔδωκεν αὐταῖς ταῖς δύο προσταγαῖς εἰς τοὺς δύο νέους, διὰ νὰ λάβουν ἓνα κάποιον θάρρος, καὶ νὰ συντυχαίνουν με ἐλευθερίαν. Εἰς τοῦτο δὲν ἐγέλασθη, διὰτὶ ἡ συχνὴ ἐρώτησις τῆς Χλωρῆς περὶ τῆς τιμῆς τῶν στοφῶν, τὴν ἔδωκε τόλμην νὰ συν-

τυχαίνει με τὸν Λεάνδρον χωρίς νὰ κοκκινίῃ, καὶ ἐκεῖνος πάλιν νὰ ἀποκρίνεται χωρίς ἐκείνην τὴν κρυφὴν σύγχυσιν ὅπου ἐδοκίμασε προτιήτερα πάντοτε. Ὁ πατὴρ ἐπαρατηροῦσεν ὅτι ἡ κόρη τοῦ διὰ νὰ μὴ κοπιᾷ πολὺ, ἐσηκώθη καὶ ἐδαστοῦσε τὸ ἓνα τῆς χερί ἀκουμπισμένον εἰς τὸ σκαμνὶ τοῦ Λεάνδρου, ὁ ὁποῖος ἐγύριζε σπανίως, καὶ με πολλὴν δειλίαν νὰ τὴν κοιτάζῃ.

Ἦτον πρὸς τούτοις μία τρίτη προσταγὴ ὅπου ἔμελε νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ξεθαῖρξουσιν ἀκόμι περισσότερον. Ὁ πατὴρ εἶχεν εἰπῇ τὴν κόρην του, νὰ δώσουν οἱ δύο τοὺς με τὸν νέον ἐγγράφως ταῖς ἰδίαις τοὺς περὶ πραγματείας (ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἐδίδε πάντοτε βιβλία περὶ πραγματείας, καὶ οἰκονομίας νὰ ἀναγινώσκουν) ἀναγκαίως λοιπὸν ἔπρεπε τότε νὰ συμβουλευῶνται. Τὸ καριτζὶ ἐρωτοῦσε με δειλίαν, ὁ Λεάνδρος ἀπεκρίνετο με γνῶσιν, καὶ ἔλεγε στόχασμούς, οἱ ὅποιοι ἦτον πολλὰ φρόνιμοι· ἡ Χλωρὴ ἐφανέσωνε καὶ αὐτὴ ταῖς ιδέαις της, ὅμως ἦτον πολλὰ κατώτεραι ἀπὸ τοῦ νέου· ἔπρεπε νὰ γράφουν τὰ ἑσα ἐσυλλογίζοντο, αὐτὸ τὸ ἔκαμνεν ὁ Λεάνδρος, πλὴν ἡ Χλωρὴ ἦτον ὑπόχρεη νὰ τὰ ἀντιγράψῃ, διὰ νὰ τὰ ἰδῇ ὁ Δεβουσέ. Ἐδιάβασαν ἐν τοσούτῳ μίαν κώλαν χαρτί ὅπου ὁ Λεάνδρος εἶχε γράψῃ τοὺς συλλογισμούς του, τοὺς ἐδιόρθωσαν, καὶ ἐξήτησαν τὴν γνώμην ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ κάμουν τό ὕψος πλέον εὐληπτον.

ΧΛΩΡ. « Αὐταῖς ἡ ἰδίαις εἶναι πολλὰ σωσταῖς καθὼς με » φαίνεται Λεάνδρε. »

ΛΕΑΝΔ. « Εἶμαι ὑπόχρεως εἰς τὸν πατέρα σας περὶ τούτου » κερά μου. »

Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ ἀντιγράφουν, ὁ νέος ὑπαγόρευεν εἰς τὴν ὡραίαν Χλωρὴν. Ἀνίσως καὶ κἀνένας σας εἶχεν ἔρωτα ποτὲ σωστόν, με εἰλικρίνειαν, με δειλίαν, με θερμότητα καὶ τιμημένον, ἃς στοχεσθῇ πῶς εἰς τὴν ὁμοίαν περίστασιν εὕρισκοντο οἱ δύο νέοι. Ὅχ, πόσον ἐκείνη ἡ διεξοδικὴ ὑπηρεσία ἐφάνη ὀλιγοχρόνιος καὶ εἰς τοὺς δύο· τέλος πάντων ἐτελείωσεν. Ἡ Χλωρὴ ὅπου δὲν ἔπληξε καθόλου, μὴ τολμῶντας νὰ σταθῇ μαζὺ με τὸν Λεάνδρον χωρίς αἰτίαν ἐστοχάσθη πῶς ἔπρεπε νὰ μισεύσῃ πλέον.

Ὁ νέος τὴν ἔβλεπε με πόνον ὅπου ἐξεμάχραινε, δὲν εἶπεν ὅμως τίποτε διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, καὶ ὅταν εὐγῆκεν, αὐτὸς ἔμεινε καταβυθισμένος εἰς μίαν λυπηρὰν καὶ ἡδονικὴν ἀγωνίαν· μετὰ παρέλευσιν ὀλίγης ὥρας, βλέπει τὰ χειρόφτια τῆς Χλωρῆς ὅπου τὰ εἶχε ξεχάσῃ ἐκεῖ, τὰ ἐπῆρε, τὰ ἐκοίταξε με ἓνα ἥθος λυπηρὸν, τὰ ἔβαλεν εἰς τὰ φλογερά χεῖλη του, τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὅπου ἡ Χλωρὴ ἐξαναγύρισε νὰ τὰ πάρῃ. Ἐκείνη εἶδε τὸ

κάμωμα του νέου, έπροσποιήθη πώς δέν τή εκατάλαβεν όμως, και πέρνωντάς τα από τή χέρι του μέ ένα χαριτωμένον χαμογέλεσμα, έφυγε παρευθύς, Ο κακορόζικος έμεινε κατασυχισμένος, εκάθισε και έβγαλε τή χέρι του εις τή μέτωπόν του. Τέλος πάντων εξανάρχισε νά θάνη εις τάξιν τή διάφορον πράγμα όπου είχε κατεβάση, διά νά κάμη τήν περιγραφήν μέ τήν αξιολάτρευτην Χλωρήν.

Ο Δεδουσε όπου ενόμιζεν πώς ή συνομιλία τους ήθελε βασταξή πολλήν ώραν, και μέ αύτήν τήν αίτίαν νά αποκτήσουν κάποιαν ξεχωριστήν ελευθερίαν οι δύο νέοι, έχάρη μέν διά τήν τιμημένην δειλίαν τους, πλην ή περιέργειά του δέν έπληρώθη, εξαναεμβήκεν εις τή γαμπινέτο του, και εφώναξε τή κόρην του τήν όποιαν άρχισε νά λέγη.

ΔΕΒ. « Ηθελα Χλωρή νά πασχίσης μέ έναν ευμορφον τρόπον νά μάθης, αν ο Λεάνδρος έπληξε νά είναι κοντά μας. Ταίς πρώταις ήμέραις, όπου είχαν έλθη εδώ, τόν είδα πολλάκις ήμε άκρεια εις τά μάτια, δέν σε ειπε τίποτες καμμίαν φοράν; »

ΧΛΩΡ. « Όχι αύθέντη μου. »

ΔΕΒ. « Είναι πολλά κελός και χρησιτοήτης νέος, εις τόν όπου τον θέλω νά δείξω όλα τά δυνατά σημεία της ειλικρινούς μου φιλίας, πάσχισε νά καταλάβης τή δάθος της καρδιάς του. » επαρατήρησα πώς είναι πλέον ελεύθερος, όταν συντυχαίνη μαζί σου, παρά μέ ταίς αδελφαίς σου, νοιώτε τί πράγμα « χρειάζεται νά κάμω εκ μέρους μου όπου νά τόν χαροποιήσω » έχω μεγάλους σκοπούς διά λόγου του, γύρισε τώρα εϋθύς νόπίσω, και λάβε διά αίτίαν της επιστροφής σου αυτό όπου θενά σε ειπώ αύταις ταίς ήμέραις έδιάβασε τή βιβλίον όπου περιέχει τά υστερινά ταξίδια του καπετάνου Κώκ Εγγλέζου, πήγαινε νά του τή ζητήσης, και έρώτησε τον διά τά ήθη των αγρίων ανθρώπων όπου ειδεν ο περιηγητής, επείτα γλύστρισε μέ επιτηδειότητα ταίς έρώτησais όπου σε δείπα νά τόν κάμης. »

Η Χλωρή ύπήκουσεν, επήγε νά ξαναζητήση τή βιβλίον, ή Λεάνδρος τή είχε τελειώσει ελκείνην τήν ήμέραν, και έτρεξε νά τή φέρη από τόν θνδξ του. εν όσω εκείνος έλειπεν ή Χλωρή έρρίψε τά μάτια της εις τή καταστιχάκι του όπου εσημείωνε έδικαίς του υπόθεσαι, τή όποιον ο νέος είχε κρύψη ύποκάτω εις τά κατástοιχα του εργαστηρίου, εύρήκε τότε νοτά γραμμένα αυτά τά λόγια.

« Εις ταίς δελάξi Μαΐου, ή πλέον ευτυχισμένη ήμέρα της ζω-

» ἥς μου, ἐσυνωμίλησα περισσότερον ἀπὸ δύο ὥραις μετὰ τὴν ὠ-
» ραιοτάτην Χλωρὴν· εἶχε ξεχάσῃ τὰ χερόφτια τῆς, τὰ κῆρα·
» τὰ ἐφίλησα, καὶ τρέμω μήπως καὶ με εἶδεν, ἐπειδὴ καὶ ἐξα-
» ναῆλθεν ἐκείνη τὴν ἰδίαν στιγμὴν. Ἐγὼ ποτὲ μου δὲν ἀγά-
» πησα πράγμα τοῦ πλῆσιόν μου, ἂν ἤμποροῦσα ὁμῶς νὰ κρα-
» τήσω τὰ χρυσὰ χερόφτια, ἢ κανένα ἄλλο πράγμα τῆς, ἤθελα
» τὸ νομίζῃ θησαυρόν μου. ἄχ Θεέ μου πόσον εἶναι ἀξιολατρευτὴ.»

Ἡ Χλωρὴ ἐγύρισε εἰς τὸ ὀπίσθεν φύλλον, νὰ ἰδῇ τί ἦτον
γρῆμμένον, βάνωντας αὐτὶ διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ ὁ Λεάνδρος γλύ-
γῳρα καὶ τὴν εὔρη.

«Εἰς ταῖς 15· ὁ Δεβουσὲ με ἐσύντυχε με μίαν καλοκαθαρίαν
» ὁποῦ με κατεσκλάβωσε· ἡ Χλωρὴ ἦλθεν εἰς τὸ πλάγι τοῦ πα-
» τρός τῆς, ἐκεῖνος τὴν ἐχάδευσε με μίαν τρυφερότητα, ὁποῦ ἐτά-
» ραξε τὴν καρδιά μου ἀπὸ τὴν χαρὰν . . . μά . . . καὶ ἐκείνη
» εἶναι χαριτωμένη . . . ὅταν ἡ νῆα ἐφυγεν με εἶπεν ὁ αὐθέντης
» μου· ἐγὼ εἶμαι πολλὰ εὐτυχισμένος πατέρας, τὰ παιδιὰ μου
» εἶναι καθ' ὑπερβολὴν φρόνιμα καὶ εὐπειθῆ, καὶ πρὸ πάντων ἡ
» Χλωρὴ . . . ὁμοιάζει τὴν ἀγαθοτάτην μητέρα τῆς, αὐτὰ λέ-
» γωντας εἶχαν γεμίσει τὰ μάτια τοῦ δάκρυ.»

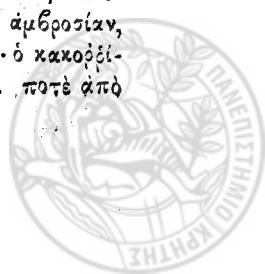
«Εἰς ταῖς 14· ἡ Χλωρὴ ἀπέρασεν ἀπὸ κοντὰ μου τὴν ὥραν
» ὁποῦ ἐπήγαινα μερικαῖς τζόχαις εἰς τὸ μαγαζί, καὶ με εἶπε
» «διατὶ σηκώνετε μόνος σας τόσον θάρος Λεάνδρε ; πηγαίνω νὰ
» πρυνάξω καὶ τὸν Κυπριανὸν (δοῦλον τοῦ Δεβουσέ) νὰ σὰς βοη-
» θήσῃ· ἔλαβε τὴν καλοσύνην καὶ τὸν ἐφώνησε με ὅλον ὁποῦ ἡ
» βοήθειά του δὲν με ἦτον ἀναγκαία. Αὐτὴ ἡ συμπόνησις ἐκ μέ-
» ρους μιᾶς τόσον ὠραιοτάτης κοπέλλας, εἶναι ντεβλέτι εἰς
» ἐμένα.»

«Εἰς ταῖς 13· δὲν ἀξιώθηκα νὰ ἰδῶ τὴν χρυσὴν μου Χλωρὴν,
» καὶ ἤμουν θουτημένος εἰς τὰ δάκρυα.»

«Εἰς ταῖς 12· ἀπέρασεν ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸν ὀνδᾶ μου, με ἐ-
» κοίταξεν ἀπὸ τὸ γυαλὶ τοῦ παραθυριοῦ μου, καὶ ἐγέλασε.»

«Εἰς ταῖς 11· με εἶδεν ὁποῦ ἠρχόμουν ἀπ' ἐξω καὶ καθη-
» μένη εἰς τὸ παράθυρον ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ, καὶ ἀπὸ τὴν ὁρμὴν
» τῆς, ἐσώθη ἡ καρδιά μου νὰ μὴν τύχῃ καὶ παραπατήσῃ καὶ
» παθῇ τίποτε.»

«Εἰς ταῖς 10· με ἔδωσε μερικὰ ἀμύγδαλα Χιώτικα, τὰ ὁ-
» ποῖα με ἐφάνησαν πῶς ἦτον γλυκύτερα ἀπὸ τὴν ἀμβροσίαν,
» ὁποῦ μυθολογοῦν πῶς νὰ ἔτρωγαν οἱ θεοί, ἄχ . . . ὁ κακοῦρί-
» ζικος . . . ἐκείνη ἡ εὐτυχισμένη ὥρα δὲν εὐχαίνει ποτὲ ἀπὸ
» τὸν νοῦν μου.»

«Εἰς ταῖς 9. ἡ χαριτωμένη Χλωρὴ ἐχαμογέλατε δι' ἐκεῖνα
ρόπου ἔλεγα.»

Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ὁ Λεάνδρος ἦτον διὰ νὰ ἔμβῃ, καὶ ἐν ὅσῳ
νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρταν, ἡ Χλωρὴ ἔβαλεν πάλιν εἰς τὸν τόπον του
τὸ καταστιχάκι γλύγῳρα γλύγῳρα.

Δευτέρα συνομιλία πλέον ξεθαρευτικῇ τῶν δύο νέων.

ΛΕΑΝΔ. «Ὅριστε τὰ βιβλία κερά μου.»

ΧΛΩΡ. «Ὡς φαίνεται ἡ περιήγησις τοῦ Καπετάνου ἐστά-
»θηκάν πολλά διεξοδικαῖς Λεάνδρε, τὸ συμπεραίνω ἀπὸ τὸ
»χόντρος τῶν βιβλίων του, ἀγαποῦσα νὰ μὲ ἐλέγατε ἐν περι-
»λήψει τὰ κεφαλαιοδέστερα συμβεβηκότα του.»

ΛΕΑΝΔ. «Μετὰ πάσης χαρᾶς, εἶμαι ἑτοιμος νὰ εὐχαριστήσω
»τὴν περιέργειάν σας.»

Ἄρχισε λοιπὸν τὴν ἀνάλυσιν τοῦ βιβλίου ἀπὸ ἑνα ἑνα, τί
ἐπαθεν ὅταν ἔρθασεν εἰς τὸ νησί Ὅταϊτι (α), ἐπερίγραψε τὰ ἦθη
ἐκείνου τοῦ ἔθνους ὅπου ζῇ εἰς μίαν κατάστασιν, ὅχι πολλὰ
διαφορετικὴν ἀπὸ τὰ ζῶα, καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

ΧΛΩΡ. » Ἄρά γε εἶναι καὶ εὐτυχισμένοι; ἡ ἀμάθεια τοὺς
»χρησιμεύει τίποτες διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς; ἡ καρδιά
»τους εὐχαριστεῖται εἰς τὴν σμικρότητά τους; »

ΛΕΑΝΔ. » Δὲν ἰξεύρω Κερά μου, πλὴν νὰ σᾶς εἰπῶ τὸν
»σκοπὸν μου· ἐμένα μὲ φαίνεται ὅτι, μὲ ὅλα τὰ ἐλαττωματά
»μας, ἡ κατάστασίς μας εἶναι ἀξία προτιμήσεως, εὐγάνωντας
»ὁμῶς τὴν δεισιδαιμονίαν, καὶ ἄλλαις πολλαῖς κατάχρησιν. »

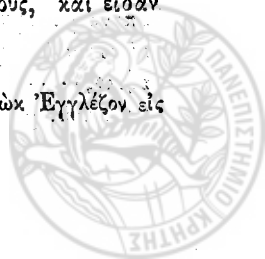
ΧΛΩΡ. » Φαίνεται πῶς νὰ ἔχετε εἶδῃσιν φιλοσοφίας Λε-
»άνδρε; »

ΛΕΑΝΔ. » Ὅχι τόσον, πλὴν κατὰ τοῦτο, μεταχειρίζομαι
»τὴν ὀρθὴν κρίσιν τοῦ νοός μου, κανένας δὲν μὲ ἐνέπνευσεν αὐ-
»ταῖς ταῖς ἰδέαις. »

ΧΛΩΡ. » Τοῦτο προέρχεται μὲ τὸ νὰ ἔχετε πνεῦμα . . .
»δὲν ἀγαποῦσατε λοιπὸν νὰ συζήσετε μὲ τοὺς Ὅταϊτας; »

ΛΕΑΝΔ. » Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ· οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Καπετάνου
»ἐξαναγεννήθησαν ὅταν ἦλθάν εἰς τὴν πατρίδα τους, καὶ εἶδαν
»ἀνθρώπους πολιτευμένους εἰς τὴν Εὐρώπην. »

(α Νῆσι νεωστὶ εὐρημένον ἀπὸ τὸν Καπετάνον Κὼκ Ἐγγλέζον εἰς
τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

ΧΛΩΡ. » Καὶ ἐνὲν ἔτι με φαίνεται, ἡ πατρίδα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τόσον γλυκεῖα ὅπου . . . ἀμὴ τοῦ λόγου σας
» Λεάνδρε, πῶς σὺ φαίνεται τὸ Παρεῖσι λόγου χάριν ;

ΛΕΑΝΔ. » Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω Κερᾶ μου πόσον με ἀρέσει. »

ΧΛΩΡ. » Ὁ πατέρας μου ὡς πόσον νομίζει πῶς πλήχτετε, καὶ τὸ περισσότερον ὅταν ἦλθετε. »

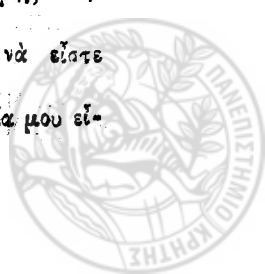
ΛΕΑΝΔ. » Νὰ πλήξω ; . . . ἂν ὁ ἀρχὼν πατέρας σας ἐννοεῖ με τοῦτο, ἐκείνην τὴν ὀλίγην λύπην ὅπου προξενεῖ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τόπου, καὶ πρὸ πάντων τὴν πρώτην φορὰν, ἔχει νότικαιον. Μεμαρτυρούμενος ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, καὶ ἀπὸ δλας σταῖς συνήθειαις μου, τὸ φυσικόν μου ἔλαβε μετὰβολὴν, ἐδοκίμαζα μίαν ἀκούσιον σύγχυσιν, τὴν ὅπου ἂν προξενεῖ ἡ ἐνθύμησις τῶν ὑποκειμένων ὅπου ἀγαπᾷ, καὶ ἀποχωρεῖται κἀνεὶς.
» Πλὴν ἐκεῖνο ὅπου με ἐτάραττε περισσότερον, ἦτον ὅσα με ἐσφερναν εἰς τὸν νοῦν μου τοὺς κάμπους καὶ τὴν ἐξαχὴν. Μίαν ἡμέραν ἐμβαίνωντας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶδα μερικαῖς ζωγραφαῖς ὅπου ἐπαράσταιναν δάση, πουλιὰ, ποτάμους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ταῖς ἐροῖταζά με ἡδονὴν, καὶ ἐπροσῆλωτα τὸν νοῦν μου ἐπάνω τοὺς. Ἡ καρδιά μου ἐκατανύχθηκε, καὶ ἔτρεχαν τὰ δάκρυά μου τόσον γλυκὰ ὅπου δὲν τὸ αἰσθάνθηκα· μερικοὶ ἄνθρωποι ἦλθαν κοντὰ μου, καὶ με ἐρώτησαν τὴν αἰτίαν· ἐγὼ πῆξανα ἦλθα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ τοὺς ἀπεκρίθην χαροῦν γελῶντας· ὅτι ἡ ἐνθύμησις τῆς πατρίδος μου ὅπου ἐκείναις ἡ ζωγραφαῖς ἐπαράσταιναν, με ἐπαρακίνησε νὰ θαυμάσω, τὸ ὅποῖον τοὺς ἔκαμε νὰ γελάσουν καὶ νὰ με περιπαίξουν. Τὴν ἡμέραν ὅπως Κερᾶ μου αἰσθάνομαι πῶς ἀγαπᾷ αὐτὴν τὴν πατρίδα μου, καὶ τὰ ἀξιοσέβαστα ὑποκείμενα με τὰ ὅποια ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ συζῶ, περισσότερον, ἀπὸ τὰ δάση μου· ἡμῶν τοὺς γονεῖς μου εἶναι ὅπου ἐπιθυμῶ. »

ΧΛΩΡ. » Αὐτὸ ὅπου με λέτε Λεάνδρε, θέλει προξενήσει πολλὴν χαρὰν εἰς τὸν πατέρα μου, ὡς φαίνεται σᾶς εἶχεν εἶδῃ καὶ μίαν φορὰν λυπημένον. »

ΛΕΑΝΔ. » Λυπημένον Κερᾶ μου ; ὅχι μὰ τὴν ζωὴν σας, ἀφ' οὗ ἦλθα εἰς τὸ ἀρχοντικόν σας, δὲν ἔξερω τί ἐστὶ λύπη, ἀλλ' ἔτι μερικαῖς φοραῖς εἶμαι σοβαρὸς καὶ κατηφής, πλὴν ὅποτε λυπημένος, πιστεύετε με. »

ΧΛΩΡ. » Ὁ πατέρας μου σᾶς ὑπεραγαπᾷ, θέλει νὰ εἴσθε εὐχαριστιμένοι καὶ εὐτυχής. »

ΛΕΑΝΔ. » Σᾶς θεθαίωνω Κερᾶ μου, ὅτι ἡ εὐτυχία μου εἰ-

»ναι ἀπερίγραπτη, καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος διὰ τόσον, νὰ ζῶ εἰς
 »τὸ ἀρχοντικόν σας, νὰ βλέπω . . . τὸν ἀγαθώτατον καὶ ἀ-
 »ξιοσέβαστον πατέρα, καὶ κυρίαν μητέρα σας, ὅλην τὴν εὐγε-
 »νικὴν φαιμελίαν σας, τὰ παιδιὰ του . . . ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ
 »μου πλέον ἀξιαγάπητα, εὐπειθέστερα, καὶ χαριτωμένα· πάσχω
 »νὰ λάβω τὸ παράδειγμά σας, ὅσον κατὰ τοῦτο. »

ΧΛΩΡ. » Ἀγαπάτε τὸ σπῆτι μας καθὼς βλέπω Λέανδρε. »

ΛΕΑΝΔ. » Ὅχι, δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς ἐκφράσω πόσον Χλωρὴ
 »Κερᾶ μου, ἡ ἰδέα πῶς θὲ νὰ εὐγῶ κάμμιαν φορὰν ἀπ' ἐδῶ,
 »εἶναι ὅπου μὲ φαρμακώνει, μὲ ἀφανίζει. »

ΧΛΩΡ. » Νὰ εὐγετε (α); καὶ πῶς; ἔχετε κατὰ νοῦν νὰ
 »μᾶς ἀφήσετε;

ΛΕΑΝΔ. » Ἀφ' ἑαυτοῦ μου; ποτὲ τῇ ἀληθείᾳ, μὰ, τέλος . .
 »δὲν εἶναι τρόπος νὰ εἶμαι διὰ πάντα ἐδῶ. »

ΧΛΩΡ. » Ἀληθινὰ Λέανδρε (β) ὡς τόσον ὁ πατὴρ μου ἰξεύ-
 »ρει καλλίτερα περὶ τούτου ἀπὸ λόγου μου . . . ἐπειδὴ ὑπε-
 »ραγαπᾷ νὰ σᾶς δείξῃ πόσον σᾶς πονεῖ. »

ΛΕΑΝΔ. » Τὸ νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸ σπῆτι του, εἶναι ἡ με-
 »γαλῆτερη χάρις ὅπου ἔμπορεῖ νὰ μὲ κάμῃ. »

ΧΛΩΡ. » Εἶμαι βέβαιη πῶς θὲ νὰ τὸν καλοφανῇ αὐτὴ ἡ
 »ἀπόφασίς σας. »

ΛΕΑΝΔΡ. » Ἄχ Κερᾶ μου, μὲ φαίνεται πῶς εἶναι ἀδύνατον,
 »νὰ εἶμαι ἄλλου καλλίτερα ἀπ' ἐδῶ. »

ΧΛΩΡ. » Ὅχι, ὅσον δι' αὐτὸ, ἡ ἀξιοῦν σας . . . τὸ λέτε
 »βέβαια ἀπὸ μετριοφροσύνην. »

ΛΕΑΝΔ. » Συμπαθήσετέ με νὰ σᾶς συντύχω ὀλίγον παρα-
 »καλῶ περὶ τῆς ἀξιοῦντός μου· ἂν ἔχω κάτι τι, εἶμαι ὑπό-
 »χρεως εἰς τὸν ἄρχον πατέρα σας, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπαίδευσεν
 »ὡσάν υἱόν του . . . ὅμως Κερᾶ μου, τὰ ἐρωτήματά σας ἀρ-
 »χίζουν νὰ μὲ δίδουν κάποιαν ὑποψίαν· ἀρά γε μήπως καὶ σᾶς
 »ἔστειλεν ἐπὶ ταύτου διὰ νὰ μὲ δώσετε τὴν θλιβεράν ἐκτίσιν
 »ὅτι πρέπει νὰ παρτήσω . . . καὶ ὁ εἰλικρινὴς πατὴρ σας
 »ὅπου μὲ ἀγαπᾷ (διὰ τὸ ὅποιον εἶμαι καταπεισμένος) θέλει
 »νὰ μὲ . . . »

ΧΛΩΡ. » Ὅχι νὰ ζοῦν τὰ μάτια μου Λέανδρε, δὲν εἶναι
 »κάνένα ἀπὸ αὐτὰ ὅπου σὲ φοβίζουν. »

ΛΕΑΝΔ. » Ἄν ἔχῃ οὕτως, ἀναπνέω πάλιν ὁ δυστυχής.

(α) Μὲ ἔκστασιν συντοχαίνει.

(β) Μὲ ἔνα μισὸν ἀναστεναγμόν.

ΧΛΩΡ. αὐτὸ πατέρας μου (α) θέλει, (ἰδοὺ σὰς τὸ ζεμυστη-
νεύομαι) νὰ μάθῃ τί πρᾶγμα σὰς ἀρέσει, διὰ νὰ σὰς ἀποδεί-
ξῃ τὴν ἐγκάρδιον ἀγάπην ὅπου τρέφει διὰ λόγου σας.»

Εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ Λέανδρος ἐσήκωσε τὰ χέρια, καὶ
τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανὸν λέγωντας.

ΛΕΑΝΔ. «ὦ ἀγαθώτατε καὶ ἀξιοσέβαστε ἄνθρωπε . . . ἂχ
»κερᾶ μου, εἶναι πολλὰ καλὸς . . . τὰ δάκρυά μου σὰς λέ-
»γουν περισσότερον ἀπὸ τὴν διακεκομμένην φωνήν μου. . . .
»ναί, ἐγὼ ἐπιθυμῶ κάτι τί . . . τὴν πολύτιμην ἀγάπην του,
»τῆς κυρίας μητρός σας, καὶ τὴν φιλίαν τῶν ἀξιολατρεύτων
»θυγατέρων του, ὅπου εἶναι ἡ πλέον ὠραιότεραις καὶ χαριτωμέ-
»ναις ἀπὸ ὅλα τὰ ὑποκείμενα τῆς μεγάλης αὐτῆς πολιτείας,
»καὶ ὅλου τοῦ κόσμου.»

Ἐδῶ εὐγῆκεν ὁ Δεβουσὲ λέγωντας.

ΔΕΒ. »Καλημέρα σας κόρη μου, καλημέρα σας Λέανδρε,
»εἴστε μαζί ναί ; τὸ ὑπερχαίρομαι πικιδιά μου . . . ἔχω νὰ
»σὰς συντύχω καὶ τοὺς δύο σας, δότε με ἓνα σκαμνί, κάθιτε
»καὶ τοῦ λόγου σου Λέανδρε κοντὰ εἰς τὴν Χλωρὴν· ἐγὼ τὴν
»ἔστειλα διὰ νὰ πασχίσῃ νὰ μάθῃ μὲ ποῖον τρόπον κατὰ τὴν
»θέλησίν σου ἠμποροῦσα νὰ σὲ ἀποδείξω τὴν ἀγάπην μου, τί
»τὴν εἶπες ; . . . τί σὲ εἶπε Χλωρή ; . . . »

ΧΛΩΡ. σ' ἄρεντάκη, μὲ εἶπε πῶς μόνον τὴν ἀγάπην σας
»ζητᾶ, τῆς μητρός μου καὶ τὴν ἐδικήν μας.»

ΔΕΒ. εἰςεure πῶς τὴν ἔχεις παιδί μου, καὶ ἔγινες ἀξίος δι'
»αὐτήν, τὴν ἀπόκτησες βέβαια, ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα
»ἀδικοί, μῆτε ἐγὼ, μῆτε ἡ φαμελιά μου· ἤθελα ὅμως νὰ σὲ
»δῶσω κάτι τί ὅπου σὲ λείπει, τὸ ὅποιον νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῇ.
»Στοχάσου περὶ τούτου, ἐπειδὴ καὶ μὰ τὴν τιμὴν μου (τὸν με-
»γαλνότερον ὄρκον μου) θέλω σὲ δώσει ὅ,τι καὶ ἂν μὲ ζητήσης·
»συλλογίσου καλὰ παιδί μου εἰς αὐτὸ (διατὶ εἶσαι ἀληθινὰ υἱός
»μου διὰ μέσον τῆς φιλίας) συλλογίσου σωστά, καὶ σύντυχέ
»με ὕστερον, χωρὶς καμμίαν συστολήν, ὡσὰν φίλον σου, ὡσὰν
»πατέρα σου· δὲν σὲ ἐπῆρα ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς γονεῖς σου διὰ
»νὰ σὲ κάμω νὰ μείνης ὀρφανός, καὶ ὕστερηνμένος ἀπὸ τὴν φα-
»μελίαν σου ἐβδομήντα ὥρων διάστημα . . . σὲ ἀφίνω μὲ τὴν
»Χλωρὴν, συντύχετε μαζί, ἕως ὅπου νὰ τὴν φωνάξω.»

Ὅταν ὁ Δεβουσὲ εὐγῆκεν, ὁ Λέανδρος ἔμεινεν ὅλος ἐκστατι-

κός εἰς τὰ ὅσα ἤκουσε, τὸ ὅτι αἰσθάνετο ἐκείνην τὴν στιγμήν δὲν ἦτον χαρά, ἀλλὰ μιὰ ἄλλη κατάστασις τῆς ψυχῆς, μιὰ ἡδονικὴ σύγχυσις, ὅπου εἶναι ὁ πρόδρομός της. Ἡ Χλωρὴ ἐννοοῦσα καλλίτερα τὸ νόημα τοῦ πατρὸς της, εὕρισκετο σχεδὸν εἰς τὴν ὁμοίαν περίστασιν τοῦ νέου, καὶ αἰσθάνετο πῶς εἶναι ἡ ἰδίᾳ τὸ δῶρον, καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἀξιοτήτός του, ὅμως ἡ αἰδώς, τὴν ἔκαμνε νὰ φυλάττῃ μιὰν βαθεῖαν σιωπὴν, καὶ νὰ κρατῇται εἰς περιττοτέρην δειλίαν ἀπὸ προτήτερα. Ὑστερον ἀπὸ μερικαῖς στιγμαῖς αὐτῆς τῆς συγχύσεως, αὐτῆς τῆς χαροποιᾶς ἐκστάσεως, ἡ ὁποία δίδει θάρρος νὰ ἐλπίσῃ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τινὰς κἀνένα μεγαλότερον ἀπ' ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ τολμήσῃ, ὁ Λεάνδρος ἐφώναζε.

Τρίτη σχεδὸν ἐρωτικὴ συνομιλία.

ΛΕΑΝΔ. «Τί ἀκατάληπτη καλοσύνη . . . . . ὃχ χρυσέ μου »Δεβουσέ, γενοῦ πατέρας μου, ἐγὼ εἶμαι υἱός σου κατὰ τὸ σέ-»θας καὶ τὴν ὑπόληψίν μου . . . . . δὲν τολμῶ Κερᾶ μου τῇ »ἀληθείᾳ νὰ ἐννοήσω ἐκεῖνα ὅπου ὁ αὐθέντης μου καὶ σεβᾶ-»σμιος πατέρας σας, προαιρεῖται νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐλπίσω . . . »ἤμπορῶ ἄρά γε μὲ θάρρος νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν ἐξιολάντρευτην »κόρην του ὀλίγην εὐσπλαγχνίαν, διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ἐξη-»γῇσω τοὺς λόγους τοῦ . . . ἀγγέλου ὅπου μὲ ἐσύντυχε;»

ΧΛΩΡ. «Πῶς νὰ σᾶς βοηθήσω; ἐγὼ ἡ καϊμένη δὲν ἔχω »εἰδῆσιν ἀπὸ τὰ μυστικά του.»

ΛΕΑΝΔ. «Θέλετε νὰ σᾶς ξαναεἰπῶ λέξιν πρὸς λέξιν ὅλα »ἐκεῖνα ὅπου ὠμίλησεν ὁ χρυσὸς εὐεργέτης μου, διὰ νὰ ἐξε-»τάσωμεν καὶ οἱ δύο μας τὸ νόημά τους;»

ΧΛΩΡ. «Πολλὰ καλὰ, ὀρισμός σας.»

ΛΕΑΝΔ. «Τὴν ἔχεις παιδί μου, τὴν ἀπόκτηρες βεβαια, »ἐπειδὴ καὶ δὲν εἴμεθα ἄδικοι (α).»

ΧΛΩΡ. «Θεὲ νὰ εἰπῇ πῶς σᾶς ἀγαπᾶ, ὅτι σᾶς ἀγαποῦμεν »ὅλοι μας, καὶ ὅτι εἰστε ἄξιος διὰ τοῦτο, αὐτὸ εἶναι φανερόν.»

ΛΕΑΝΔ. Ἄχ ἄμποτες νὰ εἶναι τόσον φανερόν, ὅσον τὸ ἐπι-»θυμῶ «ἤθελα νὰ σὲ δώσω κάτι τί ὅπου σὲ λείπει, τὸ ὅποιον

(α) Ὁ Λεάνδρος λέγει τοὺς λόγους τοῦ Δεβουσέ, καὶ ἡ Χλωρὴ ἐξηγεῖ.

»νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῇ» . . . . . δὲν νοιώθω τί θεὸς νὰ εἰπῇ αὐτὸ
»Κερά μου.»

ΧΛΩΡ. «Καὶ βέβαια κάτε τί ὁποῦ δὲν ἔχετε . . . . . αὐτὸ
»δὲν εἶναι σκοτεινόν.»

ΛΕΑΝΔ. «Μὰ, τί πράγμα ἄρά γε νὰ εἶναι φῶς μου;»

ΧΛΩΡ. «Εἶναι . . . . . πολλὰ πράγματα . . . . . ὁποῦ . . . . .»

ΛΕΑΝΔ. «Ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ τίποτες.»

ΧΛΩΡ. «Καὶ πῶς; τίποτες τίποτες; (α)»

ΛΕΑΝΔ. «Ὅχι μὲ τὴν ὁλότῃ . . . . . τοῦλάχιστον, τίποτες
»ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ . . . . . νοστιμεύομαι, δὲν ἔμπορῶ . . . . .
»ἐπειδὴ καὶ γνωρίζω τὸ εἶναι μου.»

ΧΛΩΡ. «Ἄς ἰδοῦμεν παρακάτω, τί εἶπεν ὁ ἀφεντάκης
»Λεάνδρε;»

ΛΕΑΝΔ. «Ὅποῦ νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῇ . . . . .»

ΧΛΩΡ. «Ἦγουν τίποτες ὁποῦ νὰ κάμῃ τὴν εὐτυχίαν σας· νὰ
»ἢ ἐξήγησίν τοι.»

ΛΕΑΝΔ. «Ναὶ Κερά μου, ὁποῦ νὰ κάμῃ τὴν εὐτυχίαν μου,
»μὰ . . . . . ἄρά γε . . . . . αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα;»

ΧΛΩΡ. «Βέβαια, τί ἄλλο; στοχασθῆτε ποῖον πρᾶγμα ἔμπο-
»ρεῖ νὰ κάμῃ τὴν εὐτυχίαν σας, ἐπειδὴ καὶ ὁ πατέρας μου δὲν
»τὸ ξεύρει· μονάχος σας πλέον . . . . .»

ΛΕΑΝΔ. «Ὅποῦ νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῇ. Κερά μου νὰ εὐρωμεν
»τὴν ἀληθινὴν ἐξήγησιν, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸ σκοτίζομαι . . .»

ΧΛΩΡ. «Εἰπέτε παρακάτω, ἴσως νοιώσωμεν τίποτες ἀπ'
»ἐκεῖ . . . . .»

ΛΕΑΝΔ. «Στοχάσου περὶ τούτου, ἐπειδὴ καὶ μὰ τὴν τιμὴν
»μου (τὸν μεγαλῆτερον ὄρκον μου) θέλω σὲ δώσει, ὅ,τι καὶ ἂν
»μὲ ζητήσης» . . . . . αὐτὸ εἶναι κομμάτι πολὺ . . . . .»

ΧΛΩΡ. «Ἐτίζι βέβαια εἶναι, μονάχος σας πρέπει νὰ ζητή-
»σητε . . . . .»

ΛΕΑΝΔ. «Εἰς αὐτὸ εἶναι ὁποῦ θυθίζομαι ὁ δυστυχής· ὅ,τι
»ναὶ ἂν μὲ ζητήσης . . . . .»

ΧΛΩΡ. «Δὲν νοιώθετε λοιπὸν τίποτες;»

ΛΕΑΝΔ. «Ἄχ Κερά μου, ἐκεῖνο ὁποῦ νοιώθω δὲν ἔμπορῶ νὰ
»τὸ ξεστομίσω . . . . .»

ΧΛΩΡ. «Καὶ τί εἶναι; τόσον μεγάλον ζήτημα εἶναι ὁποῦ
»δὲν τολμᾶτε; . . . . .»

ΛΕΑΝΔ. « Πρέπει νὰ εἶμαι πληροφορημένος διὰ πολλὰ
» πράγματα προτοῦ νὰ λάβω τὴν ἐλευθερίαν νὰ . . . . »

ΧΛΩΡ. « Μὰ σὰν τί πράγματα στὸν Θεόν σας ; »

ΛΕΑΝΔ. « Κατὰ πρῶτον νὰ μὴν θημώσῃ ὁ ἄρχων πατέρας
» σας, ἡ κυρία μητέρα σας, ἡ ἀδελφαῖς σας, καὶ πρὸ πάντων ἡ
» εὐγενεία σας Κερᾶ μου. »

ΧΛΩΡ. « Ἄν ἤξευρα τί ἦτον . . . . . ἐγὼ ὅσον τὸ κατ' ἐμέ
» . . . . . σᾶς βεβαιώνω πῶς δὲν συγχίζομαι, ἴσως καὶ οἱ συγ-
» γενεῖς μου . . . . . πλὴν ὁ πατὴρ μου εἶπεν, ὅ,τι καὶ ἂν τὸν
» ζήτησητε, ἦγουν ὅλα . . . . . »

ΛΕΑΝΔ. « Ναὶ Κερᾶ μου, πλὴν με ἐκείνο τὸ, ὅλα, ἴσως δὲν
» ἐπέηγε ὁ νοῦς του ἐκεῖ ὅπου δὲν φθάνει ὁ ἐδικός μου.

ΧΛΩΡ. « Μὰ ἴσως πάλιν ἐφθασε, ποῦ τὸ ἰξεύρομεν ; . . .
» ὅτι εἶπεν ὕστερον ἀπ' αὐτό ;

ΛΕΑΝΔ. « Συλλογίσου καλὰ παιδί μου εἰς αὐτὸ (διατὶ εἶσαι
» ἀληθινὸς υἱός μου διὰ μέσον τῆς φιλίας). »

ΧΛΩΡ. « Ὑστερον ἀπ' αὐτό ;

ΛΕΑΝΔ. « Ἄχ, ἂν τολμοῦσα . . . . . μὰ . . . . . ὅχι,
» εἶναι πολλὰ μεγάλη εὐτυχία, ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ ὀνομασθῶ ὑπε-
» ρήφανος . . . . . τολμηρὸς . . . . . ἀχάριστος . . . . .

ΧΛΩΡ. « Εἰπέτε καὶ τὸ παρακάτω. »

ΛΕΑΝΔ. « Συλλογίσου σωστά, καὶ σύντυχέ με ὕστερον, χλω-
» ρὶς καμμίαν στοτολὴν, ὡτὰν φίλον σου, ὡσαύτ' πατέρα σου . . »

ΧΛΩΡ. « Ἀκολουθήσατε μέχρι τέλους. »

ΛΕΑΝΔ. « Δὲν σὲ ἐπῆρα ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς γονεῖς σου διὰ
» νὰ σὲ κάμω νὰ μείνης ὀρφανός, καὶ ἐστερημένος ἀπὸ τὴν
» σφαιμελίαν σου ἐξδομηῆντα ὥρων διάστημα . . . σὲ ἀφίνω με
» τὴν Χλωρὴν, συντύχετε μαζύ, ἕως ὅπου νὰ τὴν φωνάξω. »

ΧΛΩΡΗ. « Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἐξεχάσετε μήτε μίαν λέξιν. »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Ἐγὼ ἓνα πρᾶγμα ἔχω νὰ ζητήσω Κερᾶ μου
» . . . . . Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον ὅπου νὰ με λείπη (ἦγουν ἀπὸ τὰ
» ἐκτὸς ἀγαθὰ ὅπου δὲν ἔχω, ἐπειδὴ ὅσον διὰ τὰ ψυχικά προ-
» τερήματα, με λείπουν ἓνα μιλιούνι) μὰ πῶς νὰ τολμήσω νὰ
» τὸ ζητήσω ὁ κακορρίζικος ; πρέπει νὰ ξεύρω κατὰ πρῶτον τί
» γνῶμην ἔχετε ἡ εὐγενεία σας. »

ΧΛΩΡΗ. « Συλλογισθῆτε Λεάνδρε . . . κοιτάξτε . . . »

Ἡ Χλωρὴ τὸν διέκοψε, φοβουμένη νὰ μὴ ξεμυστηρεῖ τὸν
» ἔρωτά του, με ὅλον ὅπου τὸ ὑπερεπιθυμοῦσεν ἡ αἰδὼς ὁμως
» ἐνίκησε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅταν τὸν εἶδεν ἑτοιμον νὰ συντύχη αὐ-
» τὴ ἡ διακοπὴ, ἔκαμε τὸν νέον νὰ δειλιάσῃ, καὶ ν' ἀποσιωπήτῃ

τὴν ὁμιλίαν τοῦ. Ὁ Δεβουσὲ εὐχαριστημένος εἰς τὸ περιμάζωμα τῆς κόρης τοῦ, τὴν ἐφώναξε διὰ νὰ τὴν εὐγάλη ἀπὸ τὴν σύγχυσιν ὅπου εὐρίσκετο.

Ὁ φρονιμώτατος πατὴρ ἔλαβεν ἀρκετὴν πληροφορίαν, βέβαιος ὄντας ὅτι οἱ δύο ἐρασταὶ ἀντιλατρεύονται, εἶπε τὴν ιδέαν τοῦ εἰς τὸ κορίτζι, παρούσης καὶ τῆς μητρὸς, τὴν ὁποίαν ἄρρησε νὰ ἐξακρωβώσῃ κατὰ βάθος τὰ φρονήματα τῆς κόρης τῆς, καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Ἡ Χλωρὴ ἐπονοῦσε τὸν νέον, δὲν τὸ ἐκρυψε, τὸ ὠμολόγησε χωρὶς τζιριμόνιαις τὴν μητέρα τῆς.

Μὲ ποῖον τρόπον ὑπανδρεύονται..

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Δεβουσὲ, ἔφερε τὸν Λεάνδρον εἰς τὸ γαμπινέτο τοῦ καὶ τὸν λέγει.

ΔΕΒΟΥΣΕ. « Παιδί μου, ἐσυλλογίσθηκες τίποτες ; τί ἀποφάσεις διὰ τὸ ζήτημα ὅπου θεὸ νὰ μὲ κάμῃς ; »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Ὅχι αὐθέντη μου, δὲν ἐσυλλογίσθηκα, πλὴν » καὶ τώρα εἶμαι συγχισμένο ; τί νὰ . . . σᾶς προβάλλω, καθὼς » καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν. »

ΔΕΒΟΥΣΕ. « ἔχω σκοπὸν νὰ σὲ ὑπανδρεύσω, νὰ σὲ κάμω » σύντροφον εἰς τὴν πραγματείαν μου, καὶ νὰ συνδέσω ἀναμεταξύ μας ἕναν ἀδιάλυτον δεσμόν. »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Ὅχι αὐθέντη μου, τί μὲ λέτε ; ἐγὼ ὁ πτωχὸς . . . »

ΔΕΒΟΥΣΕ. « Δὲν ἔχεις τίποτες ἄλλους σκοποὺς διὰ τὴν κατὰστάσιν σου ; »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Ἐγὼ δὲν ἐστοχάσθηκα περὶ τούτου ποτὲ μου, » ἄλλ' ἐκαταγίνομουν ἕως τώρα εἰς τὸ χρέος μου . . . καὶ »

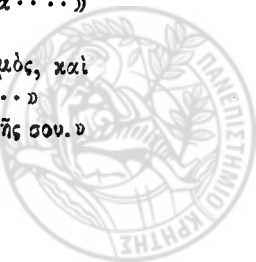
ΔΕΒΟΥΣΕ. « Τὸ ξεύρω, διὰ τοῦτο καὶ ἐφρόντισα ἐγὼ διὰ λόγου σου. ἄκουσε, θέλω νὰ σὲ δώσω μίαν σύζυγον καὶ νὰ σὲ » προσηλώσω εἰς μίαν κατὰστάσιν ὅπου νὰ ξεύρῃς . . . καὶ » ἐσύ . . . »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Αὐθέντη μου . . . ἐγὼ . . . διὰ γυναῖκα . . . »

ΔΕΒΟΥΣΕ. « Πῶς ; δὲν σὲ ἀρέσει ἡ ὑπανδρεία ; »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Αὐτὴ εἶναι μυστήριον, ἕνας ἄγιος δεσμός, καὶ » μὲ κάμνετε νὰ ἐπ'θυμῶ τὴν ἀπόλαυσίν τῆς, πλὴν . . . »

ΔΕΒΟΥΣΕ. « Ἐξήγησέ με λοιπὸν τὸ αἷτιον τῆς συστολῆς σου. »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. «Δὲν ἔχω καμμίαν συστολήν, ὡς τόσον . . .
»φοβοῦμαι . . . τὸ ὑποκείμενον . . . »

ΔΕΒΟΥΣΕ. «Δὲν σὲ εἶπα νὰ μὲ ζητήσης ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃς ;»

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. «Ἔτζι εἶναι· ἐλάβετε αὐτὴν τὴν ἀγαθότητα,
»ὁμῶς.»

ΔΕΒΟΥΣΕ. «Μεταχειρίσου τὴν λοιπόν.»

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. «Φοβοῦμαι νὰ μὴν τὴν κακομεταχειρισθῶ αὐ-
»θέντη μου.»

ΔΕΒΟΥΣΕ. «Αὐτὸ δὲν εἶναι τρόπος νὰ γίνῃ, ἐπειδὴ καὶ γνω-
»ρίζω τὴν καρδιά σου· ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐσυνομίλησες μὲ
»τὴν Βριζίδ, ἕως τὸ προχθεςινὴν σοχπέτι σου μὲ τὴν κόρην
»μου, ὅλα τὰ ἤκουσα.»

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. «Αὐθέντη μου . . . ἄληθινὰ τότε . . . μὲ τὴν
»Βριζίδ . . . ὑποσχέθηκα νὰ τὴν . . . πλὴν μετὰ ταῦτα (α)
»(ἄχ πεθαίνω ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου, μόνον διατὶ ἀπέρασεν ἀπὸ
»τὸν νοῦν μου (β), αὐτὴ ἡ ἰδέα . . . »

ΔΕΒΟΥΣΕ. «Ποία ἰδέα ;»

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. « Δὲν ἤμπαρῶ νὰ σᾶς . . . τὸ ξεστομίσω . . .
»τρέμω . . . »

ΔΕΒΟΥΣΕ. «Θέλω νὰ μὲ συντύχῃς ἐλεύθερα.»

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. «Ἄν εἶναι ἔτζι παρακαλῶ δότε με τὴν ἄδειαν,
»ὅπου γονατιστὸς . . . (γ)

ΔΕΒΟΥΣΕ. « Ὅχι, ὀρθὸς, ἔτζι συντυχαίνει ἓνας φίλος
»πρὸς τὸν φίλον του. »

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. «Ἄχ αὐθέντη μου μὲ δίδετε θάρρος καὶ . . . »

ΔΕΒΟΥΣΕ. «Αὐθέντη σου ; ὅχι, θέλω νὰ μὲ ὀνομάζῃς πα-
»τέρα σου.»

ΛΕΑΝΔΡΟΣ « Καὶ, πατέρα μου λοιπόν, ἀξιοσέβαστέ μου
»πατέρα . . . ἰδοὺ ὅπου σᾶς ὑπακούω . . . ἐρχόμενος εἰς τὸ ἀρ-
»χοντικόν σας, ἀκόμι ὦντας ἀγνώριστος εἰς τὴν εὐγενικὴν φα-
»μελίαν σας, μὲ ἐφαίνετο πῶς εἶναι εὐμορφη ἡ Βριζίδ . . .
»καὶ . . . »

ΔΕΒΟΥΣΕ. «Καὶ βέβαια εἶναι, εἰς αὐτὸ δὲν περιέχεται κα-
»νένα κακόν.»

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. «Ἵστερον ὁμῶς νικώμενος χωρὶς τὸ θέλημά
»μου, ἀπὸ ἑἰα προτέρημα ἀνώτερον τῆς ὠραιότητος . . . »

(α) Καθ' ἑαυτόν.

(β) Κομμάτι δυνατά.

(γ) Ζητᾶ νὰ γονατίσῃ.

ΔΕΒΟΥΣΕ. «Ἀπὸ τὸ πνεῦμα της; ἀληθινὸ ἔχει.»

ΔΕΑΝΔΡΟΣ. «Ὅχι αὐθέντη μου, ἀλλὰ ἀπὸ ἑνα ἄλλο ὑπο-
»κείμενον.»

ΔΕΒΟΥΣΕ. «Ὁποῦ τὸ ὀνομάζεις;»

ΔΕΑΝΔ. «Συγχωρήσατε τὴν τόλμην ὁ-τοῦ λαμβάνω ὁ δοῦ-
»λος σας καὶ . . . .»

ΔΕΒ. «Ἄχ, θέλω νὰ τὴν πάρης, συντύχαινε.»

ΔΕΑΝΔ. «Ἀπὸ τὸ μέρητον μιᾶς τῶν εὐγενεστάτων θυγατέ-
»ρων σας.»

ΔΕΒ. «Ὁποῦ τὴν ὀνομάζει;»

ΔΕΑΝΔ. «Κοκκώνα . . . Χλω . . . Χλωρ . . . . Χλωρὴν.»

ΔΕΒ. «Τὸ χαίρομαι παιδί μου, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ σὲ ἀγαπᾷ
»ὁμοίως, καὶ ἀπεφάσισα νὰ σὲ τὴν δώσω, ἀφ' ὅτου σὲ ἐγνώρι-
»σα κατὰ βάθος.»

ΔΕΑΝΔ. «Ἐμένα αὐθέντη μου;»

ΔΕΒ. «Σὲ εἶπα νὰ μὴ μὲ λέγῃς αὐθέντη σου, ἀλλὰ πατέρα.»

Ὁ Δεάνδρος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Δεβουσέ, καὶ ἐφίλησε
τὸ χεῖρ του λέγωντας.

ΔΕΑΝΔ. «Ἄχ πατέρα μου, ἀξιοσέβαστε ἄνθρωπε, εἰς τὸν
»πόποιον χρεωστῶ περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν, ποίαν χαρὰν,
»ποίαν εὐτυχίαν μὲ δίδετε; καὶ εἰς τὸν τάφον μου δὲ εἶναι
»τρόπος νὰ ξεχάσω τὴν καλοσύνην, καὶ τὰ χαρίσματά σας· οἱ
»δυστυχεῖς γονεῖς μου θὲ νὰ ξαναγεννηθούν . . . ἀκούοντες.»

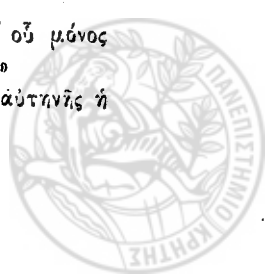
ΔΕΒ. «Μὲ καλοφαίνεται Δεάνδρε ὅπου τοὺς ἐνθυμᾶσαι, αὐ-
»τὸ τὸ εὐγενικὸν κίνημα τῆς καρδιάς σου μὲ εὐφραίνει, φανε-
»ρώνει ἕνα καλὸν υἱόν, συμπεραίνω πῶς θὲ νὰ γένῃς, καὶ γαμ-
»βρός, καὶ ἄνδρας ἐξαίρετος.

Ὁ Δεβουσέ ἐπῆγεν ὕστερον τὸν μαθητὴν του εἰς τὸ γαμ-
»νέτο τῆς γυναικὸς του, ὅπου ὅλη ἡ φαμελία του ἦτον συνα-
»θροισμένη, καὶ εἶπεν εἰς ὅλους δείχνοντας τὸν νέον.

ΔΕΒ. «Κοκκώνα μου, ἰδοὺ ὁ σύζυγός ὅπου δίδω τὴν Χλωρὴν,
»ὁ Δελὶν ἐχθὲς μὲ ἐζήτησε νόμφην εἰς τὸν υἱόν του τὴν Καλ-
»λίστην, μονάχη της τὸν ἐδιάλεξε μὲ τὴν εὐγενεία σου, δίδω
»καὶ ἐγὼ λοιπὸν τὴν γνώμην μου. Παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴν
»ρεῖπῃτε τὸ ὅχι δι' αὐτὸν ὅπου ἐκλεῖξα διὰ τὴν δευτέραν κόρην
»μας.»

ΜΑΔ. «Τὸ χαίρομαι, τὸ χαίρομαι, νὰ ζήσῃ, ἀφ' οὗ μόνος
»σας τὸν ἐκλέξετε, εἰς ἑμένα πλέον δὲν ἔμεινε λόγος.»

ΔΕΒ. «Ὅσον διὰ τὴν Πανελόπην, ἔρχεται καὶ αὐτὴν ἡ
»ἀράδα, καὶ . . . . .

νήση κάνεις διὰ τὴν πατρίδα, ἂν γένη αἰτία μὲ τὴν προστασίαν καὶ φρόνησίν του νὰ προκόψουν, νὰ ἀναστηθοῦν καὶ ἄλλοι, ἂν εὐγάλη ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ἀπὸ τὴν πενιχρότητα, ἀπὸ τὴν ἄκραν πτωχείαν ἕνα δυστυχισμένον κορμὶ, καὶ μὲ τὸ μέσον του τὸ ἀποκαταστήναι συμπολίτην του, τὸ κάμνει ἰσοτίμὸν του, τότε ἀληθινὰ ἐπλήρωσε τὸ χρέος τῆς ἀνθρωπότητος, τότε λέγεται τῷ ὄντι ἐνάρετος, καὶ πρέπει ὅλοι μὲ τὴν ψυχὴν τους ἕναν τοιοῦτον νὰ τὸν ἀγαποῦν, καὶ σχεδὸν νὰ ἐφορτᾶζον τὴν ἡμέραν τῆς θανῆς του.

Ἕνας νέος εὐγενὴς καὶ πλούσιος, διερχόμενος πουρνὸ ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τοῦ Παρισίου, εἶδεν ἕνα κορίττι ἕως δώδεκα χρονῶν, ὅπου ἐμάζωνε στάκτην εἰς μίαν κώχην, ἐστάθη, τὸ παρατηρεῖ καλλίτερα καὶ βλέπει, μὲ ὅλον ὅπου ἦτον ἐνδυμένη μὲ παλιόρουχα καὶ καταστακτωμένη, τὸ πρόσωπόν της ὅμως, τὸ ἦθος της, ἦτον νόστιμον, καὶ καλοῦ-τζίκη· εἶχε πρὸ πάντων εἰς τὰ μάτια της ἐκείνην τὴν ἐλκυστικὴν γλυκύτητα, ὅπου εἶναι τὸ δυνατότερον θέλγητρον τῆς ὡραιότητος, ἐκείνην τὴν χρυσὴν ἀλυσίδα, ὅπου τραβᾷ ἀνεπαίσθητως τὸν καθ' ἕνα· ἡ καρδιά τοῦ πλουσίου ἐταράχθη, ἐκινήθη εἰς οἶκτον, καὶ ἄρχισε νὰ στοχάζεται λέγωντας εἰς τὸν ἑαυτόν του· ποῖος μὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν κακορρίζικην πτωχὴν αὐτήν; ὁ τρόπος εἶναι στὸ χέρι μου, ἴσως κἀνέ-ναν καιρὸν ἡ εὐμορφία της ἤθελε γίνῃ αἰτία εἰς τὸ νὰ τὴν βο-ηθῇ νὰ ὑπανδρευθῇ, καὶ τότε κάμνω δύο εὐτυχεῖς· ὅθεν ἄς λάβω αὐτὴν τὴν φροντίδα, ἄς τὴν συνδράμω, ἄς εὐεργετήσω τὴν ἀνθρωπότητα· ἀφ' οὗ τὸ ἐκαλοστοχάσθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ κορίττι, καὶ κατὰ πρῶτον ἐρώτησε τὴν κατοικίαν τῶν γο-νέων της.

Πρώτη συνομιλία τοῦ Μαρκεῖ καὶ τῆς Λιζέτας.

ΛΙΖΕΤΑ. «Ἐγὼ εἰμαι ὀρφανὴ αὐθέντη μου· μία γειτόνισσά μας εὐσπλαγχνία κινοῦμένη, μὲ ἐδέχθη εἰς τὸ πτωχικόν της, καὶ πασχίζω ἡ δυστυχὴς μὲ τὸν τρόπον ὅπου βλέπετε που-»
 «λὼντας στάκτην, νὰ ἀποκτήσω τὴν ὀλίγην ζωτροφίαν μου,
 »διὰ νὰ μὴν τύχη, καὶ μὲ στείλουν εἰς τὸ ὀφανотροφεῖον (α).»

[1] Εἶναι συνήθεια εἰς τὴν Εὐρώπῃν τὰ ὀρφανὰ νὰ ἀναθρέφονται μὲ βασιλικά ἔξοδα, καὶ ἀφ' οὗ μεγαλώσουν, τότε, ἢ τὰ ὑπανδρεύουν ἢ

ΜΑΡΚΗΣ. «Βέβαια, ἤθελεν εἶσαι ἐκεῖ καλλίτερα κόρη μου, ἢ παρὰ τὴν ζῆς με τοῦτον τὸν τρόπον.»

ΛΙΖ. «Ὁχ αὐθέντη μου, ἴσως δὲν ἴδετε ποτέ σας τὴν ἐλεεινὴν καταστασίν τους· ἓνα πτωχὸν κορίττι φιλαινάδα μου ὅπου εἶναι ἐκεῖ, με ἐδιηγῆθη τὰ κακὰ ὅπου τραβοῦν ὅτι, εἶναι ἀπεριγράπτα, καὶ πῶς ἦτον εὐχαριστημένη νὰ ἀποθάνῃ τῆς σπείνας, πλὴν νὰ γλυτώσῃ ἀπ' ἐκείνην τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ μὴν εἶχε καταντήσῃ εἰς παρόμοιον μέρος.»

ΜΑΡ. «Καὶ πῶς; δὲν δίδουν ἐκεῖ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα;»

ΛΙΖ. «Τὰ δίδουν αὐθέντη μου, ὅμως τόσον ἄχρετα, τόσον κακορρίζικα, ὅπου ἡ φιλαινάδα μου ἀπὸ τὴν μεγάλην τῆς στενοχωρίαν ἐπῆγε, τί νὰ κάμῃ πλέον;»

ΜΑΡ. «Νὰ σὲ εἰπῶ κόρη μου, ἡ φυσιογνωμία σου, τὸ ἡθικόν σου με παρακινεῖ εἰς εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἀπεφάσισα νὰ σὲ βοηθήσω, ἂν ἀγαπᾷς· θέλω ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα σου, καὶ νὰ σὲ θάλω εἰς μίαν δασκάλισσαν, ἡ ὁποία νὰ σὲ μάθῃ νὰ κεντᾷς, ἢ κανένα ἄλλο ἐργόχειρον πλέον τιμημένον, καὶ παστρικώτερον· νὰ σὲ ἐνδύσω, καὶ νὰ πληρώσω νὰ σὲ παιδεύσουν, καθὼς εἶναι συνήθεια νὰ ἀνατρέφουν τὰ πλέον εὐγενικὰ κορίττια τοῦ Παρισιοῦ· τόσον μόνον ζητῶ ἀπὸ λόγου σου, νὰ μὴν ὑποφέρῃς ὅπου νὰ πηγαίνουν τοῦ κάκου τὰ ἐξοδά μου, νὰ ὑπακούῃς, νὰ εὐχαριστῇς τὴν διδασκάλισσάν σου, καὶ νὰ ἐλκύσῃς ταῖς συντροφισαῖς σου ὅπου εἶναι ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀγάπην σου.»

ΛΙΖ. «Ἄχ αὐθέντη μου, εὐεργέτη μου, ὀρισμός σας· θέλω ἢ πασχίσῃ ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ νὰ ἐκπληρώσω τὴν πατρικὴν συμβουλὴν σας, καὶ νὰ ἀξιώθῃ τῆς εὐνοίας σας.»

ΜΑΡ. «Ἄφρισε λοιπὸν αὐτὰ ὅπου βαστάς, καὶ σηκώσου νὰ με πηγαίνῃς ἐκεῖ ὅπου κάθῃσαι.»

Ἰπῆκουσε τὸ κορίττι, καὶ ὁδήγησε τὸν νέον εἰς τὸ σπῆτι μιᾶς πτωχῆς γυναικὸς, ὅπου ἐπουλοῦσε καρπούς. Ὁ Μαρκὴς εὐθὺς ἐρώτησε λεπτομερῶς διὰ λόγου τῆς, πόθεν κατάγεται; πῶς ἐκατήντησεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐσχάτην πτωχείαν; καὶ τὰ ἐπίλοιπα. Ἡ πτωχὴ τὸν ἐπληροφόρησε, διηγουμένη τὴν ἄκραν ἔφρσιν ὅπου εἶχε τὸ κορίττι διὰ νὰ δουλεύσῃ, ὅτι ἔξευρε νὰ διαβάζῃ, καὶ σχεδὸν νὰ ὀρθογράφῃ, ἦτον κόρη ἐνὸς εὐγενοῦς, ὁ ὅ-

ἦναι κορίττι, ἡ τὰ κάμουν στρατιώτας ἂν ἦναι ἀρσενικά· αὕτῃ ἦτον ὡς φαίνεται κανενὸς κυβερνημένου παιδί, καὶ διὰ τοῦτο ἐνόμιζε τὴν ζωὴν τοῦ ὀρφανοτροφείου ἀνάρμοστον εἰς τοῦ λόγου τῆς.

ποῖος χηρεύωντας, ἀμέσως τὸν ἤλθε μία διεξοδικὴ ἀσθένεια, καὶ κατεξόδευσε τὰ ὅσα εἶχε, καὶ ἔτζι ἀποθαίνωντας, τὴν ἄφησεν ὀρφανὴν καὶ παντέρνην, καὶ ὅτι ὀνομάζεται Λιζέτα. Ὁ νέος εἶπε τὸν καλὸν σκοπὸν τοῦ εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα, καὶ τὴν ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ τὰ ὅσα εἶχε ξοδεύσει περὶ αὐτῆς, προσθέτωντας καὶ κάποιαις εὐχαριστίαις διὰ τὴν φιланθρωπίαν ὅπου ἔδειξεν, καὶ ἐπεριμάζωξε τὴν ὀρφανήν· ὅθεν ἔστειλεν ἐν τῷ ἅμα καὶ ἔφερεν ἑτοιμα γυναικεῖα φορέματα, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα, καὶ τὴν ἐπαράγγειλε νὰ παρασταθῇ ὡς μητέρα, νὰ τὴν ἀλλάξῃ, νὰ τὴν παστρεύσῃ, καὶ νὰ τὴν ἐνδύσῃ μίαν καινούριαν φορεσίαν.

Ἀνίσως κανένας ἤθελεν εὔρη ποτὲ ἓνα εὐμορφο διαμάντι, ριμμένον πουθενά, καὶ ἀμελημένον εἰς τὸ χῶμα, δὲν ἤθελε χαρὴν τόσον, ὅσον ἐχάρη ἐκ ψυχῆς ὁ εὐεργετικὸς ἄνθρωπος. Βλέπωντας τὴν Λιζέταν νὰ εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸ λουτρὸν, στολισμένην μὲ τὰ καινούρια καὶ παστρικά ρούχα· τὸ σῶμα τῆς ἦτον νόστιμον καὶ λυγιστὸν, ἡ μέση τῆς λεπτή. τὰ μαλιά τῆς ἀρκετὰ εὐμορφα, μὲ ὅλον ὅπου δὲν τὰ εἶχεν τόσον ἐπιμελημένα· ἡ παραμάνα τῆς τὴν εἶχε χτενίστῃ, καὶ τὴν ἐφακιώλισε ζαρίφικα, ἐλαμψεν εὐθὺς τὸ πρόσωπόν τῆς, δὲν τὴν ἐξεχώρισε κανεὶς ἀπὸ μίαν πρῶτην ἀρχόντισσαν, πλὴν ἦτον κομμάτι λιγνὴ καὶ κίτρινη, τὸ ὁποῖον προήρχετο ἀπὸ τὴν προτητερινὴν πολυχρόιον κακοπάθειάν τῆς.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον, ὅπου νὰ κατανύγῃ καὶ νὰ χαροποιῇ περισσότερον τὴν καρδίαν μιᾶς νέας, ὅσον οἱ στολισμοὶ καὶ τὰ ζαριφλήκια· εἶναι ὁ κυριώτερος τρόπος διὰ νὰ ἐλκύσῃ τινὰς τὴν ἀγάπην ἐνὸς ὠραίου ὑποκειμένου, λαμβάνωντας τὴν φροντίδα τοῦ νὰ τὰ προσφέρῃ. Ἡ Λιζέτα ἔδειχνε μίαν ἄκραν εὐγνωμοσύνην καὶ κλίσιν πρὸς τὸν χαριέστατον εὐεργέτην τῆς, καὶ τὸ ἐβεβαίωνε μὲ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν τῆς, μὲ τὰ κινήματά τῆς, μὲ τὴν ἡδονὴν ὅπου αἰσθάνετο νὰ τὸν βλέπῃ. Ὁ Μαρκῆς ἔμεινεν ἐκστατικὸς βλέπωντας τόσαις νοστιμάδαϊς, καὶ τόσον κάλλος, τὰ ὅποια προτῆτερα ἦτον θαμμένα εἰς ταῖς ἀγκάλαις τῆς πενιχρότητος καὶ τῆς πτωχείας· ἐκάθισεν ἐκεῖ νὰ γευματίσῃ μαζὺ τῆς, καὶ μὲ τὴν ἄλλην πτωχήν· δὲν ἤμπορούσαν νὰ τὴν χορτάσουν τὰ μάτια του, ἦτον ὅλος ἐκθαμβος, καὶ προσηλωμένος εἰς τὸ ὠραῖον πρόσωπόν τῆς. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, τὴν ἔφερεν εἰς μίαν γνῶριμὴν τοῦ πλουσίαν, περίφημην, καὶ πολλὰ προκομμένην δασκάλισαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ σπῆτι ἔτρεχον ἀπὸ παντοῦ κορίτζια διὰ νὰ

μάθουν ὅσα ἐργόχεια εἶναι ἀναγκαῖα εἰς ταῖς νέας· ἐκεῖ λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὴν Λιζέτα διὰ νὰ παιδευθῇ καὶ νὰ ἀποκινήσῃ ἐκεῖνα ὅπου πρέπει νὰ ἰεῦρῃ κάθε εἴγενοῦς ἀρχοντος παιδί.

Συνομιλία τοῦ Μαρκῆ καὶ τῆς Δαρκαλίσας

ΜΑΡ. «Κερά μου δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ ἀρχαία ἐκείνη ἀγάπη σας πρὸς ἐμὲ, σώζεται ἀκόμι, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν παρακινούμενος ἦλθα νὰ σᾶς προσφέρω, αὐτὴν τὴν νέαν μαθήτριά, μὴν ἀπορῆτε διατὶ δὲν βλέπετε καμμίαν συγγένισσάν της νὰ ᾖ τὴν συντροφειῇ, εἶναι ὄφρα νὸν κορίτζι, καὶ δὲν ἔχει ἄλλον »εἰς τὴν κόσμον, παρὰ ἐμένα· ἀπεφάσισα νὰ γένω ψυχοπατέρας της, καὶ νὰ τὴν ἀναθρέψω καθὼς πρέπει· λοιπὸν παραδίδωντάς την εἰς τὰ χέρια σας, νὰ ἔχετε καὶ τὴν ἐξουσίαν μιᾶς μητρὸς, νὰ φροντίζετε διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφήν της, καὶ τὴν χρηστότητα τῶν ἡθῶν της. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῆτε, καὶ νὰ τὴν ἔχετε ὡσὰν ἰδίον σας παιδί· ἐγὼ πλεον »δὲν ἔχω νὰ κάμω μαζὺ της, παρὰ νὰ πληρώνω τὰ ἐξοδά »της, τόσον διὰ τὴν τροφήν, ὅσον καὶ διὰ τὰ βρῦχα της· περὶ »τοῦτου θέλομεν συμφωνήσῃ οἱ δύο μας, πέτεμε Κερά μου, τί »ζητεῖτε τὸν χρόνον ὅπου νὰ τὴν βαστάτε καθὼς καὶ ταῖς »κόραις σας, θέλω νὰ εἶναι καὶ αὕτη στολισμένη μὲ παρόμοια »ορρέματα ὅπου εἶναι καὶ ἡ ἀκριβαῖς σας, καὶ μὲ τὰ ἴδια »χουζούρια.»

ΔΑΣ. «Χίλια διακόσια γρόσια, μὲ φαίνεται πῶς ἀρκοῦν αὐ- »θέντη μου.»

ΜΑΡ. «Ἐγὼ σᾶς δίδω χίλια πεντακόσια, ἐπειδὴ καὶ θεὸς νὰ »δοκιμάσετε ἀρκετὸν κόπον· ἐν ὅσῳ νὰ τὴν προκόψετε τῇ ἀ- »λθιείᾳ μὲ ὑποχρεώετε εἰς ἄκρον ὅταν τὴν ἀγαπᾶτε καὶ τὴν »ἐπιμελήσθε. Τὴν ἐρμήνευσα καὶ αὐτὴν νὰ σᾶς πονῇ, νὰ σᾶς »σέβεται, καὶ νὰ ζῇ ἀγαπημεία μὲ ταῖς κόραις σας, νὰ ταῖς »ἔχῃ σὰν ἀδελφαῖς της, νὰ τιμᾷ ταῖς μεγαλῆτεράς της, καὶ »νὰ εἶναι ἡσυχὴ πρὸς ταῖς συντρόφισαίς της. Σᾶς λέγω πρὸς »τοῦτοις (α) ὅτι ποτέμου κατὰ μόνας (διὰ νὰ μὴν ἔμβετε εἰς »καμμίαν ὑποψίαν) δὲν θέλω συνομιλήσῃ μὲ λόγου της, δὲν »θέλω σᾶς τὴν ζητήσῃ νὰ εὐγὼ εἰς τὸ σεργιάνι· καὶ ἀνίσως

»τύχη νὰ τὴν πηγαίνω καμμιὰ φορὰ εἰς τὸ θέατρον, νὰ εἴστε μαζύ της, ἢ ἡ ἀκριβαὶς σας, (ἂν ἀγαπᾶτε νὰ ταῖς ἀφήσετε νὰ πτὴν συντροφεύσουν) καὶ νὰ εἴστε βέβαιη ὅτι ποτὲ, μήτε με πρὸφασιν, μήτε ἄνευ προφάσεως δὲν θέλω εὐγὴ ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσίν μου αὐτήν.»

Ἡ Δασκάλισσα εὐχαριστήθη εἰς τὴν συμφωνίαν του, βλέπωντας ὅτι εἶναι καὶ μισθός, νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀνατροφὴν τῆς ὀρφανῆς Λιζέτας· αἰσθάνθηκεν ἡ καρδιά της μίαν κρυφὴν κλίσιν, καὶ ἐσωτερικὴν ἀγάπην διὰ λόγου της· ὁ Μαρκὴς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔπαθε σχεδὸν τὸ ἴδιον· οἱ τιμημένοι στοχασμοὶ ὅπου ἐσυνέλαβε δι' αὐτήν, ἐχύνοντο ὡσάν ἓνα ζωηρὸν βάλασμον εἰς τὴν καρδιά του· τὸν ἐπροξενούσαν μίαν γλυκεῖαν ἡσυχίαν εἰς τὴν συνειδήσιν του, καὶ τὸ εἶχε κρυφὴν χαρὰν του· δὲν ἐπῆρε μαζύ του τὴν πτωχὴν παραμὰνα της, διὰ νὰ μὴν καταλάβουν τὴν πρώτην κατάστασίν της. Μονάχος εἰς τὴν κιρέταν του, ἔφερε τὰ ἐπίλοιπα ρούχα ὅπου τὴν ἔκαμε, προσποιούμενος πῶς τάχα ἦτον σταλμένα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς της· εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ κάποιος τὴν ἄκραν εὐφροσύνην της, τὴν ἄσκηον ἐπιμέλειάν της, καὶ τὴν ἐπίμονον σπουδὴν ὅπου ἔδειχνεν εἰς τὰ μαθήματά της· ἦτον ἀληθινὰ καὶ ὀλίγον τι καλὰ ἀνθρεμμένη ἀπὸ τὴν μητέρα της, καὶ δὲν εἶχαν προφθάσῃ νὰ φθαρθοῦν τὰ ἦθη της τόσο εἰς τὴν χαμερπῆ κατάστασίν της, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ εὐσπλαγχία τοῦ Μαρκῆ τὴν εἶχεν εὐγάλῃ· μετὰ τὸ νὰ ἦτον δὲ καὶ φυσικὰ εὐμορφῇ, ἐνοστίμαινε περισσότερον προϊόντος τοῦ χρόνου, ἔγινε τέρας τῆς ὠραιότητος, ἐλεπτύνθη, καὶ ἀπεκαταστάθη ἐπιτηδειοτάτῃ εἰς ὅλα τὰ ἐργόχειρα τῶν γυναικῶν ὅπου τὴν ἐδίδεν ἡ δασκάλισσά της.

Ἀπέρασεν ἀρκετὸς καιρὸς ὅπου ὁ εὐεργέτης της δὲν ἐπῆγε νὰ τὴν ἰδῇ, ἀφ' οὗ τὴν εἶχε γειτονεύσῃ ταῖς πρώταις βραδίαῖς συχνὰ συχνὰ, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὰ φυσικὰ ιδιώματά της εἰς βάθος, καὶ γὰρ τὴν ἐλκύσῃ περισσότερον μετὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν ὀμιλίαν του· εἶχε τρεῖς μῆνας ὅπου δὲν τὴν εἶδεν, ὅταν ἦλθε νὰ πληρώσῃ τὴν δευτέραν δύσιν τῶν ἀσπρῶν εἰς τὴν δασκάλισσάν της· ἔμεινεν ἐκστατικὸς βλέπωντας τὴν προκοπὴν τῆς ψυχολόγῃς του, ἐκατοικοῦσεν ἓνας ξεχωριστὸς ἄερας εἰς τὸ πρόσωπόν της, ὅπου ἐμψύχωνε περισσότερον τὴν εὐμορφίαν της· ἐκεῖνη ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ κοσμιότης, τὸ δειλὸν ἐκείνο, ὅταν ἔβλεπε νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸν ὀνδᾶ της ὁ εὐεργέτης της, ἐπρόσθετε ἓνα τί εἰς τὸ κάλλος καὶ εἰς τὰ θέλητρά της, ὅπου ἐπαραινοῦσε νὰ φέρεται ὁ καθ' ἓνας μετὰ σέβας, καὶ συστολὴν ἔμπρο-

σθέν της. Ὁ Μαρκῆς ἐπλησίασε κοντὰ της διὰ νὰ τὴν χαιρετήσῃ, ἀντὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ ὁμῶς μὲ ἀπλότητα, καθὼς ἐσυνήθιζε πρῶτα, ἐφίλησε τὸ χέρι της, μὲ μιᾶς λογῆς ἀκούσιον τρόμον τῆς ψυχῆς του· ἡ αἰτία τῆς τόσης ταπεινώσεώς του, προῆλθε χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ, ἡ καρδιά του τὸν ἐβίασε, μὲ τὸ νὰ αἰσθάνθῃκε μίαν δύναμιν ὅπου τὸν ἐκινούσε διὰ νὰ φερθῇ ἔτσι. Τέλος πάντων ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην σιωπὴν, εἶπεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του «ὦ εὐτυχέστατε Πυγμαλίων, οἱ θεοὶ σὲ ὑπέκλουν καὶ ἐμφύσῳσαν τὸ ἄγαλμά σου, εὐχαρίστησέ τοις λοιπὸν, καὶ τίμα τὸ δῶρόν τοις. » Ἐκάθισε περιμαζωμένος ἀντικρὺ της, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν συντυχαίνει μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπου ἤθελε συντύχῃ μὲ μίαν ἰσότημὴν του, πασχίζοντας μὲ αὐτὸ τὸ ὕψος νὰ τὴν δώσῃ νὰ καταλάβῃ πόσον ἀξίζει ἡ ὠραιότης ἐνωμένη μὲ τὰ χρηστὰ ἥθη, νὰ ὑψώσῃ τὴν καρδιά της νὰ μὴν ἀποκτήσῃ ποταπὰς ιδέας, νὰ βαστᾷ τὸν ἑαυτὸν της ὑψηλὰ (α) διὰ νὰ λάβῃ καλὴν ἐκβασιν τὸ ψυχικόν ὅπου ἄρχισε. Μετὰ ταῦτα ἐρώτησε κατὰ μέρος τὴν δασκάλισσαν, ἂν εἶναι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν μαθήτριά της, ἂν τῇ δείχνῃ ὑπακοήν, καὶ ἂν ἡ ἐλπίδαις του θεὸς νὰ λάβουν τὸν τόπον τοις.

ΔΑΣΚΑΛ. «Αὐθέντη μου, αὕτη εἶναι ἓνας θησαυρὸς τῇ ἀληθείᾳ, ἐγὼ δὲν εἶδα ἕως τώρα εἰς ἄνθρωπον τόσῃν ἐφῆσιν διὰ τὰ μαθήματα, τόσῃν ἐπιμονῇν, καὶ τόσῃν ἐπιτηδεύειν. » Ἡ Διζέτα σὰς εἶναι ἡ καθ' αὐτὸ πραότης, καὶ εὐγένεια· γίνεται ἢ παραμικρότερη ἀπὸ ὅλους, ὅταν κάμνῃ χρεία διὰ καμμιὰ δουλειᾶν, εἰς ὅλους φέρεται μὲ ἄκραν ταπεινώσειν, ὅλους ζητεῖ νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ, θαρρεῖ πῶς τὴν βαστοῦμεν ἐδῶ διὰ ψυχικόν μας καθὼς νομίζω, τὸ κορίττι ἦτον πολλὰ καλὰ ἀναθρεμμένον, ἢ εἰς χεῖρα ἀνθρώπων ὅπου ἐφέροντο πρὸς αὐτὴν μὲ σκληρότητα (ἐπειδὴ καὶ τὰ δύο αὐτὰ σχεδὸν ἰσοδυναμοῦν) εἶναι εἰς ἄκρον φιλόπονην, καὶ καταγίνεται ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὕπνον δὲν ἔχει, ὅλα ζητᾷ νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ χέρι της, πολλὰς φορὰς βλέπω ποταλαγματιαῖς ἰδρωτὸς εἰς τὸ μέτωπόν της τόσον, ὅπου βιάζομαι νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ μὴν δουλεύῃ πλέον. Ἐκείνη ἀμέσως ὑπέρνει τὸ βιβλίον καὶ ἄρχινᾷ τὴν ἀνάγνωσιν ἡθικῶν, ἢ ἱστορικῶν διηγήσεων, ἕως τὰ μεσάνυχτα. » Ὁ Μαρκῆς μένωντας ἐκστατικὸς εἰς τοὺς τόσους ἐπαίνους, οἱ ὅποιοι εὐφραίναν τὴν ψυχὴν του, καὶ κατὰ ταῖς ἰδίαις του ἦτον οἱ πλέον καλλίτεροι

■ (α) Τὸ καταδεχτικὸν κοινῶς εἶναι ἐπικίνδυνον εἰς τὴν αἰδῶ τῶν εὐγενῶν γυναικῶν, ὅπου καὶ δίδει αἰτίαν τόλμης εἰς τοὺς ἐρωτικούς.

ὅπου ἤμποροῦτε νὰ δώσῃ τινὰς εἰς τὴν κόρην του, εὐγῆκεν ὁ περὺχαριστινόμενος, καὶ γεμάτος ἀπὸ χαρὰν· « εὐτυχέστατε » Πυγμαλίων, ἔλεγε πάλιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, τί ὠραιότατον » ἄγαλμα ἡ ἀγαθότης τῶν Θεῶν ἐμψυχώνει μὲ μέσον τῶν φροντίδων σου; »

Ἀρχὴ τοῦ ἔρωτος τοῦ Μαρκεῖ καὶ τῆς Λιζέτας.

Τὴν αὖριον τὸ βράδι ἐγύρισε κομμάτι γλύγωρα ἀπὸ τὴν συνηθισμένην ὥραν, ἐπειδὴ καὶ αἰσθάνθηκεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἓνα ὑπερβολικὸν πόθον, μίαν ἀκραν ἀνυπομονησίαν, καὶ μίαν ἄμετρον ἐπιθυμίαν διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ὠραίαν τοῦ Λιζέταν· τὴν ἔφερε καὶ μερικὰ διαμαντικὰ, σκουλαρίκια, ἓνα χαρχάλι (περιδέραιον), βραχιόλια, δύο δακτυλίδια, καὶ ἓνα στούτζιο μαλαγματένιο, ὅλα αὐτὰ ἦτον θαλμένα μέσα εἰς ἓνα μαλαγματένιον κουτάκι, ὅπου ἐπαρομοίαζε ταμπακέρα, χωρὶς νὰ εἶναι ὅμως, μὲ τὸ νὰ τὴν εἶχε παραγγείλῃ δέκα δέκα ὁ Μαρκεῖς νὰ μὴν πίνῃ ταμπάκο.

ΜΑΡ. « Ἐγὼ πάσχω νὰ ἀποκτήσω τὴν ἀγάπην σου ἀκριβῆ » μου Λιζέτα, τὴν εἶπεν (ἐγχειρίζωντάς τινὰ τὰ διαμαντικὰ μὲ ἑμίαν εὐγενικὴν χάριν καὶ ἀγαλλίασιν). »

ΛΙΖ. « Δὲν ἔχετε χρεῖαν αὐθέντη μου νὰ μεταχειρισθῇτε αὐτὸν τὸν ὑποχρεωστικὸν τρόπον, ἡ δούλη σας εἶμαι ὅλη δι' ὅλης ἐξηρητημένη εἰς τὰ νεύματά σας, εἴστε πατέρας μου, εὐεργέτης μου, καλοθελητής μου, ὁλάκαιρη ἡ καρδιά μου εἶναι νεδικὴ σας. »

ΜΑΡ. « Ἡξευρε πῶς αὕτῃ εἶναι λοιπὸν τὸ τιμιώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου, τὸ πλέον ἀξιολογώτερον, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἔχω μίαν ξεχωριστὴν ὑπόληψιν. »

ΛΙΖ. « Ὅταν συνομιλοῦμεν ἐνίοτε μὲ τὴν μεγαλητέραν κόρην » τῆς δασκάλισσάς μου, βλέπει ταῖς ἄπειραις εὐεργεσίαις ὅπου μὲ κάμνετε καθ' ἐκάστην, μὲ καλοτυχίζει, καὶ λέγει πῶς εἶσε εὖ καλὸς ἄγγελός μου, ἡ ἐλπίδα μου, ὁ ὑπερασπιστής μου, » πλὴν ἂν ἤξευρε τάχα ἀπ' ἀρχῆς ὅλην τὴν ἱστορίαν μου, τί ἤθελεν εἰπεῖ; »

ΜΑΡ. « Δὲν πρέπει νὰ τὴν διηγηθῇς Λιζέτα μου, θέλω νὰ εἶναι μυστικὴ, μόνον ἐγὼ καὶ τοῦ λόγου σου νὰ τὴν ἠξεύρωμεν, καὶ ὅχι ἄλλος· μὲ κακοφαίνεται ἂν μαθευθῇ, ἀγαποῦσα » ὅμως νὰ τὴν εἶχες ξεχάσῃ. »

ΛΙΖ. «Νὰ τὴν ξεχάσω; ἄχ, τί μὲ λέτε αὐθέντη μου; καὶ δεῖναι τρόπος ἄράγε ἐν ὅσῳ ζῶ νὰ μὴν . . . . ἂν ἐτολμοῦσα ἢ καὶ μὲν νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ ὅσα ἔχω κατὰ νοῦν . . . .»

ΜΑΡ. «Διατὶ ὄχι κόρη μου; μὴν τὰ κρύβῃς ἀπὸ ἐμένα Λιζέτα μου.»

ΛΙΖ. «Εἶναι τώρα κάμποσος καιρὸς ὁποῦ στοχάζομαι εἰς » ποίαν ποταπὴν κατάστασιν ἤμουν ἢ κακορρίζικη, καὶ μὲ εὐγὰ- » λατε, καὶ εἰς ποῖον βαθμὸν εὐτυχίας μὲ ὑψώσετε κατὰ τὸ » παρὸν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἀνατριχιάζω, ὡς καὶ ἡ ἰδέα ἐκείνης τῆς » ἐνθυμήσεως μὲ ξυπάζε.»

ΜΑΡ. «Αὐτοὶ οἱ στοχασμοὶ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ, » μῆτε τῆς τωρινῆς ἡλικίας σου, μῆτε θέλω νὰ τοὺς θυμᾶσαι κα- » θόλου.»

ΛΙΖ. «Ὅταν ἐξοῦσεν ἡ ζαβάλισσα μητέρα μου, δὲν ἔλειπεν » ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ συμβουλευῇ πάντα, καὶ νὰ μὲ ἐρμηνεύῃ πῶς » πρέπει νὰ ζήσω εἰς τὸν κόσμον· τὰ ὠφέλιμα καὶ φρόνιμα λό- » για της, ἀπὸ τότε ἐτυπώνονταν εἰς τὸν νοῦν μου, πλὴν ἡ ἡλι- » κία μου δὲν ἦτον ἱκανὴ νὰ τὰ θάλῃ εἰς πράξιν, τώρα ὅμως » ἐρχονται ὅλα εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.»

ΜΑΡ. «Ἀκριβὴ μου Λιζέτα . . . κόρη μου . . . ἂς τ' ἀφῶσω- » μεν αὐτά, καὶ κοίταξε τί ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ κουτάκι; (δίδων- » τὰς τὴν τὴν ταμπακέραν.)»

ΛΙΖ. «Αὐθέντη μου (περιεργαζομένη τὰ τζεβαΐρικὰ) σᾶς πα- » ρακαλῶ . . . αὐτὰ εἶναι πολὺ διὰ μίαν πτωχὴν ὀρφανὴν, διατὶ » πειράζεσθε; διατὶ νὰ ξοδιάζεσθε τόσον; δὲν φθάνουν τὰ ὅσα; . .

ΜΑΡ. «Ἄν εἶναι πολὺ διὰ μίαν ὀρφανὴν, εἶναι πολλὰ ὀλί- » γον διὰ τὴν ἡγαπημένην κόρην μου. Ναί Λιζέτα μου αὐτὸ εἶναι » τὸ ὄνομα ὁποῦ σὲ δίδει ἡ καρδιά μου, καὶ ἀνίσως ἀφ' οὗ λέ- » γωμαι πατὴρ σου, πρέπει νὰ ἐκπληρώσω καὶ τὰ ἄφρευκτα χρῆ- » ὀπου ἀπαιτεῖ ἡ ὀνομασία μου, ἐλπίζω νὰ μὴν κάμω τελείως » σκουσοῦρι, ἀλλὰ νὰ ἀπογεμίσω καθὼς ἀνήκει σωστά τὴν ὑπό- » σχεσίς μου. Μὴ φροντίζῃς λοιπὸν παιδί μου τίποτες διὰ τὴν » κατὰστασίν σου, ἡ εὐτυχία σου εἶναι ἐδική μου φροντίδα, καὶ » τὸ ἔχω κρυφὴν χαρὰν μου, ὁποῦ ἐπέτυχα νὰ ἔχῃς τοιοῦτον » καλὸν φυσικόν . . . φόρεσέ τα ὡς τόσον, ἀγαπῶ νὰ ἰδῶ ἂν σὲ » νπιάνουν . . . .»

Ἡ Λιζέτα μὲ ἄκραν ταπεινώσιν ἐκαταπείσθη, καὶ ὑπήκουσεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μαρκῆ. Ὅθεν ἐμψυχουμένη περισσότερον ἡ ὠριότης της, ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν διαμαντικῶν ἐκείνων, ἔγινε λαμπροτάτη, πλανήτης ἐμοιαζεν, ἀκτινοβολοῦσα τὸ πρῶτόν

της, και ἐφαίνετο μία πηγή ωραιότητος. Ὁ Μαρκῆς ἐθαύμαζε τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του, χίλιοι διαλογισμοὶ ἀνέβαινον εἰς τὸν νοῦν του. «Ἄχ. Θεέ μου (ἔλεγε) τί καλοῦτ' ἔστιν; τί ἀπερί-
εγραπτη νοστιμάδα; τί ἐλκυστικὸν νοῦρι; ἀν' εὑρίσκει ὁ δυστυ-
χεὺς κανένα τόπον ὡραῖον ὑποκείμενον εἰς τὰ ἀρχοντικά, ὅπου
πληθαίνω, μὲ τόσα κάλλη φυσικά, καὶ προτερήματα ψυχικά,
ἐτάχα δὲν ἤθελα τὸ ἀγαπήσῃ; δὲν ἤθελε κλίνει ἡ σφαλισμένη
καρδιά μου; μὰ ... ἄχ ... ἢ τέτοιαις εἶναι σχεδὸν
ἀδυσέυρεταις. »

Τὴν αὐρινὴν ἡμέραν μία δυσάποφευκτος δουλειά του τὸν ἐμ-
πόδισε νὰ ἰδῇ τὴν Λιζέτα. Ἀπὸ μεγάλην ἀνάγκην ἐβιάσθη νὰ
μισεύσῃ διὰ ἓνα χωρίον του, ὅπου χωρὶς ἄλλα ἔπρεπε νὰ πη-
γαίνῃ· ἐκάθισεν ἐκεῖ ἕξι μῆνες, καὶ ἔλαβεν εἰς αὐτὸ τὸ διά-
στημα δύο παραπονετικά ραβδάσια τῆς θυγατρὸς του, περικλει-
σμένα μέσα εἰς τὰ γράμματα τῆς δασκάλισσάς της, εἰς τὴν
ὁποίαν ὁ Μαρκῆς εἶχε γράψῃ διὰ νὰ λάβῃ καὶ τὰ λοιπὰ δύο
μερτικὰ τῆς πληρωμῆς της. Ἢ δάμα τὸν ἔγραφεν ὅτι, ἡ Λι-
ζέτα ὅσον πληθαίνει ἔρχεται εἰς ἐντέλειαν, ὅτι ἦτον πολλὰ
γνωστικὴ κατὰ τὴν ἡλικίαν της (δεκατεσσάρων χρονῶν) καὶ
πρὸ πάντων ὅτι, τὴν ὑπεραγαποῦσαν ἡ δύο κέρας της, καὶ ἐ-
στοχάζοντο πῶς, καὶ μὲ πόσα δάκρυα θεὸς νὰ τὴν ἀποχωρισθοῦν
καυμιά φορὰ, ὅταν τελειώσῃ τὰ μαθήματά της; ἔλεγεν ἔτι
εἰς τὸ δεύτερον γράμμα της, ὅτι ἡ Λιζέτα ἐκαταστήθῃ ὀλίγον
συλλογισμένη καὶ μελαγχολική.

ἰδοὺ καὶ τὰ ραβδάσια

Πρῶτον ραβδάσι τῆς Λιζέτας.

Αὐθὲν τῇ μου.

» Παρακαλῶ νὰ μὲ δώσετε τὴν ἀδελφὴν νὰ παραπονεθῶ
δοκιμάτι διὰ τὴν διεξοδικὴν ἀπουσίαν σας, ἡ ὁποία κατα-
σθλίβει τὴν καρδιά μου, καὶ κάμνει νὰ τρέχουν ἀκαταπαύτως
» τὰ δάκρυά μου, νὰ σὰς φανερῶσω ἡ κακορρίζικη τὴν ὑπερ-
»βολικὴν λύπην ὅπου δοκιμάζω, ὅταν στοχάζωμαι ταῖς ἡμέ-
»ραις νι περνοῦν, καὶ ἐγὼ νὰ μὴν ἀξιώνωμαι τὸ βράδι νὰ σὰς
» ἰδῶ. Μίαν στιγμὴν ἐτυνευθίζετε νὰ κάθεσθε κοντὰ μου, πλην
» ἐκείνη ἢ μικρὴ ἐπιγμῇ, ἦτον ἡ πλέον εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς
» μου, ἡ πλέον πολύτιμη καὶ ἐπιθυμητή. Συμπληρώσατε αὐθὲν ἡ
» μου τὴν ἐλευθερίαν ὅπου λαμβάνω νὰ σὰς εἰπῶ ἐκεῖνο ὅπου
» παίσθάνομαι, καὶ νὰ σὰς προσκυνήσω μὲ τὰ στραβά γραφίματα

μου, ἡ δασκάλισά μου μὲ ἔδωσε τὴν ἄδειαν, καὶ μὲ παρα-
σκίνησε νὰ σᾶς γράψω χωρὶς ἄλλο· ὅθεν καὶ δὲν ἐλείψα νὰ
ὑπάμω τὸ χρέος μου, ἔχοντας καύχημά μου νὰ λέγωμαι διὰ
τοῦ, μὲ βαθύτατον σέβας τῆς εὐγενείας σας,

ὁποκλινεστάτη κόρη

Η ΛΙΖΕΤΑ.

Απόκρισις τοῦ Μαρκῆ.

Χαριτωμένη Λιζέτα.

» Μὲ ὅλον ὁποῦ ἐθλίβομουν διὰ τὴν στέρησίν σου, καὶ ἤ-
μουν μὲ τὴν ἔννοιάν σου προτοῦ νὰ λάβω τὸ παραπονετικὸν
ῥαβδάσι σου, κατακαίομαι ὅμως τώρα διπλᾶ, ἀφ' οὗ ἐγνώρισα
ὑπόσον σὲ κοστίζει ἡ ἀπουσία μου. Νὰ μὲ θάψης Λιζέτα μου,
μὴ μελαγχολῆς, μὴ λιγνεύης, μὴ χάνης τὰ πολύτιμα δά-
κρυά σου, φύλαξέ-τα, ἐπειδὴ καὶ εἶναι χρειάζόμενα διὰ νὰ
ὑτρέξουν εἰς τὸ στήθος τοῦ εὐεργέτη σου, νὰ ἀνταμωθοῦν μὲ
τὰ ἐδικά μου, καὶ μαζὺ νὰ δροσίσουν τὴν φλογισμένην καρ-
διάν μου. Παρηγορήσου λοιπὸν, καὶ δὲν ἀργεῖ ἡ ἐπιστροφὴ
μου. Τὸ χρυσὸν ῥαβδάσι σου ἀφ' οὗ ἦτον κάλλιστα γραμμέ-
νον, τὸ κατηγορεῖς ἀπὸ μετριοφροσύνης σου· ἐγὼ εὐχαριστοῦ-
μαι καὶ μὲ τόσον, πλὴν γράφε με συχνά· καὶ ὑγίαινε. »

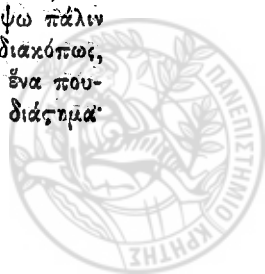
Ὁ Πατήρ σου.

Ἡ Λιζέτα καθὼς εἶδεν ὅτι ἀργεῖ ἀκόμι ὁ εὐεργέτης της,
πάλιν τὸν ἔγραψεν οὕτως.

Δεύτερον ραβδάσι τῆς Λιζέτας.

Αὐθέντη μου.

» Ἡ φυσικὴ καλοκάγαθία σας μὲ παρακινεῖ νὰ σᾶς γράψω
» καὶ ἐκ δευτέρου, ἀφ' οὗ ἐπαινέσετε τόσον τὴν καλλιγραφίαν
» τοῦ πρώτου γραμματός μου. Πῶς ἡμπορεῖτε; πῶς ὑποφέρετε
» αὐθέντη μου, νὰ ὑστερῆτε τῆς γλυκιάς παρουσίας σας μίαν
» καρδίαν, ὅπου μὲ τὰ ὅλα της σᾶς πονεῖ; ἀγαπούσα τῇ ἀλη-
» θείᾳ νὰ γένω πουλάκι, νὰ πετάξω, καὶ νὰ ἔλθω αὐτοῦ ὅπου
» εἴστε, νὰ σᾶς ἰδῶ, νὰ κελαδήσω ὀλίγον εἰς τὸ πλάγι σας, καὶ
» νὰ γυρίσω πίσω ὑπερευχαριστημένη, διὰ νὰ ἐπιστρέψω πάλιν
» αὐτοῦ τὴν αὐρινὴν ἡμέραν (καὶ αὐτὸ νὰ τὸ κάμνω ἀδιακόπως,
» δὲν ὅσω νὰ ὀρίστε ἐδῶ) ἐπειδὴ καὶ πιστεύω πῶς ἓνα που-
» λάκι ἡμπορεῖ νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ γυρίσῃ εἰς μίαν ὥραν διάστημα·

αὐτὸ καθ' ἐκάστην φαντάζομαι, αὐτὸ συλλογοῦμαι, εἰς αὐτὸ καταγίνεται ὁ νῦς μου, μὲ ὅλον ὁποῦ νοιώθω πῶς εἶναι μία ντρελὴ ἰδέα· ἡ διεξοδικὴ ἀπουσία σας κάμνει τὴν ἀθλίαν κόρην σας νὰ σᾶς ἐπιθυμῇ μὲ ἄκραν στοδρότητα· ἔπρεπε νὰ δεί-
 ρετε ὀλιγωτέραν εὐμένειαν, καὶ ἀγαθότητα εἰτὲ λόγου της, ἐνὰ μὴν τὴν δώσετε θάρρος καθὼς ἐκάμετε, διὰ νὰ μὴν λα-
 νθᾶν, καὶ αὐτὴ τὴν τόλμην νὰ σᾶς ἐνοχλῇ, μὲ τὰ σακκίλικα
 »(δύσφορα) γράμματά της· ἐκαλοσύνηθις πλέον ἢ κακορρίζικη
 »εἰς τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ σᾶς βλέπῃ συχνά, καὶ νὰ ἀκούῃ
 »τὴν ὁμιλίαν σας, καὶ δὲν ὑποφέρει νὰ . . . . . ἰδοῦ πάλιν
 »ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυά μου, τὸ χαίρομαι ὁποῦ ἔπε-
 σεν ἐν καιρῷ, ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί, θέλετε ἰδῇ τὸ σημάδι του,
 »τὰ πατρικὰ σπλάγχνα σας, ἐλπίζω νὰ λάβουν κατάνυξιν, καὶ
 »νὰ εἰσακουσθῶ. Τώρα σᾶς ἔγραψα κομμάτι ψιλοτέρα, ἀπὸ τὸ
 »ἄλλο μου βράβασι, διὰ νὰ χωρέσουν περισσότερα γράμματα,
 »πρέπει ὁμῶς νὰ τελειώσω χωρὶς τὸ θέλημά μου· καὶ μένω,
 μὲ ἐκεῖνο . . . . ὁποῦ . . . . δὲν ἤμηνόω νὰ . . . . ἐκφράσω . . . .

Ἡ ταπεινὴ κόρη σας.

ΛΙΖΕΤΑ.

Ὁ Μαρκῆς ἐκ θάβους καρδίης ἐπόνεσε βλέπωντας τὴν εἰλι-
 κονῇ ἀγάπην ὁποῦ τὸν ἐδειχεν ἡ ἀκριβὴς τοῦ Λιζέτα, ἔκαμε
 κάθε λογὸς τρόπον, ἐτελείωσε μὲ συνιομίαν ταῖς δουλειαῖς του,
 καὶ ἐβιάσθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἡ κόρη του ἐκαλοπαιδεύθη πλέον
 καθὼς ἔπρεπεν, ἔγινεν ἡ πρώτη ἀπὸ ὅλαις ταῖς μαθήτριας τῆς
 διδασκαλίης της ; μὲ ὅλον ὁποῦ τότε ἐτελείωσε τοὺς δεκα-
 πέντε χρόνους τῆς ἡλικίας της. Ἦλθε, τὴν εἶδε, πλὴν ποῖος
 ἤμπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν ἀγαλλίασίν της, ὅλος ὁ κόσμος ἔγει-
 νεν ἐδικὸς της, ἦτον ὡς ἐξω τοῦ ἑαυτοῦ της, ἐσπινθοβολοῦσαν
 τὰ λαμπρὰ ματάκια της, ἡ ὑπερβολικὴ ὠραιότης της ἤρχισεν
 ἐκ δευτέρου νὰ ἀναμοχλεύῃ τὴν λαβωμένην καρδίαν τοῦ νέου,
 ἡ ὁποία αἰσθάνετο πῶς κλίνει εἰς ἔρωτα. Φοβούμενος ὁμῶς τὰ
 ὑστερινά, ἐμετροίασε τοὺς συχνοὺς χαιρετισμούς του, μὰ δὲν
 ἤμποροῦσε νὰ κρύψῃ ἐκεῖνο τὸ φλογερὸν πάθος ὁποῦ τὸν εἶχε
 κατακυριεύσῃ, μῆτε νὰ σβύσῃ μὲ τὴν ὁλότη τὴν λαύραν ὁποῦ
 ἀδιακόπως τὸν ἐκατάκαιεν. Ἡ Λιζέτα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀνα-
 λούσε διὰ τὸν χρυσὸν εὐεργέτην της, τὸν ἐλάτρευε μὲ τὰ ὅλα
 της, καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔβλεπε κανένα κακὸν καὶ ἄτιμον ἀποτέ-
 λεσμα εἰς τοὺς ἐγκαρδίους στοχασμούς της, τοὺς ἔλεγε συχνά
 μὲ ἐκείνην τὴν ἐλκυστικὴν ἀπλότητα, ὁποῦ καθηδύνει καὶ ταῖς

πλέον ἀδιάφοραις ψυχαῖς. Ὁ Μαρκῆς ἐπέρασεν ἔτι ἐνα χρόνον, βιάζωντας τὸν ἑαυτὸν τοῦ νὰ πηγαίῃ μόνον μίαν φορὰν εἰς ταῖς δεκαπέντε ἡμέραις· ὡς τότεν ἡ σκληρὴ στέρησις τῆς τὸν ἐραίνετο πολλὰ ἀνυπόφερτη, τὰ σπλάγχνα του ἐφλογίζοντο, σιγμὴν δὲν εὐγαινεν ἀπὸ τὸν νοῦν του, ἐνίκηθη τέλος πάντων ἀπὸ τὸν πόνον τῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν βλέπῃ συχνότερα. Ἀφ' οὗ ἐκαλοσυνήθιτεν εἰς τὴν θεωρίαν τῆς, ἐδουλώθη τόσο, ὅπου δὲν ἐμποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ. Ἡ ἐρωτικὴ Λιζέτα πάλιν ἐδειχνε μίαν ἀνέκφραστον ἡδονὴν καθὼς τὸν ἔβλεπε, δὲν ἔξευρε τί νὰ κάμῃ, πῶς νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ψυχῆς τῆς, τὴν ἐφανερώωνε μὲ ταῖς τραγανισταῖς φωναῖς τῆς, μὲ τὸ γλύγων τρέξιμόν τῆς, τὸ ὅποιον τὴν ἔκαμνε νὰ πέφτῃ εἰς ταῖς ἀγκάλας του μὲ μιᾶς λογῆς παραγμὸν καρδίας, ὅπου ἄλλην φορὰν δὲν ἐδοκίμαζε, παρὰ ὅταν ἤρχετο ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς· καὶ ἐπειδὴ τὰ παραιμικρότερα κινήματα, εἶναι προτερήματα εἰς μίαν καλοῦτζικην. αὐτὰ ἐμψύχωναν περισσότερον τὸ δυτεύρειον κάλλος τῆς ὥραιας Λιζέτας.

Φλογερὴ συνομιλία τοῦ Μαρκῆ καὶ τῆς Λιζέτας.

Ἐνα βράδι, ὕστερον ἀπὸ μερικοὺς θαθεῖς συλλογισμοὺς ὅπου εἶχε κάμῃ ὁ Μαρκῆς τὴν ἡμέραν, περὶ τῆς ψυχοκόρης του, τὸν ἦλθε μία κατηφὴς μελαγχολία, καὶ ἐστέλετο σιωπηλός· ἡ τρυφερὴ Λιζέτα ἐπῆγε κοντὰ τοῦ, καὶ μὲ ἕνα ὕφος ἀπλουτζικόν, χαδευτικόν, καὶ νόστιμον, συμπάσχουσα εἰς τὴν λύπην του, ἀρχισε νὰ τὸν λέγῃ.

ΛΙΖ. «Εἶστε λυπημένος καθὼς βλέπω αὐθέντη μου· ἀχ ἡ κακορρίζικη, μήπως καὶ σὰς ἐρταίξαι τίποτε, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω; μήπως καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τῆς μελαγχολίας σας;» πέτεμέ το νὰ ζῆτε, ὅπου νὰ διορθώσω ἡ ἀθλία τὸ ἀκούσιον σφάλμα μου, καὶ· . . . .

ΜΑΡ. «Καλὲ τί ἀρμόζει Λιζέτα νὰ μὲ προξενήσῃς τὴν παραιμικρο-έραν ἐνόχλησιν; ἐγὼ· . . . .»

ΛΙΖ. «Ἄρά γε δὲν εἶναι τρόπος νὰ σᾶς συν' ῥάμω; νὰ προξενήσω κἀν ἐλάττωσιν, ἢ νὰ πάρω ἐγὼ ὅλην, ὅλην τὴν λύπην σας;»

ΜΑΡ. «Ἡ λύπη μου ὥραία Λιζέτα, διασκεδάζεται εὐθύς, ὅπου σὲ ἰδῶ, καὶ μεταμορφώνεται εἰς χαρὰν, πλὴν ξαναέρχεται πάλιν ἐν τῷ ἄμα ὅπου μισεύω ἀπὸ κοντὰ σου, καὶ σὲ ἀποχω· ρίζομαι.»

ΛΙΖ. «Χρυσέ μου εύεργέτη, και διατι λοιπόν μισεύετε, ἀφ' οὗ
πσᾶς ἀποφαίνεται ἡ ἀπουσία μου ;»

ΜΑΡ. «Τέ νά σέ εἰπῶ κόρη μου ; δέν εἶναι ἄλλος τρόπος νά
»γλυτώσῃ κανεῖς τήν γλωσσοφαγίαν τοῦ κόσμου, εἶναι ἀδύ-
»νατον . . . . .»

ΛΙΖ. «Ὅχι, δέν εἶναι καθόλου ἀδύνατον, ἐγώ εἶμαι δλάκαιρη
»ἐδική σας, εἰς αὐτόν τόν κόσμον ζῶ, και ἀναπνέω, μόνον διὰ
»νά ἀξιωθῶ (κατά τὸ ἄφρευκτον χρέος μου) νά χρησιμεύσω εἰς
»τὴν εὐτυχίαν σας· και ἂν ἤμπορῶ μὲ τὴν παρουσίαν μου νά
»ἀποδιώχνω τὴν λύπην τοῦ πατρός μου, τοῦ ὑπερασπιστοῦ μου,
»τρελὴ εἶμαι νά τὸν ἀφήσω μονάχον ; »

ΜΑΡ. « Παιδί μου . . . . ἄχ . . . . μὰ . . . . . ὠραιοτάτη Λι-
»ζέτα . . . . ἤμπορεῖ τάχα ἓνα κορίτζι τῆς ἐδικῆς σου ἡλικίας.
»νά μὴν ἀφήσῃ μονάχον ἓνα νέον, νά ζοῦν, και νά συγκατοικοῦν
»μαζὺ εἰς τὸ ἴδιον σπῆτι ; »

ΛΙΖ. «Μὲ τὸν πατέρα μου, διατι ὄχι . . . . ἀφ' οὗ . . . . .
»εἶναι ἀνάγκη διὰ τὴν ἡσυχίαν σας ; »

ΜΑΡ. «Ναὶ Λιζέτα, ἦτον ἀνάγκη . . . ὅμως . . . ἐγώ σέ ἀ-
»γαπῶ μὲ καθαρότητα ψυχῆς, και δέν ἤμπορῶ νά ὑποφέρω
»ὀποῦ νά ξεπέσῃ ἡ ὑπόληψίς σου, ἡ τιμὴ ἐνός κοριτζιοῦ δεκάξι
»χρόνων, πρέπει νά . . . . .»

ΛΙΖ. «Ἡ τιμὴ μου, ἡ ὑπόληψίς μου, ἡ ἀξιότης μου, ὅλα εἶναι
»ἐδικά σας, ἡ εὐγενεία σας μὲ τὰ ἐδώσατε, δέν εἶναι ἔτζι ; »

ΜΑΡ. «Ἐτζι εἶναι κόρη μου, πλὴν ἂν ξαναλάβω αὐτὰ ὀποῦ
»σοῦ ἔδωσα, πρέπει νά μὲ νομίσῃ ὁ κόσμος, πῶς εἶμαι ἓνα ἔκ-
»τρωμα τῆς φύσεως, ὁ πλεόν σκληρὸς, ὁ πλεόν . . . . .»

ΛΙΖ. «Ἐγώ δέν ἤμπορῶ νά σέ νοιώσω τὸ τί μὲ λέτε αὐθέντη
»μου, πλὴν στοχάζομαι πῶς εἶμαι ἐδική σας, αὐτὸ ἐχώρησεν
»εἰς τὸν νοῦν μου, πέτε με δέν εἶμαι ἐδική σας ; »

ΜΑΡ. «Ναῖσκε, ναῖσκε ἀκριβή μου Λιζέτα, και σέ τὸ εἶπα μὲ
»φαίνεται μίαν φοράν πῶς εἶσαι τὸ πολυτιμώτερον ἀπὸ ὅλα μου
»τὰ ὑπάρχοντα.»

ΛΙΖ. «Και πάρετέ με μαζὺ σας λοιπόν, ἀφ' οὗ εἶμαι ἐδική σας,
»και ἀναγκαία.»

ΜΑΡ. «Εἶσαι . . . (ἄχ αὐτὸ τὸ κορίτζι μὲ ἐκπλήττει, και
»μὲ πληγώνει) εἶσαι ἐδική μου Λιζέτα, πλὴν δέν ἤμπορῶ νά σέ
»πάρω . . . ἄκουσε Λιζέτα μου, ἄκουσε ἀξιολάτρευτον και ἐρω-

»γάλετέ με ἀπὸ αὐτὴν τὴν σύγχυσιν, εἰς τὴν ὁποίαν κυματίζεται ὁ νοῦς μου.»

ΜΑΡ. «Ἰσρααιοτάτη Λιζέτα, κόρη μου (α) ἀνάστημά μου, ἀ-
»κληθὲν θυγατέρα μου, (ἐπειδὴ καὶ σὲ ἐκλεξεν ἡ καρδιά μου) ἡ-
»σύχασε πλέον, μὴν λυπᾶσαι, ἡ φρόνησις θέλει μὲ ὁδηγήσει νὰ
»εὕρω κανένα ὠφέλιμον ἱατρικόν, διὰ τὴν τωρινὴν ἀξιοδάρυ-
»τον κατάστασίν μου, ἀγάπα με μόνον, καθὼς· σὲ ἀγαπῶ μὲ
ὅλα μου τὰ σπλάγγνα, καὶ θάστα τὴν καρδιά σου...»

ΛΙΖ. «Ἄχ ἡ κακορρίζικη, χρειάζεται νὰ μὲ τὸ παραγγείλε-
»τε; ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλο εἰς τὸν νοῦν μου ἀπὸ τὸ πουργὸν ἕως
»τὸ βράδι, παρὰ τὴν εὐγενείαν σας· ξυπνητὴ, κοιμουμένη, ὅλο
»τὴν εὐγενείαν σας συλλογοῦμαι, ὀνειρεύομαι, βλέπω αὐθέντη
»εὐεργέτη μου, σὰς ἀφιερώνω ὅλαις ταῖς στιγμαῖς τῆς ζωῆς
»ὅπου μὲ ἐδώσετε...»

ΜΑΡ. «Ἀξιολάτρευτόν μου πρόσωπον (β) οὐράνιε ἀγγελέ μου
»(γ)... ὅχι, δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα εἰς ὅλην τὴν κτίσιν, ὅπου
»νὰ σὲ παρομοιάζῃ... ἄχ... (δ) ἂς μὴν ἀφήσω ἀτελείωτον
»τὸ ψυχικόν ὅπου ἄρχισα... ἔχε ὑγίαν Λιζέτα μου...
»αὐριον πάλιν... θέλω σὲ ξαναῖδῃ.»

ΛΙΖ. «Καθ' ἡμέραν θε νὰ μὲ γειτωνεύετε, δὲν εἶναι ἔτζι;»

ΜΑΡ. «Ναὶ κόρη μου καθ' ἡμέραν, πλὴν ἂν λείψω καὶ καμ-
»μιά φορά, μὲ τὸ συγχωρεῖς, μὲ φαίνεται πῶς δὲν βλάπτει
»τίποτε...»

ΛΙΖ. «Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, ὦχ, μήμε κάμετε αὐτὸ τὸ κακόν,
»διὰτὶ μὲ προξενεῖ μυρίους πόνους ἡ ἀπουσία σας...»

ΜΑΡ. «Ἐχε ὑγίαν.»

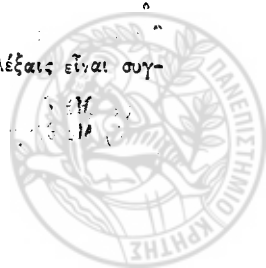
Ὁ Μαρκῆς ὑπερὸν ἀπὸ αὐτὸν τὸν χαιρετισμόν, ἔμεινεν εἰς
μίαν σκληρὰν τυραννίαν, μὴν ἰεῦρωντας τί νὰ ἀποφασίσῃ,
ὅλος εἶχεν ἀποκτασταθῇ μία φλόγα. Ἄχ ὁ δυστυχὴς; (ἔλεγεν
»εἰς τὸν ἑαυτὸν του) νὰ πάρω διὰ σύζυγόν μου τὴν Λιζέτα;
»εὐχὰ... ἡ καρδιά μου κλίνει, τὴν πονεῖ, ἀμή... ὁ κόσμος;
»ἡ καταλαλιά, ὅπου εἰς τὸν αἰῶνα μας ἔφθασεν εἰς τὸν ὑπερ-
»τατον βαθμόν; ὅπου ἡ προῖκα τῆς γυναικὸς εἶναι τόσον ἀναγ-

(α) Μὲ δάκρυα.

(β) Τὴν φιλεῖ.

(γ) Εἰς τὰ φλογερὰ χεῖλη τῶν ἐραστῶν ὅλαις ἢ λέξαις εἶναι συγ-
»χωρημέναις.

(δ) Καθ' ἑαυτόν.

καί εἰς τὴν συνοίκησιν, ὅσον καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία· οἱ συγγενεῖς μου, ἡ μεγάλη φανήλια, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν σκοπὸν νὰ με προσκολλήσουν, καὶ ὁποῦ ἡ ὑπανδρεία μου με τὴν Λιζέτα (ἂν τὴν τελειώσω) θέλει γένη αἰτία νὰ ἔχω αἰωνίως διχόνοιαν· ὅτι νὰ κάμω; ἄχ... ὁ ἄθλιος... μὰ... καλλίτερα ἂς νικήσω τὸν ἑμαυτόν μου, ἂς μετριάσω τὸν ἔρωτά μου, ἂς κάμω ὀρθὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ μου, ἂς λάβω πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν στικμὴν τοῦ γένους μου, ἂς ὑποφέρω τῶρα τὸν ἔρωτα, καὶ ἴσως ἔλθῃ καιρὸς νὰ χαρῶ ὁ ἴδιος διατὶ ἐφέρθηκα ἔτσι, ἐλπίζω πῶς οὐδὲν μένω γελασμένος, ἂς ἀποφύγω τὴν Λιζ... ἄχ, μὰ... οὐδ' αἰτία; ἐκείνη ἡ πτωχὴ δὲν με βιάζει, τὸ πᾶν εἶναι στὸ χέρι μου, εἰς τὴν ἀπόφασιν μου ἔκει· ὅχι... πρέπει νὰ τὴν βλέπω συχνά, διὰ νὰ συνθίσω ἀπὸ προηγήτους τρόπον τινὰ τὸ φαρμάκι, ὁποῦ θε νὰ με δώσῃ τὸν θάνατον, καθὼς λέγουν νὰ ἔκαμε ποτὲ ὁ Μιθριδάτης (α) διὰ νὰ τὸ καταφρονήσω ὕστερον, ὅταν πρὸ νὰ τὸ γευθῶ ὁ ἔρωτας εἶναι ἓνας θερμότερος παροξυσμός, ὁ ὁποῖος ἡμπορεῖ νὰ ἱατρευθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ νὰ σκοτώσῃ τὸν πάσχοντα, ἀκολουθεῖ καὶ αὐτὸς τὴν τάξιν τῶν ὀξέων παθῶν, καθὼς καὶ με ἐκεῖνα παρομοιάζει, ἡ ἀρχὴ του εἶναι σφοδρά, ἡ ἀκμὴ του βιασιότατη, ἥτις ἂν τύχῃ καὶ περᾶσῃ, ἀνεπισθίτως λαμβάνει ἐλάττωσιν.»

Ἄφ' οὗ ὁ Μαρκῆς ἔκαμεν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἤρχετο πλέον καθ' ἑκάστην νὰ βλέπῃ τὴν πονετικὴν τοῦ Λιζέτα, καὶ ἐνίοτε δύο φοραὶς τὴν ἡμέραν, ἂν τὸ ἐσυγχωροῦσαν ἡ δουλειὰς του. Ἐκείνη, καὶ ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χορὰν τῆς ὁ ἔρωτας ὅσον ἐπ' ἡγαινε, αὐξαινε εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου, πλὴν αὐτὸς τὸ ἐξουρῶν ἀπὸ προηγήτερα, πῶς θε ν' ἀκολουθήσῃ ἔτσι τὸ πρᾶγμα, καὶ

(α) Μιθριδάτης (βασιλεὺς τοῦ Πόντου εἰς τὴν μικρὴν Ἀσίαν) υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου καλουμένου Εὐεργέτου· ἐπειδὴ καὶ τὸν εἶχε παρατήσῃ ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἰς φιλοδόξους ἀνθρώπους νὰ τὸν ἀναθρέψουν, ἐπρόφω λᾶττετο ἀπὸ φαρμάκι, ὁποῦ ἂν ἤθελαν, ἡμποροῦσαν νὰ τὸν δώσουν, μεταχειριζόμενος καθ' ἑκάστην τὰ πλέον λεπτὰ φαρμάκια, καὶ ἀντιφάρμακά των. Ὅταν τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον ὁ υἱὸς τοῦ Φαρνάκης, ἔστρεψεν εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ σπητιοῦ του, ἐπότισε πρῶτον τὴν βασίλισσάν του, ἔπει καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος μίαν ἀρχετὴν δόσιν, ἢ συνέχῃς χρῆσις ὅμως τῶν ἀντιφαρμάκων ὁποῦ εἶχε πάρῃ εἰς τὴν ζωὴν του, καὶ πρὸ πάντων τὸ ὀνομαζόμενον Μιθριδάτειον (ἐδικόν του ἐφεύρημα) ἐμπόδισε τὴν ἐνέργειαν, καὶ ἔτσι ἐκτυπύθη μόνος του με σπαθί, πλὴν με τὸ νὰ μὴν ἔγινε θανατηφόρος ἡ πληγὴ, παρεκάλεσεν ἕνα ὀφθαλμολόγον ὁποῦ εὗρεθ' ἐκ τῶν κοντῶν του, νὰ τὸν κάμῃ, τὴν θλιβεράν χάριν, καὶ νὰ τὸν τελειώσῃ.

ἤτον ἔτοιμος, ἀρματωμένος μετὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ σωφροσύνην, ἐπάσχιζε νὰ ἀντιπολεμήσῃ ὡς φιλόσοφος ταῖς ὑπερβολαῖς τοῦ φλογεροῦ πάθους του. Ἐπροφυλάττετο μετὰ προσοχὴν νὰ μὴν κάμῃ ἐκεῖνο ὅπου ὁ κόσμος ὀνομάζει τρέλλαν· ἡ ἀγάπη του εἶχεν ὅλας τὰς φυσικὰς τῆς δυνάμεις, χωρὶς νὰ προέρχεται μῆτε ἀπὸ ζήλειαν, μῆτε νὰ ἐξάπτεται ἀπὸ δόλους καὶ πανουργίας. Ἡ Λιζέτα ἦτον ἀπλῆ, ἀκακὴ, δὲν ἐκρυπτε μῆτε αὐτὴ τὴν τρυφρὰν ἀγάπην τῆς, ἡ αἰσθητικὴ καρδιά τῆς ἐπλογίζετο ἀπὸ τὴν καθαράν λαύραν τῆς, ὡσὰν ἓνα εὐώδες ξύλον, ὅπου καίόμενον εὐγάνει μίαν φλόγα λαμπράν, καὶ ἐκχύνει ἐκείνην τὴν ἡδονικὴν εὐωδίαν, ἡ ὁποία προξενεῖ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ψυχῆς. Ὁ Μαρκὺς ὢντας λοιπὸν κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του, καὶ αὐτεξοῦσιος ὅταν ἤτελε νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, δὲν ἐπάσχε νὰ εὕρῃ τὴν ὀκαζίναν διὰ νὰ τὴν χαρῇ, ὅλαις ἡ ἡμέραις ἦτον μία διὰ λόγου του. Ὅθεν μετὰ ὅλην τὴν ἐξάψιν ὅπου ἐδιήγειραν εἰς τὰ σωθικά του τὰ θελητήρια τῆς Λιζέτας, μετὰ ὅλα τὰ ἡδονικά χάδια τῆς, αὐτὸς ἐβαστοῦσε τὴν ὁρεξίν του, καὶ ἐνικοῦσε πάντα τὸν ἐαυτὸν του, χωρὶς νὰ δείξῃ καθόλου ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, μῆτε κανένα ἀδιάκριτον κίνημα.

Ὁ κρυφὸς ἔρωτάς τους ἐφανερώθη.

Ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς διασχάλισσας ἐν τοσοῦτῳ, ὅτι αὐξήσεν ἡ φιλία τῶν δύο νέων, ἡ Λιζέτα δὲν ἔκρυβε καθόλου τὸν ἐγκάρδιον πάνον ὅπου ἐκατέτρωγε τὰ σπλάγχνα τῆς διὰ τὸν εὐεργέτην τῆς. Τὸν ἀπέδειχνε μετὰ καθῆ λογῆς τρόπον, μετὰ τὰ λόγια τῆς, μετὰ τὴν σκυθρωπὴν λύπην εἰς τὴν ἀπουσίαν του, μετὰ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν τὴν ὧρὰν ὅπου ἐκεῖνος ἐπλησίαζε κοντὰ τῆς, μετὰ τὴν ἀνέκφορον ἡδονὴν τῆς ὅταν τὸν ἐβλεπε νὰ ἐμβαίνει, μετὰ τὰ δάκρυά τῆς, τὰ ὁποῖα συχνὰ ἐσυντρόφευον, τόσον τὴν ἔλευσίν του, ὅσον καὶ τὸν μισευμὸν του. Ἡ τρυφερὴ καὶ εὐγενικὴ καρδιά τῆς αἰσθάνετο ὅλην τὴν βίαν ὁρμὴν ἑνὸς σφοδροῦ ἔρωτος, ἐνωμένην μετὰ ὅλην τὴν γλυκύτητα τῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ ἀνακατωμένην μετὰ τὰ τιμπρένα φρονήματα, τὴν προσήλωσιν εἰς τὸν ἐραστήν τῆς, τὴν καλὴν ὑπόληψιν, καὶ τὸ βαθύτατον ἀέσας.

ΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. «Κόρη μου, βλέπω καὶ παρὰ πολὺ ἀγαπᾷς τὸν εὐεργέτην σου, κοίταξε καλὰ, αὐτὸ τὸ πάθος ἡμπορεῖ νὰ σε φέρῃ εἰς πολλὰ, νὰ σε κατατυραννήσῃ, καὶ νὰ σε καταν-

» τήσῃ τέλος πάντων νὰ ζήσης δυστυχισμένα, καὶ κακοῤῥίξικα εἰς τὸ ἐξῆς.

ΛΙΖΕΤΑ. «Νὰ ζήσω δυστυχισμένα Κεῤῥά μου; ἄχ, αὐτὸ δὲν » εἶναι τρόπος νὰ γένῃ· ὅ,τι πράγμα καὶ ἂν ἔχῃ τὴν παραμι- » κρὰν σχέσιν μετὸν χαριτωμένον πατέρα μου, ἀφεύκτως πρέ- » πει νὰ προξενήσῃ τὴν εὐτυχίαν μου.»

ΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. «Κόρη μου βάστα τὴν καρδιά σου σὲ λέγω, » διατὶ ἐκεῖνος ἤμπορεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ, καὶ ὕστερα; . . .»

ΛΙΖΕΤΑ. «Πολλὰ καλὰ, ἂν εὖρῃ καμμίαν ἀγαθῆς ψυχῆς, » καὶ εὐμορφῆν νέαν, ἃς τὴν πάρῃ, διατὶ ὄχι; τὸ χαίρομαι, » τότε ἴσως εὐσπλαγχνισθῇ, καὶ με θάλλῃ μαζί με τὴν ἀρχόν- »τισσάν σου, καὶ ἤμπορῶ νὰ τὸν βλέπω κάθε στιγμὴν.»

ΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. «Ἄν εἶναι κατὰ τὰ λόγια σου, καὶ τὰ φρο- » ῆματά σου, δὲν ἔχω πλέον τί νὰ σὲ εἰπῶ, ἐπειδὴ καὶ φέρε- »ται καθὼς πρέπει.»

ΛΙΖΕΤΑ. «Καὶ πῶς Κεῤῥά μου; νομίζετε ὅτι δὲν ἔχω τοὺς » στοχασμοὺς ὅπου ἀνήκουν διὰ τὸν εὐεργέτην μου;»

ΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. «Ὅχι κόρη μου, πλὴν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, » ἤμπορεῖ νὰ ἔχῃ κἀνείς ἔρωτα, καὶ νὰ τὸν νομίζῃ εὐγνωμο- »σύνην.»

ΛΙΖΕΤΑ. «Ἐτῆς εἶναι, καὶ ἐγὼ τὸ αἰσθάνομαι ἀληθινὰ, ὅταν » ἐξετάζω τὴν καρδιά μου, τὴν εὐρίσκω πῶς ἀγαπᾷ τὸν αὐ- » θέτην τῆς μετὰ σωστά τῆς. Τὸν ἀγαπῶ σὰν κόρη τοῦ . . . » . . . ἂν . . . ἦτον πατέρας μου, τὸν ἀγαπῶ σὰν κορίττι . . » . . . ἂχ . . . ἂν ἦτον ἄνδρας μου . . . τὸν ἀγαπῶ ὡς ἂν » ἕναν ἀξιολάτρευτον ὑπερασπιστὴν μου. Ἐγὼ ἤθελα (καὶ τὸ » νομίζω ἄκραν εὐτυχίαν μου) ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸν δουλεύω » αἰωνίως· ὅλα τὰ τοῦ σπητιοῦ νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ χεῖρ μου, » ὅλα νὰ τὰ ἐτοιμάζω, ἐγὼ νὰ κάμνω ὅλα ἐκεῖνα ὅπου τὸν » χρειάζονται· δὲν εἶναι ἐπίγειος ἄνθρωπος ὁ περιπόθητος εὐερ- » γέτης μου, εἶναι ἕνας Θεὸς διὰ λόγου μου.»

ΔΑΣΚ. «Ὡραιότατη κόρη μου (α) . . . ἀκριβῆ μου Λιζέτα, » ἂχ πόση ἀπλότης καὶ φλόγα κατοικεῖ εἰς τὰ φύλλα τῆς καρ- »διάς σου, καὶ δὲν ἔχεις εἶδῃσιν· ἄμποτες ἡ τύχῃ νὰ σὲ τὰ » πῆρῃ δεξιά· πλὴν . . .»

(α) Χαδεύωντάς την.

Ὁ Μαρκῆς πέρνει τὰ μέτρα του πῶς νὰ φερθῇ
πρὸς τὴν Λιζέτα.

Ὅταν ἐγύρισεν ὁ Μαρκῆς, ἡ δασκάλισσα τὸν εἶπεν λέξιν πρὸς
λέξιν τὴν συνομιλίαν ὅπου εἶχε μαζί με τὴν Λιζέτα.

ΜΑΡ. «Πιστεύετε κεῖ μὲ πῶς νὰ στοχάζωμαι καὶ ἐγὼ
»διαφορετικὰ ἀπὸ λόγου της;»

ΔΑΣΚ. «Μὰ τί ἔχετε κατὰ νοῦν νὰ τὴν κάμνεται, στὸ θεύσας
»τέλος πάντων;»

ΜΑΡ. «Αὐτὸ εἶναι ὅπου μὲ συγχίζει, αὐτὸ μὲ σκοτώνει· νὰ
»τὴν πάρω γυναῖκα μου... εἶναι ἡ πλέον εὐγενεστέρα ἰδέα,
»εἴσως ἡ πλέον εὐλογος, ἐπεὶ καὶ ἡ εὐτυχία μου εἶναι σὲ λό-
»γου της προσηλωμένη· μὰ... τὸ συγγενολόγι μου... ὁ
»κόσμος... εἰς τὴν Κούρτην; τί θὲ νὰ εἰποῦν; μὲ τί μάτι θὲ
»νὰ τὴν κοιτάζουν;»

ΔΑΣ. «Καὶ πῶς δὲν ἔχει καὶ αὐτὴ συγγενεῖς ὅπου νὰ ἦναι
»κομμάτι...»

ΜΑΡ. «Καὶ πῶς; δὲν ἔχει καὶ αὐτὴ συγγενεῖς τιμημένους ἡ
»καϊμένη... ἂν ἦμουν κανένας ποταπὸς... ἄχ τρισμα-
»κρίστη πτωχία, ἡμποροῦσα τότε νὰ τὴν πάρω, καὶ νὰ τι-
»μηθῶ συγγενευόμενος μαζί της. Ἕνας ἄνθρωπος τῆς τάξεώς
»μου δὲν ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ ὅποιαν θέλῃ, ἂν δὲν εἶναι ἀπὸ γένος·
»ἢ ἂν λείπῃ τὸ γένος, τὰ πολλὰ ἔχη της καὶ, νὰ θαμπόουν
»τὰ μάτια τοῦ κόσμου, καὶ νὰ τὸν ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ
»καταγίνεται νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς γενεᾶς της, Τί κα-
»τάχρησις τοῦ καιροῦ μας; ἂν ἔπερνα ὁ δυστυχὴς τὴν κόρην
»ἐνὸς πλουσίου ἀδικητοῦ, ὅπου μὲ ταῖς ἀρπαγαῖς του νὰ ἀφά-
»νισεν ἕναν κόσμον, ὅπου ἐξ αἰτίας του νὰ γογγύζῃ καὶ νὰ μουρ-
»μουρίζῃ ἕνας λαὸς, ἤθελαν μὲ συγχωρήσῃ νὰ λάβω μέρος εἰς
»ταῖς ἀδικίαις του, νὰ ἀνακατώσω τὸ αἷμα μου μὲ τὸ ἐδικόν
»του, νὰ ἐξυγενίσω ταῖς κλεψιαῖς του, κάμνωντάς ταις νὰ με-
»τέλθουν εἰς τὰ παιδιὰ μου· καὶ ἡ κέρη ἐνὸς τιμημένου καὶ ἡ-
»σύχου συμπολίτου μου, ὅπου δὲν ἔβλαψε τελείως κανέναν,
»δὲν εἶναι ἀξία διὰ λόγου μου;... ἄχ τί κακία.»

ΔΑΣΚ. «Ἐγὼ δὲν ἡμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ περὶ τούτου αὐθέντη
»μου τίποτε· ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἕως τώρα ἐφέρθητε, δει-
»χνει τόσῃν εὐγένειαν, μεγαλοπρέπειαν, καὶ καλοσύνην, ὅπου
»ἐπαραινέτην νὰ συλλάβω καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ὑπόληψίν σας, ἕνα
»μέρος ἀπὸ τὰ φρονήματα τῆς ψυχοκόρης σας· συμβουλευθῆτε

»τὴν εὐγενικὴν καρδιά σου, ἐκείνη μονάχη ἡμπορεῖ νὰ σὰς ἐρ-
»μηνεύσῃ τὸ τί νὰ κάμετε.»

ΜΑΡ. «Ἡ καρδιά μου μὲ παρακινεῖ, μὲ θιάζει, λέγει νὰ πά-
»ρω τὴν Λιζέτα μου, ἐγὼ ὅμως πάλιν διαστάζω, καὶ θέλω νὰ
»συμβουλευθῶ κατὰ μόνας μὲ τὴν ἰδίαν, νὰ εἰπῶ ταῖς αἰτίαις
»ὅπου μὲ παρακινοῦν εἰς αὐτὸ τὸ συνοικέσιον, ἐκεῖναις ὅπου μὲ
»ἐμποδίζουν, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα ἤθελα συντύχη περὶ τούτου εἰς
»ἕνα ἀδιάφορον τρίτον ὑποκείμενον, καὶ νὰ ἰδῶ, τί ἀπόφασιν
»θὲ νὰ κάμῃ ἐκείνη; θέλω νὰ μὲ συντύχη μὲ εὐλικρίνεια, καὶ
»νὰ μὲ δώσῃ τὴν τελευταίαν γνώμην της.»

Ἡ Λιζέτα παρακαλεῖ τὸν Μαρκὴ νὰ μὴν τὴν
στεφανωθῇ.

Ἐπλησίασεν εἰς τὴν Λιζέτα, καὶ τὴν ἐζήτητε νὰ συνομιλή-
σουν μίαν στιγμὴν.

ΜΑΡ. «Ἐγὼ νὰ σὲ συμβουλευθῶ διὰ τὴν παρούσαν κατὰστα-
»σίν μου ἀκριβῆ κόρη μου, ἦλθε πλέον ὁ καιρὸς ὅπου κάμνει
»χρεία νὰ ὑπανδρευθῶ ἢ συνήθεια τοῦ τόπου, τὰ καθήκοντα
»τῆς εὐγενείας, οἱ συγγενεῖς μου, θέλουν νὰ πάρω διὰ συμβίαν
»μου μίαν εὐγενῆ καὶ πλουσίαν· ἡ καρδιά μου δὲν τὸ στέργει,
»ἀλλὰ ἐδόθη ὁλάκαιρη χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ, εἰς τὴν ἀγάπην μιᾶς
»νέας καὶ νόστιμης κοπέλλας· ἂν κάμω τὸ πρῶτον, ὅλος ὁ κό-
»σμος θέλει τὸ εὖρη εὐλογον, θέλω προχωρέσει, θέλω κυβερνηθῇ,
»βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς ἐκείνης ὅπου πάρω, ἡμπορῶ
»νὰ λάβω καὶ κανένα μέγαλον ὀφφίκιον εἰς τὴν Κούρτην, νὰ
»δουλεύσω τὴν πατρίδα μου, καὶ νὰ ἀποκτήσω ὄνομα. Πρὸς
»τούτοις, τὰ παιδιὰ μου, θέλουν μὲ εὐχαριστεῖ κανέναν καιρὸν
»μὲ τὸ νὰ ἔκαμα νὰ γεννηθῶν εἰς τὴν εὐγένειαν... μὰ...
»μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ, ἄραγε θέλω ζῆσαι εὐτυχής; δὲν τὸ πι-
»στεύω, ἐπειδὴ καὶ λατρεύω ὑπὲρ φύσιν τὴν νέαν ὅπου προκρί-
»νει ἡ καρδιά μου· ὡς τόσον, ἂν ἐκπληρώσω τὸν πόθον μου πέρ-
»νωντάς την, ἀπειρὰ ἐνάντια στοχάζομαι πῶς ἡμποροῦν νὰ μ'
»ἀκολουθήσουν. Κατὰ πρῶτον θέλουν μὲ κατηγορήσει ὅλοι κοι-
»νώς, οἱ συγγενεῖς μου δὲν θέλουν μὲ τὸ συγχωρήσει κατ' οὐδέ-
»να τρόπον· μία περιμοία ὑπανδρεία θέλει παρακινήσει ὅλους
»εἰς τὴν Κούρτην νὰ μὲ κοιτάζουν μὲ ἄγριον μάτι· (ἔξω ἀπὸ
»τοὺς ἐχθρούς μου) ὁ ἴδιος ἡγεμὼν θέλει μὲ βλέπει σὰν ἕνα
»γυναικομανῆ ἄνθρωπον, καὶ ἀνάξιον μεγάλων κατορθωμάτων,
»ἐπειδὴ καὶ δὲν ἡμπόρεσα νὰ νικήσω τὴν ἐρωτικὴν μοι κλίσιν.

»Πρέπει λοιπόν νά ζήσω ξεμακρυσμένος εἰς τὰ ἐξῆς ἀπὸ τοὺς ὁμοίους μου μίαν ζωὴν ποταπὴν, ἀνωφελῆ, καὶ κακορρίζικην·
 »κανέναν καιρὸν τὶ ἴδια παιδιὰ ἐκείνης ὅπου προκρίνω σήμερον,
 »θέλουν μὲ ἐπιπλήξει διὰ τὴν υπερβολικὴν ἀγάπην ὅπου ἔλα-
 »βα διὰ τὴν μητέρα τους. Μὲ ὅλον τοῦτο ἂν συγκρίνω τὰ
 »τέλη, μὲ τὰς τωρινὰς μου ἀποφάσεις, ἐγὼ στοχάζομαι
 »πῶς θὲ νά ζήσω εὐτυχισμένα μὲ ἐκείνην ὅπου ἀγαπῶ, ἐ-
 »πειδὴ ἔχω ἀρκετὰ πλούτη· ὅσον διὰ τοὺς δύο μας, ἡμποροῦ-
 »μεν νά διάγωμεν μίαν ζωὴν τακτικὴν, εὐρίσκοντες εἰς τὴν
 »ἀμοιβαίαν ἀπόλαυσίν μας, ὅλαις ταῖς ἡδοναῖς, θέλομεν περά-
 »σει ἡμέραις ὡσὰν ἐκείναις τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος. (α) Τί νά
 »κάμω, τί μὲ συμβουλεύεις ἀκριβῆ μου Λιζέτα; ξεύρω πῶς
 »ἔχεις γνῶσιν, καὶ ἔνα νοῦν, ὅπου δὲν ἐδολώθη ἀκόμη ἀπὸ
 »ταῖς ιδέαις τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπὸ τὴν κινδυνώδη πολιτικά
 »τῶν ἰσχυρογνωμόνων φημελιῶν διὰ τὰ πρυνόμιά τους, τὰ ὅ-
 »ποια αὐταῖς φαίνεται νά ἐβύζαζαν μαζὺ μὲ τὸ γάλα τῆς ἀ-
 »νατροφῆς των. »

ΛΙΖ. » Αὐθέντη μου, ἡ τιμὴ ὅπου κάμετε εἰς τὴν δούλην
 »σας, ζητώντας συμβουλὴν, μὲ παραινεῖ νά μὴν κρύψω τὴν
 »γνώμην μου, ἀλλὰ νά σὰς εἰπῶ ἐκεῖνο ὅπου στοχάζομαι. »

ΜΑΡ. » Δὲν ἀμφιβάλλω πῶς θὲ νά μὲ εἰπῆς τὸ ὅτι σὲ
 »εἰπῇ ἡ καρδιά σου, ἀρhesέτην λοιπὸν κόρη μου, καὶ νά εἶσαι
 »εὐεβαίη πῶς θέλω ἀκολουθήσει τὴν ἀπόφασίν της. »

ΛΙΖ. » Γνωρίζω πῶς μὲ τιμᾶτε ὑπὲρ ἀξίαν (β) πλὴν αὐτὸ
 »ἀνάγεται εἰς τὴν εὐγενείαν σας, μὲ τὸ νά εἶμαι ἀνάστημά σας·
 »ἤθελα σὰς ζητήσῃ διορίαν ἕως αὔριον νά συλλογισθῶ, καὶ νά
 »πρῶσω τὴν τελείαν ἀπόκρισιν εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. Στοχάζο-
 »μαι ὁμῶς πῶς δὲν εἶναι καιρὸς ἀπορίας, καὶ ὅτι χρόνους νά
 »συλλογαῖται κάνεις, δὲν ὠφελεῖται παντελῶς, εἰς τὸ νά με-
 »τριάζῃ ἢ νά προσθέσῃ κατὰ τοῦτο τὴν κρίσιν τοῦ ὀρθοῦ λόγου.
 »Βιθυμοῦναι ταῖς ἀπερασμέναις ὅπου μὲ ἐδίδετε μερικὰς φρο-

(α) Ὁ Ζεὺς θυμωθείς κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρόνου, ἀπεδίωξεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, Ἴανὸς ὁ τότε βασιλεὺς τὸν ἐδέχθη· ἐξ αἰτίας τῆς ἐλευσεως τοῦ Θεοῦ, ἐβλάστανον ὅλα χωρὶς νά γεωργήσῃ τινάς· οἱ ἄνθρωποι ἐζοῦσαν μὲ ἀγάπην, ἡ δικαιοσύνη ἐφυλάττετο, καὶ ὅλοι ἦτον εὐτυχημένοι· διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, χρυσοῦς αἰῶν.

(β) Ἐδῶ πρέπει νά στοχασθῇ κάνεις ἕνα νέον κορίτζι· πῶς λαλεῖ, καὶ ὅχι ἕνας γνωστικὸς γέρον, ἡ συμβουλὴ κλίνει κομμάτι εἰς τὸ ἐντε-
 ρέσον της, πλὴν τὸ πάθος δὲν τὴν ἀφίνει ἐλευθέραν νά συντύχῃ κατὰ τοῦ
 ἑαυτοῦ της.

ννίμους συμβουλὰς, ομιλούσατε διὰ τὸ ζαριφλῆκι καὶ ξελαγια-
 σμὸν τῶν γυναικῶν, καὶ ἀφίνοντας τὴν καταφρονετικὴν πρό-
 »ληψιν ὅπου ἔχει δι' αὐτὰ ὁλος ὁ κόσμος, ἐδείχνατε πῶς τάχα
 »διὰ τὸ πρῶτον δὲν σᾶς κόφτει τόσον, καὶ πῶς ταῖς συμπαθεῖτε
 »ὡς ἀσθενῇ μέλη· πλὴν διὰ τὸ δεύτερον, ἐπειδὴ καὶ πρετεν-
 »τέρουν, (καθὼς τὸ λέγουν ἐκεῖναις) ν' ἀκολουθοῦν τὴν ἀπλό-
 »τητα τῆς φόσεως, καὶ παραβλέπουν τοὺς ἐπαίνους ὅπου ἤθελε
 »ταῖς δώσῃ ἡ κοινότης διὰ τὴν σωφροσύνην τους, προκρίνοντας
 »τὴν προσωρινὴν ἡδονὴν εἰς τὴν ὁποίαν ταῖς ἔλκει ἡ ἀνθρωπίνη
 »ἀσθενεία, θυμηθεῖτε πῶς σᾶς ἐκακοφαίνεται· ἐλέγετε πρὸς τοῦ-
 »τοις, πῶς ἐκεῖνο ὅπου συνθέτει τὴν ἀνθρωπίνην συνοίκησιν
 »καὶ συνέλευσιν, εἶναι οἱ νόμοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πάλιν ὑπερ-
 »τερεῖ ὡς κυριώτερος ἐκεῖνος ὅπου προστάζει, κάθε ἓνας νὰ
 »ἐξουσιάζῃ τὸ ἐδικόν του· ὅλοι αὐτοὶ φυλάττονται κατὰ τὸ
 »μᾶλλον καὶ ἥττον, ὁ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν γυναικῶν ὅμως
 »καθ' ὃ πλεον ντελικάτος, πρέπει νὰ εἶναι ἀπαραβίαστος· ὁ-
 »ποια τὸν παραβαίνει λοιπὸν, δὲν εἶναι ἀξία ἐπαίνου, (α) ἐμένα
 »δὲν μὲ τυχαίνει τώρα νὰ κάθωμαι νὰ πουλῶ φιλοσοφίαν,
 »καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν πατέρα μου, πλὴν σᾶς ἐνθυμίζω τὰ
 »λόγια σας. Ἡ εὐγενεία σας εἰστε μιᾶς τάξεως ὅπου ἔχει τοὺς
 »νόμους τῆς, καὶ ταῖς συνήθειάς τῆς, πρέπει νὰ ταῖς ἀσχο-
 »θήσετε (β) καὶ τότε κάμνετε τὸ χρέος σας. Τὸ κυριώτερον
 »ἀπὸ τὰ ὅποια εἶναι, τὸ νὰ συνοικήσετε μὲ μίαν ὅπου νὰ τὴν
 »εὐρίσκη εὐλογον ὁλος ὁ κόσμος· ἀνάγκη εἶναι λοιπὸν ἐξά-
 »παντος νὰ τὸ κάμνετε· ἀφίστετε τὴν δυστυχισμένην ἐκείνην ὅπου
 »ζητᾷ ἡ καρδιά σας· ἐκεῖνο ὅπου ἡμπορεῖτε νὰ τὴν δώσετε
 »χωρὶς νὰ βλαφθῇτε εἶναι, ἡ ὑπόληψις, ἡ συμπόνεσις, καὶ ἡ
 »φιλικὴ ἀγάπη· πλὴν μὴ τὴν προσφέρετε ἐκεῖνο ὅπου καὶ αὐτὴ
 »εἰσως δὲν . . . . πρέπει νὰ τὸ δεχθῇ. »

ΜΑΡ. » Λιζέτα μου . . . ἡ ἀπόφασίς ὅπου κάμνεις ἐναν-
 »τίον τῆς δυστυχισμένης, ἔξευρε πῶς σὲ ἐγγίζει, ἐπειδὴ καὶ . .
 » εἶσαι τοῦ λόγου σου ἡ ἰδίᾳ. »

ΛΙΖ. » Καὶ πῶς αὐθέντη μου; νομίζετε ὅτι δὲν τὸ ἐνοίωσα; »

ΜΑΡ. » Ἄχ ἀκριβὴ μου Λιζέτα, φέρεσαι λοιπὸν κατὰ τοῦ
 »ἐαυτοῦ σου, ἀρνείσῃ· καθὼς βίβω ἐκεῖνον ὅπου πονεῖς, μόνον
 »καὶ μόνον διὰ νὰ τὸν καταπείσῃς; κόρη μου, πολὺτίμόν μου

(α) Τὸν γγίζει κομμάτι.

(β) Ἐξ ἀνάγκης ἀντιφάσκει, καὶ ἀκρυσίως λαλεῖ ἔτι.

»άνάστημα (καθώς ἀγαπᾷς νὰ σὲ λέγω πάντοτε) πόσον μὲ καταταστήνεις ἐρωτικὸν μὲ τὸ μέριτόν σου, καὶ τὴν ἐντέλειαν αὐτῆς γνώσεώς σου; ἄχ . . . ποία ἄλλη εἶναι ἀξιωτέρα διὰ λόγου μου, ἔξω ἀπὸ ἐκείνην ὅπου μονάχος μου μὲ τὴν ἰφροντίδα καὶ χαρὰν ἀνάθρεψα. »

ΑΙΖ. » Αὐτὴ δὲν εἶναι ἀξία νὰ ὀνομασθῇ δικαίως ἀνάστη· μαί· σας, ἂν εἶχε ποταπότερα φρονήματα, καὶ πλέον χαμερ· » πεις σίτοχασμούς· πόσα πικρὰ δάκρυα δὲν ἤθελε χύσει, βλέ· » πωντας τὸν ὑπερασπιστὴν τῆς παρακάτω ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του, » νὰ κατακείμεται εἰς τὸν ζόφον τῆς πενιχρότητος, ὅπου ἐλέ· » γετε προτιήτερα; ἄχ . . . εὐεργέτη μου, ἐγὼ δὲν τὴν θέλω » τέτοιαν ἐλπίζομένην εὐτυχίαν, ἀλλὰ . . . μόνον καυχωμένη » εἰς τὸ νὰ εἴμαι δούλη σας, εὐτυχισμένη εἰς τὸ νὰ μὲ πονήτε, » καὶ παρηγορούμενη εἰς τὸ νὰ σᾶς βλέπω, θέλω σᾶς ἀφιερῶσει » ὁδλαὶς ταῖς στιγμαῖς τῆς ζωῆς μου· δουλεύσετε τὴν πατρίδα » καθὼς μὲ εἴπετε, καὶ σᾶς βεβαιώσω πῶς θέλετε ἀποκτήσει » τὴν φήμην, ὅπου τὸ μέριτόν σας (ἄχ καὶ ποῖος ἔχει περισσό· » τερον ἀπὸ τὴν εὐγενείαν σας;) ὅπου τὸ μέριτόν σας μέλλει νὰ » σᾶς προσενήσῃ. Ὅσον διὰ λόγου μου, θέλει σεμνύνομαι, κη· » ρύττωντας μὲ δέκα γλώσσαις τὴν ἀγαθότητα τοῦ γλυκυτάτου » πατρὸς μου· Θὲ νὰ λέγω πῶς συγγενεύομαι μαζύ του, μὲ τοὺς » γλυκεῖς δεσμούς τοῦ ἔρωτος, καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης; θὲ νὰ πετῶ » ἀπὸ τὴν χαρὰν μου εἰς κάθε εὐγενικὸν κατόρθωμά σας, εἰς » κάθε εὐτυχίαν ὅπου σᾶς ἔλθῃ καὶ ἀναμεταξὺ εἰς τὰ τόσα » καλὰ ὅπου σᾶς ἐπεύχομαι, τὸ πρῶτον εἶναι νὰ ἐπιτύχετε » μίαν σύζυγον. . . . (α) ὅπου νὰ αὐξήσῃ τὰ πλούτη σας, (μὲ ») τὸ νὰ βλέπω πῶς τὰ καλομεταχειρίζεσθε) ἡ δόξα τοῦ ὀνό· » ματός σας, μὲ κάμνει αὐθέντη μου . . . σᾶς ὀπόσχομαι νὰ » δουρευτοχῶ εἰς τὴν εὐτυχίαν σας, νὰ συνδοξάζωμαι εἰς τὴν δό· » ξαν σας· κατανεύετε λοιπὸν νὰ ἀπολαύσετε καὶ μονάχος σας » τὰ ἀγαθὰ ὅπου σᾶς προσμένουν. Τὰ παιδάκια σας θέλει μὲ » εἶ·ναι τὸ ἀκριβώτερον πρᾶγμα ὅπου νὰ ἔχω εἰς τὸν κόσμον, » μετὰ τὴν εὐγενείαν σας· μὲ δάκρυ σᾶς ζητῶ τὴν χάριν αὐ· » τὴν, (ἡ ὅποια εἶναι τὸ γλυκύτατον χρέος μου) νὰ μὲ δώσετε » τὴν ἀδελφίαν νὰ φροντίσω περὶ αὐτῶν, καθὼς ἐφροντίζετε διὰ » ντ' ἐμέν·ν· θέλει εἶμαι ἡ πρωτόγονος ἀδελφή τους, ἡ δευτέρα » μητέρα τους, θέλω σᾶς ἀγαπᾶ καὶ σᾶς δουλεύει μὲ τὴν ψυ·

(α) Τὴν περιχύνουν τὰ δάκρυα.

»χὴν μου, βλέπωντας τοὺς ὠραιότατους καρποὺς ἐνὸς τοιοῦ-
»του χρυσοῦ δένδρου. Δότε τα ὅμως μίαν ἀξίαν μητέρα, ὅπου
»ἔχωντας ταῖς ἀρεταῖς καὶ προτερήματα τοῦ πατρὸς τους, νὰ
»εἶναι ἀξία διὰ νὰ γένη σύζυγός σας· ἡ πλέον εὐγενική, ἡ
»πλέον κοσμία, ἡ πλέον φρόνιμη ὅπου ἡμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ, ἐκ-
»λέξετέ την, μία τοιαύτη πρέπει νὰ ἀξιωθῇ ἕναν τοιοῦτον ἀ-
»ξιολάτρευτον ἄνδρα.»

ΜΑΡΚΗΣ. «Μὲ παρακινεῖς Λιζέτα μου ; μὲ συμβουλεύεις νὰ
»τὸ κάμω κόρη μου ; ἄχ... τὰ λόγια σου μὲ ἀπονεκρώνουν
»καὶ μὲ ἐμψυχώνουν ἐνταυτῷ, μὲ θάπτουν εἰς τὸν βυθὸν τῆς
»λύπης, καὶ μὲ ὑψώνουν ὑπεράνω τοῦ ἑαυτοῦ μου· μὲ κάμνουν
»νὰ ἀναλύσω, καὶ πάλιν μὲ δίδουν κάποιαν δύναμιν καὶ ἐλ-
»πίδα εἰς τὸ νὰ τὰ τελειώσω· ἄχ... ὁ δυστυχής... πόσον
»ἡ ἀνάγκη μὲ στενοχωρεῖ νὰ κάμω ἐκεῖνο ὅπου ἡ ψυχὴ μου
»τρομάζει (α). Σὲ... ἀφίνω... ὑγίειαν... κόρη μου...
»(β) εἰς τὸ ἐξῆς... ἀληθινὰ θε νὰ σὲ βλέπω πλέον ὡς πα-
»τέρα... ἔχε... ὑγίειαν Λιζέτα μου... θε νὰ περάσουν
»ἡμερικαῖς ἡμέραι, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇς· μὲ δίδεις τὴν ἄδειαν
»κόρη μου ; »

ΛΙΖΕΤΑ. «Κάμετε ἐκεῖνο ὅπου σὰς ἀρέσῃ αὐθέντη μου· ἐγὼ
»νεῖμαι πάντοτε πρόθυμη δούλη σας.»

ΜΑΡΚΗΣ. «Δὲν ἡμπορῶ νὰ περιγράψω τὴν ἄκραν ἀδημο-
»νίαν τῆς καρδιάς μου· πλὴν... καυχῶμαι κἀν εἰς τὴν ἐκ-
»λογὴν ὅπου ἔκαμα, καὶ σὲ ὑπεραγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτην
»στιγμὴν ὅπου σὲ εἶδα· εἶσαι ἡ δόξα μου ἀκριβὴ μου Λιζέτα,
»εἶσαι τὸ τιμιώτερον πρᾶγμα ὅπου νὰ βλέπω εἰς τὸ πᾶν, διὰ
»τὸ ὅποιον θελεῖ ὑπεραίρομαι εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου· ἔχε...
»ὑγίειαν.»

ΛΙΖΕΤΑ. «Ταπεινὴ δούλη σας.»

Ὑπάνδρεία τοῦ Μαρκῆ.

Ἐτὶ λέγωντας ἐμίσευσε μὲ χίλια διάφορα πάθη εἰς τὴν ψυ-
»χὴν, εὐσπλαγχνίαν, ἀγάπην, χαρὰν, δόξαν, καὶ τὰ λοιπὰ, ἀ-
»φίνωντάς την εἰς τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν. Ἀφ' οὗ ἤλθε λοιπὸν
»εἰς τὸ σπῆτι, ἡ μητέρα του τὸν ἐμήνυσε νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν

(α) Μὲ δάκρυα.

(β) Τὴν φιλεῖ.

ὀνδᾶ της, καὶ ὕστερον ἀπὸ ἄλλαις συνομιλίαις, ἄρχισε νὰ τὸν λέγῃ.

ΜΗΤΕΡΑ. «Ἄκουσα παιδί μου πῶς ἀπόκτησες μίαν εὐμορφὴν ἀμορζά, ἀληθινὰ εἶναι;»

ΜΑΡΚΗΣ. «Ὅχι κερά μου· ἐκεῖνος ὁποῦ σᾶς τὴν ὠνόμασαν »ἀμορζάν μου ἔχει μεγάλο λάθος.»

ΜΗΤΕΡΑ. «Μὴ ζητῆς νὰ τὸ κρύψῃς ἀπὸ μένα, ἰξεύρεις πῶς »σὲ ἀγαπῶ.α

ΜΑΡΚΗΣ. «Ὁ σκοπός μου δὲν εἶναι νὰ σᾶς τὸ κρύψω, πλὴν »νὰ σᾶς διηγηθῶ τῷ ὄντι πῶς τρέχει ἡ ὑπόθεσις.»

Ἐπειτα ἐδιηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς Λιζέτας, σιωπῶν τας τὴν κλίσιν ὅπου εἶχε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του, καὶ τὸν σφοδρὸν ἔρωτά του. «Καθὼς ἀκούσετε τὴν ἀγαπῶ ἐκ καρδίας, »τὴν ἀγαπῶ ὡσὰν πετέρις, ἔχει ἓνα τόσον ξεχωριστὸν μέ»»ριτον, ὁποῦ ἂν τὴν ἰδῇτε καὶ τὴν γνωρίσετε, θε νὰ τὴν ἀ»»γαπήσετε καὶ ἡ εὐγενεὶά σας ἡ ἰδίᾳ, περισσότερον ἀπὸ λόγου μου. Κανγῶμαι διὰ τὰ προτερήματά της· τότεν τὰ φυσικά, »ὅσον καὶ δι' ἐκεῖνα ὁποῦ ἀπέκτησεν ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν· ἂν »δὲν ἤμουν ἐγὼ τί ἤθελε γένῃ ἡ ζαβάλιστᾶ; ; . . . ὁ Πυγμα»»ελίπν κερά μου ἦτον ὀλιγώτερον ἐκστατικὸς διὰ τὸ ὠραῖον »ἄγαλμά του, παρὰ ἐγὼ διὰ τὴν Λιζέτα μου. Θέλω παρακα»»λέτε τὴν σύζυγόν μου ὅταν ὑπανδρευθῶ νὰ τὴν πάρῃ μαζί»»της σιὸ σπῆτι, καὶ νὰ τὴν μεταχειρίζεται ὡσὶν νὰ ἦτον μί»»ζ κόρη μου, ἀπὸ τὴν πρώτην γυναῖκα μου. Τελευταῖον, ὅσαις »βούρτσισαῖς ἤθελα κάμῃ εἰς τὸ ἐξῆς πρὸς αὐτὴν, νὰ περνοῦν »ἀπὸ τὸ χέρι τῆς γυναικὸς μου.»

ΜΗΤΕΡΑ. «Αὐτὸ ὁποῦ με λέτε τώρα, με ἔδωτε κομμάτι »ἀναψυχὴν· ἔχεις λοιπὸν σκοπὸν νὰ ὑπανδρευθῇς παιδί μου;»

ΜΑΡΚΗΣ. «Ναὶ κερά μου με τὴν εὐχὴν σας εἶμαι ἀποφα»»σισμένος, ἂν τὸ μέρος εὐρεθῇ ἰσότιμον· θέλω νὰ εἶναι ἀπὸ »γένος, νὰ ἔχῃ ὠραιότητα, προτερήματα, καὶ πλοῦτη.»

ΜΗΤΕΡΑ. «Εἶσαι τῇ ἀληθείᾳ πολλὰ φρόνιμος παιδί μου, »καὶ με χαροποιεῖς εἰς ἄκρον, πιστευσέ μου ὅτι, αὕτῃ ὁποῦ ἀ»»περασίσθῃ νὰ σὲ δώσωμεν, ἔχει ὅλα αὐτὰ ὁποῦ »ζττεῖς· εἶναι »πολλὰ νέα, πλουσία, ἰσότημη, καὶ στολισμένη με ἀπειραις »χάριταις, εἶναι ἡ ὠραία Ἐριφίλη, τὴν ὁποίαν συμπεραίνω πῶς »τὴν γνωρίζεις.»

ΜΑΡΚΗΣ. «Ἀληθινὰ τὴν εἶδα μιὰ φορὰ, καὶ μ' ἐφάνη μί»»ζ κοπέλλα χωρὶς κουσουρί· ἡ μητέρα της ὁμως, εἶναι τρομερὴ »καὶ διεστραμμένη γυναῖκα.»

ΜΗΤΕΡΑ. «Τί σέ κόφτει ; δὲν θὲ νὰ πάρῃς ἐκεῖνην ; αὔριον
»ἔχω ἀπόφασιν νὰ σὲ πηγαίνω ἐκεῖ.»

ΜΑΡ. «Ὅταν ἀγαπᾶτε Κερᾶ μου εἶμαι ἑτοιμος.»

ΜΗΤ. «Ὁ πατερας σου θὲ νὰ τὸ ὑπερχαρῇ, ἄς πᾶμε νὰ τὸν
»εἰποῦμεν τὴν ἀπόφασίν σου.»

Ὁ πατὴρ τοῦ Μαρκῆ μένωντας εὐχαριστημένος διὰ τοὺς τι-
μημένους σκοποὺς τοῦ υἱοῦ του, εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκα του.

ΠΑΤΗΡ. «Βλέπετε κοκκῶνα μου πῶς ὁ κύρ Πιλιὰν δὲν ἔξευρε
»εἰ τί ἔλαγε, θέλωντας νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ὅτι ὁ Μαρκῆς εἶχεν
»αἰμόρι.»

ΜΑΡ. «Συγχωρήσετέ με αὐθέντη μου, αὐτὴν ὅπου εὖσπλαγ-
»χνιζόμενος ἔθρεφα μέχρι τοῦδε, εἶναι ἓνα ὄρφανόν κορίτζι,
»διὰ τὸ ὅποιον λαμβάνω τὴν φροντίδα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς
»του, καὶ ζητῶ τὴν πατρικὴν ἀγάπην σας διὰ λόγου τῆς κα-
»θῶς ἐπαρκαλέσα καὶ τὴν κερᾶ μητέρα μου, ἥτις ἔλαβε τὴν
»καλοτύνην νὰ μὲ τὴν ὑποσχεθῇ.»

ΠΑΤ. «Νὰ ἰδοῦμεν, ἂν εἶναι τὸ πρᾶγμα κατὰ τὰ λόγια σου,
»μετὰ πάσης χαρᾶς.»

Τῇ ἐπαύριον ἡ μητέρα ἐπρόσφερε τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὴν Κον-
τέσσαν συμπεθέρα τῆς, καὶ μὲ τὸ νὰ εἶχαν ψημμέναις ταῖς δου-
λειαῖς πρὸ ἡμερῶν, καὶ τὸ συνοικέσιον σχεδὸν ἑτοιμον, τὸν ἐ-
δέχθησαν μὲ ἄκραν περιποίησιν· ἐγὼ ἀποσιωπῶ τὸρα ὅλαις ταῖς
περιστάσεis ὅπου ἐσύντρεξαν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπανδρείαν· ἡ χα-
ριτωμένη Ἐριφίλη, ἦτον ὡραιότατη, ὁ Μαρκῆς τὴν ἐστεφανώθη,
καὶ ἡ ἐτοιμασία τῆς χαρᾶς ἐσούρδισε μόνον δέκα ἡμέραις.

Τὸ βράδι ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ δύο νεόνυμφοι, ἐβρέθη λόγος
περὶ τῆς Λιζέτας, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἡ νέα Μαρκέζα εἶχε μίαν
λεπτὴν ἰδέαν τοῦ πράγματος, ὁ ἄνδρας τῆς τὴν ἐπληροφόρησε
καθὼς ἔπρεπε, καταπειθωντάς τιν νὰ τὴν πάρῃ κοντᾶ τῆς, καὶ
νὰ τὴν ἔχῃ πάντα μαζί τῆς. Ἐτζί λοιπὸν ὁ Μαρκῆς τὸ πουρ-
νὸ ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὴν ὄρφανὴν εἰς τὸ σπῆτι του, ὑπακούοντας
εἰς τὰ παρακαλέματα τῆς γυναικὸς του· «Λιζέτα ἐγὼ ὑπαν-
»δρεύθηκα τὴν εἶπε βλέπωντάς την.»

ΛΙΖ. «Εἶστε εὐχαριστημένος αὐθέντη μου;»

ΜΑΡ. «Ναὶ κόρη μου.»

ΛΙΖ. «Αὐτὸ ἐπιθυμοῦσα, αὐτὸ ἐτζήριζα νὰ σᾶς ἰδῶ εὐτυ-
»χησμένον.»

ΜΑΡ. «Ἦξευρε λοιπὸν πῶς εἶμαι, καὶ τώρα θέλεις τὸ θε-
»βαιωθῇ· ἡ νέα σύζυγός μου ἐπιποθεῖ νὰ σὲ γνωρίσῃ, καὶ ἂν
»συμφωνήσουν ἡ γνώμαις σας (καθὼς εἶμαι βέβαιος) ποτὲ δὲν

»θέλετε ξεχωρισθῇ, θὲ νὰ ζῇτε σὰν ἀδελφαῖς, θὲ νὰ παρηγορη-
νῶμαι καὶ ἐγὼ βλέπωντας κοντᾶ μου τὰ ὑποκείμενα ὅπου ἡδύ-
νευται ἡ καρδιά μου νὰ ἀγαπᾷ· εἶλα ἀκριβῆ μου Λιζέτα εἰς ταῖς
πράγματαις ἐκείνης ὅπου εἶναι ἄλλος ἐγὼ» Τὸ κορίτζι μὲ ὑπερ-
βολικὴν χαρὰν, ἀκολοῦθησε τὸν ὑπερασπιστὴν του.

Ἡ νέα Μαρκέζα τὴν ἐδέχθη μὲ ἄπειρα δείγματα μιᾶς τρυ-
φεωτάτης ἀγάπης, καὶ μὲ τὸ νὰ εἶχεν εὐγὴ τότε γλύγωρα
ἀπὸ τὸ μοναστήρι (α) ὡς συνομιλικὴ μὲ τὴν Λιζέτα, τὴν ἐφεί-
νετο πῶς εἶναι ἀκόμι ἐκεῖ, καὶ βλέπει μίαν ἀπὸ ταῖς συντρό-
φισαῖς της· ὄντας δὲ καὶ ἡ ἰδία ὠραιότητι, δὲν ἐζήλοφθινοῦσε
διὰ τὰ κάλλη ἐκείνης.

Ἡ ὀρφανὴ ἀφοῦ ἐκαλοστολίσθη, ἐφάνη εἰς τοὺς μουσαφίριδες
στοὺς πλάγι τῆς νεονύμφης. Ὅλοι ἐξεπλάγχανον εἰς τὴν τόσῃ κα-
λουτζικιάν της, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην της,
ἐρώτησαν κρυφὰ τὴν Μαρκέζα μερικοὶ, ποία εἶναι αὐτὴ ἡ και-
νύριxa βουκιτζᾶ· ἐκείνη ἀπεκρίθη πῶς εἶναι συγγένισσά της,
τὴν ἀλήθειαν ὅμως μόνον εἰς τὴν πενθεράν της καὶ τὴν μητέ-
ραν της ὡμολόγησεν. Ἡ πενθερὰ τὴν ἐχάρη καθ' ὑπερβολὴν, καὶ
τὸ ἀπέδειξε μὲ χίλια χαδεύματα ὅπου τὴν ἔκαμνεν, ἡ μητέρα
ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐκοίταζε τὴν δυστυχῇ πτωχὴν μὲ ἓνα τόσο
ἄγριον μάτι. ὅπου ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν ρουφίξῃ. Ὁ Μαρκὴς καὶ
τὴν ἐπαρτήρησεν, ὅθεν ἐπάσχισε νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ ριζωθῇ εἰς
τὸ πνεῦμα τῆς πενθερᾶς του ἀχαμναῖς ιδέαις περὶ τῆς ψυχο-
κόρης του· τὴν ἐφώταξεν εἰς μίαν κόχην, καὶ τὴν ἐδιηγῆθη ἀπ'
ἀρχῆς τὴν ἱστορίαν τῆς Λιζέτας· μὲ ἓαν καταφυγτικὸν τρόπον,
ὅπου ἐνόμιζε πῶς ἤθελε τὴν παρακινήσῃ εἰς εὐσπλαγχνίαν·
πλὴν εἶχε λάθος· καθὼς φαίνεται εἶχε μιλήσῃ μὲ πολλὴν θερμό-
τητα διαφενδεύωντάς τιν· ἐν τῷ ἅμα ἡ ὑπερηφάνεια, καὶ ἡ φι-
λαυρία τῆς κοντέσσας πενθερᾶς του ἐπαρωξύνθη, καὶ ἄφρισε βλέ-
πωντας ἓνα πτωχοκόριτζον, νὰ ἰσοτιμῆται μὲ τὴν εὐγενικὴν
θυγατέρα της· ἔδωσεν εὐθὺς τὸν γαμβρόν της νὰ καταλάβῃ,
πῶς δὲν τὸ στέργει κατ' οὐδένα τρόπον· ἐκεῖνος ὅμως, εὐγενοῦς
καρδίας ἄνθρωπος ὢντας, ἀπεφάσισε νὰ μὴν θυσιάσῃ ἀδίκως ἓνα
ἄκακον πλάσμα, νὰ χάσῃ καὶ τὸν μισθὸν του. Διὰ νὰ ζῇσῃ

(α) Εἰς τὴν Εὐρώπην εἶναι συνήθεια νὰ ἀναθρέφονται τὰ κορίτζα
τῶν εὐγενῶν εἰς μοναστήρια καλογραφίων κτισμένα ἐπὶ τούτου· ἐκεῖ μαν-
θάνουν γράμματα, κεντήματα, καὶ μουσικὰ ὄργανα, μέχρι τῆς ἡλικίας
τῶν δεκατριῶν, δεκατεσσάρων χρόνων, ἢ καὶ ἐπὶ πενήντα· καὶ ὕστερον εὐ-
γαλῶν καὶ ὑπανδρεύονται ἢ καλογερεῦσιν ἐκεῖ, ἢ θέλουν.

λοπόν εἰρηνικά, ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ βαστάξῃ μίαν καλὰρὰν διαγωγὴν μὲ τὴν σύζυγόν του, ἀμειπτον καὶ ἀνύποπτον· ὅθεν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ ταῖς δύο τὴν ἰδίαν βραδίαν, καὶ ἤρχισε νὰ ταῖς συντυχαίνει μὲ ἄκρον πόνον ψυχῆς, εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Μῖσος ἄσπονδον κατὰ τῆς Λιζέτας.

ΜΑΡ. «Κοκκῶναις μου, καὶ ἡ δύο εἰστε τὰ πλέον περιπό-
νητα ὑποκείμενα ὅπου νὰ ἔχω εἰς τὸν κόσμον· ἡ μία ὡς σύ-
ζυγός μου, τῆς ὁποίας εἶμαι χρεώστης ἀφεύκτως νὰ προξενήσω
εὐτὴν εὐτυχίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἑμαυτόν μου· ἡ ἄλλη ὡς κόρη μου,
νεπείδῃ καὶ τὴν ἀνάθρεψα μὲ ἐπιμέλειαν ἀπὸ παιδί, ὑποσχέθηκα
νὰ τὴν εὐεργετήσω, καὶ νὰ φροντίσω διὰ τὴν τύχην της. Προκρίνω
καλλίτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ εὕγω ἀπὸ τὸν λόγον μου· μὰ,
οὐδὲν εἶναι δίκαιον ἡ εὐτυχία τῆς μιᾶς, νὰ προξενῇ τὴν παρα-
μικρὰν ἐνόχλησιν εἰς τὴν ἄλλην. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ τρόπος ὅπου
»ἐστοχάσθηκα νὰ βελθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τάξιν. Νὰ εἰστε ἀ-
»χωρίσταις, ἡ κόρη μου ποτὲ μοναχὴ νὰ μὴ συντύχη μαζὺ μου,
»ζητήτε μίαν στιγμὴν· ὅ,τι καὶ ἂν θελήσω νὰ τὴν χαρίσω, νὰ
»δεῖναι μὲ τὸ χερί τῆς ἀξιολατρεύτου συζύγου μου, ὅπου νὰ μένη
»καὶ ἡ εὐγενεία της ἥσυχῃ διὰ ὅλα τὰ κινήματα τῆς Λιζέτας·
»Τὸ κονάκι της νὰ ᾖναι οἱ δύο ἐκεῖνοι ὀνδᾶδες, ὅπου κοιτάζου-
»ν πρὸς τὸ μέρος τοῦ μπαγτζέ, καὶ νὰ καρφωθῇ ἡ ἐδῶθε πόρτα,
»ἢ ἂν ἀγαπᾷ ἡ Μαρκέζα, ἃς ἔχῃ τὸ κλειδί εἰς τὴν τζέπην
»της, διὰ περισσοτέραν της εὐκολίαν νὰ βλέπῃ τὴν φιλαινάδα
»της· μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἡμπορεῖ νὰ περάσῃ κανεὶς εἰς
»τὸν ὀνδᾶ της χωρὶς νὰ φανῇ. Τέλος πάντων, ἔχω σκοπὸν νὰ
»τὴν ὑπανδρεύσω, ὅταν εἴρεθῇ κανένα εὐλογον μέρος, τόσον διὰ
»λόγου της, ὅσον καὶ δι' ἐμᾶς.»

Ὅλα αὐτὰ μὲ ἄκραν ἀγαλλίασιν τὰ ἐδέχθη ἡ εὐγενικὴ Μαρκέζα, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ἀγαπᾷ τὴν Λιζέτα ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον· εἰς ταῖς πρώταις ὀκτὼ ἡμέραις (μετὰ τὸν ἐρχομόν της εἰς τὸ σπῆτι) ἡ ἀγάπη τους ἤλθε σχεδὸν εἰς ἀκμὴν, καὶ ὁ Μαρκῆς καὶ ἡ Εὐφιλή, ἐτρελλαίνοντο διὰ λόγου της.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ἡ κοντέσσα ἐρχομένη νὰ γειτωνέσῃ τὴν κόρην της, ἐξεπλάγῃ βλέπωντας τὴν τόσῃ ἐγκάρδιον εὐ-
λικρίνιαν, ὅπου ἐτώζετο ἀναμεταξύ εἰς τὰ δύο νέα ὑποκείμενα,
πρὸ πάντων δὲ μανθάνοντας καὶ ταῖς συμφωνίαις ὅπου ἐκρά-

τησαν τὴν Λιζέτα εἰς τὸ ἴδιον σπῆτι, ἐμβῆκε πλέον μὲ τὴν ὁχότῃ ὁ δαίμωνας μέσα της. Ὅταν ἦτον διὰ τὰ μισέυσον, ἐτράβιξε τὴν κόρην της εἰς ἓνα μέρος, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν λέγῃ.

ΚΟΝΤΕΣΣΑ. «Φρέναις μὲ ἔρχονται Ἐριφίλη. δὲν ἤμπορῶ ὑπὲρ νὰ τὸ χωνεύσω, πῶς; ὁ ἄνδρας σου σὲ ἔδωσε διὰ συντροφιστὴν τὴν παλαιὰν ἀμορέζα του; δὲν ἄφισε καὶ νὰ περάσῃ βέβδομάδα τῆς ὑπανδρείας; ἓνα κορίττι τοῦ δρόμου ὁποῦ ἐβαστοῦσε μὲ τὰ ἔξοδά του ἕως προχθές . . . . . καὶ τί θέ νὰ πῇ καὶ αὐτὸ μάτια μου; στοὺς θεοὺς μου ἂν ἀκολουθῇ τὸ πρᾶγμα ὅλο ἔτζι, σὲ λέγω πῶς δὲν τὸ σηκώνω, θέλω τὸν τραβίξῃς εἰς κρίσιν, καὶ θέλω σὲ ξαναπάρῃ στοὺς σπῆτι ἀκούεις; . . . . .

Ἡ Μαρκέζα ἔμεινε κατακίτρον καὶ ἐκστατικὴ εἰς τὰ ἀνέλπιστα λόγια τῆς μητρός της, καὶ ἔπασχε νὰ τὴν καταπραῦνῃ, διηγουμένη τὰ ὅσα ἠκολούθησαν τὴν πρώτην βραδιά, ταῖς συνθήκαις ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Μαρκῆς, καὶ πρὸ πάντων ἓνα μυστικὸν ὁποῦ ὁ ἴδιος ἄνδρας της τῆς τὸ εἶπεν, ἦγουν πῶς ἀφ' ἐαυτοῦ της ἡ Λιζέτα τὸν ἐκατάπεισε νὰ ὑπανδρευθῇ ἡμπορώντας νὰ τὸν ἐμποδίσῃ . . . . .

ΚΟΝ. «Βίβαια, ἐπειδὴ καὶ εἶχε σκοπὸν νὰ κάμῃ αὐτὰ τὰ ντωρινὰ του καμώματα· σὲ παραγγέλω κόρη μου, ἀνοιξέ τὰ μάτια σου νὰ μὴ τὸ στέρξης καθόλου, νὰ τὴν διώξῃς νὰ πηγαίῃ, ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦθεν, εἰδὲ μὴ νὰ μὴν σὲ ἰδῶ πλέον.»

Ἐμίσευσε, τελειώνωντας μὲ ἀγανάκτησιν αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ ἄφησε κατασυγχισμένην καὶ λυπημένην τὴν κόρην της· ἐκείνη ἡ ζαβάλισσα δὲν ἀνέφερε τίποτε. τὴν Λιζέτα, δι' αὐτὸ τὸ λυπηρὸν συμβεβηκός. Ὅταν ὁμως ἔμεινε μονάχη, ὅλα τὰ εἶπεν τὸν ἄνδρα της, χωρὶς νὰ κρύψῃ ἀπὸ λόγου του τίποτε. Ὁ Μαρκῆς ἀπόρησεν εἰς τὸ σκληρὸν φυσικὸν τῆς πενθερᾶς του, καὶ ἐκατάλαβε πῶς εἶχε νὰ δοκιμάσῃ κανένα ἀχρεῖον κίνημά της. Ἐπαράκαλεσεν ὡς τὸσον τὴν γυναῖκα του νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν σιωπὴν της πρὸς τὴν Λιζέτα, καὶ νὰ φέρεται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὁποῦ καὶ ἕως τότε, ὑποσχόμενός νὰ βάλλῃ τὴν μητέρα του νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ ἀνήμερον ἐκεῖνο θηρίον, νὰ πασχίσῃ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ συλλογικά της, νὰ ἀποδείξῃ καὶ αὐτὸς ὅτι, ἡ ἰπὸψίαις της δὲν ἔχουν καμμίαν βάσιν, καὶ νὰ κάμῃ τρόπον νὰ τὴν δυσωπήσουν, ὁποῦ ἴσως ἀλλάξῃ γνώμην· ἐπέρασαν εἰς αὐτὴ τὸ ἀναμεταξὺ ὀκτῶ ἡμέραις ἡσυχίας.

Ἐπιβουλή κατὰ τῆς ζωῆς τῆς Λιζέτας.

Ἡ Κοντέσσα ἐσχεδιάζεν εἰς τὸν νοῦν της μίαν ἀξιωματικὴν καὶ τρομερὰν ἐπιβουλήν κατὰ τῆς ἀνάκου Λιζέτας, εἰς καιρὸν ὅπου ἐκείνη ἡ δυστυχὴς ἀνεπαύετο μετ' ἄκραν εὐχαιστίαν τῆς ψυχῆς της εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην καὶ εὐγένειαν ὅπου τὴν ἐδειχνεν ἡ σύζυγος τοῦ ὑπερασπιστοῦ της. Τὴν ἐλάτρευεν, ὥραν δὲν ἔκαμνε γὰρ αὐτήν, καὶ καθὼς τὸ προείπαμεν, ἐκέρδησε τόσον τὴν καρδίαν της, ἕνας τοιοῦτος σφικτὸς δεσμὸς φιλίας ἐσώζετο ἀναμεταξύ τους, ὅπου δὲν ἤμποροῦσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς, ποία τὴν ἄλλην ποιεῖ περισσότερον. Εἰς μίαν συνομιλίαν τῆς Μαρκεζίας μετ' τὴν μητέρα της (ἀφ' οὗ ἐπάσχισε πρῶτον ἡ πενθερά της καὶ ὁ Μαρκῆς νὰ τὴν εὐγάλουν ἐκείναις ταῖς ὀλέθραις φαντασίαις ἀπὸ τὸ μυαλὸν της) ἐπῆρε φανερά πλέον τὰ δίκαια τῆς συντροφισσᾶς της. « Τί κακὸ εἶν αὐτό; δὲν μ' ἀρένετε » Κερᾶ μου νὰ ζήσω μετ' τὴν ἡτυχίαν μου; δὲν με λυπᾷσθε; » ὅτι οὕτως κρόφτει; ἐγὼ εἶμαι εὐχαρισσημένη τζάνουμ, ὑποτασσόμεμαι εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἀνδρός μου, ἐτζί τὸ εὐρίσκει εὐλογον, » ἐτζί πρέπει νὰ γένῃ. » Ἐπαίνεσθε πρὸς τοῦτοις τὴν νέαν Λιζέτα με μίαν ἔμφασιν, ὑψώνωτάς τὴν ἕως εἰς τὰ οὐράνια. Ἡ Κοντέσσα ἄφρισεν ἀπὸ τὴν ὀργήν, ἀγανάκτησεν, ἐκαταξέσχισθη, ἐκόπηκεν ἡ φωνή της, καὶ ἔτρεμεν ὀλέθραιον ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν θυμὸν της. Μετὰ τὸ νὰ ἦτον πολλὰ τολμηρὰ γυναῖκα, καὶ εἶχε παντοῦ εἴσοδον, ἔτρεξεν ἐκείνην τὴν ἰδίαν στιγμήν εἰς ἕνα μινίστρον τοῦ βασιλέως φίλον της, τὸν ἐδιηγῆθη (καθὼς ἤθελε) ταῖς ἀταξίαις τοῦ γαμβροῦ της, τὸν ἐπαρακάλεσεν ἐπὶ πόνου νὰ τὴν εὐγάλῃ μίαν βασιλικὴν προσταγὴν, διὰ νὰ ἐξορίσῃ τὴν Λιζέτα, καὶ νὰ τὴν φυλακώσῃ εἰς ἕνα μοναστήριον καλογραιῶν, ἐπειδὴ καὶ ἐξ αἰτίας της κινδυνεύει νὰ χαλασθῇ ἕνα σπῆτι.

Αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητος προσταγὴ ὠργανίσθη, καὶ ἐτελειώθη τὴν ἰδίαν ἡμέραν· ἡ νέα Μαρκεζία μετ' τὴν περιπόθητον φιλανάδα της ἐπήγαιναν νὰ πλαγιάσουν μαζύ, μετὰ τὸ νὰ ἦτον ὁ Μαρκῆς ὀλίγον ζαῖτης· ἐκείνην τὴν ὥραν ἀκούουν ἔξωθεν νὰ χτυπᾷ ἡ μεγάλη πόρτα τοῦ σπητιοῦ, ἕνας βασιλικὸς ἄνθρωπος εἶχεν ἔλθῃ, ὁ πορτάρης ἔτρεξε πρῶτον νὰ δώσῃ εἰδῆσιν τὸν αὐθέντην του, καὶ νὰ λάβῃ προσταγὴν τί νὰ κάμῃ; ἀέπρεπε ν' ἀντιβλέψῃ παρעוּת, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκῆς, διὰτὶ ἄργησες; ἐγὼ δὲν » ἀντιστέκομαι ποτὲ, μήτε μετ' τὴν διάνοιαν εἰς τὰς ὑψηλὰς προσταγὰς τοῦ κοινοῦ πατρὸς τῆς πατρίδος. καὶ ὅταν ἐκεῖνος » προσταζῇ, ἐγὼ πάντοτε ὑποτάσσομαι. » Ἐσηκώθη, καὶ ἐν ὅσῳ

ν' άνοξη ό πορτάρης, έπῆγε νά δεχθῇ τήν βασιλικήν προσαγήν, καταβαίνωντας έως εἰς τήν σκάλαν. Βλέωντας όμως τό τι περιείχεν έμεινεν έκστατικός, δέν ἤμπορούσε νά πιστεύσῃ τούς όφθαλμούς του. » Αὐτή ἡ προσταγή ίσως έδόθη μέ λάθος (εἶπε πρὸς τόν βασιλικόν πᾶνθρωπον), πλὴν ἐγώ τήν προσκυνῶ σταθῆτε κομμάτι νά ζῆτε, »έν ὅσῳ νά προδιαθέσω τὸ πνεῦμα τῆς ταλαιπώρου νέας ἐκείνης ὁποῦ θε νά θυσιασθῇ, διὰ νά μὴν ἀποθάνῃ ἡ δυστυχῆς προτιτέρα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς· θέλετε ἐπαινεθῇ περισσότερον διὰ τήν ὑπομονήν ὁποῦ θε νά δείξετε πρὸς αὐτήν, παρὰ ἂν »φερθῇτε βιάως. » Αὐτὰ λέγωντας, ἀνέβη εἰς τὸν ὄνδρα τῆς γυναικὸς του, καὶ τὴν εἶπε κρυφά, τί λογῆς τρέχει τὸ πρᾶγμα· ἡ Μαρκέζα καταθρομβουμένη πικρά διὰ τὴν χρυσῇ φιλανάδα τῆς, καὶ γνωρίζοντας τί ἤμπορεῖ νά κατορθώσῃ ὁ θυμὸς τῆς ἀσπλάγχχνου μητρὸς τῆς, ἐκατάλαβε μέ ποῖον τρόπον ἐνεργήθη· κεν ἡ ὑπόθεσις· ὅθεν μέ ὑπερβολικὴν λύπην, καὶ ἕνα βαθύ στεναγμὸν εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς «αὐθέντη μου, αὐτὴ ἡ δυστυχία εἶναι μεγαλειτέρα διὰ λόγου μου, παρὰ διὰ τὴν ἀκριβή »μας Λιζέτα, ἤμπορῶ νά χάσω τὴν ἀγάπην σας καθὼς μέ φαίνεται· πλὴν μέ ἤλθεν εἰς τὸν νουν ἕνας ἐπιτήδειος στοχασμὸς, »προτοῦ νά σᾶς τὸν εἰπῶ ὅμως, παρακαλῶ νά μέ ὑποσχεθῆτε, »πὼς χωρὶς ἄλλο τὸν θάνετε εἰς πρᾶξιν. »

ΜΑΡ. «Ἐγὼ σέ ὑπόσχομαι ὅ,τι θέλῃς ἀκριβή μου συμβία, »ξεχωριστὰ ὁποῦ δέν θέλεις χάσει τὴν ἀγάπην μου καθὼς ὑποπτεύεσαι, τῇ ἀληθείᾳ σέ βεβαιώνω πὼς αὐτὴν τὴν στιγμήν »σέ ἔχω εἰς τὰ σπλάγχχνα μου. »

ΕΡΙΦ. «Ἀκούσετε λοιπόν· ὁ βασιλικὸς ἄνθρωπος δέν μέ εἶδε »ποτέ τῷ μήτε μέ γνωρίζει, ὁτε με τὴν ἄδειαν νά πηγαίνω »εἰς τὸν τόπον τῆς Λιζέτας· αὔριον θέλουν τὸ μετανοήσῃ, καὶ »ἡ μητέρα μου (διὰ τί βέβαια ἀπ' ἐκεῖ εἶναι ἡ μαχαιριά) καὶ ὅσοι »ἐσυνήργησαν εἰς τὴν ἄδικήν αὐτὴν προσταγήν· πηγαίνετε κα- »τὰ τὸ παρὸν εἰς τὸ γαμπινέτο σας, χωρὶς νά ἔμβετε εἰς τὸ »ἐδικό μου, διὰ νά μὴ νοιώσῃ ἐκείνη ἡ πτωχὴ τίποτες, καὶ »ξυπασθῇ. Ἰστέρον εἰπέτε τὸν ὀφεικτὰλον νά φερθῇ μέ τὴν »προσήκουσαν ἡμερότητα εἰς τὸ τιμημένον ὑποκείμενον ὁποῦ »ἔχει μαζύ του, καὶ ὅταν μισεύσω, φροντίσετε νά βάλετε εἰς »σύγουρον μέρος τὴν Λιζέτα, τρέξετε ἔπειτα εἰς τὸν μινίστρον »..... καὶ εἰπέτε τὸν μέ φωναῖς καὶ ἀγανάκτησιν, πὼς ἐφυ- »πλάκωσαν τὴν σύζυγόν σας· ἐκαταλάβετε ἴσως τώρα τὸν ἐπί- »λοιπον σκοπὸν μου· σᾶς βεβαιώνω ὅτι δέν εἶναι ἄλλος τρόπος »αὐθέντη μου, παρὰ αὐτῆς, διὰ νά ἐλευθερωθῇ ἡ ἀθλία ψυχολό-

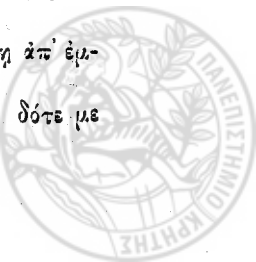
»ρη' σας. Καταπεισθῆτε λοιπὸν σᾶς παρακαλῶ δι' ἀγάπην μου
 »καὶ μὴ σᾶς κόφῃ· με φαίνεται πῶς ἔτι πρέπει νὰ γένη, διὰ
 »νὰ περάσῃ αὐτὸς ὁ κίνδυνος· ἔχω κάποιαις ὑποψίασις . . . . .
 »ὅπου . . . . . φοβοῦμαι νὰ σᾶς ταῖς εἰπῶ αὐτὴν τὴν ὥραν,
 »μήτε εἶναι καιρὸς, κατόπι ὅμως θέλετε ταῖς πληροφορηθῇ.

Ὁ Μαρκῆς ἠθέλησε νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ῥιποκίνδυνον ἀπό-
 φασιν τῆς γυναίκος του, πλὴν ἐκείνη τὸν ἐδυσώπησε μετὰ τὰ δά-
 κρυά της νὰ τὴν ἀφήσῃ, λέγωντας πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ γένη
 ἄλλῳ, καὶ ὅτι ἂν θάλουν εἰς τὸ χέρι τὴν Λιζέταν οἱ ἐναντίοι
 καὶ τὴν κακοποιήσουν, αὐτὴ πεθαίνει ἀπὸ τὴν λύπην της· ἀκο-
 λούθησε λοιπὸν καὶ ἐκεῖνος καθὼς τὸν εἶχε παραγγείλῃ ἡ χα-
 ριτωμένη σύζυγός του· ἐπαρακάλεσε τὸν βασιλικὸν ἄνθρωπον
 νὰ φερθῇ πρὸς τὸ ὑποκείμενον ὅπου θεὶ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς φυλακὴν με-
 ῖνον τρόπον, χωρὶς νὰ τὴν ξυπάσῃ, ἔπειτα ἐτραβίχθη κατασυγ-
 χισμένος εἰς τὸν ὄνδρα του. Ὁ Ὀφφικιάλος ζητώντας τὴν Λιζέτα,
 ἡ Μαρκέζα εὐγῆκεν ἐμπροστὰ του μονάχῃ· (τὴν εἶχε κρυψῇ κατὰ
 πρῶτον εἰς τὸ γαμπινέτο της, χωρὶς νὰ τὴν ἰδοποιήτῃ τὴν αἰτίαν)
 »ἐτοιμασθῆτε Κερᾶ μου νὰ με ἀκολουθήσετε διὰ βασιλικῆς
 »προσταγῆς . . » εἰγὼ εἶμαι ἔτοιμη ἀπεκρίθη ἡ Ἐριφίλη, δὲν ἔχω
 »τίποτε νὰ πάρω, καὶ ἐκατέβηκαν. » Ὁ ἄνδρα της ἐνδύθη γλύ-
 γωρα γλύγωρα, καὶ ἐπρόσταζεν ἕναν πιστὸν δούλον, νὰ πε-
 γαίνῃ τὴν Λιζέταν εἰς τὸ σπῆτι τῆς μητρὸς του· ὅσον διὰ λόγου
 του, ἀκολουθεῖσεν ἀπὸ μακριὰ τὴν Μαρκέζαν, καὶ εἶδε πῶς
 τὴν ἐσφάλισαν εἰς ἕνα μοναστήρι καλογραιῶν· ἀπ' οὗ ὁ Ὀφ-
 φικιάλος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ στρατιῶται ἀνεχώρησαν, ὁ Μαρκῆς
 ἐμῆνυσε τὴν ἡγουμένην πῶς ἔχει νὰ τὴν συντύχῃ, ἦλθεν
 ἐκείνη, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλῇ· «στὸ θεὸ σας Κερᾶ μου,
 »φερβῆτε με ἀγάπην πρὸς τὴν νέαν κοπέλλαν ὅπου ἔδωσαν
 »τώρα εἰς χεῖρας σας, καὶ πρὸ πάντων σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴν
 »τύχῃ καὶ τὴν δώσετε κανένα φαγητὸν, ἢ πιστὸν, ὅπου ἤθελε
 »στεῖλῃ ἡ Κόντισσα πενθερά μου, ἐγὼ τρέχω τώρα εἰς τὸν μι-
 »νίστρον, καὶ ἐλπίζω ἀμέσως νὰ τὴν ἐλευθερώσω.»

Ἐμίσευσεν ἐν τῷ ᾄμα, ἔφθασεν εἰς τὸ παλάτι τοῦ μινίστρον,
 ἀνεβαίνει ἐπάνω, καὶ λέγωντας ποῖος εἶναι, τὸν ἀφῆσαν οἱ φυ-
 λακάτωρες νὰ πλησιάσῃ ἕως εἰς τὸν κοῖτῶνα του, ἦτον ἔτοιμος
 διὰ νὰ πλησιάσῃ, τὸν ἔδωσαν εἶδῃσιν πῶς ὁ Μαρκῆς ζητεῖ
 νὰ τὸν ἀνταμώσῃ . . . . .

ΜΙΝΙΣΤ. «Νὰ μὴν τὸν ἰδοῦν τὰ μάτια μου, νὰ φύγῃ ἀπ' ἐμ-
 »προστὰ μου, ἀπὸ τὸ σπῆτι μου . . .»

ΜΑΡ. «Αὐθέντῃ μου ἂς εἶναι διὰ τὴν ζωὴν σας, δότε με

»ἀκρόασιν παρακαλῶ, ἀκούσετε τὸ παράπονόν μου, ἢ πεθαίνω
»ἀπὸ τὸν πόνον μου, ἐφυλάκωσαν τὴν γυναῖκα μου, ὁ ὀφφικιά-
»λος ἔκαμε λάθος ὡς φαίνεται.»

Ἀκούωντας ἔτζι ὁ Μινίστρος τὸν ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ
πλησιάσῃ.

KINIST. «Τὴν γυναῖκα σου;»

MAR. «Ναῖσκε τὴν ἰδίαν Μαρκεζάν.»

MIN. «Ἡ προσταγὴ ἦτον διὰ τὴν Λιζέτα.»

MAR. «Διὰ τὴν Λιζέτα; καὶ μὲ τί λόγον; μὲ ποῖον δίκαιον;
»ποῖος ἐτόλμησε νὰ . . . »

MIN. «Ἐγὼ . . . ἡ διαγωγὴ σου προξενεῖ σκάνδαλον, δὲν
»ἐντρέπεται;»

MAR. «Θέλω σὰς διηγηθῇ ὅλην μου τὴν διαγωγὴν αὐθέντη
»μου καὶ ἂν τὴν εὑρετε ἀτιμὴν, μονάχος μου παρακαλῶ νὰ μὲ
»παιδεύσετε.»

Ἐν τοιοῦτῳ ὁ Μινίστρος ἔγραψε δευτέραν προσταγὴν, ὅτι
νὰ ἀφεθῇ ἡ Μαρκεζά, καὶ τὴν ἔδωσεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, μὲ
τὸν ὁποῖον ἔστειλε μαζὺ καὶ ἓνα πιστὸν ἄνθρωπόν του, νὰ
πληροφορηθῇ ἂν ἐφυλάκωθῇ ἡ σύζυγός του, καὶ ἔχῃ οὕτως ἡ
ὑπόθεσις· ἔτρεξαν εἰς τὸ μοναστήρι καὶ ἐφθασαν εἰς τὸν ἰδίον
κλιρὸν ὅπου ἐπῆγαινε καὶ ἡ Κοντέσσα πενθερά του μετὰ χα-
ρὰς μεγάλης, ἐπειδὴ καὶ εἶχε μάθῃ πῶς ἐφυλάκωσαν τὴν Λι-
ζέτα· ἤρχετο νὰ τὴν ἰδῇ, νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν δίσταν τοῦ θυ-
μοῦ τῆς, καὶ νὰ πασχίσῃ νὰ τὴν θυσιάσῃ μὲ κἀνέναν κρυφόν
τρόπον.

Ὁ Μαρκεζὴς ἔφριξε παραινούμενος ἀπὸ ἓνα δίκαιον μῖσος ἐλέ-
πωντάς τιν, μόλις ἤμπόρεσε νὰ βαστάξῃ τὸν θυμόν του, δὲν
ἐσύντυχεν ὁμως τίποτες ἐναντίον «Νὰ ἔμβωμεν μαζὺ Κερᾶ
»μου, ἂν ἀγαπᾷτε . . . ναῖσκε ναῖσκε νὰ ἰδοῦμεν, ἀπεκρίθη
»ἐκείνη μὲ ὀργήν.» Καὶ ἀληθινὰ εἶδεν, ἐπειδὴ καθὼς ἀνοιξαν
ἡ πόρταις, ὁ Μαρκεζὴς ἔδειξε τὴν προσταγὴν ὅπου εἶχε, καὶ εὐθὺς
ἔλαβε τὴν γυναῖκα του. Σὰς ἀφίνω νὰ στοχασθῇτε τὴν αἰρνή-
διον ἐκστασιν, καὶ τὴν ἀπελπισμένην ἀγανάκτησιν τῆς ἀσπλάγ-
χου Κοντέσσας.

KONT. «Πῶς; ἡ κόρη μου . . . »

ΕΡΙΦ. «Ναὶ μῆτέρα μου, ἡ εὐγενεῖα σας γίνεσθε αἰτία τῆς
»δυστυχίας μου, τοῦ θανάτου μου, καὶ ἰδοὺ τὸ καταρῡγιόν
»μου (πέφτωντας εἰς ταῖς ἡγκάλαις τοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ ὁποῖος
»σφιχτὰ τὴν ἀγκάλιασε δίδωντάς τῆς τὰ πλέον τρυφερά φι-
»λήματα.)»

ΜΑΡ. «Ἐγὼ θέλω σὲ λατρεύει διὰ πάντα ἡγαπημένη μου
»συμβία, ὅχι μόνον ὡς σύζυγόν μου, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐεργέτισ-
»σάν μου, ὡσάν πρώτην ἡρώισσαν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φιλίας.»

ΚΟΝΤ. «Ἡ κόρη μου παρέδωκε τὸν ἑαυτὸν της διὰ νὰ ἐλευ-
»θερώσῃ τὴν ἀντερωμένην της; . . . »

ΕΡΙΦ. «Τὴν ἀντερωμένην μου; ὅχι. . . ὅχι μητέρα μου,
»ἀλλὰ τὴν φιλαινάδα μου, τὴν συντρόφισσάν μου, τὴν ἀδελ-
»φὴν μου, αὐρίον πηγαίνουмен ὅλοι μας ἀπὸ τὸ κακὸν σας νὰ
»πέσωμεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως, καὶ νὰ ζητήσωμεν
»τὴν βοήθειαν τοῦ Κράτους του. . . μὰ διατὶ αὐρίον; ἄς πάμε
»αὐτὴν τὴν στιγμὴν αὐθέντη μου, ἄς προσμεινῶμεν ἐκεῖ ἐν ὅσῳ
»νὰ ξυπνήσῃ ὁ δικαιοτάτος Μονάρχης, καὶ νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ
»τὴν ἀγαθότητά του τὴν βεβαιότητα τοῦ νὰ ζήσωμεν ἐν εἰ-
»ρήνῃ, καὶ νὰ συναγαπώμεθα.»

Ἡ Κοντέσσα ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιγοθυμήσῃ, πάλιν ἀφορσιν.

ΚΟΝΤ. «Ἄχ μόνον μίαν κόρην εἶχα, τὴν ὑπεραγαποῦσα,
καὶ τώρα . . . »

ΕΡΙΦ. «Μητέρα μου, ἀκριβὴ μου μητέρα (α) ἂν μὲ ἀγαπᾷ-
»τε καθὼς λέτε, ἀφ᾽ ὅτε με λοιπὸν νὰ ζήσω εὐτυχισμένη, σᾶς
»πὸ εἶπα πῶς εἶμαι εὐχαριστημένη. Ὁ Μαρκῆς εἶναι φρονιμώ-
»τατος, μὲ ὑπεραγαπᾷ ἡ ψυχοκόρη του ὅχι μόνον δὲν ἐλαττώ-
»νει τὴν εὐτυχίαν μου, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπεραυξάνει.»

ΚΟΝΤ. «Ἄν ἦτον ἐκεῖνη καλὸ κορμὶ, ἀρὰ γε ἤθελε στέρ-
»ξῃ νὰ . . . »

ΕΡΙΦ. «Δὲν τὸ ἱξεύρει ἡ καϊμένη Κερᾶ μου, ἐγὼ τὴν ἐγέ-
»νλασα, εἶδῃσιν δὲν ἔχει ἀπὸ τίποτε, μονάχη μου θέλησα νὰ
»φυλακωθῶ, διὰ νὰ δώσω καιρὸν, νὰ γλυτώσῃ ἡ Λιζέτα, ἐγὼ
»τὸ ζήτησα ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου, θάνωντάς τον εἰς ὄρκον προ-
»τοῦ νὰ τὸν φανερώσω τὴν γνώμην μου, ἐκεῖνη ἡ πτωχὴ ἴσως
»εἶναι τώρα εἰς μεγάλην ἀπορίαν καὶ σύγχυσιν, βλέπωντας
»τόσα ἀλλόκοτα κινήματα χωρὶς νὰ ἱξεύρῃ τὴν αἰτίαν.»

ΚΟΝΤ. «Εἶναι ἀνάρμοστον πράγμα, καὶ πολλὰ ἀξιογέλα-
»στον κόρη μου, νὰ συζῆς μὲ τὴν ἀμορεύαν τοῦ ἀνδρός σου.»

ΕΡΙΦ. «Μὰ δὲν εἶναι ἀμορεύα του, εὐγᾶτε ἀπ' αὐτὴν τὴν
»ἄδικην ὑποφίαν ἀνάθεμά την, εἶναι μία νέα τιμημένη καὶ ἐ-
»παρεττη, ἡ ὁποία ἔλκυσε τὴν καρδίαν μου, μὲ τὰ καλὰ προτε-
»ρήματά της, καὶ τὴν ἀγαπῶ σάν ἀδελφὴ μου.»

(α) Τρέχοντας νὰ πέσῃ εἰς τὰ γόνατά της.

KONT. «Ὅχι, ἢ ἐγὼ, ἢ ἐκείνη, καλλίτερα νὰ χαθῶ, παρὰ...»

Τότες ὁ Μαρκῆς (ὁ ὁποῖος ἔβραζεν ἀπὸ ἕναν δικαιοτάτον θυμὸν) δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ βαστάξῃ, καὶ εὐγαίνωντας ἀπὸ τοὺς ὁρὸς τῆς μετριότητος, τὴν ἀπεκρίθη.

MAR. «Ὅ,τι σὲ περάσῃ κάμε ἀδύνατη στρίγλα, καὶ ἀνθρωποκτόνε μέγαιρα (α)».

Ἡ νέα σύζυγός του ἐμπόδισε τοὺς περισσοτέρους ὕβρισμους· ὁποῦ ἤθελε τὴν δώσῃ, ἐπιθέτωντας ἕνα γλυκὸν φίλημα εἰς τὰ χεῖλη του· τὴν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, τὴν ἐπῆγεν ἕως εἰς τὴν καρτέτα, ρίχνωντας ἕνα βλέμμα ὀργῆς καὶ καταφρονήσεως εἰς τὴν Κοντέσσα. Τὴν αὖριον, τὸ ἀνδρόγυνον ἐπῆγαν εἰς τὸν Μινίστρον φίλον τῆς σκληρῆς ἐκείνης γυναικός, καὶ με μὶν διήγησιν ἀληθῆ καὶ κατανυκτικὴν, εἶπαν ὅλα τὰ τῆς Λιζέτας, καὶ ἔτζι ἐσφάλισαν καὶ ἐκεῖνο τὸ μέσον, διὰ νὰ μὴν ἔχῃ πλέον ποῦ νὰ προστρέξῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐνδόμυχον φυσικὴν κακίαν τῆς.

Ἡ Κοντέσσα ὀργανίζει τὸν σκοτωμὸν τῆς Λιζέτας.

Δὲν ἔκκρινε χρεῖα πλέον ἄλλο, παρὰ νὰ κρύβουν ἀπὸ τὴν Λιζέτα, τὴν αἰτίαν αὐτοῦ τοῦ λοπηχοῦ δράματος· ὅθεν καὶ δὲν τὴν ἀνέφεραν περὶ τούτου, μήτε ἐκείνη ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν τῆς τίποτε· ἡ ἀπλότης εἶναι ἀδελφὴ τῆς ἰσυχίας. Ὡς τόσον ἡ Μαρκεῖζα δὲν εὐγῆκεν εἰς τὰ γειτωεύματα μαζὺ τῆς, ὕττερον ἀπὸ τὴν λογοτριβὴν τῆς μητρὸς τῆς, διὰ νὰ μὴν φανῇ τάχα πῶς τὴν καταφρονεῖ, με τὸ νὰ ἔδειχνε πάντοτε ἕνα βαθὺ σέβας πρὸς αὐτὴν ὡς παιδί τῆς. Ὁ Μαρκῆς ὁ ἴδιος ἐνίκησε τὴν ἀγανάκτησίν του, καὶ ἄρχισε νὰ ζητῇ τὴν εὐνοίαν τῆς· ἡ Κοντέσσα ὁμως δὲν ἐσυμφωνοῦσε μήτε με τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τῆς καὶ με ὅλον ὁποῦ ἦτον σχεδὸν πεπεισμένη πῶς ἡ Λιζέτα εἶναι ἀνεύθυνη, πάλιν δὲν ἠμποροῦσε νὰ κατανεύτῃ ἡ καρδία τῆς, εἰς τὸ νὰ ἀφεθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν κατατρέχῃ· ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ εἰσώσε πῶς ἐκείνη δὲν εἶχεν εἰδῆσιν ἀπὸ τὰ ὅσα ἠκολούθησαν διὰ τὴν φυλακὴν τῆς, ἐπ' αἰσχυρῶς νὰ τὴν ἰδοποιήσῃ ἐγγράφως, ὁποῦ ἴσως

(α) Ἡ Ἐριννύς· ἦτον τρεῖς ἀδελφαὶς ὁποῦ ἐτυραννοῦσαν ταῖς ψυχαῖς εἰς τὸν ἄδην, ἡ Τισιφὼν, ἡ Μέγαιρα, καὶ ἡ Ἀλτηκὼ, με λαμπάδαῖς ἀναμμέναις, με ἀφρὸν λυσώδη εἰς τὸ στόμα, μάτια φλογερὰ, καὶ με φῖδια ἀντὶ τρίχαις εἰς τὸ κεφάλι· ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν ροτὴν τοῦ αἵματος τῆς ὀποιομένης τῶν γεννητικῶν μορίων τοῦ Κρόνου.

θελήσῃ νὰ τραβιχθῇ μονάχη της· Ὁ Μαρκῆς ἀνοίγειν ὅλα τὰ
 γράμματά της, καὶ ἐβλεπεν ὅτι ὁ σκοπὸς της ἦτον νὰ βάλῃ
 κακοὺς ἀνθρώπους νὰ τὴν κλέβουν, καὶ νὰ τὴν χάσουν ἀπὸ τὸ
 πόσωπον τῆς γῆς· ὁ ὑπερασπιστὴς της ὅμως εἶχε λάβῃ πολλὰ
 καλὰ τὰ μέτρα του περὶ τούτου, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κατορ-
 θώσῃ καὶ μὲ αὐτὸ τὸ στοατήγῆμα τίποτες ἢ πενθερά του. Τέ-
 λος, ἐπρόστρεξεν εἰς ἐκείνον τὸν τρόπον τῆς ἐκδικήσεως, ὅπου
 εἶναι ἐδιδουκτὸς καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον σκληροκαρδίους, ἔβαλε
 κατὰ νοῦν νὰ φαρμακώσῃ τὴν ἀθλίαν Λιζέτα· ὅταν ἐπροσποικίθη
 πῶς ἐμετανόησε διὰ τὰ ὅσα ἔκαμεν, ἦλθε νὰ ἰδῇ τὴν κόρην της,
 εἰήτησε τὴν ὄψαν ἡν, καὶ ἄρχισε μὲ ὑπουλότητα νὰ τὴν χαδεύῃ.
 Ὁ Μαρκῆς καὶ ἡ σύζυγός του εἶχον πάντοτε τὰ μάτια τοὺς
 ἀνοικτὰ εἰς ὅλα τὰ κινήματά της, καὶ ἐπαρτηροῦσιν ὡς καὶ
 τὰ παραμικρότερα πάσα της. Δύο φοραὶς ἐπρόβαλε διὰ νὰ τὴν
 πάρῃ εἰς τὴν καρéta της, νὰ τὴν πηγαίνῃ σὸ σπῆτι της, διὰ
 νὰ δώσῃ κομματί ὁ νοῦς της, ὅπου κάθεται ὅλη μέρα κατασ-
 φαλισμένη, πλὴν οἱ δύο εἰλικρινεῖς φίλοι δὲν τὸ ἔσερξαν κατ'
 οὐδένα τρόπον. Βλέπωντας πῶς δὲν κατορθώνει τίποτες, μὲ μίαν
 κρυφὴν ἀδμονοίαν, ἐπροσκάλεσε καὶ τοὺς τρεῖς νὰ τοὺς φιλεύ-
 σῃ. Ἡ Μαρκέζα εἶπε τὴν συντροφιστὴν της νὰ καμωθῇ πῶς
 εἶναι ζαφίσις, διὰ νὰ μείνῃ ἐκείνη ὅμως ἡ ζαβάλισσα (ποῦ
 τὸ ἔξευρε πῶς κινδυνεύει ἡ ζωὴ της;) ἄρχισε νὲ παρακαλῇ, νὰ
 μὴν τὴν ἀφήσουν μονάχην, καὶ νὰ τὴν πάρουν μαζί τους· ὁ εὐ-
 εργέτης της ἐκατανύχθη εἰς τὰ παραπονετικὰ λόγια της, καὶ
 τὴν ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ τοὺς συντροφεύσῃ. Φθάνοντες εἰς τὸ
 πενθερικὸν σπῆτι, τοὺς ἐδέχθησαν μὲ τὴν ἄκραν περιποίησιν,
 καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν Λιζέτα, ἡ Κοντέσσα δὲν εἶχε ποῦ νὰ τὴν
 βάλῃ· ἡ κόρη της ὅπου ἐγνώριζε κατὰ βίθος τὸν ὑπουλον χα-
 ρακτῆρα της, δὲν ἠμποροῦσε νὰ χωνεύσῃ τὰ δόλια φλήματα,
 καὶ τζιριμόνιαις ὅπου ἔκαμνε τὴν πτωχήν. Τέλος πάντων ἡσύ-
 χασε τὸ πνεῦμα της, μὲ τὸ νὰ ἐφευρέκῃ μίαν μέθοδον διὰ
 τὴν συγυρότητα τῆς Λιζέτας, ἀπὸ τὰ παγιδεύματα τῆς ἀδιαλ-
 λάκτου Κοντέσσας.

« Φυλάξου νὰ μὴν φάγῃς τίποτες ἀπ' ὅσα σὲ ἀπλοχερίσῃ
 ὡς μητέρα μου (τὴν εἶπε κρυφά) ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο ὅπου σὲ δώσω
 εἰπὼ μὲ τὸ χέρι μου, νὰ μὴν ξεχάσῃς τὴν παραγγελίαν μου
 ἀδελφῇ, ἄλλην φορὰν σὲ λέγω τὴν αἰτίαν· εἶναι ὅμως τόσον
 μεγάλη, ὅπου ἂν δὲν κάμῃς καθὼς σὲ λέγω, χαλνᾷ τὸ χατῆρι
 μου, καὶ ποτέ μου δὲν θελω σὲ ξαναμιλήσει. » Ἐκείνη ἡ κα-
 κοήριζικη ὑπήκουσεν εἰς ταῖς συμβουλαῖς τῆς ἡγαπημένης της

Μαρχέζας, και είχεν απόφασιν νά μὴν εὐχῇ ἀπὸ τὸν λόγον της, και ἐτῆ ἐκάθισαν εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ Κοντέσσα κατὰ πρῶτον ἀδιαφοροῦσεν εἰς τὰ φαγητὰ ὅπου ἔτρωγε, τόσον τὸ κορίτζι, ὅσον και οἱ λοιποὶ συγκαθέδροι· πλὴν καθὼς ἤλθαν εἰς τὰ πωρικά, τὴν ἀπλοχέρισεν ἓνα πολλὰ εὐμορφον ῥοδάκινον, ἐκείνη ἠθέλησε νά τὸ μοιράσῃ μὲ τὴν Μαρχέζαν. « Φύλαξέ το διὰ λόγου σου κόρη μου, ἐγὼ τὴν δίδω » ἄλλο (τὴν εἶπε) και παρευθὺς ἔδωσεν ἓν ἄλλο παρόμοιον τὴν κόραν της. Ἡ Λιζέτα ξεχνῶντας ἐκείνην τὴν στιγμὴν ταῖς παραγγελίαις τῆς φιλαινάδας της ὀλίγον ἔλειψε νά βάλῃ τὸ ῥοδάκινον εἰς τὸ στόμα της, πλὴν ἐκείνη ἐπρόφθασε, τῆς τὸ ἐρρίξε κάτω εἰς τὸ ταλέρι της χαμογελῶντας και τὴν ἔδωκε τὸ δικὸ της. Ἡ κοντέσσα χάνωντας κάθε εἶδος ὑπομονῆς, ἐφώναξε μὲ θυμὸν εἰς τὴν κόρην της, ἄφησέ της το, μὴν παίζετε. Εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὁ Μαρχῆς τρένωντας και φοβούμενος νά μὴ γευθῇ σύζυγός του ἀπ' ἐκεῖνο τὸ φαρμακευμένον ῥοδάκινον, ἄπλωσε τὸ χέρι του και τὸ ἐπῆρε· βλέπωντας δὲ πῶς εἶναι χωρισμένον εἰς δύο (ἐπειδὴ και ἦτον βαλμένον μέσα τὸ φαρμάκι) αὐξήθηεν ἡ ὑποψία του περιστότερον, ἐκαμώθηκε πῶς τάχα τὸν ἔπесεν ἐξ ἀπροσεξίας εἰς τὴν γῆν, και τὸ μὲν μισὸ τὸ ἐπάτησε, τὸ δὲ ἄλλο μισὸ τὸ ἐκρούσεν· ἡ Κοντέσσα βλέπωντας πῶς ἔλειψε τὸ φαρμακευμένον πωρικὸν ἀπὸ τὴν μέσσην, ἠσύχασε.

Μετὰ τὸ τραπέζι ἔφεραν καχβέ· πάλιν οἱ δύο ὑπερασπισταὶ τῆς Λιζέτας· εἶχαν βάλῃ κατὰ ναῦν νά μὴν ἀφήσουν νά πάρῃ ἐκεῖνον ὅπου ἡ Κοντέσσα ἤθελε τὴν δώση. Ἀφ' οὗ διεμοίρασεν εἰς ὅλους, ἔμειναν μόνον δύο φιλιτζάνια ἐπάνω εἰς τὸν τσάβλα, τῆς Κοντέσσας και τῆς Λιζέτας, ἐκείνη ἄπλωσε τὸ χέρι της (εἰς καιρὸν ὅπου ἡ κακογραία ἐφώναζεν ἓνα της δούλον) και ἐπῆρε τὸ ἓνα· ἡ Μαρχέζα πάλιν τῆς τὸ ἐπῆρε, τὸ ἔχουσε, και τὴν ἔδωκε νά πιῇ ἀπὸ τὸ ἐδικόν της· μὰ ἡ Κοντέσσα τὰ φῖδια πλέον ἐξώσθηκεν, ἐξανάφρισεν, ἀναψεν ἐκ δευτέρου, και ἔγινε πρᾶσυνοκίτρυνη, μὲ ὅλον τοῦτο ἐβάσταξε τὸν ἑαυτὸν της, και ἐξεθύμαεν εἰς τὸν δούλον της· πλὴν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν σύγχυσίν της, δὲν ἐστοχάσθη, ποῖον φιλιτζάνι ἐπῆρεν ἡ Λιζέτα, ἐπῆρε και αὐτὴ τὸ ἄλλο. Ἡ κόρη της στοχαζομένη πῶς ἤμπορούσε νά γίνῃ λάθος, και ὅτι ἡ Λιζέτα δὲν ἔξευρε ποῖο ἐπῆρε, τὴν ἔκαμε νεῦμα νά μὴν ἀφήσῃ τὴν μητέρα της νά πιῇ. Τὸ κορίτζι χωρὶς νά χάτῃ καιρὸν, τὴν ἐμπόδισε μὲ τζιριμόναις, λέγωντας, μὴν πίνετε Κερᾶ μου, δὲν ἀξίζει πλέον τίποτες, ἐκρύωσεν, ὡς σὰς κάμουν ἄλλον. » Τότε ἐπαρτήρησεν ἡ Κοντέσσα τὸ

σημείον ὅπου εἶχε κάμει εἰς τὸ φιλιζάνι τῆς Λιζέτας, ἀπεσβολώθηκε· στοχαζομένη τὸ λάθος ὅπου ἐμελλε νὰ γένη, καὶ μὲ τὸ νὰ ἀγαποῦσεν ἀκόμει τὴν ζωὴν, δὲν ἔπιεν, ἐκατανύχθηκεν ὅμως ὀλίγον ἢ πέτρινη καρδιά της, εἰς αὐτὴν τὴν ἐπικίνδυνον δούλευσιν· ἔχεις δικαίον εἶπε πρὸς τὴν ὀρφανὴν, καὶ χύνοντας τὸν καχθὲ κατὰ γῆς, ἐπρόσταξε νὰ τὴν κάμουν ἄλλον. Πλὴν, διὰ νὰ μὴν μείνουν κεκρυμμένα τὰ δολιὰ τῆς φρονήματα, κατὰ τύχην ἓνα σκυλάκι ἐπλησίασεν εἰς τὸ τζακισμένον ἀγγεῖον, καὶ γλύφοντας τὸ χυμένον ἐκεῖνο ὕγρον (ὁ Μαρκὴς μόνον τὸ παρατήρησε) ὕστερον ἀπὸ μίαν στιγμὴν, τὸ ζῶον ἄρχισε νὰ εὐγάνη κάποιαις κλαυθμηραῖς φωναῖς, ἔδωσεν ὁ ἴδιος καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ πωρικου ὅπου εἶχε κρύψῃ, τὸ σκυλάκι τὸ ἔφαγε καὶ ἐκεῖνο, μετ' αὐτὴν ὡς τόσον τὴν ὑπερινὴν δόσιν, ἄρχισε νὰ πηδᾷ φοβερὰ, νὰ τρέχῃ μέσα εἰς τὸν ὄνδᾶ, ἔκαμεν ἄνω κάτω, καὶ ἔπασσε νεκρὸν χύνοντας ἄφρους ἀπὸ τὸ στόμα.

Ὁ Μαρκὴς ἐφανερώσεν εἰς τὴν Ἐριφίλην τὴν παρατήρησίν του, καὶ τὴν ἀληθὴ αἰτίαν αὐτοῦ τοῦ συμβεβηκότος· ἐσυμβουλεύθησαν καὶ οἱ δύο τοὺς τί ἐμελλε νὰ κάμουν, καὶ ἰδοὺ τὴν ἀπεφάσισαν.

Ἡ Μαρκέζα ἐπῆγε νὰ ἀνταμώσῃ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἐτραβίχθη καταθυμωμένη εἰς τὸ γαμπινέτο της, διατὶ δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν της, καὶ ἔπαθε καὶ τὴν ἐντροπὴν. Εὐθύς ἔπασεν εἰς τὰ γόνατά της, καὶ ἄρχισε μὲ δάκρυα νὰ τὴν βεβαιώων πῶς ἦτον πάντοτε ἡ αὐτὴ ταπεινὴ κόρη της, καὶ ἔσωζε πρὸς αὐτὴν ἐκεῖνο τὸ μητρικὸν σέβας. Ἐπειτα ἀμέσως τὴν ἐδιηγέθη τὰ ὅσα ἡ ἰδία μὲ τὸν ἄνδρα της ἐκατάλαβαν, καὶ ὅτι μὲ τὸν λόγον του τὴν συντυχαίνει ἐκεῖνα ὅπου ἡ εὐγενεία της ζητεῖ νὰ κρύψῃ, προσθέτωντας καὶ πῶς τὴν παρακαλοῦν πολλὰ ν' ἀλλάξῃ γνώμην, νὰ ξεχάσουν τὰ παρελθόντα, καὶ ὅσα ἔγιναν, ἔγιναν, νὰ τὰ κρύβουν μὲ ἄκραν σιωπὴν ἀπὸ τὰ περίεργα αὐτιά τοῦ κόσμου. Ἡ Κοντέσσα κθέλησε κατὰ πρῶτον νὰ τὴν διακρύψῃ, καὶ νὰ τὸ ἀρνηθῇ, ἐπροσποιεῖτο πῶς δὲν ἔχει καμμίαν εἰδήσιν· ἡ κόρη της ὅμως τὴν ἐβεβαίωσε πῶς τὰ ἐννοιοῦσεν ὅλα, καὶ ὅτι αὐτὴ ἔκαμε νεῦμα τὴν Λιζέτα διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἐπικείμενον θάνατόν της, νὰ μὴν πιῇ τὸ φαρμακευμένον ποτήρι, καὶ νὰ μείνῃ χρεώστης τῆς ζωῆς, εἰς ἐκείνην ὅπου ἀδίκως ἐβούλετο νὰ σκοτώσῃ.

Ἡ Κοντέσσα φαρμακώνει τὴν κόρην της.

Ὅσον σκληρὰ, ὅσον ἀσπλαγχνὴ καὶ ἀν ἦτον, ἐκατανύχθηκεν ἐκείνη τὴν ὥραν ὀλίγον εἰς αὐτὸ τὸ γενναῖον φρόνημα τῆς κόρης της, καὶ μὲ τὸ νὰ τὴν ἀγαποῦσεν, ἐκινήθησαν τὰ μητρικὰ σπλάγχνα της, καὶ ἔχυσε μερικὰ δάκρυα.

ΚΟΝΤ. » Μὰ εἶσαι θεθαία παιδί μου, πῶς δὲν εἶναι ἐρωμένη τοῦ ἀνδρός σου ; »

ΕΡΙΦ. » Πολλὰ θεθαία Κερᾶ μου, καθὼς εἶμαι πῶς ζῶ εἰς τὸν κόσμον. »

ΚΟΝΤ. » Ἄν εἶναι λοιπὸν ἔτζι, νὰ ὁποῦ διὰ χατήρι σου τὴν συγχωρῶ. »

Ὁ Μαρκῆς δὲν ἐπέιθετο εἰς αὐτὴν τὴν πλαστὴν μετάνοιαν, πλὴν ἡ ζαβίλισσα ἡ Μαρκέζα ἐπίστευσε, μὲ ὅλον τοῦτο πάλιν ἐπροσεῖχε καὶ ἀπὸ κάμμιαν φορὰν . . . . Τέλος πάντων, ἡ καίμενη ἔγινεν ἡ ἰδία, θυσία τῆς ἀσπλάγχνου μητρός της, μὲ τὸ νὰ ἐξανάδωσεν ἡ σκληρόκαρδη πάλιν φαρμακευμένα πωρικὰ τὴν Λιζέτα. Ἐκείνη καὶ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὰ γευθῇ, τὰ ἤυρεν ἡ Ἐριφίλη ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι, τὰ ἔφαγεν ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ μετὰ παρέλευσιν μερικῶν ἡμερῶν ἐτελείωσε τὴν ζωὴν καὶ εἰς ποῖον καιρὸν ; εἰς τὴν ἀκμὴν ὁποῦ ἐλάμβανε πληροφρίαν ὁ κακορρίζικος ἀνδρας της, καὶ ἡ θάρβαντος μητέρα της, μὲ τὴν γέννησιν ἑνὸς υἱοῦ. Ἀχ . . . . τί νὰ εἰπῇ κάνεις ; Ἄρά γε ὁ Οὐρανὸς παιδεύει τοὺς ἀνευθύνους ; ὅχι, ἡ μισὰ Κοντέσσα δὲν ἦτον ἀξία νὰ ἔχη μίαν τοιαύτην χαριτωμένην κόρην, καὶ τῆς τὴν ὑπέτρεψεν ὁ θεός.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τινὰς ποῖος ἐστάθη ὁ ὑπερβολικὸς πόσις τοῦ τρισαθλοῦ Μαρκῆ, δὲν εἶχε κάμμιαν σύγκρισιν μὲ ἄλλον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, παρὰ μὲ ἐκείνον τῆς Λιζέτας. Ἡ κακορρίζικη, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πικροτάτην λύπην της, ἦλθεν ἕως τὸ περιστόμιον τοῦ τάφου, ἀπειρα δάκρυα, θρήνους, ξεφωνητὰ, παράπονα, καὶ στεναγμούς ἐδίδε καθ' ἐκάστην διὰ τὴν χρυσὴν ἀδελφὴν της· δύο χρόνοι ἀπέρασαν, καὶ μόλις ἐπῆρεν ἐπάνω της. Ὅλοι ἐνόμιζαν πῶς εἶχαν ἐγγίξῃ καὶ εἰς αὐτὴν τίποτε λείψανα τοῦ φαρμάκου, πλὴν ὁ καιρὸς ἔδειξε μετὰ ταῦτα, πῶς ἦτον ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν λύπην τὸ ζαφρῆκε της.

Ἀποσιωπῶ τώρα καὶ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ κακοτύχου Μαρκῆ, ἐπῆγε καὶ ἐπροσκλαύθη εἰς τὸν μινίστρον, διηγούμενος ὅλην τὴν τρομερὰν ἐπιβουλὴν τῆς ἐδελουρωτάτης πενθερᾶς

του, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ λάβῃ ἓνα ἄκρον μῖσος πρὸς αὐτήν, προστάζωντάς την νὰ μὴν πατήσῃ πλέον εἰς τὸ σπῆτι του. Ἡ ἡμέραις τῆς ἦτον μετὰ ταῦτα ἡμέραις οὐδύνης, ἡ ἀπελπισία κατέτωγε τὰ σπλάγχνα της, καὶ ἐτελείωσε τὴν θρομερὰν ζωὴν της, μὲ ἓναν τρομερὸν θάνατον, ἀντάξιον τῶν κακῶν ἔργων της.

Ἡ πτωχὴ Λιζέτα ἀνέλαβε καθὼς ἔλειπεν ἀπὸ τὴν μέσσην ἐκεῖνο τὸ ἀνήμερον θηρίον· ἀφ' οὗ ἔχασε τὴν χρυσὴν Ἐριφίλην της, εἶχε κάμῃ ὡσάν παρακλῆσι τὸν ὀνδᾶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐξεψύχησεν, ἐξάπλωσεν ὅλα τὰ ρούχα της, καὶ κάθε ἡμέραν ἐλάμβανε τὴν θλιβεράν ἡδονὴν τοῦ νὰ θρηνῇ, καταφιλῶντας τὰ ἀναίσθητα λείψανα τῆς ἠγαπημένης της Μαρκέζας. Ὁ Μαρκῆς καὶ δὲν τὸ ἔξευρεν ὦντας θουτημένος εἰς τὴν ἰδίαν λύπην· ἂν ἐπήγαγεν ἀπὸ καμμιὰ φορὰ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, δὲν ἐβαστοῦσεν ἡ καρδιά του νὰ ἐμβῇ ποτέ του εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ὁποῦ εἶδε νὰ ξεψυχήσῃ ἡ ἀκριβὴ σύζυγός του· μετὰ παρέλευσιν ὅμως τῶν δύο χρόνων, ὅταν ἡ Λιζέτα ἄρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ, ἠθέλησε νὰ δι-ορθώσῃ τὸ γαμπινέτο τῆς μακαρίτιδος Ἐριφίλης· ἐμβῆκεν ἐξαίφνης εἰς καιρὸν ὁποῦ ἦτον καὶ τὸ κορίτζι μέσα, τὴν εἶδε περιχυμένην ἀπὸ δάκρυα ἔμπροσθεν εἰς τὸ κάδρον τῆς ἀγαπημένης της, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν διακόψῃ. Ἐρώτησε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπητιοῦ, τί ἐδηλοῦσεν ἐκεῖνος ὁ κλαυθμός; τὸν εἶπαν ὅτι ἡ Λιζέτα καὶ εἰς καιρὸν ὁποῦ ἦτον ἄρρωστη, πάντοτε δὲν ἔπαυε ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνῃ τὸ ἴδιον. Κατανυχθεὶς λοιπὸν τὴν καρδίαν διὰ τὸν φιλικώτατον ἐκεῖνον δεσμόν της, ὁ ὁποῖος ἦτον μία προσθήκη εἰς τὰ ἐπίλοιπα φυσικὰ προτερήματά της, ἦλθε κοντὰ· ἐκείνη καὶ ἐξυπᾶσθηκεν ἡ πτωχὴ βλέπωντάς τον ἔξαφνα εἰς τὸ πλάγι της, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον καταθυθισμένη εἰς τοὺς πονετικὺς συλλογισμούς της.

Ὁ Μαρκῆς στεφανώνεται τὴν Λιζέτα.

ΜΑΡ. « Ἀκολούθησε κόρη μου εἰς τὸ νὰ τιμᾷς τὴν ἐνθύμη-
 »σίν της· ἡ καρδιά σου εἶναι τὸ θυσιαστήριον εἰς τὸ ὅποιον ἀ-
 »κόμι ζῇ, ὁποῦ ἐπιποθῶ καὶ ἐγὼ νὰ τὴν λατρεύω εἰς τὸ ἐξῆς,
 »δὲν πρετενδέρω νὰ ἐνοχλήσω ποτέ τὰ πολύτιμα τοῦτα σημεῖα
 »τῆς ἀγάπης σου. Ἰξευρε πῶς αὐτὰ σὲ καταστήνουν ἀκριβεστε-
 »ραν εἰς τὰ μάτια μου, ὅμως . . . (καὶ νὰ μὴν μὲ εἴπῃς τὸ ὄχι)
 »εἶναι καιρὸς νὰ τελειώσῃ ἡ λύπη σου. Εἰγὼ ἔκαμα ὅλον τὸ
 »χρέος ὁποῦ ἔπρεπε διὰ χατῆρι τοῦ κόσμου, τοῦ γένους μου, καὶ

»τῆς καταστάσεώς μου, ἀπόκτησα υἱὸν κληρονόμον τοῦ ὀνόμα-
 »τός μου, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ μεταδώσῃ τὴν εὐγενεϊάν μου εἰς
 »τοὺς ἀπογόνους μου. Ἡμπορῶ τέλος πάντων νὰ ἐκπληρώσω καὶ
 »τὴν θέλησίν μου, νὰ τιμῶ τὴν ἀρετὴν, νὰ τελειώσω καὶ τὸ
 »ἔργον ὁποῦ ἄρχισα . . . μὴν ἐπιφέρῃς λοιπὸν ἐμπόδια Λιζέτα. .
 »Ἡ Μαρκέζα εἶναι ζωντανὴ εἰς τὴν καρδιά σου, ζῇ καὶ εἰς τὴν
 »ἐδδικήν μου, ἃς ἐνώσωμεν ἐκεῖνα ὁποῦ ὑπεραγαποῦσεν ὅταν ἐ-
 »ζούσε, γενοῦ μητέρα εἰς τὸν υἱόν της, καὶ συντρόφισσα εἰς τὸν
 »πολλὰ ἠγαπημένον της, ἡμεῖς δὲν θέλομεν ἠμπορέσει νὰ περά-
 »σωμεν ταῖς ἡμέραις μας μαζὺ κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ ἂν δὲν
 »γένη ἔτζι, πρέπει νὰ ἀποχωρισθῶμεν».

ΛΙΖ. «Ἡ εὐγενεῖα σας μὲ γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ αὐθέντη
 ἡμου, τὸ ἐνωῖσάτε ἕως πόσον σᾶς πονῶ, ἡ εὐπειθὴς καρδιά μου
 »σᾶς ἠγάπησε περισσότερον κατὰ τὸν τρόπον ὁποῦ τὸ ἤυρατε
 »εὐλόγον ἄχρι τοῦδε διὰ νὰ σᾶς λατρεύῃ. Τώρα εἶναι ὅλη ἐδι-
 »κῇ σας· ἐγὼ ἤμουν πάντοτε παρητημένη εἰς τὴν θέλησίν σας κα-
 »θὼς ἓνα πλαστοῦργημα εἰς τὰ χέρια τοῦ πλάστη του· ἂν τὸ
 »θέλετε . . . ἐγὼ ὑπακούω, πλὴν σᾶς παρακαλῶ (ἂν εἴμαι ἐ-
 »λευθέρη) δότε με τὴν ἄδειαν νὰ πηγαίνω νὰ συντύχω τὴν κυ-
 »ροίαν μητέρα σας, καὶ νὰ τὴν φανερώσω τὰ ὅσα ἡ ὀλίγη γνῶσις
 »μου μὲ ἐρμηνεύει : νὰ τὴν εἰπῶ Κερᾶ μου, ὁ ἀγαπητὸς υἱός σας,
 »καὶ εὐσπλαγχνὸς εὐεργέτης μου, θέλει νὰ μὲ ὑψώσῃ εἰς τὸν
 »βαθυμὸν μιᾶς υπερτάτης τιμῆς πέρνωντάς με σύζυγόν του. Ἐγὼ
 »ἡ δούλη σας ἐπιθυμῶ νὰ ἀκολουθήσω τὴν θέλησίν σας, προστά-
 »ξατέ με, ἐπεὶ καὶ ὁ ἀκριβὸς σας ἔχει τόσῃν εὐλάβειαν εἰς
 »τὴν εὐγενεϊάν σας, ὅσῃν ἐκ μέρους σας τρέφετε μητρικὴν ἀγά-
 »πην διὰ λόγου του, ὁποῦ ὅ,τι καὶ ἂν κάμετε, ἀποβλέπει πρὸς
 »ἄκρον ὄφελός του· λοιπὸν ἀποφασίσετε Κερᾶ μου, ἐγὼ ὑπακούω
 »μὲ σφαλιστὰ μάτια, εἰς ὅ,τι καὶ ἂν μὲ προστάξετε».

ΜΑΡ. «Πολλὰ καλὰ ἀκριβὴ μου Λιζέτα, πήγαινε αὐτὴν τὴν
 »ιδίαν στιγμὴν νὰ τῆς τὰ εἰπῇς, καθὼς μὲ τὰ λέγεις».

Ἡ Λιζέτα ἔτρεξεν εἰς τὸ γαμπινέτο τῆς γεροντίσσης Μαρκέ-
 ζας, καὶ μὲ δάκρυα χάρας, ἄρχισε νὰ τὴν συντυχαίνει ἐκεῖνα ὁποῦ
 εἶπε καὶ πρὸς τὸν ὑπερασπιστὴν της. Ἡ εὐσπλαγχνικὴ μητέρα
 μὲ τὸ νὰ ἦτον προδιατιθεμένη πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὸν υἱόν της, καὶ
 εἶχε πολλὰ καλὴν ιδέαν διὰ τὰ προτερήματα τῆς Λιζέτας κα-
 θὼς καὶ ἐκεῖνος ὁ ἴδιος, τὴν ἀπεκρίθη. «Μετὰ ὁκτὼ ἡμέραις νὰ
 γένη ἡ χαρὰ σου μὲ τὸν υἱόν μου, καὶ νὰ εἶσαι πλέον καὶ φυσικὴ
 κόρη μου.» Ἡ Λιζέτα ἔπεσεν εἰς ταῖς ἀγκάλας της.

ΛΙΖ. «Ἀχ Κερᾶ μου, ἠμπορῶ λοιπὸν νὰ ὀνομασθῶ εὐτυχι-

»σμένη χωρίς νὰ μὲ τύπτῃ τὸ συνειδὸς μου ; ἐγὼ ἤμουν ἐδική
 »σας, θέλω γένῃ εἰς τὸ ἐξῆς περισσότερον οἰκειοτέρα· προτῆτερα
 »σὰς εἶχα μόνον μητέρα μου κατὰ τὴν καρδίαν, καὶ τὰ ἐλεή-
 »μονα σπλάγχνα σας, τώρα θέλω σὰς ἀποκτήσῃ καὶ κατὰ φυσικὸν
 »κὸν λόγον. Ἀμποτε νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω ἓνα μέρος τοῦ
 »ἀπείρου χρέους, ὅπου σὰς χρεωστῶ διὰ ταῖς τόσαις εὐεργεσίαις
 »σας, μὲ τὴν εἰλικρίνειάν μου, μὲ τὴν ὑπακοήν μου, καὶ μὲ τὸ
 »βαθύτάτόν μου σέβας· ὦ φιλότατη μητέρα μου (α) αὐτὸ τὸ γλυ-
 »κύτατον ὄνομα, εἰς τὴν εὐγενείαν σας λοιπὸν ἦτον προσωρισμένον
 »νὰ τὸ δώσω ; . . . αὕτῃ εἶναι ἀκόμῃ ἄλλη μία μεγαλωτάτη
 »εὐεργεσία πρὸς τὴν δούλην σας περισσότερον . . . πονετική μου
 »μητέρα, δὲν ἔχω λέξαις ἀρμόδιαις νὰ ἐκφράσω τὴν ιδέαν μου,
 »καὶ πῶς· πρέπει νὰ ὀνομάσω τὸν ἀκριβόν σας.

ΜΑΡ. «Εἶναι μία (β) εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου, αὐτὸ δό-
 »τε με ἀκριβή μου συμβία καὶ μὲ ἀρκεῖ.»

Τὸ συνοικέσιον τοῦτο εἶναι τὸ πλέον εὐτυχισμένον ὅπου ἡμ-
 πορεῖ νὰ εὐρεθῇ εἰς ὅλον τὸ Παρίσι. Ἡ Λιζέτα εἶναι ὡς πρὸς
 τὸν ἄνδρα της, ἐκείνο ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶναι ὅλαις ἢ γυναῖκες
 πρὸς τοὺς ἐδικούς τους· ψυχοκόρη του, ἀνάστημά του, καὶ ἐν ἐνὶ
 λόγῳ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του.

(α) Μὲ δάκρυα.

(β) Ἐμδαίνωντας.

Η ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ἐξ αἰτίας τοῦ Ἑρωτος.

Εἰς τὸ Παρίσι ἐπάνω εἰς μίαν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Σέν, ὅστις διακμοιράζει τὴν περιφνημον αὐτὴν πολιτείαν εἰς διάφορα τερπνὰ χωρίσματα, καὶ φέρει εἰς τὴν δρασιν τοῦ ἀνθρώπου, μίαν ἡδονὴν, μίαν ἀγαλλίασιν, ὅπου νομίζει κανεὶς πῶς εὑρίσκεται εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον, ἦτον τὸ σπῆτι ἐνὸς πλουσιωτάτου εὐγενούς, ὁ ὅποιος εἶχε διὰ κληρονόμον μίαν μονογενῆ ὠραιότατην κόρην, ὀνόματι Ζεμίραν, ἀναθρεμμένην μὲ εὐταξίαν κατὰ τοὺς κανόνες τῆς εὐγενείας, χαριτωμένην, τέρας τοῦ κάλλους, καὶ ἔμφυχον εἰκόνα τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ βασιλεὺς τῶν αἰσθαντικῶν καρδιῶν ἔρωτας. ἐφαίνετο πῶς νὰ εἶχε στήσῃ τὸν θρόνον του εἰς τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπόν της, ἡ φλογεραῖς σαγίταις του νὰ ἐτοξεύοντο ἀπὸ τὰ πυρφόρα μάτια της, καὶ ὅλοι ὅσοι ἔφθασαν νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὸ σκῆπτρον του, ἐπήγαγιν εἰς τοὺς πόδας της διὰ νὰ πληρώσουν τὸν φόρον τῶν ἐπαίνων, ὅπου ἤρμοζαν εἰς τὸ οὐράνιον αὐτὸ πλάσμα. Ὁ πατέρας της τὸ εἶχε κρυφὸν καμάρι, καὶ μεγάλην του δόξαν νὰ ὀνομάζεται γεννήτωρ τῆς κορωνίδος τῶν κοριτζιῶν τοῦ αἵωνος του· ἂν ἤθελεν εἴσται κομμάτι μέτριον τὸ κάλλος της, βέβαια ἤθελε τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ ἓναν ἀνεψιὸν ὅπου εἶχεν ἔξω εἰς τὸ χωρίον, εὐμορφον παλικάρι· ἡ Ζεμίρα ὅμως ἦτον ὅλη νοῦρι, ὅλη νοστιμάδα, καὶ μὲ ὑπερβολὴν πλουσίαν· καθὼς ἔγινε δεκατεσσάρων χρονῶν, ἔτρεξαν ἀπὸ παντοῦ νὰ τὴν γηρεύουν, φοβούμενοι καθ' ἑνας νὰ μὴν τύχῃ καὶ ἀργοπορήσῃ, καὶ ἔτσι τὴν χάσῃ... Ἀφ' οὗ ἐθεώρησαν οἱ γονεῖς της ὅλα τὰ μέρη, ὅπου τὴν ἐζητοῦσαν, εἶδαν κατὰ νοῦν νὰ τὴν δώσουν ἓνα νέον καὶ εὐγενῆ κισσαλιέρον, πλὴν κατηφῆ, σοβαρὸν, καὶ γεμάτον ἀπὸ φαντασιίαις.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ Δονᾶν πατέρας της, συμβουλευόμενος μὲ τὴν σύζυγόν του (ἡ ὁποία ἦτον καλῆς καὶ εὐσπλαχνικῆς ψυχῆς γυναῖκα) ἐμήνυσαν τὸν ἀνεψιὸν τους νὰ ἐλθῇ καὶ αὐτὸς νὰ συγκατοικήσῃ μαζὺ τους, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὸν εὐγάλουν εἰς τὸν κόσμον, νὰ τὸν συστήσουν εἰς τοὺς φίλους τους, καὶ μὲ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ μελλουμένου γαμβροῦ τους, νὰ τὸν θάλουν εἰς κἀνένα ὀφφίκιον, ὅπου νὰ γένη γνωστός εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν. Ὁ Φίλιππος μόλις ἐπάτησε τὸ ποδᾶρι του εἰς τὸ Παρίσι, ἀκόμι δὲν εἶχε καλοαναπνεύσῃ τὸν αἶρα τῆς μεγάλης ἐκεῖνης πόλεως, καὶ ἄρχισε νὰ νοστιμιζῇ, νὰ λαμβάνῃ κάποια ἡθῆ, ὅπου τὸν ἔδιδαν μίαν ξεχωριστὴν χάριν. Ἡ ἐξαδέλφη του Ζεμίρα εὐθὺς ὅπου τὸν εἶδεν, αἰτθάνθηκεν ἕνα τί, τὸν ἐπόνεσε, τὸν ἐκαλοστοχάσθη, καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἐκτύπησεν ἡ καρδιά της. Ἡ Μαδάμ Δονᾶν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔπαθε σχεδὸν τὰ ἴδια βλέπωντάς τον τόσον καλοῦτίκον, τὴν ἐκακοφαίνετο διὰ τὰς φιλοδόξους ιδέας τοῦ ἀνδρός της, καὶ ἀγαποῦσε νὰ ἰδῇ αὐτὸν γαμβρόν της καλλίτερα, παρὰ τὸν πλούσιον Καβαλιέρον. Μὲ ὅλον τοῦτο, αὐτοὶ οἱ κρυφοὶ στοχασμοί, δὲν τὴν ἔδιδαν χέρι νὰ τοὺς φανερώσῃ, μὲ τὸ νὰ εὐρέθῃ μητέρα, καὶ ἔπρεπε νὰ ἀγαπᾷ τὴν εὐτυχισμένην καταστασιν τοῦ παιδιοῦ της ἂν ἦτον ἄλλη ὁμῶς εἰς τὸν τόπον της, (ἐτῆ ἐφαντάζετο) ἤθελε τὴν συμβουλευσῇ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ὅπου αὐτὴ ἀπέφευγεν. Αὐτὸ καθὼς φαίνεται ἐπροήρχετο ἀπὸ μίαν κλίσιν αὐθόρμητον ὅπου ἐσυνέλαβε διὰ τὸν νέον, πλὴν ἡ ἀγάπη ὅπου εἶχε πρὸς τὴν σύζυγόν της, τὴν ἔκαμνε νὰ φέρεται μὲ σέβας εἰς ὅσα ἐκεῖνος ἐπρόκρινε, καὶ ἐφαίνετο πῶς τὰ εὕρισκεν εὐλογον.

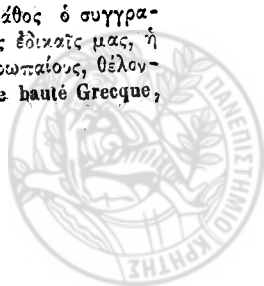
Ὁ Φίλιππος πάλιν κατὰ πρώτην φοράν, εἶδε τὴν ἐξαδέλφην του μὲ ἕνα μάτι πολλὰ ἱλαρόν. Ἡ καρδιά του ἔξαφνα αἰσθάνθηκε μίαν νύξιν, μίαν ἀγνώριστον δύναμιν τὸν ἐτραβῶσε πρὸς τὰ κάλλη της, τὸν ἐκινούσε, τὸν ἐτάραττε, μίαν σύγχυσιν τὸν ἐκρατοῦσεν, ἡ ἀσπνοὴ τοῦ εὐγαινέ διακεκομμένη, ἔλαβε μίαν τοιαύτην κλίσιν διὰ τὴν νέαν Ζεμίραν, ὅπου τὴν ἠγάπησε περισσότερο ἀπὸ συγγένισάν του· ἡ ἀξιολάτρευτὴ εἰκόνα της, ἡ χαροποιὰ ιδέα της, ἀδικόπως ἐσχηματίζετο εἰς τὸν νοῦν του, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ γένη τζιριμονιῶζος, προσεκτικὸς εἰς τὰ θελήματά της, ὀγλύγworος εἰς κάθε τι, καὶ ὅλος προσηλωμένος εἰς τὰ νούματά της. Ἐπάσχιζε νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὸ πνεῦμα της, νὰ ἐλεύσῃ τὴν ἀγάπην της, νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοϊάν της, καὶ νὰ ἐμβῇ εἰς τὰ μυστικά της. Τέλος πάντων τὸ ἐκατόρθωσε. Ἡ

Ζεμίρα ἐτρελλαίνονταν διὰ λόγου του, πρέπει νὰ εἰποῦμεν ὅμως καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ δώσωμεν τὸ δίκαιον ὅπου ἀνήκει εἰς τὸν πτωχὸν Φίλιππον· ἦτον ἀδύνατον νὰ ἰδῇ τινὰς τὰ ἀμήμητα θέλγητρα ἐκείνης τῆς νέας, καὶ νὰ μὴ χάσῃ τὰ συλλογικά του, νὰ μὴν εἰπῇ καὶ μίαν φορὰν τὸ ἄχ, καὶ μὲ ἄκρον θαυμασμὸν νὰ μὴν δαγκάσῃ τὰ χεῖλη του. Ἦτον μία ἀπ' ἐκείναις ταῖς μελαχριναῖς, τῶν ὁποίων τὸ ὀρεκτικὸν γκερντάνι καὶ ἡ λαμπρὰ λευκότης, φαίνεται νὰ ἦτον καμωμένα διὰ νὰ ἐξαγριώσῃν τὰ ἀνθρώπινα πνεύματα, καὶ νὰ ἐμπνέουσιν ἐνέργειαν καὶ ψυχὴν εἰς ὅλας τὰς αἰσθήσεις. Τὰ μαύρα μάτια της, τὰ καμαρωτὰ ἐκεῖνα φρίδια της, ἐδίδαν περισσύτεραν λάμψιν, εἰς τὸ ῥοδοδάκτυλον καὶ σφαιροειδὲς πρόσωπόν της, μὲ τὴν φυσικὴν μελανότητά τους· ὁ αἶρας, τὸ νοῦρι, ἐκατοικοῦσαν εἰς τὰ μισίδια της, καὶ ἐπρομηνόυσαν μίαν καρδίαν πολλὰ αἰσθαντικὴν, τὰ παχουλὰ χεράκια της ἦτον σύμμετρα καὶ ἀνάλογα μὲ τὸ κάλλος της· τὸ στόμα της, τὰ χεῖλη της, τὴν λεπτότητα καὶ μικρότητα τοῦ ποδαριοῦ της, μῆτε γλώσσα νὰ εἰπῇ τὴν νοστιμάδα τους ἡμπορεῖ, μῆτε χερί νὰ τὴν περιγράψῃ, μόνον ὁ νοῦς ἴσως φθάσῃ νὰ τὴν νοήσῃ. Καθὼς μὲ φαίνεται, τόσα θέλγητρα εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ ἀνάψουν ἓνα ἄσβεστον καὶ φλογερὸν πάθος εἰς ἓνα νέον, καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνο τὸ γούστον τῶν στολισμάτων, ὅπου δίδει τὰ πρωτεῖα εἰς μίαν Παρισίαναν ἀπὸ ὅλαις ταῖς νέαις τῆς οἰκουμένης (α). Προσθέστε ἀκόμι εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ ἓνα τί πλέον ἰσχυρότερον καὶ δραστικώτερον, τὸν ἔρωτα, καὶ στοχασθῆτε ἂν ἡμποροῦσεν ὁ Φίλιππος ὁ πτωχὸς νὰ ἀντιγίγῃ εἰς τόσα ἄρματα καὶ νὰ μὴν παραδοθῇ.

Σημεῖα τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος αὐτῶν.

Ὁ Καβαλιέρος ὅπου ἐπρετέντερε τὴν Ζεμίραν, ἦτον ἓνας ἀπ' ἐκείνους τοὺς φλεγματικούς, εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὁποίων φαίνεται νὰ καταφεύγουν ὅλαις ἢ ψυχρότηταις τοῦ γηρατείου ἐν κοίρῳ τῆς νεότητός των, ὅπου ἔπρεπε τότε νὰ εἶναι χαρού-

(α) Εἰς αὐτὸ ὡς φιλόπατριν μὲ φαίνεται πῶς ἔχει λάθος ὁ συγγραφεύς· εἶναι παντοῦ καλοῦτζικαίς. ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ταῖς ἐδικαῖς μας, ἡ ὠραιότης τῶν Ἑλληνίδων ἔγινε παροιμία εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, θέλοντες νὰ ἐκφράσῃν ἓνα ὠραῖον πλάσμα, λέγουν *voilà une haute Grecque*, νὰ, μία Ἑλληνικὴ ὠραιότης.

μενοι καὶ σεραπετοί. Ἀπ' ἐκείνους ὅπου κανένα πρᾶγμα δὲν τοῦς εὐφραίνει, καὶ μὲ ὅλον τοῦτο πάλιν καταγίνονται εἰς τὰ πλεονοταπᾶ, ὅλα τὰ λόγια καὶ τὰ καμώματά τους εἶναι μὲ τὴν πικρῆν, τὸ παραμικρότερον λάθος ἂν γένη εἰς τὸ σέβας ὅπου τοὺς χρεωστεῖται, τοὺς διεγείρει εἰς ἀγανάκτησιν, πάντοτε μελαγχολικοί, σιωπηλοί, κατὰφῆς, καὶ συλλογισμένοι περιέρχονται· οἱ τοιοῦτοι μὲ φαίνεται πῶς δὲν εἶναι ἀρεστοί εἰς ταῖς εὐγενικαῖς νέαις, μήτε σχεδὸν εἰς ταῖς παρακκλιαναῖς· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Καθαλιέρος δὲν ἠμπόρεσε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐλκύσῃ τὴν καρδίαν τῆς ὠραίας Ζεμίρας, ἡ ὁποία ἐδόθη ὀλάκαιρη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ τρίτου ἐξαδέλφου τῆς ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου τὸν εἶδεν· ὁ νέος πάλιν ἐκ μέρους τοῦ τὴν ἐλάτρευε μὲ τὴν πλέον θερμὴν κλίσιν ὅπου ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ εἰς ἓνα ἀκρόρι. Καὶ οἱ δύο εἶχαν τὴν ἰδίαν φλόγα μέσα τους χωρὶς νὰ τὸ ξεμυστηρευθοῦν.

Ἡ ἀμοιβαία σαγιτιαῖς τῶν ματιῶν, κάποιοι διακεκομμένοι στεναγμοί, ἡ ἀκούσιος σιωπὴ ὅταν εὐρίσκοντο μονάχοι, ἐκείνη ἡ ἐρωτικὴ σύγχυσις, ὅπου φαίνεται πῶς ἔχει νὰ εἰπῇ τινὰς τίποτε, καὶ τὰ χάνει ὅλα, πάσχει νὰ ξεστομίσῃ καὶ πάλιν καταπίνει τὸν λόγον του, αὐτὰ ἐνωμένα ἦτον οἱ πρῶτοι ἀκροβολισμοὶ ἐνὸς φλογεροῦ ἔρωτος ὅπου ἐμελλε νὰ ἀνάψῃ τὴν ἄσβεστον πυρκαϊάν εἰς τὰς αἰσθαντικὰς καρδίας τῶν δύο νέων. Κατὰ πρῶτον ὁ Φίλιππος ἔτρεμεν, ἐλιγοθυμοῦσε διὰ τὴν ὠραίαν Ζεμίραν, πλὴν ἤρχετο εἰς τὴν ἐνθούμησιν του, πῶς τὴν εἶχαν ἀποφασίσῃ δι' ἄλλον, ἀπενεκρῶνετο ὁ κακοῤῥίξικος, καὶ τὸ περισκότρου· ὑποπτευόμενος μήπως καὶ ἐκείνη συμφωνεῖ εἰς τὰ φρονήματα τοῦ πατρός τῆς. Μὲ ὅλον τοῦτο δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ εἰχῇ καθεὶς λογῆς περιπέτῃσιν, φιλίαν καὶ προσοχὴν εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἐνοστιμεύετο ἡ χρυσὴ ἐξαδέλφη του. Προτοῦ ἐκείνη νὰ ζητήσῃ τίποτε νεοφανές, ὁ Φίλιππος ἐπρολάμβανε τὸν καιρὸν νὰ τῆς τὸ προσφέρῃ, ἡ ταπεινότης τοῦ ἦτον ἀρεστὴ εἰς τὸν καθ' ἓνα τόσον, ὅσον ἦτον μεμπτὴ ἡ μεγαλαυχία τοῦ καθαλιέρου· (ὡς φαίνεται ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ταπεινοῦ χαρακτῆρος ἄνθρωποι, εἶναι θερμότεροι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ μάλιστα καθὼς νοεῖσιν πῶς τοὺς νοστιμεύονται, τότε πασχίζουσιν μὲ περισσοτέραν προθυμίαν νὰ ἐλκύσουν τὴν εὐνοίαν τῆς ὠραίας ἐκείνης, ὅπου ἡ φλογισμένη καρδία τους λατρεύει, ἴσως τὸ κάμνουν οἱ πτωχοὶ δι' ἀντευχάριστησιν καὶ εὐγνωμοσύνην.) Εὐθύ· ὅπου ἀπέρατεν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Φιλίππου πῶς ἡ ἐξαδέλφη του δὲν τὸν ἐμισοῦσεν, ἄρχισε νὰ καιροφυλακτῇ, καὶ εὐρί-

σκωντάς την μονάχην, νὰ ἀποδείχῃ μὲ τὸ κατηφές ἦθος του, τὴν εἵπεραν ὅπου ἐκέντρωνε τὴν καρδιά του, καὶ τοὺς ὑπερβολικοὺς πόνους ὅπου τὸν ἐκατατυραννοῦσαν· μὲ τὸ νὰ ἦτον εἰς ἓνα σπῆτι, εἶγεν ἀληθινὰ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν βλέπῃ συγχά, πλὴν ὅσαις φοραῖς ἀπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ πλάγι του, τόσαις πικραῖς μαχαιριαῖς ἐδοκίμαζε τὸ πονεμένον στῆθός του· ἐνοττιμεύετο νὰ εἶναι πάντα εἰς τὴν συντροφίαν της, καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὴν ἀνῆσῃ μονάχην, μὰ πάλιν καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἐνόμιζε πρέπον, συστελλόμενος νὰ μὴν δώσῃ τὴν παραμικράν ὑποψίαν.

» Ἄχ ὁ κακορρίζικος (ἔλεγεν ὅταν ἔμενε μόνος) πῶς νὰ ξεστομίσω τὸ πάθος μου; πῶς νὰ δείξω τὴν θανατηφόρον πληγὴν μου ἢ πῶς νὰ ὑποφέρω τοὺς δριμυτάτους πόνους της; ἂν ὀφανερωθῶ, εἶμαι τάχα βέβαιος πῶς θὲ νὰ μὲ εὐσπλαγχνισθῇ; θὲ νὰ μὲ συμπονέσῃ; θὲ νὰ μὲ λυπηθῇ; ἄχ . . . ποῖος τὸ ἰξεύρει; ἂν κρύψω πάλιν τὰ ἀνυπόφορα δεινά μου, πεθαίνω ὁ ἄθλιος· καλὰ, ἂν πεθάνω εἶναι ντεβλέτε μου, μὰ ἐγὼ ζουριάζω, τήκομαι, ἡμέρα τὴν ἡμέραν ἀναλῶ, καὶ ἐ-ζὶ καταντῶ εἰς τὸν τάφον. Ἄχ ὁ δυστυχῆς, μὰ . . . διατί νὰ μὲ θάψουν προτοῦ νὰ τῆς τὸ εἰπῶ; ἴσως ἐκείνη δὲν τὸ ἐννοίωσεν ἔως ὧρά, ἴσως δὲν ἔχει εἰδῆσιν ἀπὸ τὴν ἀνίατον πληγὴν, ὅπου ἄνοιξαν εἰς τὸ στῆθος μου, ἡ σαγιτιαῖς τῶν ὠραίων ματιῶν της, ἴσως ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν της δὲν ἀφίσῃ νὰ χαθῇ ἓνας κακορρίζικος ὀπνὺ τὴν λατρεῖ, ἴσως ἡ καρδιά της γένη βοηθὸς μου, καὶ κινήθῃ πρὸς διαυθέντευσίν μου, ἴσως . . . κερά μου Ζεμίρα, ἂν τὸν ἐχθρόν του πρέπει νὰ ἀγαπᾷ κἀνεὶς, ποῦ ἔμεινε πλέον ὁ φίλος; καὶ φίλος ταιοῦτος ὡσὰν τὸν φλογισμένον ἐξάδελφόν σου; εἶσαι ἄρά γε τόσον σκληρὴ ὅπου νὰ τὸν ἀνταμείψῃς μὲ ἔχθραν ἀντὶ ἀγάπης, μὲ μῖσος ἀντὶ εὐσπλαγχνίας, μὲ ἀπελπισίαν ἀντὶ χρηστῶν ἐλπίδων; νὰ τὸν ὀδώσῃς ὀδυνηρὸν θάνατον, ἀντὶ διὰ τὴν εὐτυχισμένην ζωὴν ὅπου προσμένει ὁ πτωχὸς ἀπὸ τὸ χεράκι σου; ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς εἶναι κερά μου ὅπου σὲ παρακαλῶ, εἰδὲ ὁ τάφος, καθόλου δὲν μὲ ξυπαῖζει· ἐγὼ εἶμαι πλέον ἀποφασισμένος, τὸν ἐπῆρα εἰς τὰ μάτια μου, τὴν ὥραν τῆς ἀποφάσεώς σου προσμένω, διὰ νὰ φορέσω τὸ σάβανον ἢ τὸν χιτῶνα τῆς εὐδαίμονίας. Ναὶ ψυχὴ μου, ἓνας σου λόγος φθάνει νὰ μὲ κάμῃ τὸν εὐτυχέστερον ἄνθρωπον τῆς οἰκουμένης, νὰ μὲ χαρίσῃ τὴν ζωὴν, καὶ νὰ μὲ ὑψώσῃ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς εὐφροσύνης.» Αὐτὰ λέγωντας ὡς ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐφώναζε· νὰ, . . . ὅπου κἀμὼν ὄρκον, μὰ τὴν ζωὴν σου φῶς μου Ζεμίρα,

»πρώτη φορά όπου σὲ εὕρω μονάχην, ἀφεύκτως νὰ σὲ ἐξομῶ
 »λογηθῶ ὅλην τὴν κατάστασίν μου, ἐπεὶδὴ ἐξεχείλισαν τὰ δεινὰ
 »μου, καὶ δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ τὰ κρύψω, ἕκαμα σταθερὴν ἀ-
 »πόφασιν νὰ σὲ τὰ εἰπῶ ὅλα, ὅλα, καὶ ὅ,τι γένη ἄς γένη.»

Ἡ Ζεμίρα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐκεῖ όπου ἦτον ξυνητή καὶ
 χαρούμενη, ἐκαταστήθη μελαγχολικὴ, καὶ ὅλα τὴν ἐφαίνοντιν
 ἄγρια, ὅλα μαῦρα, σκοτεινὰ, τίποτε δὲν τὴν ἄρεζε, κανένα
 πράγμα δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ· «Τί ἀσπλαγχνῇ,
 »τί κκκὴ τύχη εἶναι αὕτῃ ἡ ἐδική μου; (ἔλεγε συχνὰ εἰς τὸν
 »ἑαυτὸν τῆς μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια) τί μαῦρο ροιζικὸ; ἂν ἤ-
 »μουν καμμία πτωχὴ, ἔλεγα πῶς δὲν σῶνουν οἱ γονεῖς μου,
 »νὰ μὲ δώσουν ἄνθρωπον τῆς ἀρεσιᾶς μου, καὶ τὸ κατάπινα·
 »ἂν ἤμουν καμμία ἄσχημη, ὅχι ἄλλο, καὶ τότε δὲν εἶχα λόγον
 »νὰ εἰπῶ μὰ . . . (νὰ εἶμαι καθὼς ἡ φύσις μὲ ἐστόλισεν,) ἄς
 »μὴν εἰπῶ μὲ πολὺ, μὲ ἕνα μέτριον ὅμως κάλλος, καθὼς καὶ
 τὸ καθρέπτης μου τὸ θεδαιοῖ, καὶ ὁ κόσμος τὸ κηρύττει. Νὰ
 »χαρίσῃ ἡ τύχη τόσα πλούτη τὸν πατέρα μου, καὶ νὰ εὐρεθῶ
 »μοναχοκόρη, ἡ ἡλικία μου μόλις ἔφθασε τοὺς δεκαπέντε χρό-
 »νους, καὶ νὰ πέσω σὲ χέρια, όπου φρίττει ὁ νοῦς μου μόνον νὰ τὸ
 »συλλογισθῶ, ἄχ ἡ κκορροῖζικη, πῶς θὲ νὰ ζήσω; τί θὲ νὰ γένω;
 »ὕπανδρεύεται κανεὶς εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένα,
 »ἀφ' οὗ προβλέπω ἐγὼ τόσαις ἄπειραις δυσυχλαῖς διατὶ νὰ ἐμβῶ
 »εἰς τὸν ζυγὸν αὐτόν; διατὶ νὰ ἐτοιμάσω μονάχῃ τὸν τάφον μου
 »ὄχι . . . ἀδύνατον νὰ τὸ στέρξω. Ἡ καρδιά μου δὲν αἰσθάνε-
 »ται καμμίαν κλίτιν διὰ τὸν σοδαρὸν καθαλιέρον, δὲν τὸν θέλω
 »ὦρα του καλὴ μὰ . . . ἕνα κορίτσι πάλιν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ
 »χωρὶς σύζυγον, καὶ νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόληψίν του καθάραν;
 »ὄχι, ἡ κακαὶς γλώσσαις δὲν λείπουν ἀπὸ τὸν κόσμον, οἱ φιλο-
 »κατήγοροι εὐρίσκουν ὕλην, λοιπὸν πρέπει νὰ κάμω μίαν ἐκλο-
 »γήν, καὶ νὰ εὕρω κανένα ὑποκείμενον, όπου νὰ προξενίσῃ
 »τὴν εὐτυχίαν μου. Ὁ Φίλιππος ἄρά γε . . . καλὸς νέος, πλὴν
 »τὸν βλέπω μελαγχολικόν, ἴσως ἔχει κανέναν ἑῷτα, ὅταν μὲ
 »βλέπῃ ἀποσβολώνεται, ἴσως θυμᾶται τὸ ἄμφοι του, τί καλοῦ-
 »ριζικὴ εἶναι ἐκείνη, όπου ἠμπόρσε νὰ τὸν θέλξῃ, καὶ νὰ ἐλ-
 »κύσῃ τὴν καρδιά του; ἄς τὸν ψαρεύω κομματί νὰ ἰδῶ ποῦ
 »θαδίζει μὰ αὐτὸς περισσότερον δείχνει πῶς φεύγει, παρὰ
 »πῶς ἀγαπᾷ τὴν συναναστροφὴν μου. Τί νὰ νοιώσω ἀπὸ ἕναν
 »ἄνθρωπον κατηρῆ, σιωπηλόν, φιλήυχον, φιλήρημον; ἡ δια-
 »γωγὴ του εἶναι ἕνα αἶνιγμα, φαίνεται ὅμως πῶς τὸν τρώγει
 »κανένα σκουλήκι· καθὼς τὸν ἰδῶ, θὲ νὰ τὸν ῥίξω λόγον περ

τοῦ καθαλιέρου, νὰ ἰδῶ τί γνώμην δίδει· ἀχ . . . Φίλιππε, διατί νὰ βιασθῇς ; μὰ εἴμεθα ἄρᾳ γε ἐξουσιασταὶ τῶν καρδιῶν ἡμᾶς; ὅταν νομίζωμεν πῶς ταῖς ἔχομεν εἰς τὸ σῆθος μας, ἐκεῖ-
 ναις πετοῦν ἐκεῖ ὁποῦ νοστιμεύονται χωρὶς νὰ τὸ νοιώσωμεν.
 Ἀχ, Φίλιππε διατί νὰ βιασθῇς ; ἴσως ἀπὸ δειλίαν σου προήλ-
 -θε καὶ δὲν μὲ ἐπρόβαλες τίποτε· δὲν μὲ ἐδοκίμασες ἂν ἔχω
 »κλίσιν ἐπάνω σου· ἀπὸ τὴν ἄκραν συστολὴν σου βέβαια . . .
 »ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν σου ἐγύρισες ἄλλου τὰ μάτια σου, ἐθαῖ-
 »ρῶσες πῶς ἤθελα παραβλέψῃ τὸν ἔρωτά σου ἂν μὲ τὸν ἀπέ-
 »δειχνες. Ἀχ πόσον ἐσφαλμένη εἶναι ἡ ἰδέα σου. Ἄς ἔξυρες Φί-
 »λιππε τὴν καρδίαν μου, ἃς ἐγνώριζες τὸν πόνον ὁποῦ αἰσθά-
 »νεται διὰ λόγου σου, πλὴν τί τὸ ὄφελος, τὸ μέρος τοῦ στή-
 »θου σου ὁποῦ ἤθελε νὰ κατοικήσῃ αὐτὴ ἡ ἀθλία, τὸ ἔπιασεν
 »ἄλλη· ἐκείνη ἴσως λατρεύεται ἀπὸ λόγου σου, καὶ ἡ ἐδική
 »μου σκληρὰ βασανίζεται· ἐκείνη δέχεται τὴν περιποίησίν σου,
 »καὶ ἡ ἐδική μου καταξεσχίζεται· θέλω νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ τὸ
 »στόμα σου ὁμῶς Φίλιππε, καὶ ὕστερον νὰ κάμω ἐκεῖνο ὁποῦ
 »εἶναι ἀναγκαῖον εἰς μίαν ἀπελπισμένην».

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο, αὐτὰ ἐφρονοῦσεν ἡ Ζεμίρα, καθημένη
 μονάχη εἰς τὸν ὄνδα τῆς, τὸν ὁποῖον εἶχε μεταμορφώσῃ εἰς
 ἀσκητήριόν τῆς.

Μὲ ποῖον τρόπον ξεμυστηρεύονται τὸν ἔρωτά τους.

Ἡ μητέρα τῆς Ζεμίρας ἐκαμάρωνε βλέπωντας τὴν κόρην τῆς
 καὶ τὸν ἀνεψιὸν τῆς νὰ φέρωνται μὲ τόσῃν εὐγένειαν, καὶ σέβας
 ἀναμεταξύ των· τὸ εἶχε κρυφὴν χαρὰν καὶ τιμὴν τῆς, στοχα-
 ζομένη τὸ καλὸν φυσικὸν καὶ τῶν δύο.

Ἀφ' οὗ οἱ ἐρασταὶ μας ἐκατάλαβαν σχεδὸν τὴν καρδίαν ὁ
 ἓνας τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ τὸ ξεμυστηρευθῶν, ἔτυχε καὶ τοῦ-
 -τος ὁ τελευταῖος τρόπος τῆς ἀποδείξεως τῶν ἀμοιβαίων ἐρωτι-
 -κῶν φρονημάτων τους· μία βραδιά τὸ καλοκαίρι καθήμενοι εἰς
 ἓναν καναπέ (εἶδος σκαμνίου) οἱ δύο μονάχοι ἐμπροσθεν εἰς τὴν
 πόρταν τοῦ ὀσπητίου, ὅπου ἡ αὐλὴ ἐσχημάτιζε μίαν ἀρκετὴν
 εὐρυχωρίαν, εὐφραίνοντο εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς σεληνῆς.
 Ἐνας δροσερὸς ἀέρας φυσῶντας ἤσυχα, ἐκινεῖσε τὰ πρασινόχρωα
 φύλλα μερικῶν δένδρων ὁποῦ ἦτον ἐκεῖ τρυγύρου· τὸ κρυστα-
 -λοειδὲς νερὸν ὁποῦ ἔτρεχεν ἀπὸ μίαν θρύσιν ἀντικρὺ τους, ἐκα-
 -μνεν ἓνα γλυκὺ μουρμουρητιον, καὶ ὁμοῦ μὲ τὸ ἡδονικὸν κελά-
 -δισμα ὁποῦ ἐπαναλάμβανεν ἡ παραπονετικὴ ἀηδὼν, ἐμεταμορ-

φώνετο εκείνο τὸ χαρίεστατον κάθισμα εἰς μίαν ἐρωτικὴν κοιτίαν· τὰ χεράκια τοὺς ἀγγίζαν, καὶ ἐσυνομιλοῦσαν μὲ ἐκείνην τὴν συνειθισμένην ἐλευθερίαν, καὶ εὐτολμίαν, ἣτις σώζεται μόνον ἀναμταξὺ εἰς τοὺς φίλους, καὶ οἱ ἐραστοὶ τὴν στοχάζονται δι' ἄκραν εὐδαιμονίαν, χωρὶς νὰ τὴν ἀπολαύσουν ποτέ τοὺς οἱ πτωχοί, ἢ καὶ ἂν φθάσουν εἰς ἐκεῖνον τὸν βαθμὸν, πρέπει νὰ χύσουν κάμποσα δάκρυα, καὶ στεναγμούς, ἐν ὧσιν νὰ τὴν ἀποκτήσουν· ἐκεῖνο τὸ ἡδονικὸν κάθισμα ἔφερεν εἰς κατάνυξιν τὴν Ζεμίραν (ὡς φαίνεται εἶχεν ἑλθῇ ὁ καθαλιέρος εἰς τὸν νοῦν της) ἕνα λαμπρὸν δάκρυον ἔσταξεν ἀπὸ τὰ ὠραῖα ματάκια της, εἰς τὰ κνυκάτα μάγουλά της, καὶ ἕνας βαθύτατος στεναγμὸς, δὲν ἄργησε νὰ φανερώσῃ τὴν θλίβερόν διάθεσιν τῆς πληγωμένης καρδιάς της.

ΦΙΛΙΠ. «Τί ἐπάθετε ἐξαδέλφη Κερᾶ μου; τί δηλοῦν αὐτὰ τὰ δάκρυα; αὐτὴ ἡ μελαγχολία; αὐτὴ ἡ αἰφνίδιος μεταβολή σας;»

ZEM. «Δὲν εἶναι τίποτε ἐξαδέλφε, ἰδὰκ ρυσα χωρὶς νὰ θέλω...»

ΦΙΛΙΠ. «Ἄν ἔχῃ ἔτζι τὸ πρῆγμα, δὲν βλάπτει· ἐξυπάσθηκα στὴ ἀληθείᾳ, ἐνόμισα πῶς εἶναι καμμία κρυφὴ αἰτία ὅπου σὰς συγχίζει, ἄχ καὶ τότε... (α) ἤθελεν αἰσθανθῶ καὶ ἐγὼ ὁμοίως τοὺς ἰδίους πόνους σας.»

ZEM. «Τί νὰ σὰς εἰπῶ ἐξαδέλφε, δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ τὸ κρυψῶ· ἡ ἐνθύμησις τοῦ καθαλιέρου καταξεσχίζει τὴν καρδιά μου, φαρμακιώνει τὰ σπλάγχνα μου, καὶ κοντεύει νὰ μὲ ἐάῃ νεῖς τὸν τάφον.»

ΦΙΛΙΠ. «Μὰ ἐμένα δὲν μὲ ἐρωτᾶτε, πῶς εἶμαι τάχα;»

ZEM. «Καὶ πῶς, δοκιμάζετε καὶ ἡ εὐγενεῖα σας τίποτε κρυφοὺς πόνους; εἴστε εἰς καμίαν περίστασιν ὅπου... ἄχ ἐξαδέλφε, ὅχι, εἴστε εὐτυχής, δὲν ἔχετε κἀνένα δίκαιον νὰ προσκλαίεσθε, ὅσα καὶ ἂν ἐπιθυμήσετε σὰς ἔρχονται κατὰ ῥοὴν· τί μένει λοιπὸν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ὅπου νὰ τὸ ὕστερον ῥῆσθε.»

ΦΙΛΙΠ. «Πιστεύετε με Ζεμίρα Κερῆ μου, πῶς εἶμαι εἰς ἀθλιωτέραν κατάστασιν ἀπὸ τὴν ἐδικήν σας.»

ZEM. «Κατὰ τίνα λόγον παρακαλῶ; ποίου εἶδους εἶναι τὰ »δεινὰ σας; ἀφορῶν ἄραγε εἰς ψυχικὴν παιδείαν; κεντοῦν τὴν »καρδιά σας, καθὼς ἐμένα θλίβουν τὴν ἐδικήν μου;»

(α) Μὲ μίαν παραπονετικὴν φωνήν.

ΦΙΛΙΠ. «Ναί Κερά μου (α), ὅλοια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ
»ἰδικά σας.»

ZEM. «Τί λογῆς; φοβεῖσθε νὰ μὴν σᾶς βιάσουν νὰ ὑπαν-
»δρευθῆτε μὲ καμμίαν ὁποῦ δὲν νοστιμεύεσθε; ὑποπτεύεσθε
»καμμίαν τυραννίαν, καμμίαν δυναστείαν ἀπὸ τὸν πατέρα σας,
»καθὼς ἐγὼ ἀγαπῶντας τὸν ἐδικόν μου, τρέμω νὰ μὴν τὸν
»βλυπῇσω; . . . . . (ἐπεὶδὴ καὶ διὰ τὴν μητέρα μου κάτι . . . .
»γίνεται) ἢ αὐτὴ καθ' ἐαυτὴν ἢ θέλησίς σας δοκιμάζει τίποτες
»ἐμπόδια ἀπὸ πούθεν;»

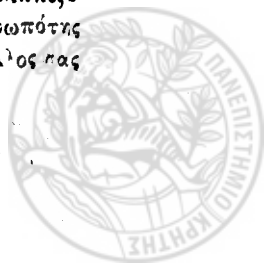
ΦΙΛΙΠ. «Ἄχ Ζεμίρα . . . . ἡ βία ὁποῦ ἐπιφέρουν εἰς τὴν εὐ-
»γενεῖαν σας, ἀνάγεται περισσότερον εἰς ἐμένα, εἶναι πλέον σκλη-
»ρὴ διὰ λόγου μου, παρὰ διὰ τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενόν σας,
»τὰ ἐδικά μου σπλάγχνα θλίβονται περισσότερον παρὰ τὰ ἐδι-
»κά σας· ἡ καρδία μου νοιώθει ὅλον τὸ βάρος αὐτῆς τῆς ἀσ-
»πλάγχχνου προσταγῆς· τήκεται ἡ ψυχὴ μου, φρίττω, καὶ τρέ-
»μω ὁλόκαιρος ὅταν στοχάζωμαι πῶς εἶναι χωρὶς εὐχαρίστη-
»σίν σας τὸ νὰ καταντήσετε εἰς τὰ χέρια ἐκείνου, διὰ τὸν ὁ-
»ποῖον αἰσθάνεσθε ἕνα δίκαιον μῖσος.»

ZEM. «Ἐκατάλαθα πῶς θέλετε νὰ μὲ συμπονέσετε, νὰ μὲ
»βλυπθῆτε, νὰ δείξετε πῶς εἶστε φίλος, πλὴν μὲ φαίνεται φί-
»λιππε πῶς αὐτὰ μόνον τὰ λέτε διὰ νὰ μὲ παρηγορήσετε, καὶ
»ὀλίγον σᾶς κόφτει ἂν μὲ δώσουν ἐκεῖνον ἢ ἄλλον κἀνέναν »

ΦΙΛΙΠ. « Ἄχ Κερά μου, διατὶ μὲ σκοτώνετε μὲ ταῖς ὑπο-
»ψίαις σας; διατὶ διστάζετε εἰς αὐτὰ ὁποῦ μὲ τὴν καρδίαν μου
»στὰ χεῖλη σᾶς συντυχαίνω; διατὶ ἀμφιβάλλετε εἰς τὰ γενή-
»ματα μιᾶς εἰλικρινεστάτης ψυχῆς; ἡ χαρά μου εἶναι προσκλη-
»μένη εἰς τὴν εὐτυχίαν σας, προσμένω νὰ σᾶς ἰδῶ εὐχαρίστη-
»μένην, καὶ νὰ εὖγω ἀπὸ τὴν βυθὸν τῆς λύπης ὁποῦ εὕρισκο-
»μαι καταβυθισμένος ὁ κακορρίζικος, δὲν σᾶς ἀγαπῶ μόνον καθ'
»τὸ ἑξαδέλφην μου, ἐνέχομαι καὶ ὡς ἄνθρωπος εἰς τὴν ἡσυχίαν
»τῆς καρδίας μιᾶς ἀξιολατρεύτου νέας ὥσάν τὴν εὐγενεῖαν σας·
»πονῶ ὁ δυστυχὴς νὰ σᾶς βλέπω νὰ τήκεσθε ἀδίκως, εἰς κχι-
»ρὸν ὁποῦ εἶναι μύριοι τρόποι νὰ . . . . . ζήσετε . . . . . εὐτυ-
»χησμένη »

ZEM. «Καὶ πόθεν σᾶς ἤλθεν ἡ τόση εὐσπλαγχνία Φίλιππε;»

ΦΙΛΙΠ. «Κερά μου, τὸ δίκαιον μὲ παρακινεῖ, ἡ ἀνθρωπότης
»μὲ βιάζει . . . . . δὲν εἶναι κρίμα νὰ μαρανθῇ τὸ καλὸς σας

»ἔτσι τοῦ κακού; νὰ περάσετε τυραννισμένην ζωὴν; νὰ μισήτε
»πάντοτε ὡς καὶ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς σας;»

ZEM. « Καλὰ καλὰ· πλὴν δὲν εἶναι ἄρᾳ γε καυμία πλέον
»κρυφὴ αἰτία ὅπου νὰ σᾶς βιάζῃ νὰ πάρετε τόσον τὰ δίκαιά
»μου, ὅπου νὰ κατανύγῃ τὴν καρδιά σας διὰ νὰ λάβῃ τὴν
»διαυθέντευσίν μου;»

ΦΙΛΙΠ. « Ἄχ... (πῶς νὰ τὸ ξεστομίσω) Κερᾶ μου...
»ὁ δούλος σας... »

ZEM. « Τί ἔκαμεν ὁ δούλος μου; »

ΦΙΛΙΠ. « Σᾶς παρχκαλῶ νὰ ζῆτε, ἔχετε ὀλίγην ὑπομονὴν
»ὅπου νὰ συνέλθω, ἐπειδὴ καὶ μήτε... ξεύρω... πού...
»περιπατῶ· ἐγὼ ὁ δούλος σας Κερᾶ μου... στὸ θεό μου προ-
»κρίνω τὸν θάνατόν μου, παρὰ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ· « με τί πρόσω-
»πον νὰ τολμήσω ὁ ἄθλιος νὰ... τὸ σέβας ὅπου ἔχω πρὸς
»τὴν εὐγενεῖάν σας, με καταδικάζει εἰς μίαν αἰώνιον σιωπὴν. »

ZEM. « Πέτε μέ το ἀκριβέ μου Φίλιππε, πέτε μέ το, συν-
»δράμετέ με, ἴσως ἀπὸ αὐτὸ τὸ βαθύ μυστήριον ἐξήρτηται ἡ
»εὐτυχία μου, ἴσως εὐρεθῇ τρόπος τῆς ἡουχίας μου, τῆς ἐλευ-
»θερίας μου, τῆς ζωῆς μου... »

ΦΙΛΙΠ. « Φοβοῦμαι νὰ μὴ σᾶς παρακινήσω εἰς ἀγανάκτησιν,
»νὰ μὴ διεγείρω τὸν θυμόν σας, νὰ μὴν ὑποπέσω εἰς τὴν ὀργὴν
»σας, τρομάζω νὰ μὴν... »

ZEM. « Ἐγὼ Φίλιππε; ἐγὼ νὰ θυμώσω κατ' ἐπάνω σας; καὶ
»διατί; με φτίνεται πῶς δὲν θέλετε κάμῃ ποτὲ κανένα κίνημα
»ὅπου νὰ με λυπήσῃ, φθάνει νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὴν εὐγε-
»νειάν σας, καὶ ὅλα τὰ δέχομαι. Ἐλπίζω πῶς δὲν θέλετε τὸ
»κακόν μου, καὶ ἂν δώσω πίστιν εἰς ὅσα με πληροφορεῖτε,
»πρέπει νὰ προσμένω ὅλο καλὰ ἀπὸ τὸ χέρι σας. »

ΦΙΛΙΠ. « Θυσιάζομαι Κερᾶ μου πεθαίνω, χάνομαι διὰ χα-
»τῆρι σας, πλὴν ἄρᾳ γε... δὲν... θυμώνετε με τὰ σωστά
»σας, ἂν σᾶς ξεμυστηρευθῶ ἐκεῖνο ὅπου εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ
»βαστῶ κατακρυμμένον εἰς τὸ στήθος μου· ἐν ὅσῳ ζῶ; δὲν με-
»ταβάλλετε αὐτὴν τὴν ἡμερότητα τοῦ χαριεστάτου προσώπου
»σας εἰς ἄσπονδον ἀγανάκτησιν; ἄχ, ὁ κακοβρίζικος, καλλίτερος
»νὰ τὸ σιωπήσω, παρὰ νὰ διεγείρω μονάχος μου τὸ δίκαιον
»μῖσός σας κατ' ἐπάνω μου· μά... ἡ καλὸσύνη σας Κερᾶ
»μου... με παρακινεῖ... (νὰ καιρὸς ἐπιτήδειος Φίλιπ-
»πε (α), καρδιά, μὴν δειλιάζῃς) μά ἡ καλὸσύνη σας Κερᾶ μου

»μὲ παρακινεῖ νὰ ἀφήσω κάθε συστολήν· δὸς καὶ ἔτζι καὶ ἔτζι
»εἶμαι χαμένος, λοιπὸν ὑπακούω εἰς τὴν προσταγὴν σας, καὶ
»σὰς λέγω ὅτι . . . ἡ καρδιά μου ἐτόλμησε . . . νὰ σὰς
»ἀγαπήσῃ.»

ZEM. «Βέβαια Φίλιππε καθ' ὃ συγγενής, πρέπει νὰ μὲ ἀγα-
»πᾶτε.»

ΦΙΛΙΠ. «Ναὶ Κερᾶ μου . . . ὅμως . . . κλίνει κομμάτι εἰς
»τὸ ἐρωτικὸν ἢ ἀγάπην μου.»

ZEM. «Ὅπου θεὸς νὰ εἰπῇ κομμάτι μὲ ἀγαπᾶτε, καὶ ὅχι κα-
»θὼς προτῆτερα ἐπασχίζετε νὰ μὲ κάμνεται νὰ τὸ πιστεύσω.»

ΦΙΛΙΠ. «Ἄχ ὁ δυστυχής, βλέπω καὶ καμῶνεσθε πῶς δὲν
»ἐνοιώσετε τὸ νόημα τῆς ὁμιλίας μου. Ζεμίρα ψυχὴ μου, ἐγὼ
»πρελλαίνομαι διὰ τὰ ἀμίμητα θελγητρὰ σας, φλογίζομαι ἀπὸ
»τὸν χρυσὸν ἔρωτά σας (παρακαλῶ νὰ μὲ δώσετε τὴν ἄδειαν
»νὰ σας εἰπῶ ὅλα τὰ πάθη μου) ἡμέρα, νύκτα, ὥρα, στιγμή δὲν
»περνᾷ ὅπου νὰ λείψῃ τὸ ἄχ, ἀπὸ τὸ πολυπαθὲς μου στήθος.
»Ὅταν σὰς βλέπω, τρέμουν τὰ χειροπόδαρά μου· ἂν δὲ εἴστε
»παρῶν, ἓνα θάρρος σκεπάζει τὴν πληγωμένην καρδιά μου, που-
»θενὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ σταθῶ, ὁ τόπος δὲν μὲ χωρεῖ, καίομαι,
»τῆκομαι, χωρὶς νὰ τὸ ξέυρετε, κάνεις δὲν μὲ εἰσθεῖ,
»κλίνει δὲν νοιώθει τὸν πόον μου. Τὰ πύρινα δάκρυά μου,
»οἱ ἄπειροι στεναγμοί μου, τὰ ἀνυπόφορα δεινὰ μου, εἶναι
»ἀπερίγραπτα, δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ τὰ σκώσω, ἐσώθη-
»κεν ἡ ὑπομονή μου, ὁ θάνατος εἶναι τὸ τελευταῖον καταφύ-
»γιόν μου, ἢ ἡ ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας μου (α). Ὡραιοτάτη Ζε-
»μίρα, δὲν εἶναι τωρινὴ ἢ πληγὴ μου, τὴν πρώτην ὥραν ὅπου
»ἔλαβα τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς ἰδῶ, ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἐδέχθηκα
»καὶ ταῖς χρυσαῖς ἀλυσίδαις τῆς γλυκυτάτης σκλαβιάς μου,
»ἐκείνην τὴν ἰδίαν στιγμήν ἐκόνευσεν τὸ φλογερὸν βέλος τοῦ ἔ-
»ρωτος εἰς τὰ σωθικά μου. Ἀχ ἀναπνοή μου, ἂν δὲν σὰς κα-
»ταπέθῃ εἰς εὐσπλαγχνίαν ἢ ἀξιοθρήνητην καταστασίς μου, ἂν
»δὲν σὰς παρακινοῦν εἰς ἔλεος οἱ παραπονετικοὶ λόγοι μου, ἢ
»λατρεία τοῦ ἔρωτός μου, αὐτὰ τὰ θερμὰ δάκρυά μου κἂν, ἃς
»ἐξυπνήσουν τοὺς οἰκιρμούς σας (β) νὰ μὲ λυπηθῆτε, νὰ μὲ
»παρηγορήσετε, νὰ μὲ ἀγαπήσετε.»

ZEM. «Μὴ λυπήσθε Φίλιππε, μὴν κακοτυχίζετε τόσον τὸν
»ἐαυτόν σας, μὴ μὲ στοχάζεσθε διὰ τόσον σκληρὴν (ὁ καίμενος

[α] Φιλεῖ τὰ χέρια της.

[β] Χύνει δάκρυα.

»(α) . . . . . τὸ κρίμα τὸ πῆρα . . . . . δὲν ἀγαποῦσεν ἄλλον)
 »αὐτὴ ἡ ξεμυστήρευσις δὲν μὲ συγχίζει, ἀλλὰ καὶ μάλιστα
 »μὲ χαροποιεῖ. Θάρρειτε πῶς δὲν ἔχω καὶ ἐγὼ σπλάγχνα; πῶς
 »ἡ καρδιά μου εἶναι πέτρινη; πῶς ὁ ἔρωτας δὲν ἔχει τὴν αὐ-
 »τὴν ἰσχὺν εἰς ὅλους μας; ἄνθρωπος εἶμαι καὶ ἐγώ . . . αὐτὸ
 »ἦτον τὸ μέγαλον μυστήριον ὅπου δὲν ἠμπορούσατε νὰ ξεστο-
 »μίσετε;»

ΦΙΛΙΠ. «Κεῖ ἄ μου δὲν εἶναι πλέον μυστήριον, ἐπειδὴ καὶ
 νσᾶς τὸ εἶπα, ἐλαφρώθη τὸ στῆθος μου ἀπὸ ἑνα θάρρος ὅπου μὲ
 νᾶσκώτωνεν, ἠσύχασε τὴ κορμὶ μου, καὶ μὲ φαίνεται πῶς κατὶ
 νεὺγῆκεν ἀπὸ πάνων μου.»

ZEM. «Μὰ διατί τόσαις περιπλοκαῖς, τόσα αἰνίγματα, τόσα
 »κλωθογυρίσματα; δὲν ἔπρεπεν νὰ μὲ τὴ κρύβετε τὸσον καιρόν.»

ΦΙΛΙΠ. «Σᾶς τὸ εἶπα ὁ δυστυχῆς, μὰ τὸ ἐκάμετε ἔξω νοῦ
 »προσποιουμένη πῶς δὲν τὸ ἐνοιώσατε.»

ZAM. «Τί συμπεραίνετε (β) τώρα Φίλιππε; ἡ σιωπὴ μου . .

ΦΙΛΙΠ. Ἄχ Ζεμίρα φῶς μου, ἡ σιωπὴ σᾶς μὲ δίδει ἐλπίδα
 ὅτι εἰσακούσθηκα, μὲ γεμίζει ἀπὸ χαρὰν, μέ . . . .

ZEM. «Ἄρᾳ γι θε νὰ εἴτε πλέον εὐτυχισμένος . . . ἂν . .

ΦΙΛΙΠ. «Απορίαν τὸ ἔχετε ψυχὴ μου; δὲν ἤξεύρετε πῶς τὸ
 »νὰ μὲ ἀγαπᾶτε, εἶναι ὁ ὑπέρτατος βαθμὸς τῆς εὐδαιμονίας
 »μου; εἶναι . . . ἄχ . . . δὲν εὐρίσκω λέξαις νὰ ἐκφράσω τὴν
 »οἰδέαν τῆς μεγίστης εὐτυχίας ὅπου προσμένω ἀπὸ τὸ ἔλός σας.»

ZEM. «Ἀληθινὰ (γ) στοχάζεσθε τώρα, πῶς ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ;»

ΦΙΛΙΠ. «Κεῖ ἄ μου (δ) σᾶς παρακαλῶ . . . νὰ . . . παραβλέ-
 »ψετε τὴν τόλμην μου . . . ἐγὼ ὁ δυστυχῆς . . . μὴ θυμῶνετε
 »νὰ ζῆτε . . . ἡ εὐγενεία σας μὲ ἐπροστάξετε νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ
 »μυστικόν μου . . . ὄχι ἄλλο . . . πεθαίνω . . . ἄχ θεέ μου . .
 »σκοτώσατέ με . . . ἂς γίνω θυσιά τοῦ φλογεροῦ ἔρωτός σας;»

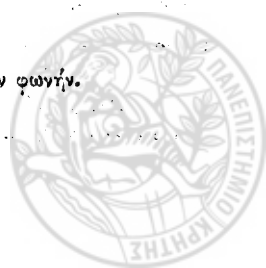
ZEM. «Μὴ φοβᾶσθε ἀκριβέ μου Φίλιππε, δὲν εἴστε λανθα-
 »σμένος, ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ καθ' ὃ συγγενῇ, ἤθελα σᾶς ἀγαπήσῃ
 »καὶ περισσότερον, ἂν δὲν ἐφοβόμουν νὰ μὴν προσκρούσω εἰς
 »τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου, ὅσον διὰ τὴν μητέρα μου, σᾶς
 »τὸ εἶπα καὶ προτίτερα πῶς εἶναι συγκαταβατική, καὶ σᾶς

[α] Καθ' ἑαυτήν.

[β] Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγην σιωπὴν, καὶ μὲ μισὴν φωνήν.

[γ] Μὲ θυμόν

[δ] Ἀποσβολωμένος.

»δέχεται με ὅσα ὀνόματα καὶ ἂν σᾶς δώσω, ἐξάδελφον . . .
 »συγγενῇ . . . καὶ»

ΦΙΛΙΠ. « Ἄχ ἀξιολάτρευτή μου Ζεμίρα, ἀχ δέσποινα τῆς
 »ζωῆς μου, ἐγὼ ἀναπνέω πλέον Κερά μου, αὐτὴ ἡ ἀμυδρὰ ἐλ-
 »πίδα ὅπου με δίδετε ὅτι ἠθέλετε με ἀγαπήσῃ, λέγει πῶς με
 »ἀγαπᾶτε· ψυχὴ μου Ζεμίρα, ἡ εὐτυχία μου δὲν ἔχει καμμίαν
 »σύγκρισιν με ταῖς δόξαις ὅλου τοῦ κόσμου, με φαίνεται πῶς
 »ἐξουσιάζω τὰ κέρατα τῆς Οἰκουμένης . . . »

Αὐτὰ λέγωντας ὁ Φίλιππος, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατά της, καὶ
 κατεφιλοῦσε τὰ χεράκια της βρέχωντάς τα με τὰ δάκρυα. Εἰς
 αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ πατὴρ ἐρχόμενος ἀπ' ἐξω, ἐμβαιεν εἰς
 τὸ σπῆτι τευ· οἱ δύο ἐρασταὶ βλέποντάς τον ὅπου τοὺς ἐστοχά-
 σθη, ἐν τῷ ἅμα ἀπελιθώθησαν, ἔμειναν ἀπονεκρωμένοι· ὁ ὑπερ-
 βολικὸς θυμὸς, ἡ ἄκρα ἀγανάκτησις, ἔκαμαν τὸν Δονᾶν νὰ μὴν
 ἡμπορῇ νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐστέκετο βουβὸς κάμποσιν ὥραν·
 τέλος πάντων με μίαν ἀγρίαν φωνὴν, ἄρχισε νὰ ὑβρίζῃ, νὰ ἐπι-
 φορτώνῃ καὶ τοὺς δύο με τὰ πλέον ἄτιμα λόγια, κακοτυχί-
 ζοντας τὸν ἐκυτόν του πῶς ἀτιμάσθηκεν εἰς τὸ γῆρας τοῦ ἀπὸ
 τὴν κόρην του, ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸν του, ἀπὸ τὰ παιδιά του. Αὐτὴ
 ἡ τρομερὰ ὀργή, ἐτελείωσε με μίαν σφοδρὰν προσταγὴν πρὸς
 τὴν Ζεμίραν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ συντύχη ποτὲ κατὰ μόνας
 με τὸν Φίλιππον, εἰς τὸν ὁποῖον (ἀφ' οὗ τὸν ἐπέρασε κομμάτι
 ὁ θυμὸς) ἐφόρτωσεν ὅλον τὸ πταίσιμον. « Ἐτοιμάσου λοιπὸν ἀ-
 »χάριστον κορμί, λέγει, τὴν ἐρχομένην κυριακὴν νὰ στεφανω-
 νθῇς τὸν καθαλιέρον.»

Ἀποχωρισμὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ζεμίρας.

Αὐτὰ τὰ ὑστερινὰ λόγια ἐφαρμάκωσαν τὴν καρδίαν τοῦ
 Φιλίππου, ἐγύρισε τὰ μάτια του μισοδακρυσμένα πρὸς τὴν Ζε-
 μίραν, καὶ με ἓνα βαθύτατον στεναγμόν, τὴν εἶπνε νὰ κατα-
 λάβῃ εἰς ποῖον λυπηρὸν ἀγῶνα εὗρίσκετο ἡ ψυχὴ του· ὁ πατέ-
 ρας της τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χερί, καὶ τὴν ἔφερεν πρὸς τὸ σπῆτι·
 ὅσον διὰ τὸν Φίλιππον, ἐπρόσταξε νὰ τὸν δώσουν ἄλλον ὀνόμα,
 νὰ μὴν ἔχῃ καμμίαν συγκαινωνίαν, μήτε νὰ φαίνεται τὸ μέρος
 ἐκεῖνο ὅπου ἐκάθετο ἡ ἐξαδέλφη του, μήτε νὰ ἔλθῃ πλέον εἰς
 τὸ τραπέζι τοῦ θεοῦ του, νὰ παύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ συνανα-
 στροφαῖς τους, καὶ νὰ μὴν ἴδουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Ὁ ἡσπλάγχχνος τρόπος ὅπου ἐφέροντο οἱ συγγενεῖς του, ἡ σκληραῖς ὑπεψίξεις ὅπου τὸν ἐτυραννοῦσαν, ὁ φόβος τοῦ νὰ μὴν τὸν ἀποβάλουν καὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι, πρὸ πάντων δὲ τῆς Ζεμίρας ἡ χαρὰ ὅπου ἐμέλλε νὰ τελειώσῃ ἐντὸς ὀλίγου, ἔκαμναν τὸν Φίλιππον νὰ ἀπονεκρώνεται χίλιαις φοραῖς τὴν ὥραν, μήτε ἔτρωγε, μήτε ἔπινεν, ἀνάπαυσις, ἡ ὕπνος, τί ἐστὶ; δὲν ἔξευρεν ὁ δυστυχὴς . . . . . ὁ ἔρωτας ὁμῶς, ἐκεῖνος ὁ φοβερός βασιλεὺς τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας, ὅπου κάμνει καὶ τοὺς πλέον φρονίμους νὰ εὐγαίνουν ἐνίοτε ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον τῆς φρονήσεως, ἀνανεώνει τοὺς ὑπεργήρους, ὑποτάσσει εἰς τὸ σκῆπτρον τῶν δούκων διτοχυρίζονται καὶ σηκώνουν κατ' αὐτοῦ ἐπαναστάσιν, πετώντας ἐπάνω εἰς τὴν καρδιὰ τῆς ὡραίας Ζεμίρας, ἔλεγε χαμογελῶντας «ἂς ἀφήσω τὰ βέλη μου νὰ ἡσυχάσουν εἰς τὴν φρέντραν μου, ἡ δυναστεία ὅπου ἐπιφέρουν εἰς αὐτὸ τὸ ἀμόδι, » θέλει πολεμῆσαι εἰς τὸν τόπον μου», καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἔτζι ἐγένεν.

Ἀφοῦ ἀπεχωρίσθη ἡ Ζεμίρα τὸν Φίλιππον, ἐκεῖ ὅπου τὸν ἀγαποῦσε πρῶτα ὀλίγον, ἐτρεῖλαινετο πλέον διὰ λόγου του μετὰ ταῦτα· ἐκεῖνος πάλιν ὅπου ὅταν τὴν ἐβόλεπε κάθε στιγμὴν, εἶχε μόνον μίαν θερμὴν κλίσιν, ἐκαταστήθη ὅλος ἔρωτας καὶ φλόγα, ὅταν τὴν ὑστερήθη. Ὡραὶς ὀλάκαιραις ἔμενε λιγοθυμισμένος ὅταν τὴν ἐνθυμεῖτο. Χίλιαις μηχαναῖς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, πλὴν δὲν ἐμεταχειρίσθη καμμίαν. Ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, ἡ βία, τὰ ἐμπόδια, καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐφέρετο ὁ Δονάν, ἐδίδαν περισσotέραν εὐκολίαν εἰς τὴν ἀπόκτησίν της.

Ἡ δυστυχισμένη Ζεμίρα μὲ ἄκραν ἀπελπισίαν ὑπόφερε νὰ ἰδῇ τὸν καθαλιέρων τὴν πρώτην φορὰν ὅπου ἦλθε νὰ τὴν χαιρετήσῃ, καὶ ἐφέρθη μὲ ἓναν τοιοῦτον τρόπον εἰς αὐτὸν, ὅπου τὸν ἔδωσεν ἀμέσως νὰ καταλάβῃ πῶς δὲν τὸν νοστιμίζεται, καὶ μὲ χίλια κοπλιμένα τὰ παρεκάλεσε νὰ ἀφεθῇ ἀπὸ λόγου της. Ἡ μητέρα της τὴν ἐκακοκράτησε περὶ τούτου, πλὴν ἡ Ζεμίρα ἐφώνησε πλέον ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν της, πῶς εἶναι ὀδυνατὸν νὰ τὸν πάρῃ, καὶ ἐδιηγῆθη καταλεπτῶς τὴν γνώμην της, προστρέχουσα εἰς τὰ μητρικὰ σπλάγχχνα της. Ἐπρόφερε μὲ τόσον πόνον καὶ δάκρυα τὰ παράπονά της, ὅπου ἡ κακορρίζικη μητέρα ἐστοχάσθη πῶς ἀφύκτως ἔπρεπε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, διὰ νὰ μὴν τὴν χάσῃ.

Ὁ ἔρωτας (εἶναι γνωστὸν) πῶς εἶναι ἐφευρετικὸς, καὶ ἀποκαταστήνει κανοῦργον καὶ πεπονηρευμένην, τὴν πλέον ἀπλὴν

καὶ ἄκακον νέαν. Ἡ Ζεμίρα ἀφ' οὗ ἔλαβε κάποιαις μικραῖς ἐλπίδαίς ἀπὸ τὴν Μαδὰμ Δονᾶν, ἀνάσανε κομμάτι, καὶ ἔμεινεν ἐν τοσοῦτῳ εὐχαριστημένῃ κάθε ἡμέραν ὅμως ἔκαμνε καινούρια ζητήματα, τὰ ὅποια ἀποκτοῦσε πάντοτε μετὰ τὰ δάκρυά της. Ὁ Φίλιππος τὴν ἔγραψεν, ἡ μητέρα ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἀποκριθῇ. Ὑστερον ἐπεθύμησε νὰ τὸν ἰδῇ, αὐτὸ ἐστάθη κομμάτι βαρὺ, ἡ νενὲ ὅμως τὸ παρέβλεψε καὶ αὐτὸ, ἔπειτα κατήντησε τὸ πρᾶγμα νὰ συνομιλήσουν οἱ δύο τοὺς παρούτης καὶ τῆς μητρός· τέλος πάντων ἐσυντύχαιναν καὶ μυστικά, ἡ μητέρα ἐσφάλισε τὰ μάτιά της, καὶ ἐτραβίχθη εἰς τὸν ὄνδα της προσποιουμένη πῶς δὲν τὸ ξεύρει.

Ῥαβδὸν τοῦ Φιλίππου πρὸς τὴν Ζεμίραν.

Κερά μου Ζεμίρα.

» Ἄφοῦ σὲ ἔχασα ὁ κακοῤῥίζικος, κείτομαι ὥσάν νεκρὸς χωρὶς καίσθησεις· μήτε νοῦς, μήτε σημεῖα ζωῆς μετ' ἔμειναν. Ἡ παρουσία σου ὅπου με ἐμφύχωνεν, οἱ παρηγορητικοὶ λόγοι σου, ἡ γλυκίαις ἐλπίδαίς, ἡ ὑπόσχεσαίς σου, μετ' ἔλειψαν ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ σκληροῦ ἀποχωρισμοῦ μας, λοιπὸν τί θεὸ νὰ γένω; νὰ σοι εἰσάξωμαι πῶς εἴμεθα εἰς τὸν αὐτὸν ὀρίζοντα, νὰ μᾶς σκεπάξῃ ἡ αὐτὴ στέγη, νὰ κατοικοῦμεν εἰς τὸ ἴδιον σπῆτι, καὶ νὰ μὴ σέ βλέπω ὁ δυστυχὴς, συμπέραινε πλέον εἰς πόσον βαθμὸν ἀπελπισίας εὐρίσκομαι; Ζεμίρα φῶς μου, ἐγὼ ἐζήσα ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν, μόνον διὰ νὰ σέ γράψω, καὶ ἂν δὲν μετ' ἀποκριθῇς, ἀμέσως θέλω κεντῆσαι ἕνα θανατηφόρον μαχαίρι εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω πλέον. Ὁ στερεμὸς σου ἑκατὸ φοραῖς τὴν ὥραν μετ' ἀπονεκρώνει· συμβουλήν ζητῶ, τί πρέπει νὰ κάμω, καὶ λυπήσου με.

Ἀποκρίσις τῆς Ζεμίρας.

Ἐξάδελφε.

» Μῦρια δίκαια ἔχεις νὰ ἀδήμονῃς, καὶ ὅσα κιᾶν μετ' ἔγραψες, νὰ πιστεῶ, διατὶ δοκιμάζω περισσότερα δεινά· ἄχ νὰ ἴδω, νὰ τραθῶ; τὰ ἄπειρα ὅμως δάκρυά μου, ἐμαλάκαιναν κομμάτι τὴν σκληρότητα τῆς καρδιάς τῆς μητρός μου, καὶ μόλις μετ' ἔδωκεν ἄδειαν νὰ σέ ἀποκριθῶ· τὰ ἐπαναδίπλωσα, καὶ ἑκαταπίεσθαι νὰ ἀνταμωθῶμεν κιόλα, πλὴν ἐμπροστὰ τῆς λοιπὸν

» ἀκριβέ μου Φίλιππε, ἀπόψε ὅταν σέ μηνύσω μὲ τὴν Ἑλένην (α)
 » ἔλα χωρὶς κἀνέναν φόβον νὰ σέ ἰδῶ· ἡ μητέρα μου θεὸς νὰ εἶναι
 » παρὼν, δὲν βλάπτει, κάθε ἀρχὴ εἶναι δύσκολη, ἴσως . . . . .
 » μᾶς λυπηθῇ περισσότερον, καὶ ὅταν ἔχωμεν τὴν ὑπεράσπισίν
 » της, ὅλα μᾶς ἔρχονται δεξιὰ· μένω δὲ ὅλη,

Ἡ Ζεμίρα σου.

Ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο, ἐν καιρῷ ὅπου ὁ θυμῶδης πατὴρ ἄστρα-
 πτε καὶ ἐβροντοῦσε κατὰ τῆς θυγατρὸς του, διατί νὰ δεχθῇ
 μὲ τόσην ψυχρότητα τὸν καθαλιέρον; καὶ τὸ περισσότερον, πῶς
 τὴν ἔκουσε νὰ τὸν λέγῃ μὲ μίαν ἄκραν ταπείνωσιν νὰ μὴ πα-
 τήσῃ πλέον εἰς τὸ σπῆτι, μήτε νὰ λάβῃ τὸν κόπον τοῦ κάκου
 νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς χαιρετήσῃ· τέλος πάντων ἡ ἀγριότης τοῦ
 πατρὸς, καὶ ἡ εὐσπλαγχνία τῆς μητρὸς, ἀντιπολεμοῦσαν τόσον,
 ὅπου ἡ μητέρα ἀδιαφοροῦσε πλέον μὲ τὴν ὁλότη εἰς τὴν ἀντά-
 μωσιν τῶν νέων· ὅθεν εὐρισκόμενοι μίαν ἡμέραν μονάχοι οἱ δύο
 ἔρχονται, ἄρχισαν ἀναμεταξύτους τὴν παρούσαν συνομιλίαν.

Βάνουν εἰς τάξιν τὸ πρᾶγμα.

ZEM. « Ἄχ τί δυστυχισμένη, τί κακορρίζικη ποῦ εἶμαι ἡ
 » καϊμένη, ἐξάδελφε; καὶ ἡ πέτρας μὲ λυποῦνται, καὶ ὁ σκληρὸς
 » πατὴρ μου ἀντὶ νὰ ἡμερώσῃ, ἄλλο τόσον ἐξαγριώνεται κατ'
 » ἐπάνω μου. »

ΦΙΛΙΠ. « Κερά μου ἐκεῖνος εἰς τὸ κρυφόν σᾶς ἀγαπᾷ, εἴτε
 » μοναχοκὴρ του, ἡ κληρονόμος του, ἡ ἐλπίδαις του ὅλαις εἶναι
 » θεμελιωμέναις εἰς τὴν εὐγενεῖάν σας, καὶ λοιπὸν . . . . . »

ZEM. « Καὶ μὲ τοῦτο τί ἐκατάλαβα, ἀφ' οὗ μὲ ψήνει; τί μὲ
 » χρησιμεύουν αὐτὰ ὅπου ἐπαριθμεῖτε; »

ΦΙΛΙΠ. « Ἄν ἀγαπούσετε . . . αὐτὸ ὅπου θεὸς νὰ σᾶς προβάλῃ,
 » εἴσω; δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃ ἓνας εὐγενὴς ἄνθρωπος. ἓνας ἐρ-
 » στής ντελικάτος, παρὰ καιρὸν, πλὴν, ἀφ' οὗ λείπουν ὅλοι οἱ
 » ἄλλοι τρόποι, ἀφ' οὗ δὲν ἔχει κἀνεὶς ποῦ νὰ προσδράμῃ, καὶ
 » ἡ ζωὴ του κινδυνεύει πλέον, εἶναι ἀνάγκη νὰ . . . . . »

ZEM. « Καὶ τελειώσετε Φίλιππε, μὴν ἀποτιωπᾶτε τὸν λό-
 » γον σας »

(α) Δουλεύτρα ὅπου εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ περαιοφέρνη τὰ γράμ-
 ματά της.

ΦΙΛΙΠ. «Ἄν ἀγαπούσετε λέγω . . . ἡμεῖς ἠθέλαμεν ζήτη εἰς
» τὸ ἐξῆς ἀφεύκτως μαζί, χωρὶς νὰ ἔχωμεν κανέναν φόβον νὰ
» μᾶς ἀποχωρίσουν . . . »

ZEM. «Ἄχ, καὶ συντύχετε ἐξάδελφε διὰ τὸν θεόν.»

ΦΙΛΙΠ. «Εἶναι τρόπος ὁποῦ νὰ καταπεισθῇ ὁ θεὸς μου, καὶ
» μονάχος του νὰ θελήσῃ . . . »

ZEM. «Καὶ τί τρόπος εἶν' αὐτός; πέτε μέτον.»

ΦΙΛΙΠ. «Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς τὸ ξιστομίσω, σᾶς ἐντρέπομαι
» . . . συστελλομαι.»

ZEM. «Εἶναι λοιπὸν κανένα κακὸν ἔργον ὡς φαίνεται, καμ-
» μία ἀτιμία.»

ΦΙΛΙΠ. «Ὅχι τρόπον τινὰ . . . ὁμως . . . »

ZEM. «Ὅμως τί; . . . καὶ πέτε το, καλὲ πέτε το.»

ΦΙΛΙΠ. «Ποτέ μου ἂχ . . . δὲν θελω σᾶς τὸ εἰπῇ, δὲν πάει
» ἡ γλῶσσα μου, τρέμω Κερᾶ μου . . . »

ZEM. «Ἐξάδελφε (α) σᾶς παρακαλῶ νὰ στοχασθῶ καὶ ἐγὼ
» αὐτὸν τὸν ἐπωφελέστατον τρόπον, νὰ τὸν κρίνω, νὰ ἰδῶ ἂν
» ἔμπορῶ νὰ τὸν μεταχειρισθῶ.»

ΦΙΛΙΠ. «Ζητεῖτε νὰ σᾶς τὸν εἰπῶ Ζεμίρα; τὸ θέλετε; μὲ δί-
» δετε τὴν ἄδειαν;»

ZEM. «Μὴ μὲ παιδεύετε Φίλιππε.»

ΦΙΛΙΠ. «Ἄχ Κερᾶ μου, προστάξετέ με . . . ἐπειδὴ καὶ δὲν
» ἔμπορῶ κατ' οὐδένα τρόπον, πῶς νὰ . . . »

ZEM. «Καθὼς νοιώθω θέλετε νὰ σᾶς παρακαλέσω γονατι-
» στή (β).

ΦΙΛΙΠ. «Ἄχ, ψυχὴ μου . . . (γ) ἂς πάρωμεν εἰς βοήθειάν
» μας ἀκόμι ἓνα τρίτον ὑποκείμενον.»

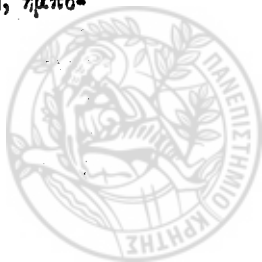
ZEM. «Καὶ πῶς; θέλετε νὰ σᾶς παρακαλέσουν διὰ νὰ εἰπῇ-
» τε ἐκεῖνο ὁποῦ ἐγὼ τζιρίζω νὰ ἐπιχειρισθῶ; . . . ναι ἐξάδελ-
» φε, ἂς πάρωμεν, ἂς τὸ προβάλωμεν τὴν μητέρα μου, ἂς τὴν
» παρακαλέσωμεν, ἂς τὴν φέρωμεν εἰς μίαν κατάνυξιν μὲ τὰ
» δάκρυά μας, ἂς τὴν φανερώσωμεν τοὺς πόνους μας, ἐγὼ εἶμαι
» βέβαιη πῶς θέλωμεν τὴν καταπεῖσει.»

ΦΙΛΙΠ. «Ὅχι Ζεμίρα μου, ἐκείνη φοβεῖται νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν
» προσταγὴν τοῦ πατρὸς σας, καὶ ἀντὶ νὰ μᾶς ὠφελήσῃ, ἔμπο-
» ρεῖ . . . νὰ μᾶς . . . βλάβῃ »

(α) Μὲ ἡμερότητα.

(β) Καμώνεται πῶς θὲ νὰ γονατίσῃ.

(γ) Πέφτωντας εἰς τὰ γόνατά της.

ZEM. «Δὲν καταλαμβάνω λοιπὸν τί με λέτε.»

ΦΙΛΙΠ. «Δὲν λέγω περὶ τῆς μητρὸς σας πῶς πρέπει νὰ τὴν »πάρωμεν εἰς βοήθειάν μας, ἀλλὰ...»

ZEM. «Καὶ ποῦν λοιπόν;»

ΦΙΛΙΠ. «Ἐναν ἄλλον ὡσὰν ἐσᾶς τὴν ἰδίαν Ζεμίρα μου.»

ZEM. «Πέτε με παστρικά Φίλιππε τὸν σκοπὸν σας, ἐγὼ δὲν »ἤμπορῶ νὰ τὸν εὕρω, ὁ καιρὸς περνᾷ, καὶ τὸν χάνομεν τοῦ »κάκου.»

ΦΙΛΙΠ. «Νὰ βάλωμεν στὴν μέσῃ τῆς ὑποθέσεώς μας ἓναν »ἄλλον ὡσὰν ἐσᾶς τὴν ἰδίαν Ζεμίρα... πῶς; δὲν καταλαμ- »βάνετε τί σᾶς λέγω;... ἤγουν, ὡς πρὸς τὴν θεϊτίζαν μου, »δὲν εἴσται μία ἄλλη ὡσὰν τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ εὐγενεία σας; ἡ »σχέσις... ὅπου σῶζεται ἀναμεταξὺ σᾶς.»

Ἡ Ζεμίρα ἐροδοκοκίνησεν, πλὴν δὲν ἐκατάλαβε πάλιν σωστά τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου.

ZEM. «Τῇ ἀληθείᾳ ἐξάδελφε... μῆτε σᾶς κόφτει, μῆτε θέ- »αλετε νὰ ξεύρετε πῶς μεθαύριον εἶναι Κυριακὴ, καὶ ὁ καθα- »ρίερος...»

ΦΙΛΙΠ. «Δὲν εἶναι ἄλλος τρόπος ἔξω ἀπὸ αὐτὸν Ζεμίρα... »δοτε τὴν ἄδειαν εἰς τὸν ἐραστήν σας νὰ... τὸν μεταχειρισθῇ »... ἓνα ἄκακον πλάσμα ὅπου θεὸς νὰ χρεωστᾷ τὴν ζωὴν καὶ »εἰς τοὺς δύο μας, ὅπου θέλει ὀνομασθῇ παιδί μας... νὰ...»

Ἡ Ζεμίρα πάλιν εὐθύς ἔλαβεν ἓνα ὕψος πολλὰ σόβαρόν, καὶ ἐφαίνετο πῶς τάχα ἐψυχράνθη μετ' ὅλον τοῦτο, ὕστερον ἀπὸ ἓνα βαθὺν στεναγμὸν τὸν ἀπεκρίθη.

ZEM. «Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ τὸ παρὸν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, ἐγὼ »ποτέ μου δὲν θέλω ἔμβη εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπανδρείας ἀπὸ »αὐτὴν τὴν πόρταν...»

ΦΙΛΙΠ. «Δὲν εἶναι ἄλλος τρόπος Κερᾶ μου, καὶ στοχα- »σθῆτε ἂν δὲν ἔχω δίκαιον.»

ZEM. » Ἀκούστέ με ἐξάδελφε, ἡ ἀρετὴ εἶναι ἐμφυῖος εἰς »ταῖς καρδίαις τῶν γυναικῶν, ὅσων καὶ ἂν ἐξαπλώνωνται, πά- »αλιν ἐνθυμοῦνται τὸ χρέος τους· ἐγὼ τώρα εὐρίσκομαι ἀνα- »μεταξὺ εἰς δύο κρημνοὺς, θέλω πασχίσει καὶ τοὺς δύο νὰ »τοὺς ἀποφύγω, νὰ μὴ χάσω μῆτε τὴν εὐγενεῖάν σας, μῆτε »τὴν ζωὴν μου· στοχάζομαι πῶς πρέπει νὰ θυσιάσω ἓνα μέρος »τῆς τιμῆς μου, καὶ θεὸς νὰ τὸ κάμω· κανένα ἄλλο αἷτιον δὲν »ἤμποροῦσε νὰ με καταπεῖσῃ εἰς αὐτὸ, ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγά- »πην σας, καὶ λοιπὸν ἀπεφάσιστα νὰ προσποιηθῶ πῶς τάχα »εἶμαι... νὰ τὸ τελειώσω ὅμως καθὼς με συμβουλεύετε,

«βλέπει αδύνατον· ἀλλ' ἂν μὴν ἀτιμασθούμεν λοιπὸν καὶ οἱ δύο μας·
 » ἢ εὐγενεία σας μὲν, φθερίωντας τὴν ἐξαδέλφην σας διὰ τὸ νὰ τὴν
 ἐνυμφευθῇτε, ἐγὼ δὲ, γινόμενη ἀναξία, εἰς τὸ νὰ ἐπιφέρω τὸν
 » τίτλον τοῦ ὀνόματός σας, καὶ νὰ λέγωμαι συμβία σας· μὴ
 » συγγίξεσθε, ἐγὼ σὰς ὑπόσχομαι νὰ τὰ τελειώσω ὅλα· θελω
 » προσποιεθῇ πῶς ἔπαθα αὐτὸ ὅπου μὲ παραβάλλετε· καὶ θελω
 » ἔχῃ περισσότεράν μεγαλοψυχίαν εἰς τὸ νὰ ὑποφέρω τὸν θυμὸν
 » τοῦ πατρός μου, ὄντας ἀνεύθυνη, παρὰ νὰ εἶμαι ὑπεύθυνη
 » καὶ πρὸ πάντων δὲν θέλει κινδυνεύσει ἡ ζωὴ . . . . . ἐνός
 » . . . . . μικροῦ . . . . . »

ΦΙΛΗΠ. ὦ Ἀξιολάτρευτη Ζερμίρα· (α) ὁ σκοπός μου εἶναι νὰ
 »σᾶς ἀποκτήσω ὁ δυστυχής, δασὺν διὰ τοὺς τρόπους καὶ τὰ
 »μέσα ὅπου θὲ νὰ μεταχειρισθῇτε, δὲν μὲ κόφτει, ἀδιαφορῶ.
 »Ἐγὼ προκρίνω ἐκεῖνο ὅπου σᾶς ἀρέσει, καὶ πείθομαι εἰς τὸν
 »λόγον σας. ».

ΖΕΜ. « Σας ἀφίνω λοιπόν υγιείαν ἐξάδελφε ἡσυχάσετε, μὴ
με ξεχνάτε, ὅταν ἀδιάξετε τὰ θυμᾶστα καὶ τὴν Ζεμίραν ἀπὸ
σκάνια φορὰ. »

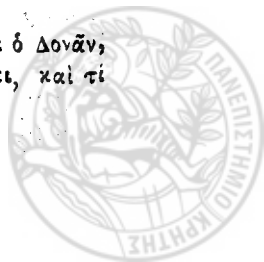
ΦΙΛΙΠ. ὦ ἄχ ψυχὴ μου, πέραν λεπτόν, ἀρά γε ὅπου νὰ μὴν
ᾔχω τὸ χρυσὸν ὀνομά σας εἰς τὰ χεῖρά μου; δούλος σας ὡς
νόσον· ἀμποτε νὰ ἐλθουν δεξιὰ ἡ ἐλπίδαίς μας, καὶ νὰ λάβουν
μεύτυγισμένον τέλος. ὦ

Αὐτὴ ἡ συνομιλία ἔδωκεν αἰτίαν τὴν Ζευίρα νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως τὴν μηχανὴν ὅπου ἔμελλε νὰ παίξῃ ἐπὶ μερικὰ πιστὰ δροιστικά, τὰ ὅποια χωρὶς νὰ ἐνοχλήσουν τελείως τὴν ὑγίειαν της, τὴν ἐλίγνευσαν κομμάτι, καὶ ἔκαμεν τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου της νὰ κιτρυνίσουν, εἰς καιρὸν ὅπου ἡ λύπη εἶχε κάμῃ ἀρχὴν πρατήτερα νὰ μαραίνῃ τὸ χρῶμα τοῦς· ἔπειτα κατ' ὀλίγον ὀλίγον, ἐμσταχειρίσθη ἕνα στρατήγημα, τὸ ὅποιον ἂν τὸ εἰπῇ τινὰς φανερά, θέλει παρακινήσῃ εἰς γέλωτα τὴν ἀναγνώστην . . . . αὐτὸς ὁ τρόπος ἐπρόξενούσεν ἀνεπαισθήτως μίαν ἀνωμαλότητα εἰς τὸ πλέον ζαφρικόν μέρος τοῦ σώματος τῆς Ζευίρας, καὶ τὴν ἔκαμεν πλέον γεματοῦτσικην, ἀπ' ὅτι ἦτον φυσικά.

Πῶς ἐκατορθώθη ἡ ὑπαιδρεΐα τους.

Μετά μερικές ημέρας, εὐγαίνωντας ἀπὸ τὸ τραπέζι ὁ Δονᾶν, ἔρριξεν ἓνα βλέμμα εἰς τὴν κόρην του, καθοιοιτᾷ, καὶ τί

(α) Μὲ ὑπερβολικὴν ἀγαλλίαν.

νά ἰδῇ; . . . . . ἡ Ζεμίρα τὸ ἐπρόσμενε πρὸ πολλοῦ, μὲ ὄλον τοῦτο ἔμεινε κατακόκκινη, στοχαζομένη πῶς ὁ πατέρας της τὴν παρατηρεῖ· καὶ ὅταν αὐτὸς μὲ μίαν ἀλλοιωμένην φωνὴν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἀγανάκτησιν (ἐπειδὴ καὶ ἦτον ὁ πτωχὸς ὑποκείμενος εἰς αὐτὸ τὸ πάθος) ἔκραζε τὴν γυναῖκα του νὰ ἔλθῃ, ἡ Ζεμίρα ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω λιγοθυμισμένη.

ΔΟΝΑΝ. « Ἕλλη προκομμένη, ἰδὲ τὴν κόρην σου, ῥώτησέ την, καταάλαθα τί ἔχει . . . . . »

Ἡ Μαδὰμ Δονὰν ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ της, ξυπασμένη, μὲ μισομασημένα λόγια ἐπάσχιζε νὰ τὸν ἐξιλεώσῃ.

ΜΑΔΑΜ. « Δὲν ἔχει τίποτε αὐθέντη μου . . . . . τί ἔχεις » Ζεμίρα; (α) τί ἔπαθες παιδί μου; πῶς ἐχάλασεν ἡ ὄψις σου, » μοιάζει πῶς εἶσαι ἀχαμνὰ, ναί; »

ΔΟΝΑΝ. « Ἐγὼ στοχάζομαι πῶς ἔπραξεν ἀχαμνότερα, παρὰ ὅπου εἶναι, ὅμως . . . . . μὰ τὴν ζωὴν μου . . . . . ἂν ἐκεῖνο ὅπου ὑποθέτω πῶς νὰ ἠκολούθησεν, εὖ γὰρ ἀληθινόν . . . . . ἀλοίμονον εἰς τὴν τύχην ἐκείνου ὅπου μὲ ἀτίμησε. »

ΜΑΔΑΜ. « Παναγία μου, τί λόγια εἶν' αὐτὰ αὐθέντη μου; » ἡσυχάσατε ὀλίγον διὰ τὸν θεόν . . . . . »

Ἡ Ζεμίρα εὐρίσκομένη εἰς ἓνα χάλι, ὅπου ἔμπορεῖ καθ' ἓνας νὰ τὸ συμπεράνῃ ἀπὸ τὴν περίστασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον, ἔπαισεν εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρὸς της, κατέβρεχε τὰ χεῖρῃ της μὲ θερμὰ δάκρυα, τὸ συχνὸν ἀναφιλητὸν δὲν τὴν ἄφινε νὰ προσφέρῃ λόγον· ὁ πατέρας της ἠθέλησε νὰ τὴν δώσῃ ἓνα μπάτζον, λέγωντας.

ΔΟΝΑΝ. « Κοίταξέ τώρα Κοκκῶνα μου (β) βλέψεις τὰ ἀποτελέσματα τῶν χαδευμάτων σου; βλέψεις τί σὲ ἐπροξένισεν ὁ ἀδιάκριτος τρόπος ὅπου φέρεσαι πρὸς τὴν κόρην σου; »

Ἡ ξύπασις ὅπου αἰσθάνθηκεν ἡ Ζεμίρα ἐκείνην τὴν ὥραν, βλέπωντας πῶς ἔμελλε νὰ δεχθῇ μίαν τοιαύτην κακὴν μεταχείρησιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδοκίμασε ποτὲ της ἀπὸ ἓνα πατρικὸν χεῖρ, ὅπου ἦτον συνειθισμένη νὰ δέχεται μόνον χαδεύματα, τὴν ἔλαμε τῷ ὄντι παρευθὺς νὰ λιγοθυμήσῃ, καὶ ἐδιάσθη μὲ τοῦτο ὁ πατὴρ της νὰ τὴν συνδράμῃ ὁ ἴδιος. Ὅταν ἐσυνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της, τὴν ἔφεραν εἰς τὸ σίρῳμα της· ὁ ταραχώδης Δονὰν μὲ ὄλον ὅπου ἦτον φοβερὰ θυμωμένος, πλὴν δὲν ἐτόλ-

(α) Πρὸς τὴν κόρην της.

(β) Πρὸς τὴν γυναῖκα του.

μοῦσε νὰ θρονιᾷ πλέον καὶ νὰ φωνάζῃ κοντᾷ της, παρὰ ἀπὸ μακριὰ ἔκαμνε δ,τι ἔκαμνε.

Ἐπέρασαν μερικαῖς ἡμέραις χωρὶς νὰ λάβῃ μείωσιν ὁ θυμός του, ὅλο ἐμουρμούριζεν, ἐδίωξε τὸν ἀνεψιόν του ἀπὸ τὸ σπῆτι, τὸν ἐπροσκάλεσε πάλιν μετὰ μίαν ὥραν, τὸν ὕβρισε, καὶ με φροβρισμοὺς τὸν λέγει.

ΔΟΝ, «Πανοῦργε, ἐμένα παίζεις τέτοια παιγνίδια; ἐμένα ὅπου »σὲ εἶχα σὰν υἱόν μου ἀτιμάζεις; καλὰ, ἐγὼ νὰ σὲ μάθω γνῶσιν, νὰ ἰδῇς . . . μὰ . . . ὅχι ἄλλο, πρέπει νὰ πάρω τὴν ἀδελιάν σας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ κουρευθῇτε . . . »

ΦΙΑΠ. «Ἄχ, ἀκριβέ μου θιῖε, αὐτὸ ζητῶ καὶ ἐγὼ, αὐτὴ »εἶναι ἡ μεγαλειτέρα εὐεργεσία ὅπου προσμένω ἀπὸ τὸ πατρικὸν »χέρι σας . . . καὶ . . . »

ΔΟΝ, «Ἀναίσχυντε, ἀκόμι λαλεῖς; αὐτὸ ζητῆς ναί; μὰ ἐγὼ »δὲν τὸ ζητοῦσα νὰ γένη ἔτι ἀχρεῖς . . . τὴν πέρνεις, τὴν »πέρνεις, καὶ τότε σὲ βλέπω, θέλω σὲ δεῖξει πῶς δὲν τυχαίνει »νὰ χωρατεύῃς μετ' ἐμένα.»

Ἡ ἐτοιμασίαι, ἐγίναν κομμάτι σύντομα, τέλος πάντων, ἐφθασε καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου.

Τὸ πουρνὸ ἡ Ζευίρα εὐγαλεν ἐκεῖνα τὰ ἐπίπλαστα ρούχα ὅπου ἀνόσταιναν τὸ εὐμορφον μπόϊ της, καὶ ἐφόρεσε μίαν καμιζώλαν λυγιστὴν (α) ἐσφίχθηκε τόσο, ὅπου ἡμποροῦσε κἀνεὶς νὰ τὴν ἀγκυλιάσῃ εἰς τὰ δέκα τοῦ δάκτυλα· ἡ μητέρα της ἦτον εἰς τὸ πλάγι της, ἐξυπάσθηκεν ἡ Ζαβάλισσα νὰ μὴν τύχῃ καὶ ἀκολουθήσῃ τίποτε, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν συμβουλεύῃ.

ΜΑΔ. «Κόρη μου διὰ ὄνομα Θεοῦ μὴ σφίγγεσαι τόσο νὰ »ζῆς, φυλάξου παιδί μου . . . νὰ μὴν . . . »

ΖΕΜ. «Μὴ φοβᾶσθε τίποτε ἀκριβή μου μητέρα, ἐγὼ εἶμαι »ὅλο εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν.»

Ἡ νενὲ πάλιν ἐκαταπίεσθη κατὰ τὴν συνήθειάν της· ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐτελείωσεν ἡ τζιριμόνια, καὶ ἐξαναγύρισαν σπῆτι.

ΜΑΔ. «Κόρη μου, ἐγὼ ἤμουν μετὰ τὴν ἐννοιά σου, δὲν ἐβλεπα τὴν ὥραν πότε νὰ εὐγωμεν, ὅπου νὰ μὴν τύχῃ καὶ πάθῃς »τίποτε ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τῶν ἀνθ. ὧπων· ἀληθινὰ πρέπει.

° (Ἐἰς τὴν Εὐρώπῃν ἡ δάμαις φοροῦν καμιζώλαις ὅπου ἔχουν πετρεῖ ψαριῶ μεγάλου χωρισμένον ὡσὰν πλευρά. ἡ καθ' αὐτὸ πλευρὰ τοῦ προβάτου ραμμένα ἀπὸ μέσα, καὶ σφίγγονται με ἐκεῖνο διὰ νὰ παίνωνται λιγνὰς· ἓνα τοιοῦτον εἶχε φορέσῃ καὶ ἡ Ζευίρα.)

»νά ἀποφεύγῃ κάνεις τὸ σκάνδαλον, πλὴν τώρα ὅπου εἴμεθα
»εἰς ἐλευθερίαν, ξεσφίξου κορμάτι, στοχάσου πῶς . . . εἶσαι . . »

ΖΕΜ. «Κεράκα, συγχωρήσετέ με δι' αὐτὸ τὸ παραμικρὸν τρα-
»τήγημα ὅπου ὠργάνισα διὰ νὰ πάρω τὸν ἐξάδελφόν μου, ἐγὼ
»ὅλο εἶμαι ἀξία τοῦ αἵματός σας, καὶ τοῦ πατρός μου ὅσον ἔ-
»πρωτα καὶ ἂν εἶχα διὰ τὸν Φίλιππον ἀφ' οὗτου ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτι
»μας, ἐπρόκρινα καλλίτερα νὰ τὸν ὑστερηθῶ, παρὰ νὰ μὴ φυλά-
»ξω τὸ χρέος ἐκεῖνο, ὅπου ἐνακόριτζι καλὰ ἀναθρεμμένον χρεω-
»στεῖ εἰς τοὺς γονεῖς του, καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἐγὼ μόνον
»ἐπρὸς ποιήθηκα αὐτὸ ὅπου νομίζετε διὰ βέβαιον.»

Ἐν ὧσ' ἡ Ζεμίρα ἐξεμυστηρεύετο εἰς τὴν μητέρα της, ὁ Δο-
»νᾶν (εἶχε σφαλίσῃ τὸ στόμα του πλέον) βλέπωντάς την ἀπὸ
μακριὰ μὲ τὴν κόρην της νὰ κρυφουστυχαίνουσιν, εἶπεν εἰς τὸν
γαμβρόν του χαμογελώντας.

ΔΟΝ. «Ἄς ἰδοῦμεν τί κάμνουν αὐταῖς ἐκεῖ; νὰ μὴ σὲ ἐπι-
»βουλεύωνται καὶ μένε τίποτε; ἄς θκούσωμεν.»

Τὴν ὥραν ὅπου ἀγκάλιαζε τὴν κόρην της ξεφωνίζοντας.

ΜΑΔ. « Ἄχ παιδί μου, σπλάγχνα μου, ἀληθινὰ κατὰ δύο
»τρόπους καλὰ τὸ ἐστοχάσθηκες, καὶ διατὶ τὸ ἐκρύψες ἀπὸ ὅλους
»μας, καὶ διατὶ δὲν τὸ ἔκαμες, εὖγε σου ἄς ἀφήσωμεν τὸν
»πατέρα σου νὰ τὸ θαρρῇ πῶς εἶναι ἐτζι . . . »

Ὁ Δονᾶν ἀκούωντάς το ἐμβῆκε μὲ θόρυβον καὶ φωναῖς, βα-
στῶντας τὸν γαμβρόν του ἀπὸ τὸ χέρι.

ΔΟΝ. «Καὶ ἐγὼ τὸ ἀποροῦσα . . . πῶς ἡ κόρη μου νὰ κάμῃ
»ἕνα τοιοῦτον κίνημα; δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς μου.
»διὰτὶ ὁμῶς ζητεῖτε νὰ μὲ κρύψατε ἕνα πρᾶγμα ὅπου μὲ προ-
»ξενεῖ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν τοῦ κόσμου; ἔλα κόρη μου, ἔλα
»νὰ σὲ παραστήσω εἰς ὅλους τοὺς καλεσμένους, νὰ μάθουν πῶς
»εἶσαι αἷμα μου, τόσον διὰ τὴν ἀρετὴν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐπι-
»τηδεϊότητα καὶ ἀγχινοῖαν τῆς γνώσεώς σου . . . πλὴν τοῦ
»λόγου σου (α) καλὲ κύρ ἀπόστολε, ὅπου ἐνόμιζα πῶς εἶσαι πε-
»ρισσότερον πονηρὸς, ἀπ' ὅτι εἶσαι, στοχάσου πῶς δὲν στέργω,
»κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ζημιωθῶ, εἰς τὸν χρόνον ἀφεύκτως ζη-
»τῶ νὰ εὐγάλῃς ἕνα παλικᾶρι εἰς τὸ παρὸν . . . »

Ὁ Δονᾶν ἐτελείωσεν ἐκεῖνο ὅπου εἶπεν, ἐτράβιξε τὴν κόρην
του εἰς τὸν ἄλλον ὄνδᾶ ὅπου ἦτον οἱ καλεσμένοι, καὶ χωρὶς νὰ τὸν
κόψῃ πολὺ διὰ τὴν ἐντροπὴν της, ἐφώναζε τὸ μυστικὸν ὅπου
ἡ γυναῖκα του ἐζητοῦσε νὰ κρύψῃ, καὶ βαστῶντας τὴν μέσῃν

τῆς κόρης του εἰς τὰ δάκτυλά του, τὴν ἔδειχνε. «Κοιτάξετε, κοιτάξετε, κοκκῶναις μου» ἡ συντροφιά ἐπαίνεσε τὴν Ζεμίραν διὰ τὴν ἀγγίνοιαν, καὶ περιμαζωμόν της, τοῦ Φιλίππου ἡ ὑπόληψις ὅμως, ἐξέπεσε κομμάτι.

«Ζεμίρα ψυχὴ μου, ἔγινες τῷ ὄντι ἐδική μου; δὲν εἶναι ἄρα γε ὄνειρον αὐτὸ ὅπου βλέπω; (ἐφώναζε τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν τοῦ ὁ νέος) ἄχ Κερά μου, δὲν ἔχω ἄλλο τίποτες πλέον νὰ ζητήσω εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὅλα ἐνταύτῳ τὰ ἀπόλαυσα μὲ τὴν ἀπόκτησίν σου.»

«Ἄς μάθουν λοιπὸν ἀπὸ τὸ παράδειγμά μου ὅλοι οἱ ἐρωτικοί, ὅτι δὲν ἀποτυγχάνουν ποτὲ, μήτε χάνουν τοὺς κόπους τοὺς, ἂν ἀγαποῦν ἐκ ψυχῆς, καὶ εἶναι ὁ πόθος τοὺς εὐ-
«λικρινής.»

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΜΟΡΙ.

Ἀναμεταξὺ εἰς τὰ ἀξιοθαύμαστα καὶ περίεργα θεάματα τοῦ Παρισιοῦ, καὶ ὁ βασιλικὸς Μπαγτζῆς τῶν Τουίλεριῶν ἐπέχει μίαν τάξιν, ὅχι εὐκαταφρόνητον· τόσον διὰ τὴν μεγάλην του εὐρυχωρίαν καὶ ποικιλίαν τῶν δένδρων ὅπου περιλαμβάνει, ὅσον καὶ διὰ τὰ κρυσταλοειδῆ νερὰ ὅπου μὲ τέχνην τὸν¹ διαχωρίζουν, καὶ τὸν δροσίζουν· ἐκεῖ λοιπὸν συνέρχεται ἓνα ἄπειρον πλῆθος ἀνθρώπων πρὸς περιδιάβασιν, καὶ διασκεδάζουν ἄλλοι μὲν τὴν μελαγχολίαν τους, ἄλλοι δὲ ζητοῦν νὰ ἐμβοῦν εἰς πάθη μὲ τὴν ἐκζήτησιν κανενὸς ὠραίου προσώπου, ἐπειδὴ καὶ εἶναι σχεδὸν ἡ δημοσία συνέλευσις, καὶ δὲν ἀπολείπουν ὑποκείμενα ὅπου καὶ νὰ ἐμπνέουν, καὶ νὰ δέχωνται τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος.

Δύο εὐγενεῖς καθήμεναι ἐπάνω εἰς τὴν πρασινάδα, ὕψιστον ἀπὸ διαφόρους γύρους ὅπου ἔκαμαν, ἄρχισαν νὰ διηγοῦνται ἰὰ πάθη τους· ὁ ἓνας τούτων ἔλεγεν, ὅτι ἀπ' ὅσα συμβεβηκῆτα καὶ ἂν τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὴν ζωὴν του, μόνον ὁ σφοδρὸς ἔρωτάς του εἶχε τὴν πρώτην τάξιν, ὅθεν καὶ πρὸς ἐνθύμησιν, ἔγραψεν ὅλας τὰς περιστάσεις του, καὶ ταῖς ἐβαστεύσε πάντα μαζὺ τοῦ ὁ σύντροφός του μὲ ἄκρην περιέργειαν ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ διὰ νὰ μὴν τὸν ὑστερήσῃ αὐτῆς τῆς πολυπαθοῦς διηγήσεως, καὶ ὅτι θέλει τὸν ὑποχρεώσει μεγάλως μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς τοιούτου ἀξίου ἀκούσματος, λέγωντας πῶς ἦτον καὶ αὐτὸς τζιράκι τοῦ ἔρωτος, καὶ ὅτι ἀγαποῦσε νὰ ἰδῇ ἂν ἔχουν τὰ δεινὰ του σύγκρισιν μὲ ἀλλουνοῦ. Ὁ φίλος τοῦ λοιποῦν κατανεύωντας εἰς τὰ τόσα παρακαλέματα, καὶ εὐγάζωντας ἓνα χρυσὸν βιβλίον ἀπὸ τὸν κόρπον του, ἄρχισε νὰ ἀναγινώσκει κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἐγὼ ἤμουν δεκατριῶν χρονῶν, ὅταν ἄρχισα νὰ σπουδάζω κοντὰ εἰς ἓνα μου ἀδελφον ἀρχιερέα· εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν σὰς βεβαιῶνῶ πῶς αἰσθάνθηκα ὅτι ἐπεριπεν ἂν ὅχι ἀφεύκτως, πλὴν

ἐνοστιμεύομαι νὰ κάμω κανένα ἀμόρι· ἐχαίρομαι μερικαῖς φοραῖς νὰ σκιαγραφίξω εἰς τὸν νοῦν μου τὴν εἰκόνα μιᾶς νέας, καθὼς ἐγὼ τὴν ἐπιθυμοῦσα· μὲμποῖ μέτριν, ἐλκυστικὸν εἶδος, καμαρωτὸν περιπτάημα, ἡδονικὸν χαμογέλασμα, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσύνθετα εἰς τὴν φαντασίαν μου, καὶ ἔκαμνα ἓνα ὠραιότατον ἄγαλμα, τὸ ὅποιον καθ' ἑαυτὸν μου ἐλάτρευα· ἀκόμη δὲν εἶχα καλοτελειώσῃ τὴν φανταστικὴν ζωγραφίαν μου, καὶ μίαν ἡμέραν, ἐκεῖ ὅπου μὲ ἄκραν εὐλάβειαν ἐστέκομαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν (μὲ τὸ νὰ ἦτον μεγάλη ἐορτὴ) εἶδα νὰ πλησιάξῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ ἓνα ὑποκείμενον ὠραιότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους· μία ταπεινοφροσύνη στολισμένη μὲ χίλιας χάριτες, τὸ εἶδος τοῦ προσώπου, ἡ πραότης τοῦ ἡθους, τὸ ῥοδοκόκκινον χρῶμα, τὸ ἐρωτικὸν βλέμμα, ἡ λυγρὴ μέση, καὶ ἡ μικρότης τοῦ ποδαριοῦ, ἐπαρομοιάζε μὲ ἐκείνην τὴν ὠραιότητα, ὅπου εἶχα πλάτῃ εἰς τὴν διάνοιάν μου· εὐθὺς ἄλλαξεν ἡ ὄψις μου, ἐκόπη ἡ ἀναπνοή μου, ἔμεινα ὡσάν ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ μίαν ἀδιάκεπον ὁρμὴν, ἔτρεμαν τὰ γόνατά μου, ἓνα σύννεφον ἔπесεν ἐμπροστὰ εἰς τὰ μάτια μου, καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄρχισα νὰ λατρεύω τὴν ὠραιότητα τὴν Ἀννέτα θυγατέρα τοῦ Ρουσώ. «Ἄχ τί εὐτυχισμένη ὦρα ; » (ἔλεγα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου) τί συναπάντησις γεμάτη ἀπὸ εὐδαιμονίαν ; πῶς ἐφιλοτιμήθη ἡ φύσις νὰ πλάσῃ ἓνα τοιοῦτον »χαριέστατον ὑποκείμενον ; ἓνα πρωτότυπον τῆς ὠραιότητος, ἓν ἀπάνθισμα ὅλων τῶν χαρίτων ; ἀπ' οὗ ἔμεινα ἀρκετὸν καιρὸν ἐκστατικὸς, ἐσυνῆλθα ἀπὸ ὀλίγον ὀλίγον, καὶ καθὼς ἐτελείωσεν ἡ ἀκολουθία, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐπλησίασα εἰς μίαν γερόντισσιν ὅπου εἶχαμεν εἰς τὸ σπῆτι, καὶ λέγωντάς τιν ἀλλαις ὑπόθεσιν τάχα ἀναγκαιότεραις, τὴν ἔρριξα λόγον καὶ περὶ τοῦ χρυσοῦ ὑποκειμένου ὅπου μὲ ἐπλήγωσε. «Στὸ Θεό σου »γερόντισσα, ποία εἶναι αὐτὴ ἡ κοπέλλα ὅπου περνᾷ μὲ τόσῃν »δειλίαν νὰ ἀσπασθῇ ; φαίνεται πῶς δὲν ἦλθεν ἄλλην φορὰν »εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. » Ὁχι παιδί μου (ἀπεκρίθη ἐκείνη), ἡ εὐγένεια τῆς εἶναι θυγατέρα τοῦ Ρουσώ, γέκεται εἰς τὸ τρίτον τασίδι »ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος, εἶναι φυτικὰ ἐντροπαλὸν κορίτζι, ἡ ἡλικία τῆς »ἔφθασε τοὺς δεκάξι χρόνους, καὶ Ἀννέτα τὴν ὀνομάζουν. » Ἀφ' οὗ ἔμαθα λοιπὸν περισσότερον ἀπ' ὅ,τι ἐρώτησα, αἰσθάνετο μίαν κρυφὴν χαρὰν ἡ καρδιά μου, καὶ ἔλεγα· α ἡ χρυσή μου Ἀννέτα »εἶναι δεκάξι χρόνων, ἐγὼ δεκατεσσάρων, δὲν εἶναι λοιπὸν με- »γάλη διαφορὰ· ὁ κακοῤῥίζικος, ἀρὰ γε βέ ν' ἀξιώθω νὰ τὴν »ἀπολαύσω ; »

Ἀκμὴ τοῦ ἔρωτός τοῦ.

Ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Ἀννέτα ἦτον τὸ μόνον ὑποκείμενον τῶν διαλογισμῶν μου, τῶν ἐπιθυμιῶν μου, τοῦ ὑπερβολικοῦ ἔρωτός μου. Μὲ τὸ νὰ ἤμουν κατασφαλισμένος εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ μου, δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὴν βλέπω συχνά, παρὰ μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὦντας καὶ φυσικὰ δειλός, ἡ ἐρωτικὴ φλόγα μου (ἡ ὁποία ἐκαταστήθη τοιαύτη) μὲ ἔκαμεν ἑκατὸν φοραῖς δειλότερον πρὸς ἐκείνην, παρὰ ἂν ἦτον ἄλλη καμμία. Ἐν τοσούτῳ μία κρυφὴ πυρκαϊὰ ἀναπτειν εἰς τὸ στήθος μου, μὲ τὸ νὰ τὴν ἐκρυπτα ὁμῶς μὲ ἄκραν ἐπιμέλειαν, τὰ πλέον περιέργα μάτια, δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τὴν νοιώσουν· ποτὲ μου δὲν ἐφολμοῦσα νὰ εἰπῶ (μὲ ὅλον ὅπου νὰ ἤμουν καὶ μονάχος) ἐγὼ λατρεύω τὴν Ἀννέτα. Ἐτήκομουν, ὥσάν τὸ κερὶ ἀναλοῦσα, καὶ ἐδοκίμαζα δεινὰ, ὅπου ἄνθρωπος γεννητός, ἀδύνατον νὰ τὰ ὑποφέρῃ· εἰς κάθε στιγμήν ἀναστέναζα, καὶ χωρὶς νὰ προφέρω λόγον, ὁ στεναγμός ἐντύπωνεν εἰς τὸν νοῦν μου τὸ χρυσὸν ὄνομα τῆς Ἀννέτας. Αὕτῃ ἡ συνήθεια ἐστερεώθη τόσο εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅπου εἰς διάστημα τριῶν χρόνων, ἔγινε πλέον ἕξις εἰς τὰ χεῖλη μου, καὶ καταγινόμενος εἰς ἄλλας μου ὑποθέσεις, ἀντὶ νὰ εἰπῶ τὸ ὄνομα τοῦ ὑποκειμένου ὅπου ἐσυνωμιλοῦσα, ἐπρόφρα χωρὶς νὰ θέλω, ἐκεῖνο τῆς ἀξιολατρεύτου Ἀννέτας.

Πῶς ἦτον τρόπος νὰ βαστῶ κρυμμένην τέλος πάντων μίαν λαύραν τόσο φλογερὰν εἰς τὰ πολυπαθὲς μου στήθος; καὶ νὰ μὴν ἀφίσω νὰ εὕγῃ καμμία τζιμπλὶδα ἀπὸ τὴν βασανισμένην καρδίαν μου; ἀπὸ τὰ δακρυρρόα μάτια μου, ἢ ἀπὸ δλαις ταῖς φλέβαις τοῦ προσώπου μου; Ἀνίσως καὶ τινὰς ἤθελεν ἀναφέρει τὸ ὄνομά της (ἃς ἦτον καὶ μὲ ἀδιαφορίαν) ἐγὼ εὐθὺς ἐκοκκίνιζα τόσο, ὅπου ἐφαίνετο ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος εἰς τὸ πρόσωπόν μου, ἔχана τὰ συλλογικά μου, καὶ ἀρρώστοῦσα ἂν μὲ ἐπατατροῦσαν, ἢ ἂν ἐπασχαν νὰ καταλάβουν τὸ αἴτιον τῆς μεταβολῆς μου· μὲ ὅλον τοῦτο ἐσιωποῦσα, εὐχαριστοῦμαι νὰ ἀποθνῶ, παρὰ νὰ φανερωθῶ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου ἐσυνηθίζε νὰ λέγῃ διὰ λόγου μου, πῶς ἤμουν τόσο ἐντροπαλός, ὅπου δὲν εἶχα διαφορὰν ἀπὸ ἕνα σεμνὸν κορίττι, καὶ εἰς αὐτὸ εἶχε δίκαιον· ἐπειδὴ καὶ ὁ ὑπερβολικὸς ἔρωτας μὲ ἔκαμε νὰ φέρωμαι τοιοῦτοτρόπως· δὲν ἦτον δυνατὸν ὁμῶς μίᾳ τόσῃ μεγάλῃ φωτίᾳ νὰ σταθῇ διὰ πάντα κρυμμένη, καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ ἕξοδον νὰ φανερωθῇ.

Ὡ ἐρασται τοῦ Παριτίου, ἐρασται κρύοι καὶ μηχανουργοί, ἂν ᾔσθον εἰς τὸν τόπον μου, ἐσεῖς ἠθέλετε τὸ ξεστομίση, ἠθέλετε τὸ φανερώση· ἐγὼ ὡς τόσον κατακαϊόμενος ἀπὸ μίαν ἀσθεστην φλόγα ὡσάν τὸν περβανὲ (χρυσαιλίδα) δὲν εὐγανα καθόλου τζιμουδιά· ἡ φυσικὴ μου αἰδῶς ἐσφαλοῦσε τὸ στόμα μου, καὶ δὲν τὸ ἀνοιγα δι' ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ εὐγουν τὰ νέφη τῶν στεναγμῶν, ὅπου κατεπλάκωναν τὴν πληγωμένην καρδιά μου.

Μίαν ἡμέραν με ἔστειλεν ὁ ἀδελφός μου εἰς τὸν πατέρα τῆς Ἀννέτας, νὰ τὸν εἰπῶ μίαν ὑπόθεσιν· ἐγὼ καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ πηγαίνω μόνος, ἀλλὰ ἐπῆρα καὶ σύντροφον ἕναν ἄνθρωπον τοῦ σπητιοῦ μας· κατὰ τύχην ἔλειπεν ὁ πατέρας τῆς, καὶ εἰρήκαμεν τὴν Ἀννέτα μονάχην, τὸ χάρηκα ὅπου δὲν ἤμουν μόνος, καὶ ἐκρύφθηκα πίσω ἀπὸ τὸν σύντροφόν μου, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐντροπὴν μου· ἐκεῖνος ἄρχισε τὴν ὁμιλίαν, με ἕναν τρόπον χαρούμενον καὶ ἐλεύθερον, ἐγὼ τὸν ἐστοχάσθηκα διὰ πολλὰ τολμηρὸν, εἰς καιρὸν ὅπου δὲν εὐόκωνα μῆτε τὰ μάτια μου νὰ τὴν ἰδῶ, φοβούμενος νὰ μὴν ἀντικρύσω τὴν γλυκιὰν λαμπρότητα τῶν ἐδικῶν τῆς, μία ὀγληγορωτάτη ματιὰ ὅμως ὥσάν ἀστραπὴ, με ἔκαμε νὰ στοχασθῶ περισσότερα θέλητρα, παρὰ δέκα χρόνων παρατήρησεις ἐκ μέρους τῆς ἀδιαφορίας τοῦ συντρόφου μου, δὲν ἤθελε... εἰς ἄχ, τί ιδέαν ἐσυνέλαβεν ἄρὰ γε ὅγε διὰ λόγου μου; (ἔλεγα εἰς τὸν ἑμαυτόν μου) τί νὰ στοχάζεται διὰ τὴν δειλίαν μου; νὰ μὴν τὴν ἐκακοφάνη τάχα ὅπου ὅδεν τὴν ἐσύντυχα;» αὐτὸ συλλογιζόμενος, ἐγύρισα εἰς τὸ σπῆτι κατακόκκινος.

Μίαν ἄλλην φορὰν ἡ Ἀννέτα ἐκάθετο ἐμπροστὰ εἰς τὴν πόρταν τοῦ θείου τῆς μαζὺ με τὴν ἐξαδέλφην τῆς Ἀγάθην· ἐγὼ κατὰ πρῶτον δὲν τὴν ἐγνώρισκ, με τὸ νὰ ᾔτον γυρισμένη πρὸς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, δὲν ἔβλεπα ἄλλο, παρὰ ταῖς κουντούραις, καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ φορέματός τῆς· ἀλλ' αὕτῃ μονάχῃ ἡ θεωρία, με ἔκαμε νὰ γνωρίσω τὴν λαχταριστὴν δέσποιναν τῆς ζωῆς μου· πηγαίνω κομμάτι, διακρίνω τὴν Ἀννέταν, στέχομαι τρομασμένος, ἐντροπαλός, κοκκινίζω, τρέμω, ἐγύρισα πίσω, καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ περάσω ἀπ' ἐμπροστὰ τῆς... Στοχασθῆτε, δὲν ἐτολμοῦσα νὰ περάσω μπροστὰ ἀπὸ ἕνα κορίττι ταπεινὸν, πρᾶον, δειλὸν ὅσον ἤμουν ἐγὼ, τοῦ ὁποίου τὸ ἄκακον ἦθος, τὸ ἱλαρὸν καὶ γλυκὺ βλέμμα, ἤθελε δώσῃ θάρρος εἰς κάθε ἄλλον ἔξω ἀπὸ ἑμένα· τὴν ἀγαποῦσα τόσον, ὅπου με ὅλαις μου τὰς αἰσθήσεις τὴν ἐλάτρευα, καὶ ἐφοβούμενον περισσότερον ἀπὸ τὸν θάνατον νὰ μὴν κάμω κἀνένα κίνημα, νὰ μὴν ἰδῇ τί-

ποτες ἐπάνω μου, νὰ μὴν περιεργασθῇ εἰς τὰ βλέμματά μου, εἰς τὰ φορεματά μου κἀνένα τὶ ἄνοστον, ὅπου νὰ τὴν κακοφανῇ· ἐγὼ ἐπέβαινα ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν ἐντροπὴν, ἂν ἤθελε δυσαρεστηθῇ εἰς τὸ παραμικρότερόν μου πάσον· διὰ τοῦτο μὲ ἐφάνη καλλίτερα νὰ κρυφθῶ, παρὰ νὰ πέσω εἰς ἓνα τοιοῦτον κίνδυνον.

Ὁ σκληρὸς ἔρωτας ὅπου μ' ἐκατατυραννοῦσε, μὲ ἐνέπνευσε τὴν τέχνην τοῦ νὰ γένω στιχουργός· ἐσύνθετα λοιπὸν καθ' ἐκάστην τραγουδία πρὸς ἔπαινον τῆς Ἀννέτας, πλὴν ἀφ' οὗ ἐπροφυλάττομουν διὰ τὸν στολισμὸν τοῦ σώματός μου, πολλῶ μᾶλλον ἐπάσχιζα νὰ κρύπτω μὲ ἄκραν ἐπιμέλειαν ἐκεῖνον τοῦ νοός μου· ἔκρυβα μὲ προσοχὴν τὰ ὅσα ἐσύνθετα, καὶ εὐχαριστοῦσα μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν πονεμένην καρδιά μου· τὸ χαρτὶ εἰς τὸ ὅποιον εἶχα γραμμένα τὰ ποιήματά μου, μὲ ἐφαίνετο ἓνας θησαυρός, ἐνόμιζα πῶς ἦτον ὁ μυστικὸς καὶ ἀκριβὸς μου φίλος, ὅπου μὲ ἐπαρηγοροῦσε, τὸ καταφιλοῦσα μερικαῖς φοραῖς, χύνωντας ἓναν ποταμὸν δακρύων, καὶ ἐξεθύμαινα μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον· δὲν ἀμελοῦσα ὅμως νὰ μεταχειρίζωμαι καὶ τὸ ἀκόλουθον ἔργον.

« Ἄχ, θε νὰ γελάσετε ἴσως διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ζέσιν τῆς » καρδιάς μου, μὰ δὲν μὲ κόφτει ». Εἰς καιρὸν τοῦ ἐσπερινοῦ, ἐπήγχινα εὐθὺς ὅπου ἄνοιγεν ἡ ἔκκλησία, πρῶτος ἐγὼ, καὶ ὦντας μόνος, ἐγονάτιζα ἐμπροστὰ εἰς τὸ στασίδι τῆς χρυσῆς μου Ἀννέτας, ἐκατέβρεχα μὲ πικρὰ δάκρυα τὸν τόπον ὅπου ἐσυνῆθιζε νὰ κάθεται, καταφιλοῦσα τὸ ἔδαφος ὅπου ἐπατοῦσαν τὰ δελικὰτα ποδαράκια της, ἡ καρδιά μου ἐπετοῦσεν εὐθὺς πρὸς τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενον τῆς βασιλισσάς μου, καὶ τὴν ἐπρόσφερα μίαν καθαρὰν λατρείαν ἐνὸς φλογεροῦ ἔρωτος, ὅπου νομίζω πῶς δὲν εἶναι τρόπος νὰ εὐρεθῇ παρόμοσιος εἰς τὸν κόσμος· τὴν ἐζητοῦσα μὲ πόνον ἀπ' ὅλην τὴν κτίσιν, ἐτολμοῦσα νὰ ἐπικάλουμεν ὥς καὶ τὸν δημιουργὸν διὰ λόγου της, αμίαν ἡττησάμην παρὰ κυρίου . . . . . ἔλεγα . . . . . »

Ἡ θερμότης τῆς διανοίας μου, ὅσον ἐπήγαγεν ἀναπτέν· ἀλοίμονον, ἔκαμνα στίχους, πλὴν χωρὶς νὰ ἰξεύρω καθόλου τοὺς κανόνας, μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχα διαβάσῃ ἐρωτικὸς ποιητής· ὁ ἀδελφός μου μὲ ἐπροφύλαττε νὰ μὴν ἰδῶ τοιαῦτα βιβλία· ὡς τίσον συχνοδιαβάζωντας τὰ ποιήματά μου, ἐκατάλαβα πῶς δὲν ἐπροξενοῦσαν καμμίαν ἡδονὴν· ὅθεν τὰ ξαναδίπλωνα, καὶ τὰ ἔκρυβα εἰς τὸ σεντούκι μου· ἐδοκίμασα νὰ συνθέσω κἂν λογογραφικὰ, καὶ κατὰ τοῦτο μόνον εὐχαριστήθηκα ὀλίγον·

ἀφ' οὗ τὸ ἔβαλα εἰς τὸν νοῦν μου, ἐσύνθεσα ἕνα ῥαβασάκι, τὸ ὁποῖον ἔξι μῆνες ἐπαιδεύομαι νὰ τὸ διορθώσω, καὶ τὸ ἀλλάξω ἑκατὸν λόγιων, ἐν ὧσιν νὰ μείνω εὐχαριστημένος. Τὸ ἔγραψα λοιπὸν παστρικά, καὶ περιμαζώνωντάς το εἰς σχῆμα κυλινδρικοῦ, ἐπαρτήρησα ἕνα καρφί κοντὰ εἰς τὸ στασιδί της, τὸ ὁποῖον εὐγάνωντας, ἔβαλα τὸ ῥαβασί μου· ὁ τόπος τοῦ καρφιοῦ ἦτον εἰς τὸ πλάγι της, καὶ ἤμουν βέβαιος πῶς ἀφεύκτως ἐμβαίνωντας, ἔπρεπε νὰ τὸ ἰδῇ, ἂν δὲν ἔρριχνε τὸ βλέμμα της εἰς ἄλλο μέρος. Ἰδοὺ τὸ τί ἔγραφε πρὸς τὴν Ἀνέτα.

Ἀνέλπιστα ἐνάντια ὑποῦ συμβαίνουν τὸ Ἰόμ.

Κοκκῶνα μου Κερᾶ μου.

«Με πικρὰ δάκρυα λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ σᾶς φανερῶσω ὑπόστα δεινὰ αἰσθάνεται ἡ πληγωμένη καρδιά μου, ἀφ' οὔτου ἠξιώθηκα νὰ σᾶς ἰδῶ· ποτὲ μου δὲν ἐδοκίμασά τοιαῦτα ἀνίατα πάθη· σᾶς τὸ ὁμολογῶ ὁμῶς, πῶς δὲν προέρχονται ἀπὸ ἄλλο, παρὰ ἀπὸ μίαν ἐγκάρδιον κλίσιν ὅπου ἔχω πρὸς τὸ ἠχρυσὸν ὑποκειμένον σας, ἡ ὁποία ἀδιακόπως με τυραννεῖ, καὶ ἀναπαύσεις ἀνακωχὴν δὲν με χαριτώνει. Νὰ ζοῦν τὰ ματάκια σας, νὰ μὴν με μεμφθῇτε δι' αὐτὸ τὸ κίνημά μου, ἐπεὶ καὶ ἤδὲν ἔμπόρεσα πλέον νὰ ὑποφέρω τὰ θάσσανα ὅπου καθημερινῶς με τήκουν, καὶ κινδυνεύω νὰ ἀπελπισθῶ ἀπὸ τὴν δυστυχισμένην μου ζωὴν. Ἀφ' οὗ τὸ ἔβαλα εἰς τὸν νοῦν μου, τὸ ἔκαλοσυλλογίσθηκα τὸσον καιρὸν, προτοῦ νὰ σᾶς τὸ φανερῶσω, καὶ ἀποφάτισα νὰ σᾶς τὸ ξεμυστηρευθῶ, παρακαλῶντας σας νὰ μὴ θυμώσετε. Ἄχ Κερᾶ μου, δὲν εὐρίσκω λεξαῖς ὅπου νὰ σᾶς παραστήσω τοὺς ἐρωτικούς στοχασμούς μου, καὶ τὴν ἄκραν εὐφροσύνην ὅπου ἤθελεν αἰσθανθῶ, ἀνίσως καὶ με ἔλεγε κάνεις πῶς με ἀγαπάτε, καὶ πῶς εἶναι τρόπος νὰ καταδεχθῇτε τὴν οἰκειοποίησιν τῶν στιγμῶν τῆς ζωῆς μου, ὅπου σᾶς ταῖς ἀφιερῶω, διὰ νὰ ἀξιωθῶ νὰ συζήσω μαζί σας· καὶ τὸ στοχάζομαι πάντοτε, καὶ τὸ περυσότερον, ὅταν πηγαινῶ εἰς καμμίαν ἐξοχὴν· εὐχαίνωντας ἀπὸ τὸ μελαγχολικὸν ἄσκητήριόν μου, γεμίζω τὸν ἀέρα με στεναγμούς, ὃ νοῦς μου εἶναι προσηλωμένος εἰς τὰ κἄλλη σας, σᾶς ζωγραφίζω εἰς τὴν εὐφρασίαν μου, με φαίνεται πῶς σᾶς βλέπω, πῶς μιῶ μαζὺ σας, σᾶς διηγοῦμαι τοὺς ἐρωτικούς μου πόνους ἀναμεταξὺ

»εἰς τὰ δενδράκια, νομίζω πῶς τάχα με ἀποκρίνεσθε, χτυπᾷ
 »ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν χαρὰ, καὶ ἀρχινῶ νὰ καλοτυχίζω τὸν
 »ἐμαυτὸν μου, θαρρῶντας πῶς ὅλα αὐτὰ εἶναι τῷ ὄντι ἔτσι·
 »ἄχ ὁ κακοῤῥίξικος, ὅταν ζυπνῶ ὅμως ἀπὸ τὴν ἐκστασίν μου,
 »ὅταν ἔρχωμαι εἰς τὸν ἐμαυτὸν μου, καὶ βλέπω ἐκεῖνα ὅλα πῶς
 »ἦτον ἓνα πλάσμα τῆς φαντασίας μου, στοχασθῆτε Κεῖᾶ μου
 »τότε, τί μαρτύριον δοκιμάζω ὁ δυστυχής; τὰ δάση ἀντηχοῦν
 »ἀπὸ τὰ θλιβερὰ παράπονά μου, καὶ μεταμορφώνονται τὰ μά-
 »τιά μου εἰς δύο ἀστéρεφταις θρύσαις. Ποτὲ δὲν ἐξαρκῶ νὰ
 »σᾶς περιγράψω τὰ ὅσα τραβῶ διὰ τὴν ἀγάπην σας . . . . .
 »πλὴν . . . . συστελλόμενος νὰ μὴν σᾶς ἐνοχλήσω με τὴν πο-
 »λυλογίαν μου, σιωπῶ Κεῖᾶ μου, παρακλῶντας σας με ἄκραν
 »ὑπόκλισιν, νὰ μὴν τύχη καὶ δείξετε κανέναν τὸ δουλικόν μου,
 »καὶ με θανατώσετε ἀδίκως. Μένω δὲ τῆς εὐγενείας σας
 διὰ πάντα εἰς τοὺς ὁρισμοὺς δούλος

.....

Αὐτὸ τὸ γραμματάκι ἐστάθη περισσότερον ἀπὸ δεκαπέντε
 ἡμέραις εἰς τὸν ἴδιον τόπον του. Τέλος πάντων, μία ὑπερβο-
 λικὴ δειλία με ἔκαμε νὰ χαρῶ ὅπου δὲν τὸ εἶδε, καὶ παρευθὺς
 τὸ ἐπῆρα. Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ξεμυστηρεύσεώς μου εἰς τὸ ὑπο-
 κείμενον ὅπου ἐλάτρευα, δὲν ἔλαβε λοιπὸν κανένα ἀποτέλε-
 σμα, μῆτε με ὠφέλησε τίποτε.

Ὁ σφοδρὸς ἔρωτας ὅμως, πρέπει ἀφεύκτως νὰ γνωρισθῇ,
 κατὰ τὸ νόημα τοῦ στίχου ὅπου λέγει

Ἔρως ὅπου περισσεύσῃ δὲν εἶν' τρόπος νὰ κρυφθῇ,

Ἡ στὰ λόγια, ἡ στὸ ἦθος πρέπει νὰ φανερωθῇ.

Πρέπει ἀφεύκτως λέγω νὰ γνωρισθῇ, ἡ ἐκ στόματος, ἡ ἐγ-
 γράφως, ἡ με τὰ μάτια· αὐτὸς ὁ ὑστερινὸς τρόπος ὡς τόσον,
 με ἐχρησίμευσεν. Ὅταν ὁ ἀδελφός μου ἐδίδασκεν εἰς τὴν ἐκκλη-
 σίαν, ὅλοι ἐκοίταζαν πρὸς τὸ τέμπλον, καὶ ἔτσι ἐγὼ ἐλάβθانا
 καιρὸν νὰ βλέπω τὴν χρυσὴν μου Ἀνέταν, ἐχόρταινα ἀπὸ ἡδο-
 νὴν θεωρῶντάς την, ἐν ὅσῳ δὲν ἔρριχνε τὰ βλέμματά της ἐπά-
 νω μου, ἐπειδὴ καὶ τότε ἐχαμίλωνα ἐγὼ με δειλίαν τὰ ἐδικά
 μου. Ποτὲ δὲν ἐγύρισε τὰ μάτια της νὰ με ἰδῇ, καὶ νὰ μὴ με
 ἀντίκρυσσε· τὸ ὡραιότατον πρόσωπόν της ἦτον ἕως μαγνήτης
 ὅπου ἐτραβοῦσε τὴν ψυχὴν μου, καὶ καμμία ἄλλη δύναμις δὲν
 ἔμπορούσε νὰ τὴν διακόψῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκχύνεται εἰς τὰ θέλ-
 γητρά της, παρὰ ἢ ἐρωτικαῖς ματιαῖς της. Ἄν ἡ ἀπλότης τῆς

Ἀνέτας τὴν ἐμπόδιζεν, ἀπὸ τοῦ νὰ γνωρίσῃ πῶς τὴν λατρεύω, ἐκατάλαβεν ὁμως πῶς ὁ σκοπὸς καὶ τὰ κινήματά μου ἦτον διὰ λόγου τῆς, πλὴν δὲν ἀπέδειχνε τίποτε· μερικοὶ τρυγυρινοὶ ὡς τόσον δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ χωνεύσουν, καὶ ἄρχισαν νὰ μουρμουρίζουν διὰ τὸν ἔρωτά μου, καὶ πρὸ πάντων δύο εὐλαβεῖς γυναῖκες, τῶν ὁποίων ὁ καιρὸς, ἡ ὠραιότης, καὶ ἡ ἐρώτικὴ ἐπιθυμία, εἶχε περάσῃ πλέον, ἐσκανδαλίσθησαν καθ' ὑπερβολὴν, διατὶ ἐγὼ εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε χρονῶν, νὰ ἀγαπῶ μίαν νέαν ὁποῦ ἦτον δεκαεπτὰ; αὐτὸ ταῖς ἐφάνη μία θανάσιμη ἀμαρτία· ὅθεν ἔδωκαν εἰδήσιν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εἰς καιρὸν ὁποῦ αὐτὸς ἐπρόφερε ταῖς διεξοδικαῖς διδαχαῖς του (ἡ ὁποιαὶ ἐφαίνοντο πολλὰ σύντομας εἰς ἐμένα) ἐκάρφωνα τὰ μάτια μου εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς ὠραίου ὑποκειμένου καὶ ὅτι αὐτὸ προξενεῖ μεγάλῃν σύγχυσιν καὶ χασμωδίαν εἰς τοὺς περιεστῶτας (ὁ κακορρίζικος ἐγὼ κἀνέναν ἄλλον δὲν εἶχα σκανδαλίση, παρὰ αὐτὰ τὰ δύο γρατῖδια, οἱ λοιποὶ περιεστῶτες, ὀλίγην φροντίδα εἶχον, ἂν κοιτάζω τὴν Ἀνέταν ἢ ὄχι) ὁ ἀδελφός μου ὀργιζόμενος ἐναντίον μου, ὕστερον ἀπὸ διαφόρους ἐπιπλήξεις, μὲ ἐπρόσταξεν ἐν ἔσω ἐκεῖνος ἐδίδασκε, νὰ τὸν κοιτάζω εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὑποταχθῶ χωρὶς ἄλλο, πλὴν ἐγὼ ἐμισογύριζα τὰ μάτια μου καὶ ἐκαμώνουμουν πῶς τὰ σκεπάζω μὲ τὰ δάκτυλά μου, καὶ ἀναμεταξὺ ἀπὸ δύο κολῶναις ἐῤῥιχνα ματιαῖς πρὸς τὴν Ἀνέτα, καὶ ἐδρόσιζα τὴν ἀκόρεστον μου δίψαν βλέπωντάς την.

Εἰς τόσον ἡ δύο γριαῖς ἐπικινίθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ τὴν εἰδήσιν ὁποῦ ἔδωκαν τὸν ἀδελφόν μου περὶ τοῦ ἔρωτός μου, ἔρθασιν αὐτὸς ὁ λόγος ἔως καὶ εἰς τὰ αὐτὰ τῆς Ἀνέτας· ἐκείνη ἀπόρησεν ἡ καίμεν, ἀκούωντας πῶς μὲ ἐδόθη προσταγὴ νὰ μὴν τὴν κοιτάζω, μάλιστα νὰ βλέπῃ τὸ ὄνομά της νὰ θεατρίζεται, εἰς καιρὸν ὁποῦ δὲν εἶχεν καθόλου εἰδήσιν. Ὅταν τὴν ἐρώτησαν οἱ συγγενεῖς τῆς, ἂν τὴν ἐσύντυχα κρυφίως καμμίαν φορὰν, τοὺς ἐβεβαίωνεν ὅτι ξεχωριστὰ ὁποῦ δὲν τὴν εἶπα ποτὲ μου λόγον, εὐθύς καὶ ὅπου τὴν ἐβλεπα ἔφρουγα, καὶ ὅτι μὲ τὸ νὰ ἔτυχε νὰ ἔλθῃ ἑξαφνα εἰς μίαν συναναστροφὴν ὁποῦ ἐσυντύχαινα ἐκείνην τὴν ὥραν, καθὼς τὴν εἶδα, ἔμεινα βουβός, καὶ τόσον ἐντράπηκα, ὁποῦ ἓνα λεπτὸν δὲν ἀπέρασε, καὶ ἔφυγα. Ὁ πατὴρ τῆς Ἀνέτας ὡς πρακτικὸς, ἐκατάλαβεν ἄρκετὰ, τί νόημα εἶχεν ἡ ὁμιλία τῆς κόρης του, ἐκρυψεν ὁμως τὸν στοχασμόν του, καὶ δὲν εἶπε τίποτε, ἤγουν πῶς τὰ κινήματά μου ἐδηλοῦσαν ἓνα φλογερὸν ἔρωτα. Μὲ τὸ νὰ ἤμουν πολλὰ

νέος, εκείνος ἐνόμιζε πῶς ὁ ἀδελφός μου ἤθελε νὰ με περάσῃ τὸ καλιμαῦχι, καὶ λοιπὸν ἐπάσχιζε νὰ γυρίσῃ τὴν γνώμην τῆς κόρης του, λέγωντάς την. «Μὲ κακοφαίνεται παιδί μου ὅπου ἔδεν ἔτυχε νὰ σὲ νοστιμευθῇ αὐτὸς ὁ νέος· πρέπει ὅμως νὰ ὑπαρηγορηθῇς, ἐπεὶ δὲν θὲ νὰ τὸν βλέπῃς πολὺν καιρὸν·» ἐδὼ πέρα, διατὶ τὸν στέλλει ὁ ἀδελφός του εἰς ἓνα μοναστήρι· νὰ καλογερευθῇ.»

Ἡ Ἀνέτα ἐταράχθη εἰς αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν τοῦ πατρὸς της, ἡ ὁποία ἀπέπνιγε μίαν ὀρμητικὴν ὀρεξιν, ὅπου ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ διὰ λόγου μου (εἶναι σωστὴ φυσικὴ ἀλήθεια ὅτι ὁ ἔρωτας γεννᾷ τὸν ἀνέρωτα). Ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμήν λοιπὸν, εὐθύς ὅπου ἔρριχνα τὰ μάτια μου εἰς τὸ ὠραιότατον πρόσωπόν της, ἐν τῷ ἅμᾳ ἐτυναπαντοῦσα τὰ ἐδικά της σκεπασμένα με μιᾷ λογιᾷ κατήφειαν· ἡ συχναῖς σαγιτιαῖς τῶν βλεμμάτων της, δὲν ἤμπορουσαν νὰ δώσουν θάρρος ἓναν ἄπρακτον νέον εἰς τὰ ἔρωτικά, ὡσάν ἐμένα. Ἡ Ἀνέτα χαμιλώνωντας τὰ θελκτικά μοτάκια της, καὶ σκεπάζωντάς τα με τὰ μακριὰ ματόφυλλά της, τὰ ὁποία ὡς φαίνεται ἡ φύσις δὲν τῆς τὰ ἔδωκε δι' ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ στολίζῃ περισσότερον τὴν κοσμιότητά της, ἐλάβμβανεν ἓνα ἦθος τόσο σοβαρὸν, ὅπου δὲν ἤμπορουσα νὰ διακρίνω τὸ τί ἐφρονόυτε· πλὴν ἡ τύχη μου ἔλαβε μεταβολὴν εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ καθὼς θέλετε τὸ ἰδῆ.

Πρώτη ἀντάμωσις τοῦ Ποῦ καὶ τῆς Ἀνέτας.

Μίαν κυριακὴν, ἔτυχε νὰ εὗγω πρὸς περιδιάβασιν εἰς τὸ δίκσις ἐκεῖνο ὅπου ἦτον πλησίον τῆς πολιτείας, καὶ εἰς τὸν δρόμον μου ἐσυναπάντησα τὴν ὠραίαν Ἀνέταν. Ἐνα κάλλος ὡσάν ἐκεῖνο τῆς Ἀφροδίτης, ἐστόλιζε τὸ ἀξιολάτρευτον κορμί της, εὐθύς ἐσταμάτησα, καὶ ἔγινα ἄλλος· ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν μου, ὅμως δὲν ἦτον καιρὸς νὰ γυρίσω πλὴν ὀπίσω, τὴν ἐχαιρέτησα περνῶντας, πλὴν χωρὶς νὰ τὴν κοιτάξω· ἅχ ὁ ἄθλιος, ἤμπορουσα ἄρ' αἰετὶ ἓνα σύμφωνον ἐσκέπασε τὰ μάτια μου, καὶ τὸ πρόσωπόν μου ἔγινεν ὅλο φλόγα. Τί ἐδηλοῦσε τάχα ἐκείνη ἡ κοκκινιάδα, ἀποτέλεσμα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐντροπῆς... ὡς τόσο ἐπέρασα ἀπ' ἐμπροσθὰ της ὡσάν ἀστραπὴ· αὐτὸς ὁ τρόπος ἦτον περισσότερον μίᾳ χωριατιά ἐκ μέρους μου, παρὰ σημεῖον τοῦ ἔρωτος, καὶ ἔπρεπε μάλιστα νὰ τὴν βεβαιώσῃ εἰς τὴν ἰδέαν ὅπου ὁ πατέρας της ἐπάσχιζε νὰ

τὴν δώση περὶ ἐμοῦ, ὅθεν ἀκολουθοῦσε τὸν δρόμον της, καὶ ἐπήγαινε (χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ἱξεύρω) εἰς ἕνα περιφραγμένον μπαγτζε εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον λαγούς μέσα (α). Ἀφ' οὗ ἐσεργιά- νισα ἄρκετὰ, ἐνοστιμεύθηκα νὰ πηγαίνω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, ἐπειδὴ καὶ ὀρέγομουν καθ' ὑπερβολὴν ἐκεῖνο τὸ μέρος, μὲ τὰ νὰ εὗρι- σκα μίαν ξεχωριστὴν ἡδονὴν συλλογιζόμενος ἀναμεταξὺ εἰς τὰ δένδρα τὸν φλογερὸν ἔρωτά μου. Ἐπρόβαινα λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος τοῦ μπαγτζε, εἰς καιρὸν ὅπου ἡ ἀκριβὴ μου Ἀννέτα ἐπήγαινε ἀπὸ τὸ κάτω καὶ ἀντίκρυζε τὸν δρόμον μου, ὄντας κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ φύλλα καὶ κλάδους τῶν δένδρων· ἐγὼ πάλιν προχωρῶντας νὰ μαζώξω φουντούκια . . . Ἄχ τί χαριέ- στατον μέρος, τὸ ὁποῖον οἱ συχνοὶ ἀναστεναγμοὶ μου, τὸ εἶχαν μεταμορφώσῃ εἰς ἕνα θυσιαστήριον, ὃ ἐπίγειός μου παράδεισος, ἡ ἀρχὴ τῆς εὐτυχίας μου, μόλις εἶχα πλησιάσῃ, καὶ ἤκουσα μίαν ταραχὴν εἰς τὸ πλάγιόν μου, καλοκοιτάζω, βλέπω . . . ἄχ . . . καὶ βλέπω τὴν ἀκριβὴν μου Ἀννέτα· ὁ τόπος, οἱ ἄλλε- πᾶλληλοι στοχασμοὶ ὅπου ἀνέβαινον εἰς τὴν φαντασίαν μου ἐ- κείνην τὴν στιγμήν, (ἐπειδὴ καὶ πάντα εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκειμένον της) τὸ ἀδύνατον τῆς φυγῆς μου καὶ πρὸ πάντων ὁ περισφαιλισμένος εἰς τὸ φλογισμένον στῆθος μου σφοδρότατος ἔρωτάς μου μὲ ἔκαμαν νὰ ἀπονεκρωθῶ· ἐκό- πτηκαν ἡ δύναμαίς μου, ἐλιγοθύμνησα, καὶ ἀκούμπισα εἰς ἕνα δένδρον λέγωντας. *Ἄχ πεθαίνω, ἄχ μὲ βλέπει . . .* ἡ Ἀννέτα ἔντρομη καὶ πεφοβισμένη (πλὴν μὲ μίαν καρδιάν αἰσθαντικὴν καὶ εὐσπλαγχνὴν, καθὼς εἶναι κάθε κορίττι δεκαοκτὼ χρονῶν) ἐπλησίασε κοντὰ μου· *ὄχ . . . ἀνοιξα τὰ ἡμιθανῆ μάτια μου ὄντας ὑποστηριγμένος εἰς ταῖς λευκαῖς ἀγκάλαίς της . . . εἶ- ναι ἀδύνατον ὅμως νὰ ἐκφράσω ἐκεῖνο ὅπου αἰσθάνθηκα τὴν σιγ- μὴν ἐκείνην, τόσον ἐνθουμῶμαι μόνον, πῶς ἕνα χαμογέλασμα, ἦτον ἀρχὴ, καὶ πρῶτον σημεῖον τοῦ ὅτι ἀνέλαβα· ἐκάθισα λοι- πόν, διατὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ περιπατήσω· ἡ καρδιά μου ἐπα- ρωμοίαζεν ἓν ὀγγύγορον ὠρολόγι, καὶ τὰ μέλη μου ἦτον κατα- κομμένα, μόλις ἤμπόρεσα νὰ συκώσω τὰ μάτια μου, καὶ νὰ τὰ προσηλώσω εἰς τὸ ἀξιολάτρευτον πρόσωπόν της, κοιτάζω τὴν χρυσὴν μου Ἀννέτα, καὶ ἀντὶς ἐκείνην τὴν ζωερὰν λάμψιν τῶν αἰμιμήτων χαρίτων της, ὅπου μὲ ἔκαμνε νὰ τρέμω προτῆτερα,*

(α) Οἱ Εὐρωπαῖοι ἔχουν μπαγτζέδες φραγμένους, ἢ καὶ περιτειχι- σμένους, εἰς τοὺς ὁποίους βάνουν ἐλάφους, λαγούς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ζῶα, διὰ νὰ γεννοβολοῦν.

ἔβλεπα μόνον γλυκύτητα καὶ καλοκάγαθίαν ὅπου μὲ ἐδίδαν θάρρος· δὲν εἶχεν ὀνοίξῃ ἀκόμη τὸ χρυσὸν στόμα της, ἐπειδὴ καὶ μὲ ἐνόμιζε λιγοθυμισμένον, καὶ νὰ ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ μου, εἰς καιρὸν ὅπου ἐγὼ δὲν εἶχα τίποτε. Ἐβαλα τὰ δυνατά μου νὰ συντύχω, πλὴν δὲν ἤμποροῦσα· ἡ ἀκριβὴ μου Ἀννέτα μὲ ἔδωσε τὸ χέρι της διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ· ἄχ, θεέ μου . . . δὲν ἤμπορῶ νὰ περιγράψω τὸ τί αἰσθάνομουν ἐκείνην τὴν στιγμήν, πόσον ἡδονικωτέρα εἶναι ἡ ἀφῆ, ἀπὸ ὅλαις ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ψυχὴ μου ὁλάκαιρη μὲ ἐφαίνετο πῶς ἐμαζώχθη εἰς ἐκεῖνο μου τὸ εὐτυχισμένον χέρι ὅπου ἔδαστοῦσεν ἡ ὥραιότης Ἀννέτα, καὶ ὅλη ἡ ἐδικὴ της, πῶς ἦτον εἰς τὸ χεράκι της. Τί γλυκύτατον γγίζιμον; τί νοστιμάδα; τί εὐδαιμονία; ἐνόμιζα πᾶς ἐνώνετο ἡ καρδιά μου μὲ τὴν ἐδικήν της, πῶς ἐξεμυστηρέυετο ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τοὺς φοβεροὺς πόνους ὅπου ἀμοιβαίως ἐδοκίμαζαν . . . Ἀχ ἓνα φίλημα τότε . . . ἓνα τρυφερὸν φίλημα, ἤθελε μὲ ἐκδυναμώσῃ παρευθὺς . . . μὰ . . . ὄχι, ἀφ' οὗ μόλις ἤμποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὸ γγίζιμόν της, εἰς πόσον εὐαχμὸν ἄρά γε ἤθελε μὲ ἀνάψῃ ἐκεῖνο; ἐντοσούτῳ ἡ ἐντροπὴ μου, καὶ ἡ σβεστέρα λαύρα ὅπου ἦτον κατεσφαλισμένη καὶ ἐφλόγιζε τὸ πονεμένον στήθος μου, ὥσάν νὰ εἶχεν εὖρη ἓναν δρόμον ἀπὸ τὸ χέρι μου ἄρχισε νὰ ὀλιγοστεύῃ· δὲν ἦτον πλέον ἐκείνη ἡ πρώτη ὑπερβολικὴ ζέστη ὅπου μὲ ἐπνίγεν, ἀνάπνεα μὲ περισσοτέραν ἐλευθερίαν.

ANNETA. «Τί ἔχετε αὐθέντη μου, ὧχ πόσον ἐτρόμαξα διὰ τὴν ὑγιείαν σας . . . (α).»

POM. «Δὲν ἰξεύρω Κερᾶ μου, δὲν ἠμπόρεσα νὰ νικήσω τὴν »καρδιά μου, μήτε νὰ ἐξουσιάσω τὸν ἐαυτόν μου . . . ἡ δύναμιάς μου μὲ ἄφησαν.»

AN. «Βροβηθήκατε ἴσως τίποτε ὡς φαίνεται.»

POM. «Ἐγὼ Κερᾶ μου, καὶ ἀπὸ ποῖον νὰ φοβηθῶ στὸ »θεό σας;»

AN. «Ἀπὸ μένα βέβαια, μὴν ἰξεύρωντας ποῖος εἶναι.»

POM. «Ὅχι τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἶναι ὁ φόβος ὅπου μὲ ἔκαμε »νὰ λιγοθυμίσω, ἓνα ἄλλο . . . ἓνα . . . ἄλλο αἷτιον μὲ ἐτύγχισε »κομμάτι, συμπαθήστετέ με Κερᾶ μου, ὅπου χωρὶς νὰ θελω σᾶς »ἔκαμα νὰ ξυπαθῇτε, σᾶς ἐντρέπομαι, καὶ τὸ περισσότερον »διατὶ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ὅπου λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ συν»τύχω μαζὺ σας . . . σᾶς θε . . . εἰ . . . ὦν (β).

(α) Κιτακίτρυν. (β) Τὸν ἔρχεται νὰ λιγοθυμήσῃ.

ΑΝ. « Ἄχ συντύχετε αὐθέντη μου, πάλιν λιγοθυμᾶτε, τί κακὸ εἶν' αὐτό ; »

ΠΟΜ. « Ὄχι μὴ φοβείσθε τίποτες χρυσή μου Ἀννέτα, ἄχ τί ἀγγελικὸν ὄνομα ἔχετε, πόσον σᾶς τεργιάζει ; »

ΑΝ. « Τεργιάζει τόσον εἰς ἐμένα, ὅσον καὶ εἰς κάθε ἄλλην »

ΠΟΜ. « Κερά μου, ἂν ἔξευρα πῶς θὲ νὰ σᾶς εὕρω ἐδῶ, δὲν » ἐτολμοῦσα νὰ ἔλθω . . . »

ΑΝ. « Καὶ θιατὶ ; μὲ φαίνεται πῶς δὲν ἔχω ἡ καϊμένη ἐπάνω μου κἀνένα πρᾶγμα ὅπου νὰ ξυπᾶζῃ τὸν ἄνθρωπον. »

ΠΟΜ. « Δὲν ἔξεύρω ὁ δυστυχῆς, πλὴν, νοιώθω πῶς ἐδέθη ἡ » γλῶσσα μου, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς συντύχω. »

ΑΝ. « Αὐθέντη μου (α) μὲ φαίνεται πῶς συντυχαίνετε αὐτὴν » τὴν στιγμὴν. »

ΠΟΜ. « Εἰς αὐτὸ ἔχετε δίκαιον, πλὴν δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς » εἰπῶ, τὸ τί αἰσθάνομαι καθ' ἐκάστην . . »

ΑΝ. « Εἴστε ζαήφης αὐθέντη μου (β) πασχίσετε νὰ συνέλ- » θετε διὰ τὸν θεόν. »

Εἰς καιρὸν ὅπου αὐτὴ μὲ ἐγλυκομιλοῦσεν ἔτζι, ἐγὼ ἔλεγα εἰς τὸν ἑαυτόν μου· ἅς τὴν συντύχω ἐλεύθερα, ἅς τῆς τὸ εἰπῶ, ἅς μὴν τὸ κρύψω πλέον, ἴσως δὲν θέλω εὕρει αὐτὴν τὴν ὀκαζίνον ἄλλην φοράν.

ΠΟΜ. « Κερά μου ἔχετε δίκαιον, πλὴν μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς » εἰπῶ . . . ἐκεῖνα . . . ὅπου . . . εἴστε αἰτία νὰ δοκιμάζω καθ' » ἐκάστην, ὅμως ὄχι . . . μὲ φαίνεται πῶς εἶναι ἔργον πολλὰ τολ- » μηρὸν καὶ πρὸ πάντων εἰς ἓνα νέον τῆς ἡλικίας μου νὰ . . . » ἄχ, πῶς ἀγαποῦσα νὰ εἶμαι δέκα χρονῶν μεγαλότερος . . . »

ΑΝ. « Οἱ χρόνοι ἐρχονται χωρὶς νὰ τοὺς ζητήσετε. »

ΠΟΜ. « Ναὶ κερά μου. ὅμως πολλὰ ἀργά, καὶ ἴσως ἡ εὐγε- » νεία σας τότε . . . »

ΑΝ. « Τὰ μέλλοντα εἶναι ἄδηλα . . . πλὴν τῶρα εἰς αὐτὴν » τὴν ἡλικίαν μὲ φαίνεται πῶς δὲν εἴστε παιδί. »

ΠΟΜ. « Ὄχι βέβαια, καθὼς τὸ κρίνω ἀπὸ τὴν ζέσιν ὅπου » θηρίφω διὰ ἓνα ὑποκείμενον . . . ἄχ . . . πόσα . . . ἔχω . . . » νὰ σᾶς εἰπῶ, πλὴν κἀνένα ὁ δυστυχῆς δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς » παραστήσω . . . ἐκλειδοστόμιασα. »

ΑΝ. « Ἐγὼ ἡ καϊμένη δὲν νοιώθω μῆτε τὸ αἷτιον τῆς σιωπῆς » σας, μῆτε τί θὲ νὰ μὲ εἰπῇτε. »

ΠΟΜ. « Σᾶς πιστεύω κερά μου, μὲ παρακινεῖτε . . . ἀγα-

(α) Χαμογελῶντας. (β) Πάλιν χαμογελῶντας.

απούσετε . . . ἴσως νὰ . . . ἄχ ἂν ἰξεύρετε . . . πλὴν ἀκριβῆ
 μου Ἀννέτα . . . (ὦχ ὁ κακοῤῥίζικος πῶς νὰ τὸ ξεστομίσω;) (α)
 « ἡ εὐγενεῖα σας εἶπτε εἰς τὰ μάτια μου ἕνα ὑποκείμενον, ὅπου
 οὐδὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον, δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς ἰδῶ, ἢ νὰ
 συλλογισθῶ τὰ κάλλη σας, χωρὶς νὰ δοκιμάσω μίαν χαρὰν
 τόσον . . . παθητικὴν, τόσον γλυκεῖαν, ἡ ὁποία γίνεται μερι-
 νκαῖς φοραῖς τόσον θασανιστικὴ, ὅπου . . . ἄχ, ἀνεκδιήγητα
 εἶναι τὰ ὅσα τραβῶ τώρα δεκαοκτὼ μῆνας, ἀφ' οὗ σᾶς
 νεῖδα . . . »

ΑΝ. « Ὅλα αὐτὰ με ἐκπλήττουν αὐθέντη μου· πῶς ἤμπορῶ
 ν᾽ εἰδῶ ἡ καϊμένη νὰ σᾶς προξενήσω χαρὰν, ἐν ταύτῃ καὶ γλυ-
 κείαν καὶ θασανιστικὴν; ποτέ μου δὲν σᾶς ἔδωκα αἰτίαν, μήτε
 οὐδ' αἰτία; εἶπα λόγον ἄλλην φορὰν, παρὰ τώρα. »

ΠΟΜ. « Ἄχ κερά μου, νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί λογῆς συμβαίνει
 αὐτὸ εἰς τὴν ψυχὴν μου, μήτε ἰξεύρω, μήτε ἤμπορῶ. Πλὴν
 νοιώθω πῶς αἰσθάνεται βλέπωντάς σας, καὶ παρατηρῶντας τὰ
 » κάλλη σας, ἐκεῖνο ὅπου δὲν αἰσθάνθηκα ποτέ μου ὅταν βλέπω
 » ἄλλο κορίττι, ἢ μεταδίδω τὸν νοῦν μου εἰς ἄλλο ὑποκείμενον·
 » εἶστε ἡ πηγὴ τοῦ κάλλους, τὸ πρῶτον καὶ καλλίτερον τεχνούρ-
 » γημα, ὅπου ἡ φύσις ἐφιλοτιμήθη νὰ πλάσῃ εἰς τὸν κόσμον, τὸ
 » καύχημα ὅλου τοῦ γυναικεῖου τίγματος, ἡ χάριτες παίζουν
 » εἰς τὸ ἀγγελικὸν προσωπὸν σας, καὶ ὀλάκκιρε εἶστε χαριτω-
 » μένον παιδί τῆς Ἀφροδίτης. Τρέμω νὰ μὴν ὀρμήσουν ἀπὸ τὰ
 » πέρατα τῆς οἰκουμένης οἱ πλέον πλουσιώτεροι νὰ σᾶς ζητή-
 » σουν . . . ἄχ . . . νὰ μὴν τύχη . . . μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ὕπνιν
 » μου με ἐφάνη πῶς ἤμουν θασαίεως, καὶ τάχ' ἐμβαίνωντας εἰς
 » τὴν Ἐκκλησίαν, σᾶς ἐκλεξα διὰ βασίλισσάν μου, καὶ σᾶς ἐ-
 » πήγαίνα με παρίταξιν εἰς ὅλην τὴν θράντζαν . . . »

ΑΝ. « Εὐχαριστῶ αὐθέντη μου διὰ τὴν ὑπερβολικὴν τιμὴν
 » ὅπου με ἐκάμνετε. »

ΠΟΜ. « Ψυχὴ μου, τὴν ὥραν ὅπου ἐνθυμηθῶ ὁ δυστυχὴς τὸ
 » ζῶηρόν νοῦρι ὅπου σᾶς στολίζει, ἡ καρδιά μου γεμίζει ἀπὸ
 » μίαν λαύραν, τρένω ὀλάκκιρος . . . ὁ νοῦς μου ἐνασχολεῖται
 » εἰς τὸ νὰ μετρήσῃ ἀπὸ μίαν μίαν ὅλαις ταῖς χάραις σας· τὸ οὐ-
 » ράνιον ὀνομά σας εὐθύς ὅπου ἔλθῃ εἰς τὰ χεῖρά μου, ἔναι ἡ
 » ὀδύνη με περιχύνει, ἕνα σέβας με κρατεῖ, ἐν ὅσῳ νὰ τὸ προ-
 » σφῇ, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν μου ἄλλος ἐξ ἄλλου γίνο-
 » μαι· ἂν τὸ ἀκούσω πάλιν, κατακοκκινίζω, ζητῶ νὰ κρυφθῶ,

»καὶ νὰ ἀποφύγω ὅλα τὰ περίεργα μάτια τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν φόβον μου, καὶ ἀπονεκρώνομαι νὰ μὴν νοιώσῃ κανεὶς τοὺς σκοπούς μου ἀπὸ τὴν θεωρίαν τοῦ προσώπου μου. . . . ἅχ ἂν ἐξετολμοῦσα νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ τὰ ἐπίλοιπα ὁποῦ.»

ΑΝ. «Αὐθέντη μου δὲν φθάνει τὸ πνεῦμα μου νὰ συμπεράνω, πόθεν ἠμπόρεσα νὰ σᾶς προξενήσω τόσα; . . . »

ΠΟΜ. «Μὴν ἀπορῶτε φῶς μου· κατὰ ἓνα τρόπον δὲν πταίετε ἡ εὐγενεία σας, καθὼς πασχίζετε νὰ μὲ καταπείσετε· τὰ ἐλκυστικὰ θέληγνρά σας εἶναι ὁποῦ κατὰκαρδὰ μὲ ἐπλήγωσαν, αὐτὰ πρέπει νὰ μεμφθῇτε, ἐπειδὴ, καὶ σᾶς κατατρέχουν καὶ σᾶς ἀκολουθοῦν παντοῦ. Αὐτὰ εἶναι μία δυστυχία σας ὁποῦ, ἂν πηγαίνετε νὰ κρυφθῇτε καὶ εἰς μίαν κώχτη τῆς γῆς, πάλιν καὶ ἐκεῖ δὲν ἀποχωρίζονται ἀπὸ κοντὰ σας . . . ἐνθυμᾶστε περίσου ὅταν ἦλθετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μίαν ἑορτήν . . . » πρὸ μερικῶν ἡμερῶν εἶχα ζωγραφίσῃ εἰς τὸν νοῦν μου τὴν εἰκόνα μιᾶς νέας ὁποῦ τάχα ἐνοστιμεύομουν νὰ λατρεύω ἐν ὄσῳ ζῶ, καὶ ἐστοχάσθηκα πῶς σᾶς ἐπαρομοιάζε· ὅταν σᾶς εἶδα, ἔμεινα ἐκστατικός, πῶς εὐρέθηκεν ἓνα τόσον ὠραῖον πλάσμα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, μὲ τόσῃ ἐντέλειαν; (μὲ τὸ νὰ τὸ εἶχα σχεδὸν ἀδύνατον) καὶ ὑπερευχαρίστησα τὸν πλάστην μου, τόπου ἐδημιούργησε τὸ χρυσὸν ὑποκειμένον σας. Ἄχ πόσον ἐχάρηκα ὁποῦ σᾶς ἐφαντάσθηκα προτοῦ νὰ σᾶς ἰδῶ· σᾶς θεβαιώνω πῶς εἴστε ἐκεῖνο ὁποῦ ἡ ψυχὴ μου ἐσύνθεσεν εἰς τὸν ἑαυτόν της, χωρὶς νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ καμμίαν αἰσθησίν μου. . . . »

ΑΝ. «Αὐθέντη μου, ἡ πραίρεσίς σας εἶναι τόσον ἀγαθὴ, καὶ στα λόγια σας τόσον ὑποχρεωτικὰ, ὁποῦ. . . . »

ΠΟΜ. «Παρακαλῶ νὰ μὲ δώσετε ὀλίγην ἀκρόασιν, ἐπειδὴ καὶ ἐδὲν σᾶς ἐξομολογήθηκα ἀκόμιν μῆτε τὰ μισά».

ΑΝ. «Τῇ ἀληθείᾳ, αὐτὰ . . . εἶναι . . . πράγματα . . . καθ' ὑπερβολὴν . . . ἅξια θαυμασμοῦ. . . . »

ΠΟΜ. «Κερά μου ἀκόμιν τίποτες δὲν ἀκούσετε.»

ΑΝ. «Κινδυνεύω νὰ ἐμβῶ εἰς περιέργειαν . . . μὲ φαίνεται ὁμῶς πῶς ἔχετε δουλειά . . . »

ΠΟΜ. «Καθόλου Κοικῶνα μου, μὰ καὶ ἂν εἶχα, τελείως δὲν με ἔκοφτε.»

ΑΝ. «Μὴν τὸ λέτε αὐτὸ, κανεὶς πρέπει νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τὸ χρέος του, καὶ νὰ τὸ πρὸκρίνῃ περισσότερον ἀπὸ κάθε τί.»

ΠΟΜ. «Ψυχὴ μου, ἐγὼ ἐπλήρωσα ὅλα τὰ χρέη μου, καὶ τὸν

»κανόνα μου σήμεραν . . . ἄχ ὅταν εἶμαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν
 »ἤμπορῶ γὰρ σηκώσω τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω σας . . . »

ΑΝ. «Μὲ ἐφάνη πῶς κοιτάζετε ἄλλοῦ αὐθέντη μου (α).»

ΠΟΜ. «Ὁχι τῇ ἀληθείᾳ, ἡ ψυχὴ μου ὄντας ὀλάκαιρη εἰς τὰ
»μάτια μου ἐκείνον τὸν εὐτυχιόμενον κληρὸν, καταγίνεται μό-
»νον νὰ θεωρῇ τὸ ἀξιολάτρευτον πρόσωπόν σας.»

ANNETA. «Μὲ φαίνεται πῶς νὰ σοῦς ἔνοιωσαν χάρτι ὑποκείμενα . . . . καὶ . . . .

ΠΟΜ. « Ἄχ ὁ δυστυχής, δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω δι-
» μέ ἐπαρτήρησαν, καὶ ἐκατάλαβαν κάτι τι πλὴν . . .

ANNETA. «Ἔχετε ἄλλο νὰ μὲ εἰπῆτε, ἢ ἐτελειώσετε ;»

ΠΟΜ. «Κερᾶ μου, ἐγὼ μόλις ἄρχισα ὁ κακοῤῥίζικος.»

ANNETA: «Καὶ χάμετε γλύγωρα σᾶς παρακαλῶ, διατὶ ἄρ-
»γησα.»

ΠΟΜ. «Βλέπωντας όπου δεν ἤμπορουσα νὰ σᾶς φανερώσω»
 «ἐκ στόματος τοὺς πόνοὺς μου, ἔλαβα τὴν τόλμην καὶ σᾶς ἐ-
 »γραψα... ἔνα... ῥαβασάκι όπου ἐστάθη δεκαπέντε ἡμέ-
 »ραις εἰς τὸ στασίδι σας... »

ANNETA. « Ἔτσι ναί ; ἐκεῖνο τὸ χαρτάκι ὁποῦ ἔβλεπα τό-
»σον καιρὸν (6) ἡ εὐγενεία σας τὸ εἶχετε βάλλῃ ; Σὰς λέγω τῇ
»ἀληθείᾳ, ἐκινήθηκα εἰς περιέργειαν, ὅταν δὲν τὸ εἶδα πλεόν,
»καὶ ἂν τὸ ἐξαναβράντες . . .

ΠΟΜ. «Κερά μου τὸ εἶχα πάρη, φοβούμενος νὰ μὴν τύχη καὶ παραπέση.»

ANNETA. «Εἴχετε δίκαιον . . . τί κουργιῶζα πράγματα με
»διηγείσθε . . .

ΠΟΜ. « Ἄξιμι τί ἀκούσετε ; . . . »

ANNETA. « Ἔχετε καὶ ἄλλα ; (γ) »

ΠΟΜ. «Ναι ὁ ἄθλιος, κάθε φοράν προτοῦ νὰ σημάνῃ ἡ Ἐκκλησία, ἐπήγαινά με ἄκραν κατάνυξι, ἐγονάτιζα μπροστά »εις τὸ στασίδι σας, καὶ ἔλεγα ἐκ ψυχῆς αὐτὸν τὸν στίχον »τοῦ ψαλτηρίου, *μὴν ἡτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ἐκζητήσω ἕως τοῦ ἀναπνεῖν με...*»

ANNETA. «Αὐτὴ ἡ προσευχή σας ὅμως δὲν ἦτον πολλὰ
 δευλαβής.»

(α) Μὲ γαυηλὴν φωνὴν καὶ ῥοδοκκοκινίζωντας.

(6) Πάλιν ροδοκοκκινίζωντας.

(γ) Κοκκινίζοντας περισσότερο από πρώτα.

ΠΟΜ. «Ἄχ τί μεγαλύνεισθαι δῶρον ἡμποροῦσα νὰ ζητήσω
» ἀπὸ τὸν δημιουργόν μου ; »

ΑΝΝΕΤΑ. Τὴν σωτηρίαν σας αὐθέντη μου.

ΠΟΜ. «Ἐγὼ σᾶς βεβαιῶνω ὅτι δὲν ἡμπορῶ ποτὲ νὰ σωθῶ,
» ἂν δὲν σᾶς ἀποκτήσω· ὁ νοῦς μου, ἡ ψυχὴ μου, ὁ λάκαιρος εἶ-
» μαι προσηλωμένος εἰς τὰ κάλλη σας καὶ . . . »

ΑΝΝΕΤΑ. «Δὲν εἶμαι ἄξια αὐθέντη μου, τιμὴ διὰ λόγον
» μου πλὴν . . . »

ΠΟΜ. «Ἀκόμι ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ.»

ΑΝΝΕΤΑ. «Τῇ ἀληθείᾳ μένω ἐκστατική, στοχαζομένη . . .
» πῶς . . . με κολάζετε . . . »

ΠΟΜ. «Ἄχ, ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ τόσον ὑπερβολικὰ (α) ὅπου ἐ-
» καταφιλοῦσα τὸν τόπον εἰς τὸν ὅποιον ἐπατούσατε, καὶ ἐκα-
» τάβρεχα με τὰ πικρὰ δάκρυά μου, ἐκεῖ ὅπου εἴστον καθη-
» μένη καὶ . . . ἄχ ψυχὴ μου . . . Ἀνέτα μου . . . Κερᾶ
» μου . . . ἀνεκδιήγητα εἶναι τὰ ὅσα ἐτράβιξα ὁ πτωχὸς ἕως
» αὐτὴν τὴν ὥραν.»

Ἡ Ἀνέτα κατασυγχισμένη ἀπὸ μίαν ἐρωτικὴν ἀγωνίαν, ἐ-
κοκλίνισεν ὥσάν ἕνα κεράσι, ἔτρεμε, καὶ μόλις ἡμποροῦσε νὰ
εὐγάλη λόγον ἀπὸ τὸ δακτυλιδένιο στόμα της· τέλος πάντων
με μισοκοιμένα λόγια, λέγει πρὸς τὸν ἐραστὴν της.

ΑΝΝΕΤΑ. «Δὲν ἱξεύρω αὐθέντη μου, τί ἐνοστιμευθήκατε . .
» ὅπου ἐκαταδεχθήκατε νὰ με ἀξιώσετε τὴν εὐνοϊάν σας, καὶ . . »

ΠΟΜ. «Ἄχ ἀξιολάτρευτή μου Ἀνέτα . . . ἐγὼ . . . »

ΑΝΝΕΤΑ. «Μόνος ὁ θεὸς εἶναι ἀξιολάτρευτος χρυσέ μου.»

ΠΟΜ. «Συγχωρήσατέ με σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὴ με συνερ-
» ζεσθε διὰ μίαν λέξιν, ἐπεὶ καὶ ἦλθεν εἰς τὸ στόμα μου ἀπὸ
» τὴν καρδίᾳ μου, χωρὶς νὰ τὴν καλοστοχασθῶ, με συγχωρεῖτε
» Κερᾶ μου . . . »

ΑΝΝΕΤΑ. «Ὅχι ἄλλο, ἀφ' οὗ τὴν εἶπετε χωρὶς νὰ θέλετε . .

ΠΟΜ. «Ἄχ φῶς μου, μόνον αὕτη ἡ λέξις ἐξηγεῖ ἐκεῖνο ὅπου
» αἰσθάνονται τὰ σπλάγχνα μου, ἐκεῖνο ὅπου νοιώθει ἡ ψυχὴ
» μου, εἰς αὐτὴν μόνον εὐχαριστεῖται ὁ νοῦς μου, δὲν εὐρίσκω
» ἄλλην ὅπου νὰ εἶναι τόσον προσφυῆς εἰς τὴν ιδεάν μου . . .
» μὰ, μὴ σᾶς κακοφαίνεται νὰ ζῆτε, ἐγὼ δὲν τὸ κάνω ὁ κα-
» κορρίζικος διὰ νὰ σᾶς ἀποβέσω, μὴ γένοιτο, πλὴν ὁ ὑπερβο-
» λικὸς πόνος, ἡ ἄκρα ἀγάπη, ὁ φλογερὸς μου ἔρωτας, ἡ λαύρα

(α) Φιλῶντας τὸ χέρι της, καὶ χύνωντας μερικὰ δάκρυα.

»όπου ἀνάπτει εἰς τὸ στήθος μου... ἄχ... μὲ φαίνεται πῶς
»καταπέφτει, πῶς δροσίζομαι κομμάτι, καὶ λαμβάνω ἀναψυ-
»χὴν, ὅταν λέγω πῶς σᾶς λατρεύω. Εἴστε τόσο ἀκριβὴ εἰς
»τὰ μάτια μου, ὅπου μὲ κάθε μου εὐχαρίστησιν δίνω... τὴν
»ζωὴν μου, ἂν τὸ καλὴς ἢ χρεῖα, διὰ χατῆρι σας· πόσον εὐ-
»τυχισμένος ἤθελεν εἶμαι ἂν ἤμπορῶσα νὰ σᾶς εὐαρεστήσω μὲ
»καμμίαν μου δούλευσιν... πλὴν δὲν σᾶς τὰ εἶπα ὅλα
»ἀκόμι.»

ANNETA. «Καὶ πέτε τα διὰ τὸν θεόν, μὴν ἀργῆτε...»

ΠΟΜ. «Κερᾶ μου, ἤμπορῶ νὰ ἐλπίσω ἄρᾳ γε, ἀνίσω; καὶ...
»οἱ γονεῖς μου... ἤθελαν σᾶς... ζητήσῃ διὰ...»

ANNETA. «Ἀμὴ λέγουν πῶς θεὸς νὰ γίνετε καλόγηρος.»

ΠΟΜ. «Ἐγώ; ἐγώ; ποτέ μου... ποτέ... ἄχ θεὸς μου...
»ἐγὼ καλόγηρος;... ἔπρεπε φῶς μου νὰ μὴν σᾶς εἶχα ἰδῇ,
»καὶ τότε ἴσως... καταδεχθῆτε παρακαλῶ νὰ μὲ ἀποκρι-
»θῆτε εἰς αὐτὸ ὅπου σᾶς ἐρώτῶ... ἂν οἱ γονεῖς μου ἤθελαν
»ναῖς ζητήσῃ... ὅταν μεγαλώσω καὶ γένω πλέον...»

ANNETA. «Θέλει μὲ κάμουν ὑπερβολικὴν τιμὴν... ἀντίτως...»

ΠΟΜ. «Ἡ εὐγενεῖα σας ὅμως ψυχὴ μου Ἀννέτα... τί γινώ-
»μην δίδετε; ἔχετε κλίσιν πρὸς τὸν δούλον σας... ἦ...»

ANNETA. «Μὲ φαίνεται πῶς ἔχετε νὰ εἰπῆτε καὶ ἄλλα,
»δὲν ἐτελειώσετε τὴν διήγησίν σας, κάμετε σᾶς παρακαλῶ,
»διὰ τι συμπεραίνω νὰ ἄργησα.»

ΠΟΜ. «Ναὶ Κερᾶ μου, τὴν ὥραν ὅπου σᾶς ἐσυνατάνησα, ἢ
»σύγχυσις, ἢ χαρὰ, ἢ τόλμη, ὁ φόβος, ἢ ἐλπίδα, ὁ ἔρωτας, ὅλα
»ὅλα αὐτὰ μαζὺ τὰ πάθη, πόλεμον φρικτὸν ἐσήκωσαν εἰς τὴν
»καρδίᾳ μου, μὲ κατήνησαν εἰς τὸ χάλι ὅπου μὲ εἶδετε, ὅταν
»εὐχαινα ἀπὸ τὴν πολιτείαν, καὶ ἔσκυψα κατῶς σᾶς εἶδα, τότε
»ἡ καρδίᾳ μου ἦτον εἰς τὰ ποδαράκια σας· αἰσθάνθηκα ἕναν
»τρόμον ἰδονῆς, καὶ ἂν δὲν σᾶς ἐπονοῦσα, δὲν ἤθελε μὲ φανῇ
»γλυκύς.»

AN. «Μὰ πόθεν προσέρχεται τὸ νὰ δοκιμάζετε τόσο φόβον
»διὰ τὴν παρουσίαν μου;»

ΠΟΜ. «Δὲν ἤξεύρω ὁ δυστυχὴς, πλὴν τὸ ταπεινὸν βλέμμα
»σας ρουφᾷ τὴν καρδίᾳ μου, ἐκείνη ἢ αἰδῶς ὅπου κατοικεῖ εἰς
»τὸ οὐράνιον πρόσωπόν σας, μὲ ἀπονεκρῶνε... ἄχ... ὅλη
»ἡ εὐτυχία μου κρέμαται ἐκεῖ. Ποτέ μου δὲν θέλω ἀγαπήσει
»ἄλλην ἐξ ἀπὸ τὴν ἀξιολάτρευτὴν μου Ἀννέτα, ὅλη ἡ εὐδαι-
»μονία μου, ἢ ἡσυχία τῆς ψυχῆς μου, ἢ εὐχαρίστησίς μου,
»στέκεται εἰς τὰ χρυσὰ χερὰκια σας· δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς ἐξη-

»γῆσω διὰ γλώσσης πόσον σᾶς πονῶ· εἴστε τὸ ἀκριβώτερον, ντὸ πολυτιμώτερον πρᾶγμα ὁποῦ νὰ εὑρίσκειται εἰς τὴν ὑφήλιον.»

ΑΝ. «Τὸ πιστεύω, ἐπεὶ καὶ μετὰ τὸ λέγετε μετὰ τὴν εἰλικρίνειαν. Ἀκούσατε ὅμως αὐθέντη μου· ἡμεῖς καὶ οἱ δύο ἐμμεθα »ἀπρακτοὶ νέοι, ἐμμεθα παῖδιά ἀκόμη, μετὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι »εὐλογον νὰ πολυαργοῦμεν ἐδῶ, καλλίτερον ἦτον νὰ χωρισθοῦμεν, χωρὶς νὰ ξανασυντύχωμεν πλέον, διατὶ ἂν μᾶς εἶδῃ καὶ οἱ μονάρχους, τί θέ νὰ εἰπῇ; λαμβάνουν αἰτίαν ἢ γλώσσαις »τοῦ κόσμου νὰ λαλοῦν καθ' ἡμῶν. Στερεὸς νὰ εἴτε εἰς τὴν »ἀπόφασίν σας, καὶ διὰ λόγου μου τελείως μὴν ἀμφιβάλλετε· »ἂν ἔχετε νὰ με μνηύσετε τίποτε, γράφετέ μου ραβδάσι, περά- »σετε ἴσια μετὰ τὸ βράδυ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι μας, καμωθήτε »πὼς θήχετε. καὶ ἐγὼ κρεμῶ ἓνα σχοινάκι, εἰς τοῦ ὁποίου »τὴν ἄκραν θέλει εἶναι μίξ πετρίτζα διὰ νὰ βαραίνῃ, ἐκεῖ λοι- »πὸν δέστε τὸ ραβδάκι σας, καὶ ἐγὼ τραβῶντας· το ἐπάνω, »νοιώθω πλέον· . . . τί προστάζετε. Σᾶς ἀφίνω ὑγιεῖαν ψυχὴ μου, »ἀρκετὴ ὥρα ἐπέρασε, πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὰ μέτρα μας, »νῆμποροῦν νὰ μᾶς ἰδοῦν, καὶ τότε· . . . πάρτε τώρα τὸν ἐπάνω »δρόμον τοῦ μπαγτζέ, καὶ ἐγὼ πηγαίνω ἀπ' ἐδῶ.»

ΠΟΜ. «Κερά μου, καρδιά μου, ντουντοῦ μου, φῶς μου, ἄχ »σᾶς παρακαλῶ διὰ ὄνομα Θεοῦ, βεβαιώσατέ με ἂν· . . .»

ΑΝ. «Δὲν θέλω νὰ ἰξεύρω εἰς τὸ ἐξῆς ἂν ἦναι ἄλλοι ἄνδρες »εἰς τὸν κόσμον, μακάρι νὰ με κάμουν χίλια κομμάτια· . . . »ἔχετε ὑγιεῖαν.»

ΠΟΜ. «Ψυχὴ μου, δὲν σᾶς ἐκακοφάνηκε τίποτε διὰ τὰ »τολμηρά μου λόγια;»

ΑΝ. «Ἦθελα συγχισθῆ εἰς ἄκρον ἂν μετὰ ἔλεγεν ἄλλο ὑ- »ποκείμενον· . . . . .»

ΠΟΜ. «Ἄν εἶχα τὴν δυστυχίαν νὰ σᾶς κάμω νὰ θυμώσετε »Κερά μου, ἐγὼ πλέον· . . . . .»

ΑΝ. «Ὅχι, ὅχι.»

ΠΟΜ. «Μὲ διδετε λοιπὸν τὴν ἐλπίδα νὰ σᾶς ἀγαπῶ· . . . »χωρὶς· . . . . .»

ΑΝ. «Ναῖσκε ναῖσκε, πλὴν μετὰ τὴν συμφωνίαν, ὁποῦ νὰ »μὴν ξανασυντύχωμεν· . . . ἔχετε ὑγιεῖαν· . . . . .»

ΠΟΜ. «Καρδίτζα μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ με ξεχάσετε· »ἐπεὶ καὶ· . . . . .»

ΑΝ. «Αὐθέντη μου, μετὰ φαίνεται πὼς τὸ ἐνθυμητικόν μου »εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας, λοιπὸν ἡ εὐγενεῖά σας »νὰ μὴν· . . . μετὰ εὐγάλετε· . . . . .»

ΠΟΜ. « Ἀνέτα μου, φῶς μου, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς πονῶ, σᾶς »
» λατρεύω . . . σᾶς . . . »

ΑΝ. « Διὰ νὰ σᾶς ἀποκριθῶ τώρα, χρειάζεταιαι καιρὸς ὅπου »
» νὰ . . . τολμήσω . . . »

ΠΟΜ. « Ψυχὴ μου (α) με ἀφίνετε πλέον; ἀχ ὁ δυστυχής, »
» καὶ πότε θὲ νὰ σᾶς ξαναἰδῶ; »

ΑΝ. « Πρέπει νὰ πηγαίνω, σκωθῆτε, φοβοῦμαι μὴ γένω αἰ- »
» τία καὶ σᾶς μαλώσουν, αὐτὸ εἶναι ὅπου με συγχίζει περισ- »
» σσότερον. »

ΠΟΜ. « Ἄμὴ διὰ τὸν ἑαυτὸν σας δὲν φροντίζειτε; »

ΑΝ. « Ἐγὼ . . . ἡ μητέρα μου . . . ἴσως . . . ὅλα τὰ δεινὰ »
» δὲν με φαίνονται τίποτες συγκρινόμενα με τὴν χαρὰν ὅπου »
» δοκιμάζω διὰ τὰ χρυσὰ λόγια σας. »

Ἦμουν (εἶπεν ὁ διηγούμενος φίλος πρὸς τὸν ἕτερον) τόσον »
» ἀπρακτος εἰς τὸν ἔρωτα, ὅπου δὲν ἐκαταλάμβανα πόσον ἦτον »
» ὑποχρεωτικὰ τὰ λόγια τῆς Ἀνέτας, καὶ τὰ ἐστοχάζομουν ὡς »
» ἀδιάφορα, ἡ διάνοιά μου ἦτον ὅλη καταβυθισμένη εἰς τὸν πόνον »
» τοῦ ἀποχωρισμοῦ. τῆς ὅπου εἶχα πρὸ ὀφθαλμῶν . . . ἔχετε ὑ- »
» γιεῖν (μὲ ἔλεγεν) ἔχετε ὑγιεῖν.

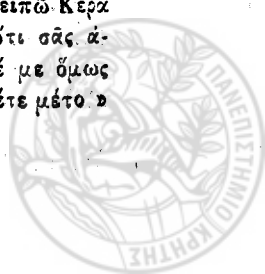
ΠΟΜ. « Κερά μου δὲν ἠμπορῶ νὰ ξεκλλήτσω ἀπὸ κοντὰ σας, »
» ἡ ψυχὴ μου δὲν πάει νὰ σας ἀφήσῃ . . . »

ΑΝ. « Καλὲ στοχασθῆτε παρακαλῶ, ὅτι κατὰ πρῶτον δὲν »
» δεῖχετε καμμίαν ἐλπίδα νὰ με εὑρετε ἐδῶ, μῆτε ἀπέρασεν »
» ἀπὸ τὸν νοῦν σας πῶς θὲ νὰ τύχῃ νὰ με συντύχετε, καὶ τώρα »
» δὲν ἠμπορεῖτε νὰ με ἀποχωρισθῆτε; πόσον ἀνευχάριστος εἶναι »
» ὁ ἄνθρωπος . . . »

ΠΟΜ. « Ἄχ . . . ἂν ἦμουν βέβαιος πῶς εἴτε πόσον σταθερὴ, »
» ὅσον ἐγὼ, ὑπόφερα με ἄκραν μου εὐχαρίστησιν τὸν σκληρόν »
» ἀποχωρισμόν μας. »

ΑΝ. « Λοιπὸν αὐτὸ πηγαίνει ἐπ' ἀπειρον, καὶ δὲν τελειώνει »
» ποτέ . . . αὐθεντῇ μου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀδικη . . . ἀφ' οὗ τόσον »
» με . . . δεῖχνετε πῶς . . . ἂν κάμνη χρεῖα νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ »
» περισσότερον . . . ποτέ δὲν σᾶς ἐμίσητα . . . ἔχετε ὑγιεῖν »
» κατὰ τὸ παρόν . . . ἄμποτε νὰ μὴ σᾶς μαλώσουν. »

ΠΟΜ. « Ἀλόμαι ἓναν λόγον . . . ἓναν λόγον νὰ σᾶς εἰπῶ. Κερά »
» ἡμου, καὶ πλέον μένω εὐχαριστημένος . . . ἐγὼ τὸ ὅτι σᾶς ἀ- »
» γαπῶ ἐκ καρδίας, δὲν εἶναι ἀμφιβολία, βεβαιώσατέ με ὅμως »
» καὶ ἐκ μέρους σας πῶς με ἀγαπάτε ψυχὴ μου, πέτε μέτο »

ΑΝ. «Ναίσκε ναίσκε.»

Λέγοντας αὐτὸν τὸν λόγον, εὐγῆκε γλύγωρα γλύγωρα ἀπὸ τὸν μπαγτζέ καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον τῆς πολιτείας· ἐγὼ δὲν ἐτολμούσα νὰ τὴν ἀκολουθήσω, καὶ τὴν ἐκοίταζα μετρίμενην καρδίαν, ἔσκυφτα ἀναμεταξὺ εἰς τὰ δένδρα νὰ βλέπω ταῖς χρυσαῖς πλεξούδαῖς τῆς ὁποῦ ἐκυμάτιζαν εἰς τοὺς ὤμους τῆς, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἔχασα πλέον ἀπὸ τὴν δρασίν μου, εὐγῆκα καὶ ἐπῆρα τὸν ἐπάνω δρόμον, καλοτυχίζοντας τὸν ἑμαυτὸν μου εἰς κάθε πάτημά μου, δι' ἐκείνην τὴν εὐτυχισμένην συναπάντησιν· καθὼς ἔφθασα ὁμως εἰς τὸ ἀπῆτι, μετ' ἐκακοκράτησαν διατὶ ἄργησά· τόσον εἰς τὸ σεργιάνι· τί ἤθελαν εἰπῆ ἄρα γε ἂν ἔξευραν πῶς εἶχα καὶ σοχπέτι μετ' τὴν Ἀννέτα;

Ἀφ' οὗ μετ' ἀκολούθησεν αὐτὸ τὸ συμβάν, ἐνόμιζα πλέον τὸν ἑμαυτὸν μου, διὰ τὸν εὐτυχέστερον ἀνθρώπον τῆς οἰκουμένης· καὶ νὰ μὴν εἰπῶ μεγάλον λόγον, ἐκεῖνος ὁ καιρὸς τῆς νεότητός μου ἦτον ὁ πλέον ἡδονικὸς, ὁ πλέον γλυκύς ἀπ' ὅλαις ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς μου· εἰς τὴν Ἑκκλησίαν εἶχα τὴν ἐλευθερίαν νὰ ρίχνω τὰ μάτια μου ἐπάνω εἰς τὴν ἡγαπημένην μου Ἀννέτα, ἐδοκίμαζεν ἡ καρδιά μου μίαν κρυφὴν χαρὰν, ὅταν ἐγύριζε καὶ ἐκείνη τὰ ἐδικὰ τῆς ἐπάνω μου· καὶ μετ' ὅλον ὁποῦ εἶχα συνηθίσῃ πλέον τὸ βλέμματά τῆς, πάλιν τὰ μάτια μου ἐχαμίωναν χωρὶς νὰ θέλουν· (ἐπειδὴ καὶ τὸ παιζιμον ἐκείνο ὁποῦ εἶχε τὸ ἐρωτικὸν κοίταγμά τῆς, ὅσον καὶ ἂν ἦτον ταπεινὸν καθὼς καὶ πρῶτα, πάλιν εἶχεν ἓνα δὲν ἔξεύρω τί, ὁποῦ μετ' ἐβίαζε νὰ συστέλλωμαι) ἐσυμφωνοῦσαν μετ' τὰ ἐδικὰ μου, καὶ ἀντικρύζονταν προτοῦ νὰ τὰ χαμιλώσω· ἂν ἤρχετο λόγος, καὶ ἐδιηγέτο κάνας τίποτες περὶ τῆς Ἀννέτας, ἐγὼ ἐκοκκίνιζα ὀλιγώτερον, καὶ ἐδοκίμαζα περισσότεραν ἡδονήν· πάντοτε τὴν ἐπαινοῦσαν, ἐπειδὴ καὶ ξεχωριστὰ ἀπὸ τὴν δυσεύρετὴν ὠραιότητα, εἶχε καὶ ὅλα τὰ προτερήματα συναθροισμένα εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς. Τί χαρὰ, τὸ νὰ ἀκούω νὰ τὴν ἐπαινοῦν ἐμπροστά μου, καὶ νὰ τὴν ἐκθειάζουν ὡς τὸ πρῶτον κορίτζι τοῦ αἵωνος τῆς· ἔλεγα εἰς τὸν ἑμαυτὸν μου, ἐκείνη μετ' ἀγαπᾷ, ἐγὼ τὴν λατρεύω, τὰ ἐντερέσσα μας εἶναι πλέον ἐνωμένα, τὴν θεὸν ὁποῦ ἐλαχταροῦσα τόσον καιρὸν, τώρα εἶναι σύμφωνη μετ' τὸν ἔρωτά μου, θέλει ἔλθῃ καιρὸς ὁποῦ νὰ γένῃ καὶ σύζυγός μου . . . . . Τῇ ἀληθείᾳ, ποτὲ δὲν θέλω δυνηθῆ νὰ περαστήσω διὰ γλώσσης ἐκείνο ὁποῦ αἰσθάνομουν εἰς τὸ διάστημα δεκαπέντε ἡμερῶν, ἦτον μία ἀδιάκοπη ἡδονή, καὶ τὸ περισσότερον (αὐτὸ ἀκολούθησε τὴν δωδεκάτην ἡμέραν) ὅταν ἐσυναπάντησα τὴν Ἀννέταν εἰς ἓναν

στενὸν δρόμον, ὅπου εὐρεθήκαμεν μονάχοι, πλὴν ἡμποροῦσαν νὰ μᾶς παρατηρήσουν ἀπὸ τὰ τρυγυρινὰ σπήτια· ἀπὸ μακριὰ καθὼς τὴν εἶδα, ἐκάρφωσα τὰ μάτια μου ἐπάνω της, ἐκείνη ἐχαμίλωσε τὰ ἐδικὰ της (ὡς φαίνεται ἀπὸ ταπεινοφροσύνην) τὰ ἐσήκωσεν ἔπειτα πάλιν, ἐγὼ τότε ἐχαμίλωσα τὰ ἐδικὰ μου, καὶ ὡσὰν νὰ ἐδειλίσαια κομμάτι, ὡς τὸσον ἤλθαμεν πλάγι πλάγι, τὰ χέρια μας ἄγγιζαν, καὶ ὡσὰν μαγνήτης ἐζητούντο ἀναμεταξύ τους· ἐγὼ καὶ ἄρπαξα τὸ τρυφερὸν χεράκι της, καὶ τὸ ἐσφίξα γλύγωρα γλύγωρα· ἡ Ἀννέτα εἰς τὸ ὀλιγοχρόνιον ἐκεῖνο σφίξιμον ὅπου ὠμοιάζεν ὡσὰν ἀστραπὴ, ἀντέσφριξε μὲ ντελικατέτζα τὸ ἐδικόν μου· ἄχ θεέ μου, τί ἡδονή; τί ἀνέκφραστη ἀγαλλίασις; ὡσὰν νὰ ἔμεινα γεμάτος ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀπὸ μίαν χαρὰν ἀπερίγραπτον· τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἔρωτας εἶναι ἓνα δῶρον τῆς φύσεως, ὅπου μᾶς κάμνει ὅλους βασιλεῖς, τοῦλάχιστον κἂν μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μας· μὲ κανένα μονάρχην τοῦ κόσμου δὲν ἤθελα νὰ ἀλλάξω τὴν κατὰστασίν μου, ὅλη ἡ οἰκουμένη ἐνόμιζα πῶς εἶναι ἐδική μου . . . . πλὴν ἡ τύχη μὲ ἐτοίμαζε δεινὰ, τὰ ὅποια μὲ φαίνεται πῶς κανεὶς δὲν τὰ ἐτραβίξε.

Τὴν αὐρινὴν ἡμέραν ἄρχισαν νὰ λέγουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν πολιτείαν ὅτι, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀρχιερέως εἶχε μίαν κρυφὴν συνομιλίαν μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Ρουσῶ, περισσότερον ἀπὸ δύο ὥραις εἰς ἓνα μπαγτζέ, καὶ εἰς τριῶν ἡμερῶν διάστημα ἐγένευσαν ὅλοι οἱ δρόμοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰδησιν, καὶ ἀπὸ μικρὸν, τὸ ἔκαμαν τὸσον μεγάλον, ὅπου τὸ ἐνόμιζαν ὡσὰν νὰ ἔκαμα κάμμιαν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ βασιλέως· ὁ ἀδελφός μου τὸ ἔμαθεν, ὁ ὁποῖος ἦτον καὶ πολλὰ εὐκολόπιστος, ἄφριεν ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ μὲ ἐπρόσταξεν ὕστερον ἀπὸ τόσαις ὑβρυσιαῖς νὰ ἐτοιμασθῶ, διὰ νὰ πηγαίνω εἰς τὸ πατρικόν μου σπήτι, ἐπειδὴ καὶ κοντὰ του δὲν ἐζοῦσα ὡσὰν ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐσκανδάλιζα τὸ πρίμνιον του· ἐπρεπε λοιπὸν χωρὶς ἄλλο νὰ ὑποταχθῶ· ὅθεν ἔπεσα εἰς τοὺς πόδας του, καὶ μὲ δάκρυα τὸν ἐζήτησα τὴν ἀδειαν νὰ μείνω κἂν ἀκόμι τρεῖς ἡμέραις, διὰ νὰ διορθώσω μερικαῖς ὑποθέσεις μου, καὶ εὐθὺς θέλω κινήσει, διὰ τὸ ὅποιον καὶ τὸν ἐκατάπεισα· χωρὶς νὰ χάσω λοιπὸν καιρὸν, ἐσφαλίσθηκα εἰς τὸν ὄνδᾶ μου, καὶ ἄρχισα νὰ γράψω πρὸς τὴν λαχταριστὴν μου Ἀννέτα τὸ παραπονετικόν μου ἐποῦτο ραβδάσι.

Ἐποχωρισμὸς αὐτῶν.

Ῥαβὰς τοῦ Πόμ πρὸς τὴν Ἀννέτα.

Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, χρυσὴ μου Ἀννέτα, καταφιλῶ τὰ ωραιότατα ματάκια σας.

» Δὲν ἔμπορῶ μὲ ἀκριβείαν νὰ ἐκφράσω τοὺς δριμυτάτους ἠπόνους ὅπου αἰσθάνεται ἡ δυστυχισμένη καρδιά μου· τὸ χέρι μου τρέμει, ἡ γλῶσσα μου ἐδέθη, τὰ πικρὰ δάκρυά μου τρέχουν παταμηδόν, οἱ στεναγμοί μου ἐμπύρσαν τὸν ἀέρα μετὴν ἀδιάκαπον ἐξοδὸν τοὺς . . . . . καὶ ὅλα αὐτὰ ψυχίτζα μου τὰ δεινὰ, ὥρμησαν κατ' ἐπάνω μου, ἐξ αἰτίας μιᾶς σκληρᾶς προσταγῆς ὅπου . . . . . με ἐδόθη . . . . . Ἄχ' ἀξιολάτρευτή μου Ἀννέτα, ὁ κόσμος ὅλος θέλει νὰ με σκοτώσῃ, θέλει νὰ με φάγῃ . . . . . ὁ ἀδελφός μου, ὁ μιζάνθρωπος ἀδελφός μου, εἶναι ὁ πρῶτος μου τζελάτης, ζητεῖ ἀφέντως νὰ πηγαίνω εἰς τὸ πατρικὸν μου σπῆτι· ἄχ' ἐλπίδα μου, ἄς πάρῃ τὴν ζωὴν μου καλλίτερα, προτιμῶ τὸν θάνατον χίλιαι φοραῖς, παρὰ νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ . . . . . τί ζωνταῖος θάνατος; καὶ πῶς θὲ νὰ ἔμπορέσω νὰ ζήσω πλέον μακριὰ ἀπὸ τὴν Κερᾶ μου; τί θὲ νὰ γένω φῶς μου . . . . . ἄχ' ὁ κακορρίζικος, ὁ τάφος με φαίνεται παλάτι, συγκρινόμενος μετὸν θανατηφόρον ἀποχωρισμόν σας· καὶ ξεύρετε τί εἶναι ἡ αἰτία τοῦ τόσου θυμοῦ του; ἔμαθὲν ὅτι σᾶς ἀγαπῶ, ὅτι σᾶς λατρεύω, καὶ αὐτὸ τὸν ἔκαμα νὰ γένῃ αἰμοδορός τίγρις ἐπάνω μου· σᾶς παρακαλῶ, νὰ ζοῦν τὰ δύο ματάκια σας, νὰ με συμβουλευσέτε τί πρέπει νὰ κάμω; ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀντισταθῶ, καὶ νὰ μεταικήσω εἰς ἄλλο σπῆτι· ἄς με κόψῃ, ἄς με σφάξῃ, ἀδύνατον εἶναι νὰ εὔγω μίαν πιθαμὴν ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτείαν· Ἀννέτα μου Κερᾶ μου, διὰ ὄνομα θεοῦ, νὰ μὴν τύχῃ καὶ με ξεχάσετε νῦν εἰς τὴν δυστυχίαν του, διατὶ αὐτὸ εἶναι σκληρότερον εἰς ἐμὲ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν θάνατον· γράφετέ μου ἀπόψε, καὶ τὴν αὐγὴν ἔρχομαι, καὶ πέρνω τὸ γραμματάκι σας, καθὼς με ἐρμηνεύσετε.

Μένω δὲ τῆς εὐγενείας σας ἐρωτικώτατος καὶ πιστότατος

ὁ πάνποτείνος.

Ἄφου ἔγραψα τὸ ραβᾶσι μου, ἡσύχατε κομμάτι ἡ καρδιά μου· πρὸς τὸ βράδι βράδι εὐγῆκα μπροστὰ εἰς τὴν πόρταν μας, καὶ μετὸ νὰ ἦτον ἀντικρὺ τὸ σπῆτι τῆς χρυσῆς μου Ἀννέτας.

μέ εβλεπε, καὶ ἀπὸ τὰ συχνοκυτάγματά μου. ἤμποροῦσε νὰ συμπεράνῃ πῶς εἶχα νὰ τὴν εἰπῶ τίποτες, ὅθεν ἔχτυποῦσεν ἡ καρδιά μου πότε νὰ βραδιάσῃ· δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἐστάθῃ μεγαλύτερη ἡμέρα εἰς τὴν ζωὴν μου ἀπὸ ἐκείνην, ὃ ἥλιος μὲ ἐφάνετο πῶς ἐκαρφώθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πῶς δὲν θὲ νὰ βασίλευσῃ ποτέ· ὡς τόσον ἀφ' οὗ ἐσκοτεινίασε, τρέχω ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα πετῶ πρὸς τὸ σπῆτι τῆς Ἀννέτας, περνῶ, βήχω, εἶδα τὴν θεάν μου ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρον, ἡ μητέρα της ὅμως ἐκάθητο ἐμπροστὰ εἰς τὴν πόρταν, καὶ δὲν ἦτο τρόπος νὰ σταθῶ· γυρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, βήχω πάλιν, ἀδημονῶ, κάμνω ἄνω κάτω τὸν κόσμον, καμώνομαι πῶς μαλώνω μὲ τὸν ἱσκιον μου, μόλις ἡ Ἀννέτα ἐγύρισεν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐπειδὴ καὶ μὲ ἐπρόσμενεν ἡ ζαβάλισσα ἀπὸ τὸ ἄλλο· εὐθὺς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, κρεμνᾷ τὸ σχοινάκι, δένω τὸ ραβασάκι μου, καὶ ἂν μὲ πιάσῃ, ἀστραπὴ ἐγίνα παρευθὺς· ὁ ἀδελφός μου καὶ μὲ εἶχε ζητήσῃ διὰ νὰ μὲ συμβουλεύσῃ νὰ ἀφεθῶ ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, πλὴν τὸ τί μὲ εἶπε, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἐνθυμοῦμαι· ἐστέκομουν ἐμπροστὰ τοῦ ὡσὰν ἓνα κούτζουρον, μήτε ἐννοιωθα τί με λέγει· ὅθεν ἐκεῖνος ἐκλαμβάνωντας τὴν σιωπὴν μου διὰ ὁμολογίαν, καὶ πῶς στέργω τὰ ὅσα μὲ ἐκαθοδηγοῦσε, μὲ ἄφησε μόνον, καὶ ἐπῆγε νὰ ὑποδεχθῇ μερικὸς φίλους τοῦ ὁποῦ ἦλθαν νὰ τὸν χαιρετήσουν.

Ἐσφαλίσθηκα εἰς τὸν ὄνδᾶ μου ὁ δυστυχῆς, καὶ τότε πλέον νὰ μὲ εβλέπετε· χίλια πάθη ἐκαταπολεμοῦσαν πάλιν τὴν πολυπαθὴ μου καρδίαν, ἔρω, φόβος, θυμός, ἐλπίδα, καὶ ὁ ἐπίλοιπος χορὸς τῶν δεινῶν ὄντας εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ἔρχονται νὰ μὲ ζητήσουν εἰς τὸ τραπέζι· εἶπέτε (λέγω) πῶς ἔκαμα κεντιάτικο καὶ δὲν ἔχω ὀρεξίν· μὲ ἄφησαν λοιπὸν εἰς ἡσυχίαν, χωρὶς νὰ μὲ ξαναενοχλήσουν· ἀπὸ τὴν πολλὴν μου ἀδημονίαν, μὲ ἔπιασεν ἓνας σφοδρὸς πονοκέφαλος, ἐπλαγίασα, πλὴν ποῦ ὕπνος; ποῦ χουζοῦρι; «ἄχ (ἔλεγα μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια) ἀκριβὴ μου » Ἀννέτα, ἂν ἦναι γραπτὸν εἰς τὸ ροιζικόν μου νὰ σὲ χάσω, ἂν ἦναι μελλούμενόν μου νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, τί μὲ χρησιμεύει ὁ πλεόν ὁ κόσμος; τί μὲ ὠφελοῦν τὰ πλούτη, ἡ δόξαις, καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς; ἂς ἤμουν μαζύ σου εἰς ἓνα ἔρημον νησί, ὁποῦ » νὰ μὴν κατοικῇ ἄλλος, παρὰ ἀνήμερα θηρία, νὰ μὴν βλαστάνῃ ἄλλο, παρὰ ἄγρια χόρτα· ὅλα αὐτὰ ἤθελαν μὲ φανῇ βασιλεία » καὶ κωρῶναι, μόνον νὰ σὲ ἔχω κοντᾶ μου· μιᾶς στιγμῆς » ὕπνος μου εἰς τὰ χρυσᾶ γόνατά σου, ἓνας στεναγμός μου εἰς ἡταις λευκαῖς ἀγκάλαις σου, δύο δάκρυά μου χυμένα μὲ ἡδονὴν

»ἀνάμεταξύ εἰς τὰς δύο σφαιροειδεῖς πηγὰς τῆς ζωῆς μου, ἕνα »ἀδιάκοπον ἀναφιλητόν μου νὰ ἰσαριθμῇ μὲ τὸ συχνοκτύπημα »τῆς καρδιᾶς σου, μία συγκοινωνία τῆς φλόγας τοῦ προσώπου »μου μὲ τὴν λαύραν τοῦ στήθους σου, ἕνα τρυφερὸν φίλημα θε- »μένον μὲ παραγμὸν ψυχῆς εἰς τὰ κοκκινόχρσα χεῖλη σου, δὲν »εἶναι ἄρᾳ γε ἀρκετὸς θησαυρὸς, εὐδαιμονία, καὶ τρυφή διὰ τὸν »ἑρωτικώτατον καὶ δυστυχῆ Πόμ; . . . μὰ . . . ἄχ τύχη σκλη- »ροτάτη, ἐσὺ λαμβάνεις μίαν ἄεθρον ἡδονὴν εἰς ταῖς λύπαις »τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ ἔχεις καύχημά σου νὰ τοὺς τυραννῇς » . . . πῶς νὰ ὑποφέρω Κεῖρά μου τὸν χωρισμόν σου; πῶς νὰ »ζήσω μίαν σιγμὴν μὲ τὴν ιδέαν ἐκείνην ὅτι πλέον δὲν θὲ νὰ σᾶς »ξαναἰδῶ; ὅχι ψυχὴ μου, μόνος ὁ θάνατος ἡμπορεῖ νὰ μὲ χω- »ρίσῃ, μῆτε σπαθί, μῆτε φωτιά, μῆτε φόβος, μῆτε διωγμός· δὲν »ἔχει καθόλου δύναμιν νὰ μὲ κάμῃ νὰ σὲ ἀρνηθῶ.» Αὐτὰ καὶ »ἄλλα τοιαῦτα λέγωντας, ἐπλησίασεν ἡ αὐγὴ ἐσηκώθηκα λοιπόν, »καὶ μὲ ἄκραν προσοχὴν κατεβαίνωντας, ἐπῆρα τὸν δρόμον πρὸς »τὸ σπῆτι τῆς ἡγαπημένης μου Ἀνέτας· ἐστοχάσθην ὁμῶς, πῶς »ὄντας ἀκόμι νύκτα, ἐκείνη ἢ ἐκοιμᾶτο, ἢ μὴν ὑποπτευομένη »πῶς εἶναι ἀκόμη καιρὸς, ἦτον μέσα εἰς τὸν ὄνδᾶ της, πλὴν »ἤμην γελασμένος, ἐπειδὴ καὶ καθὼς ἔφθασα, εἰς τὸ πρῶτον μου »βήξιμον, εἶδα τὸ σχοινάκι νὰ κατεβαίνει μὲ τὴν ἀπόκρισιν, »μῆτε ἐκάθισα νὰ τὸ λύσω, ἀλλὰ κόπτωντάς το μὲ τὸ μαχαι- »ράκι μου, ἔτρεξα εἰς τὸ σπῆτι· εἰς τὸν δρόμον δὲν ἔκαμνα ἄλλο »παρὰ νὰ καταφιλῶ τὸ χρυσὸν ῥαβασάκι της, ἔτρεμαν τὰ χέρια »μου ἐν ὧσιν νὰ τὸ ἀναγνώσω, ἡ ψυχὴ μου ἦλθεν εἰς τὰ χεῖλη »μου, καὶ τὸ κατέτρωγα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἰδοὺ τὸ τί »περιεῖχε τὸ περιπόθητόν μοι ἐκεῖνο γραμματάκι.

Ἀποκρίσις τῆς Ἀνέτας πρὸς τὸν Πόμ.

Τὴν εὐγενεῖαν σας ταπεινῶς προσκυνῶ ἀσπαζομένη τὴν »δεξιάν σας.

«Λαμβάνωντας τὸ περιπόθητόν μοι καὶ παραπονετικὸν γράμ- »μα σας, εὐθὺς ἐσφαλίσθηκα εἰς τὸ γαμπινέτο μου, διὰ νὰ τὸ »ἀναγνώσω ἐν ἡσυχίᾳ· βλέπωντας ὁμῶς τὸ προοίμιον ὁποῦ ἦτον »τόσον ἀξιοδάκρυτον, ἐσυμπέρανα πῶς νὰ σᾶς ἠκολούθησε κανένα »καϊφιδίδιον συμβεβηκὸς, καὶ ἐλιγοθύμισα ἀπὸ τὸν ἄκρον πόνον »τῆς καρδιᾶς μου· εἰς τὸ καλὸν μου ῥιζικόν, εἶχα σφαλισμέ- »νην τὴν πόρταν, τὸ ὅποιον ἂν δὲν ἐστοχάζομουν, βέβαια ἤθε- »λεν ἔλθῃ κἀνένας τοῦ σπητιοῦ, νὰ μὲ εὕρῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ χά-

»λι, με τὸ χρυσὸν ραβδάσι σας εἰς τὸ χέρι· ὡς τόσον μετὰ
 ἡμίαν ὦραν ἐσυνῆλθα, καὶ ἀκολουθῶντας τὴν ἀνάγκωσίν μου,
 δεῖλ'α τὴν σκληρὰν προσταγὴν ὁποῦ σᾶς ἐδόθη· ἀλλ' ἡ κακορρί-
 »ζικη, αὐτὰ ἡλπίζα; τοιοῦτον θλιβερὸν τέλος νὰ λάβῃ ἡ κα-
 »θαρὰ ἀγάπη μας; . . . . . ἐκατάλαβα πρὸς τούτοις, ὅτι, ἔχετε
 »σκοπὸν νὰ ἀντισταθῆτε τὸν ἀδελφόν σας . . . . . μὴ διὰ ὄνο-
 »μα Θεοῦ, νὰ μὴν φέρετε τὸ πρᾶγμα ἕως ἐκεῖ, διατὶ τὸν ἐξα-
 »γριώνετε περισσότερον, ὑπακούετε εἰς τὴν προσταγὴν του,
 »ἀλλ' . . . . . καὶ πηγαίνετε· σᾶς εὐχομαι καλὸν κατευδίδιον, νὰ
 »μὲ ἐνθυμᾶστε καὶ ἀπὸ καμμίαν φορὰν· με παρακινεῖτε εἰς
 »τὸ χρυσὸν ραβδάσι σας, νὰ μὴν σᾶς ξεχάσω· εἰς αὐτὸ αὐθέντη
 »μου νὰ εἴστε πολλὰ καταπσισμένοι, ὅτι ἐν ὧσ' ἀναπνέει αὐτὸ
 »τὸ δυστυχισμένον μου κορμὶ, εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς εὐγάλω
 »ἀπὸ τὴν ἐνθύμησίν μου ἕνα λεπτόν· δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς γρά-
 »ψω περισσότερον, διατὶ καὶ τὸ χέρι μου τρέμει, καὶ εἰς τὸ
 »στῆθος μου ἕνα βάρος στέκει, καὶ τὰ δάκρυά μου ἔσθυσαν τὰ
 »γράμματά μου, τὰ ὅποια ἀφ' οὗ εἶναι καὶ στραβά, δὲν ἰξεύ-
 »ρω ἂν ἠμπορέσετε νὰ τὰ ἀναγνώσετε μισοσβυσμένα.

Μένω δὲ τῆς εὐγενείας σας ἡ δυστυχὴς

ANNETA.

Τί νομίζετε νὰ με ἠκολούθησεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀφ' οὗ
 ἐτελείωσα τὸ ραβδάσι τῆς λαχταριστῆς ἀγάπης μου; νὰ σκο-
 τωθῶ ἀπὸ τὸ κακόν μου ἤθελα, καὶ ὅλα με ἐφαίνονταν μαῦρα,
 σκοτεινὰ, νὰ καταφάγω τοὺς τοίχους, καὶ τὰ στρώματα με
 ἔρχονταν ἀπὸ τὸ κακόν μου· διὰ νὰ ξεθυμάνω λοιπὸν, εὐθὺς
 ἄρχισα πάλιν νὰ ἀποκριθῶ εἰς τὴν ὠραιότατήν μου Ἀννέτα,
 ὁποῦ νὰ δώσῃ ὁ νοῦς μου εἰς τὸ γράψιμον, καὶ νὰ μὴν ἐπιχει-
 ρισθῶ τίποτε, ἐναντίον διὰ τὴν ζωὴν μου.

Δεύτερον ραβδάσι τοῦ Ποῦ πρὸς τὴν Ἀννέτα.

Ἀννέτα ψυχὴ μου, σκληρὴ Ἀννέτα, μυριάκις με λαύραν φιλῶ
 τὰ ἐρωτικὰ ματάκια σας.

« Εἰς καιρὸν ὁποῦ ἤμουν φῶς μου γεμάτος ἀπὸ ἐλπίδαις,
 »ἦτι, θε νὰ με παρηγορήτε με τὸ γράμμα σας, θε νὰ συμπο-
 »νέσετε εἰς τὴν δυστυχίαν μου, θε νὰ με παρακινήσετε διὰ νὰ
 »μεινω, καὶ νὰ κάμω κάθε τρόπον ὁποῦ νὰ μὴ σᾶς ὑστερηθῶ,
 »ἢ εὐγενεία σας με συμβουλευέτε νὰ ὑπακούω εἰς τὴν θηριώ-

»δη ἀπόφασιν τοῦ ἀδελφοῦ μου ; ἄχ ὁ τρισάθλιος . . . ποῦ νὰ
 »προσδράμω πλέον, ἀφ' οὗ μὲ παραιτεῖτε ἐλπίδα μου; ποῖον νὰ
 »προσκαλέσω βοηθόν μου, ἀφ' οὗ ἡ ἰδία διδετε τὸ φερμάνι τοῦ
 »θανάτου μου ; ἀσπλαγχνη Ἀννέτα, ἀφοῦ μὲ ἐσκληρώσατε μίαν
 »φορὰν μὲ τὰ ἀμίμητα θέληγητρά σας, τώρα θέλετε νὰ μὲ σκο-
 »τώσατε μὲ τὴν ὑστέρησίν τους ; μονάχη σας λοιπὸν σκληρὴ,
 »μονάχη σας, μὲ τὸ ἴδιον χέρι σας κεντήσατε τὸ θανατηφόρον
 »κτύπημα εἰς τὸ πολυπαθὲς μου στῆθος, ὅπου νὰ πεθάνω εὐ-
 »θὺς, καὶ ὅχι νὰ κατατῆκωμαι, νὰ ἀναλῶ διὰ τὸν στερεμόν
 »σας . . . ἐπίορκη, μὲ λέτε νὰ μὴν τοὺς ἐξαγριώσω· καλὲ ἄς
 »μὲ θανατώσουν, ἐγὼ αὐτὸ διψῶ· μὰ τὴν ζωὴν σας Κερᾶ μου,
 »ἢ ἡμέραις μου ἂν κοποῦν, θε νὰ μὲ φανῇ πῶς ἐξαναγεννήθηκα·
 »πλὴν . . . ὅχι . . . θέλω νὰ ζήσω, διὰ νὰ χαρῶ τὰ οὐράνια
 »κάλλη σας, καὶ νὰ σᾶς ἔχω βασιλίσσαν τῆς φλογισμένης καρ-
 »δίτζας μου· μὲ εὐχεσθε καὶ κατευόδιον, μὲ παρακινεῖτε καὶ
 »νὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι· ἄχ, διατὶ τόση ἀδιαφορία ψυχὴ μου ; ποῦ
 »ἔμειναν αἱ ὑποσχέσεις τοῦ μπαγιτζέ ; πῶς ἐψυχρανθήκατε ἐτζι
 »εὐθὺς εὐθὺς κατ' ἐπάνω μου ; μήπως καὶ σᾶς ἐφταιξα τίπο-
 »τες ὁ κακορρίζικος χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω ; συμπαθήσατέ με Κε-
 »ρᾶ μου, ὁ φλογερὸς ἔρωτάς μου ἄς ἐξαλειψῇ τὸ ἀκούσιον σφάλ-
 »μα μου παρακαλῶ . . . μὲ γράφετε πῶς τὰ δάκρυα δὲν σᾶς
 »ἀφίνουν νὰ ἐκτείνετε τὸ ραβᾶσι σας περισσότερον· διὰ ὄνομα
 »Θεοῦ Κοκκῶνα μου, φυλάξετε τὴν ὑγείαν σας, ἢ ἡμέραις σας
 »νεῖναι ὡς πρὸς ἐμὲ ἀκριβώτεραις ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, μὴ
 »φροντίζετε τόσον διὰ λόγου μου καὶ ἀμελεῖτε τὸν ἑαυτὸν
 »σας· παρηγορηθῆτε, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ εἶναι μία φορτοῦνα,
 »ὅπου (μὲ φαίνεται) γλύγωρα περνᾷ· πρὸς τοῦτοις τὸ πατρι-
 »κόν μου σπῆτι, καθὼς σᾶς εἶναι γνωστὸν, εἶναι πολλὰ κοντᾶ,
 »καὶ θε νὰ συχνάζω ἐδῶ κάθε φορὰν· τόσον μόνον θέλω, νὰ μὲ
 »ἀγαπάτε, καὶ νὰ μὴ μὲ ξεχάσατε· τὴν αὐγὴν πάλιν ἐρχομαι
 »διὰ τὴν ἀπόκρισιν.

Εἰμι δὲ τῆς εὐγενείας σας

ὁ παντοτεινός.

«Τὸ γράψιμόν σας τόσον εὐκόλα τὸ εὐγάνω, ὅπου θαρρῆτε
 πῶς τὸ ἐδιάβασα ἄπειραις φοραῖς, καὶ εἶχα ἀποστηθισμένον τὸ
 γράμμα σας.»

Ἀφ' οὗ ἐσύνθεσα καὶ αὐτό μου τὸ γράμμα, πάλιν τὸ βράδι
 εἰς τὴν συνειθισμένην ὥραν, (ὑστερον ἀπὸ διάφορα καρδιοκτύ-
 πια ἐν ὧσι νὰ σκοτεινιάσῃ) ἔτρεξα, καὶ μὲ τὸ προρρήθην στρα-

τήγημα τὸ ἐγχείρισα τὴν Ἀννέτα. Τὴν νύκτα οἱ παραδαρμοὶ ἕως τὴν διωρισμένην ὥραν με ἐσύκωσάν κάθε ἡσυχίαν, ἦλθεν ἡ αὐγὴ ἐν τοσοῦτῳ, καὶ δὲν ἄργησα νὰ πηγαίνω, καὶ νὰ λάβω τὴν ἀπόκρισιν, ὅπου ἐπιθυμοῦσα, ἡ ὁποία ἦτον αὐτή.

Δευτέρα ἀπόκρισις τῆς Ἀννέτας πρὸς τὸν Πόμ.

Καὶ αὖθις ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν σας.

Ἡ ὑποψίαίς σας αὐθέντη μου με κατασκοτώνουν τῇ ἀληθείᾳ· ὕστερον ἀπὸ τόσα ζωντανὰ σημεῖα τῆς καρδιακῆς ἀγάπης μου ὅπου φανερά φανερά σὰς ἐδειξά, με κακοφαίνεται νὰ ἀμφιβάλλετε πάλιν νὰ με ὀνομάζετε σκληρὴν, καὶ νὰ ζητῆτε τὸν θάνατον σας ἀπὸ τὸ χέρι μου· ἐγὼ ἡ καίμενη... ὅπου... λιγυροθυμῶ νὰ μὴ βλαφθῇ ἡ τρίχα σας, τρέμω διὰ τὴν χρυσὴν ὕψειάν σας, με τί καρδιά νὰ σὰς ἰδῶ νεκρὸν ἐμπροστά μου; ἄχ... εὐγάζετε αὐτὴν τὴν θλιβεράν ἰδέαν ἀπὸ τὸν νοῦν σας. παρακαλῶ, ἂν ἀγαπᾶτε τὴν ἡσυχίαν μου, καὶ τὴν ζωὴν μου, καθὼς με γράφετε· ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ, σὰς τὸ εἶπα τόσαις φοραῖς, ἡ εὐγενεία σας εἶστε ἡ ζωὴ μου, τὸ πᾶν μου, ὁ κύριος τῆς καρδιᾶς μου· τὸ βασιλόπουλον ἂν με δώσουν, πάλιν δὲν σὰς ἀρνοῦμαι· σὰς πονεῖ ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἀδύνατον νὰ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἐδικήν σας· πλὴν ἐλέπετε πῶς τὰ πράγματα εἶναι ἄστατα, καὶ πρέπει νὰ φερθῶμεν με γνῶσιν, ὅπου νὰ μὴ συγχίζωνται οἱ γονεῖς ἐναντίον μας· πάλιν σὰς τὸ λέγω, ὑπακούετε τὸν ἀδελφόν σας τώρα, καὶ πηγαίνωντας εἰς τὸ σπῆτι, πασχίσετε νὰ ἐλκύσετε τὸν ἄρχον πατέρα σας εἰς τὴν γνώμην σας, ἐνδέχεται νὰ καταπεισῶ καὶ ἐγὼ τὴν μητέρα μου, καὶ ἐτὶ ἐλπίζω νὰ λάβουν αἷσιον τέλος τὰ δεινά μου· ἀνίσως ὅμως καὶ φερθῆτε ἐναντία κατὰ τὸ παρὸν, στοχασθῆτε πῶς ἐξαγριώνεται μὲν ἐκεῖνος, γράφει δὲ καὶ πρὸς τὸν πατέρα σας τοῦτα κεῖνα, καὶ τότε ἀληθινὰ χαλνᾷ ἡ δουλειά. Ὅθεν ὑποφέρετε μερικῶν μηνῶν ὑστέρησιν, διὰ νὰ ζήσωμεν ὕστερα με χουζούρι, παρὰ ἂν εἶστε παρὼν καὶ δὲν κατορθώνομεν τίποτε· ὦρα σας καλὴ αὐθέντη μου, ὁ θεὸς μαζί σας, σταθερὸς νὰ εἴτε εἰς τὴν ἀπόφασίν σας, καὶ βέβαιος πῶς ἡ Ἀννέτα ἢ γίνεταί ἐδική σας, ἢ δὲν πέφτει εἰς τὰ χέρια κἀνενὸς ἐν ὧν ζῇ· τάχα καὶ ἐγὼ ἢ κακορρίζικη, θέλω νὰ σὰς ὑστερηθῶ; τάχα θέλω νὰ λείψετε ἀπὸ κονιά μου; μὰ, τί νὰ πκάμω; ἂν δὲν μᾶς συνέβη τώρα ὀλίγος χωρισμός, δὲν ἀντα-

»μυνόμεθα διὰ πάντα· ὅπου καὶ ἂν πηγαίνετε, νὰ ἱξεύρετε
 »πῶς εἶμαι εἰς τὸ πλάγι σας, πῶς μὲ βλέπετε, καὶ πῶς πα-
 »ρατηρῶ τὰ παραμικρότερα ἐπιχειρήματά σας· νὰ μὲ θυμᾶστε
 »παρακαλῶ, καὶ νὰ μὲ ἀγαπᾶτε καθὼς, σᾶς ἀγαπῶ.

Μένω δὲ ὅλη ἡ

ΑΝΝΕΤΑ σας.»

Λαμβάνοντας καὶ τὸ δεύτερον ραβδάσι της, καὶ βλέπωντας
 ταῖς φρόνιμας συμβουλαῖς ὅπου μὲ ἐδίδεν, ἀπεφάσισα νὰ μὴν
 εὐγῶ ἀπὸ τὴν προσταγὴν της· πλὴν ἡ καρδιά μου, ἡ καταπλη-
 γωμένη καρδιά μου, ἐδέχετο ἄρά γε αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν; ὑπῆ-
 κουε τάχα εἰς ταῖς ὁρθαῖς παρακίνησας τῆς κυρίας της; ἐδίδε
 γνώμην εἰς τὸ νὰ ὑστερηθῇ ἐκείνην ὅπου ἐλάτρευεν; ὄχι. Ὁ
 ἴδιος ἐγὼ, μὲ τὸν ἐαυτόν μου δὲν ἐσυμφωνοῦσα· ἂν πηγαίνω,
 »ἔλεγα ὑπερουῖμαι τὸ φῶς μου, ἂν μείνω θυμῶνω τὸν ἀδελφόν
 μου, καὶ ἀπειθῶ εἰς τὴν θέλησιν τῆς Ἀννέτας. Ἄχ ὁ δυστυχής,
 »τί νὰ κάμω; Ἀννέτα, λαχταριστή μου Ἀννέτα, αὐτὸς ὁ χω-
 »ρισμός θε νὰ μὲ κοστίσῃ πολὺ, φοβοῦμαι μήπως καὶ δὲν θέ-
 »λω ἡμπορέσει νὰ τὸν σηκώσω, ἴσως πεθάνω προτοῦ νὰ σὲ ξα-
 »ναῖδῶ, ἴσως μείνουν νεκραῖς ἡ ἐλπίδαις μου· ἴσως» . . . ἀνα-
 μεταξὺ εἰς αὐτοὺς τοὺς θρήνους μου, ἀκούω τὸν ἀδελφόν μου
 καὶ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὄντα μου· ὅθεν ἐσφοδύγισα τὰ
 δάκρυά μου παστρικοῦτζικα, καὶ εὐγῆκα νὰ τὸν ὑποδεχθῶ.
 «Πῶμ (μὲ λέγει μὲ μίαν ἱλαρὰν φωνήν) ἐτοιμάσου λοιπὸν, αὔ-
 »ριον πρὸς τὸ γεῦμα πρέπει νὰ κινήσῃς ἀφεύκτως, ἀπόψε βουλ-
 »λώνω καὶ τὰ γράμματα πρὸς τὸν πατέρα μας, καὶ μὴν ἐννοιά-
 »ζεσαι περὶ τοῦ σφάλματός σου, διατὶ δὲν τὸν ἀναφέρω τί-
 »ποτες.» Αὐτὰ λέγωντας εὐγῆκε, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὸ γαμπινέ-
 το του· ἐγὼ καὶ βλέπωντας πῶς μόνον μία βραδιά μὲ ἔμεινε
 πλέον ὅπου ἡμποροῦσα νὰ γράψω ἀκόμι εἰς τὴν ἡγαπημένην
 μου Ἀννέτα, δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν κατζιρδίσω· ἐπρόστρεξα λοιπὸν
 εἰς τὸ καλαμάρι μου πάλιν, καὶ ἄρχισα τὴν ἐπιστολήν μου οὕτω.

Τρίτον ραβδάσι τοῦ Πῶμ πρὸς τὴν Ἀννέτα.

Καρδίτζα μου Ἀννέτα.

«Ἐσώθηκα πλέον τὰ ψεύματα, αὔριον πρὸς τὸ γεῦμα μὲ
 »στέλλουν τὸν κακορρίζικον εἰς τὸν θάνατον, αὔριον χωρίζεται
 »τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου, πηγαίνω πλέον Κερά μου, σᾶς

»ἀφίνω ὑγί... ὑγιειάν' σᾶς ὑστεροῦνται τὰ δακρυρρόα μάτια
 »μου, δὲν θὲ νὰ σᾶς βλέπω εἰς τὸ ἐξῆς, ὡσάν ἓνα πουλάκι,
 »πότε εἰς τὸν σοφᾶ, πότε εἰς τὸ παράθυρον, καὶ πότε εἰς ἄλλο
 »μέρος τοῦ σπητιοῦ σας νὰ σεργιανίζετε· ποῖος ἰξεύρει πότε θὲ
 »νὰ ξανακούσω τὴν ἀγγελικὴν φωνήν σας;... τὸ εὐγενικὸν
 »περιπάτημά σας, τὰ οὐράνια θέλγητρά σας, τὸ ὠραιότατον
 »πρόσωπόν σας, πότε θὲ νὰ τὰ ἀξιωθῶ; ἄχ ψυχὴ μου, δὲν
 »ἤμπορῶ νὰ βαστάξω αὐτὴν τὴν μαχαιριά, πῶς νὰ πιῶ αὐτὸ
 »τὸ φαρμακερὸν ποτῆρι τοῦ χωρισμοῦ σας; πῶς νὰ ζήσω
 »χωρὶς τὴν εὐγενεῖαν σας ἐλπίδα μου; ἐγὼ ἀναπνέωντας τὴν
 »ἀναπνοήν σας, καὶ γεμίζοντας ἀπὸ τὸν ἀέρα τῶν στε-
 »ναγμῶν σας τὰ σπλάγχνα μου, ἐξεχνοῦσα τὰ πάθη μου,
 »καὶ ἤμου' ὅλος εὐφροσύνη· ἀμὴ τώρα, ἀμὴ τώρα καρδί-
 »ντζα μου, ποῖος νὰ σφουγγίσῃ τὰ δάκρυά μου; ποῖος νὰ με-
 »στριάσῃ τοὺς πόνους μου; τὴν ἡμέραν ἐπρόστρεχα εἰς τὸ ντουρ-
 »εμπίνι καὶ ἐπαρατηροῦσα τὰ κινήματά σας, τὸ βράδι ἓνα κα-
 »υλισπέρα ἦτον ὅλο τὸ ντεβλέτι μου· τώρα ὅμως πάνε καὶ αὐ-
 »τά· ἄχ... λοιπὸν τί θὲ νὰ γένω φῶς μου, τί θὲ νὰ γένω;
 »σᾶς παρακαλῶ νὰ βάλετε μέσα εἰς τὴν ἀπόκρισιν ὅπου θὲ νὰ
 »μὲ δώσετε τὸ πουργὸ, καὶ τὴν ζωγραφιά σας, ἰδοὺ ὅπου σᾶς
 »ἀφίνω καὶ ἐγὼ τὴν ἐδικὴν μου· τὴν ζητῶ ψυχὴ μου, τὴν ζη-
 »τῶ διὰ μάρτυρα τῆς διαγωγῆς μου, νὰ βλέπῃ καὶ τὰ παρα-
 »μικρότερα κινήματά μου· θέλω κάμῃ εἰς τὸν ὀδᾶ μου ἓνα
 »θυσιαστήριον, καὶ ἐκεῖ θάωντάς τὴν νὰ προσφέρω ταῖς θυσίαις
 »τῶν στεναγμῶν μου, νὰ ἀγρυπνῶ ἡμέραν καὶ νύκτα ἐμπροσθέν
 »της, νὰ βλέπῃ τοὺς ἀκαταπαύστους ποταμούς τῶν πικρῶν
 »δακρῶν μου... Ἀνέτα, θεά μου, Κερᾶ μου, τέσσαρες φοραῖς
 »ἄρχισα τὸ παρόν μου, καὶ ἄλλαις τόσαις τὸ ἄρῃσα μᾶς πνίγουν
 »καὶ ἐμένα καὶ τὸ γράμμα τὰ δάκρυά μου· τώρα ὅμως μοιάζει
 »πῶς ἐτελείωσε τῆς κεφαλῆς μου ὅλο τὸ ὑγρὸν, καὶ δὲν ἐμει-
 »ναν πλέον ἄλλα... νὰ μὲ ἀποκρίνεσθε ὅταν σᾶς γράφω
 »ἐλπίδα μου, νὰ μὴ μὲ ὑστερήσετε κἂν αὐτὴν τὴν παρηγο-
 »ρίαν· ἢ εὐγενεία σας ἂν δὲν μὲ παρακινούσετε, δὲν ἦτον τρό-
 »πος νὰ καταπεισθῶ εἰς τὸ νὰ μισεύσω· ὅχι ἄλλο, διὰ τὸ χα-
 »στῆρι σας, τί θὲ νὰ κάμω πλέον; νὰ μὲ ἀγαπάτε, καὶ νὰ μὲ ἐν-
 »θυμᾶσθε δὲν σᾶς τὸ λέγω, διὰ νὰ μὴν πολυλογῶ· πλὴν, παρα-
 »καλῶ διὰ τὴν ζωγραφίαν σας καὶ μένω... »

Ὁ κακοῤῥίζικος

ΠΟΜ.

Ἡ ἀπόκρισίς της εἰς αὐτό μου τὸ θλιβερόν ραβᾶσι ἦτον ἡ παροῦσα.

Αὐθέντη μου.

Ἦλθα τὸ κάθρον σας, τὸ ἐσκέπασα μὲ ἄπειρα φιλήματα, ὑπὸ ἀγκάλιασα, τὸ ἔβαλα εἰς τὸ στήθος μου, τὸ ἐσφιξα εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ μὲ ἐφάνη πῶς σὰς ἔβλεπα . . . τὸ ἔκρυψα ὥς τόσον εἰς τὸ σεπετάκι μου· ἰδοὺ κατὰ τὴν αἰτησίαν σας ὑποπῶ σὰς στέλλω τὴν ζωγραφίαν μου, διὰ νὰ τὴν κοιτάζετε ὅταν γλυτώνετε ἀπὸ ταῖς δουλείαις σας, καὶ νὰ μὴν ξεχάσετε τὸ δυστυχημένον πρωτότυπον. Σὰς χαίρομαι ὅπου ἀκούσετε τὴν συμβουλήν μου, καὶ ἀπεφασίσετε νὰ πηγαίνετε· ὦρα σας καλὴ χρυσέ μου . . . αὔριον θεὶ νὰ εἶμαι εἰς τὸν σοφᾶ μὲ τὸ ντουρμπίνι διὰ νὰ σὰς ἰδῶ, ἄχ . . . τὴν τελευταίαν ὀφρᾶν· καὶ ἂν δὲν εἶμαι κοντὰ σωματικῶς διὰ νὰ σὰς ἀγκυλιάσω, ἡ ψυχὴ μου θεὶ νὰ εἶναι παρούσα ἐκεῖ εἰς τὸ πλάγι σας· τὸ νὰ σὰς γράφω εἶναι κομμάτι δύσκολον, διὰ νὰ μὴν παραπέσῃ τὸ γράμμα μου, καὶ πρέπει μεγάλῃ προσοχῇ, ὁμοίως καὶ ἐκ μέρους τῆς εὐγενείας σας· ἄμποτε νὰ τελειώσουν τὰ δάκρυά μας.

Εἰμι δὲ ὁλάκαιρη

Η ΑΝΝΕΤΑ ΣΑΣ.

Ἀνέλπιστον συμβεβηκὸς τοῦ Πόμ.

Τὸ πουργὸ μισαποθαμμένον ὄντας, ἦλθαν νὰ μὲ θάλουν εἰς τὴν ἐτοιμασμένην καρέτα· ἄχ θεέ μου, τί τρόμος· τί σκληρὴ ἀπελπισία· δύο ἄνθρωποι μὲ ἐβαστοῦσαν ἀπὸ τὰ πλάγια, ἓνα ἀλλὰ ἦτον κατόπι μου, ἔρριξα τὰ μάτια μου πρὸς τὸ σπῆτι τῆς Ἀννέτας, τὴν εἶδα ὅπου ἐβαστοῦσεν ἓνα προσῶπι, καὶ ἐπροσποιεῖτο πῶς τὸ ἀπλωνεν εἰς τὸ παράθυρον· δὲν ἠμπόρουν νὰ ὑποφέρω πλέον, καὶ ἐλιγοθύμισα ἀπὸ τὸν ὑπερβολικόν μου πόνον, ἐτζί ζαλισμένος καθὼς ἦμουν, μὲ ἔβαλαν μέσα, καὶ ἐξακολούθησεν ἡ καρέτα τὸν δρόμον της.

Ἐμίσησα λοιπὸν ἀπὸ ἐκείνην τὴν πολιτείαν, τῆς ὁποίας ἡ ἐνθύμησις δὲν θέλει ἐξαλειφθῇ ποτὲ ἀπὸ τὴν μνήμην μου, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ ἐμεγάλωσα, ἐκεῖ αἰσθάνθηκα τὴν ἀνέκφραστον ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, τοῦ ὁποίου ἡ ζωηρὰ θερμότης ἐλέπτυνε τὸν νοῦν μου, καὶ τὰς ψυχικὰς μου δυνάμεις· ἀλλοίμονον· ἂν δὲν ἦτον

ἡ ἀξιολάτρευτη Ἀννέτα, ὥσως ἤθελεν εἶμαι παρόμοιος καὶ ἐγώ, με ἐκείνους τοὺς χυδαίους, ἐκείνους τοὺς πέτρινους ἀνθρώπους, ἐκείνους τοὺς ἀμαθεῖς, οἵτινες εἶναι περιττὸν βάρος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ δὲν ἤξεύρουν νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ ὡσὰν ζῶα νὰ πολλαπλασιάζωνται.

Ἀφ' οὗ ἐγύρισα εἰς τὸ πατρικόν μου σπῆτι, ἤμουν γεμάτος ἀπὸ τὴν ιδέαν τῆς χρυσῆς μου Ἀννέτας, με τὸ νὰ με ἐβίασαν ὅμως διὰ νὰ κοιτάζω καὶ μερικαῖς δουλειαῖς ὅπου με εἶχαν προστάξῃ, ἐκαταστήθηκα περισσότερον μεγαγχολικός, ἀπ' ὅ,τι ἤμουν εἰς τὸν ἀδελφόν μου· με ἔστειλαν λοιπὸν εἰς μίαν ἄλλην πολιτείαν ἐκεῖ κοντά μας, (ἦτον σχεδὸν τρεῖς μῆνες ὅπου δὲν εἶχα ἰδῆ τὴν ἡγαπημένην μου Ἀννέτα) με ὅλους τοὺς ἐγλεντζέδες τῆς πολιτείας, καὶ τὴν ὠραιότητα καὶ τὸ ζαριφλῆκι τῶν γυναικῶν, πάλιν ἤμουν ὅλος δι' ὅλου καταβυθισμένος εἰς τὴν λύπην τοῦ στερεμοῦ τῆς ἀκριβῆς μου Ἀννέτας· μὴν ἠμπορῶντας πλέον νὰ ὑποφέρω τὸν ζωντανὸν χωρισμὸν της. . . .

Ὁ χωρισμός κ' ὑστέρησις ἂν ζῶα καὶ θηρία,
Καὶ ἔμψυχα καὶ ἄψυχα τὰ προξενεῖ παιδεία,
Ποῦ ἔμεινεν ὁ ἄνθρωπος ἂν ἀπ' τὸ φῶς χωρίση,
Γιὰ νὰ βαστάξῃ καὶ νὰ ζῇ χωρὶς νὰ ξεψυχήσῃ.

Ἀπεφάσισα νὰ θάλω εἰς πρᾶξιν τὴν ἀδειαν ὅπου με εἶχε δώσῃ νὰ τὴν γράψω· εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός μου ἦτον τὰ ἐμπόδια πολλὰ, καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸ κατορθώσω· εἰς τὴν πολιτείαν ὅμως ὅπου ἤμουν, ἦτον πολλὰ εὐκόλον, καὶ ἄπειροι τρόποι διὰ νὰ στείλω τὸ γράμμα μου, τὸ ὅποιον καὶ ἐσύνθεσα τὴν ἰδίαν βραδιά εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Τέταρτον βράδι τοῦ Πόμ πρὸς τὴν Ἀννέταν.

Καρδίτζα μου Ἀννέτα.

»Μετὰ τὴν σκληρὰν ὑστέρησιν τοῦ ὠραιοτάτου προσώπου σου, δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ περιγράψω εἰς ποίαν ἀξιοδάκρυτὴν κατάστασηιν ἔφθασα. . . . πέντε φοραῖς ἠθέλησα νὰ πηδήξω ἀπὸ »τὴν καρέτα, καὶ νὰ ἐπιστρέψω, ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα νὰ προ»στρέξω εἰς ταῖς ἀγκάλαις σου νὰ με γλυτώσῃς· πλὴν δύο συγ»γκάθεδροί μου ἄνθρωποι σταλμένοι ἐπιτ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἀδελ»φόν μου, δὲν με ἄφιναν νὰ κινηθῶ. Ἡ καρδιά μου με ἄκραν »ὀρμὴν περισσότερον ἐτραβᾶτο, ὅσον ἐξεμάχραινεν ἀπὸ τὰ θέλ»γητρά σου, ὡσὰν ἀπὸ ἓνα ἰσχυρὸν μαγνήτην· ψυχὴ μου Ἀν-

υνέτα, ἀφ' οὗ ἤλθα, ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν ὅπου σὲ γράφω,
 » ἂν ἔχῃς περιέργειαν νὰ μάθῃς πῶς ζῶ;

Ζῶ, μὰ δὲν καταλαμβάνω,
 Ἄν στὸν κόσμον εἶμ' ἀπάνω.

« Σὲ λέγω ὅτι μῆτε τὸν ἐχθρόν σου Κερᾶ μου νὰ μὴν ἰδῇς
 » εἰς τέτοιον χάλε· μὲ ληλοῦν, μὲ ὑποδέχονται καὶ συγγενεῖς
 » καὶ φίλοι, μὲ χαδεύουν, μὲ παρηγοροῦν (ἐπειδὴ καθὼς συμπε-
 » ραίνω, ἔχουν κάποιαν ἀμυδρὰν ιδέα τοῦ φλογεροῦ ἔρωτός μου)
 » πλὴν ἐγὼ ἀντὶ νὰ ἀποκριθῶ εἰς ἐκεῖνα ὅπου μὲ ἐρωτοῦν, ξύλα
 » κοῦτζουρα τοὺς συντυχαίνω. »

Τί κάμνετε; μὲ λέγουν,
 Λέγω τὰ δένδρα κλαίγουν.

Τέτοιαις ἀποκρίσεις,
 Αἶδω στὰς ἐρωτήσεις.

« Μῆτε ξεύρω τί εὐγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη μου, πολλαῖς φο-
 » ραῖς μένω καὶ ἄλαλος, ἂν εὐγαίνῃ φωνὴ ἀπὸ τὸν τοῖχον, ἄλ-
 » λο τόσον καὶ ἀπὸ λόγου μου· ὅταν γυρίζω τὰ μάτια μου, καὶ
 » δὲν σὲ βλέπω κοντὰ μου, εὐθὺς χάνεται ἡ ὄψις μου, ἔνα πανί
 » σκεπάζει τὴν ὄρασίν μου, παραλύονται τὰ μέλη μου, δένεται
 » ἡ γλῶσσα μου, καὶ μένω λιγοθυμισμένος ὁ κακόρριζικος, τρεῖς
 » καὶ τέσσαραις ὥραις. Πλὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ τερπνὸν διάστημα, με-
 » τέρχεται ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν ἐνθύμησίν σου, σὲ βλέπει, σὲ ἀ-
 » κούει, πετᾷ ἀπὸ τὴν χαράν της, γεμίζει ἀπὸ ἡδονῆν, καὶ ἂν
 » ἦτον τρόπος νὰ μείνω διὰ πάντα εἰς ἐκείνην τὴν χαριεστάτην
 » κατὰστασιν, ἤθελα τὸ νομίζῃ ντεβλέτι μου. Οἱ ἀνθρωποφάγοι
 » συγγενεῖς μου ὅμως, μῆτε αὐτὴν τὴν χάριν δὲν μὲ τὴν συγ-
 » χωροῦν, καὶ τὴν ὀλίγην παρηγορίαν μὲ τὴν ἀρπάζουν, ἄλλοι
 » νερά, ἄλλοι μελίσσαις, ἄλλοι μὲ ἄλλης λογῆς σπύρτα, θαρροῦν
 » πτάχα πῶς μὲ κάμνουν καλὸ, καὶ μὲ ξελιγοθυμοῦν. Ἄχ οἱ
 » σκληροκάριοι, τὰ ἀνήμερα θηρία, ἀφ' οὗ μὲ ἔφεραν εἰς τὸ
 » περιστόμιον τοῦ τάφου, ἀφ' οὗ μὲ κατήντησαν νεκρὸν ἀνιμε-
 » ταξὺ εἰς τοὺς ζωντανούς, ἀφ' οὗ μὲ ὑστέρησαν τὴν ζωὴν μου,
 » τὸ φῶς μου, τὴν καρδιά μου, τὴν παρηγορίά μου, ἄχ, διατί
 » δὲν εὐσπλαγχνίζονται καὶ μὲ τὴν ὀλότη νὰ μὲ σκοτώνουν κἄν;
 » ἢ νὰ μὲ ἀφήσουν ἔτζι εἰς τὴν γλυκιὰν ἔκστασίν μου, ὅπου
 » νὰ μετριάζωνται κἄν οἱ πόνοι μου μὲ τὴν ἐν πνεύματι θεω-
 » ρίαν σου; ἐλπὶδα μου Ἀνέτα, αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ μου ἐν συν-
 » τόμῳ, εἶναι ἓνας κύκλος δεινῶν, ὅπου ἀρχινοῦν, καὶ ξαναρχι-

νοῖν, χωρὶς νὰ παύσουν ποτέ. Ἡ μητέρα μου εἶδε πῶς ὁ χωρὶς σου θὲ νὰ προξενήσῃ τὸν θάνατόν μου, πλὴν ἀπὸ τὸ »κακὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου (ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸ »πνεῦμα της) συστελλεται νὰ τὸ προβάλῃ τὸν πατέρα μου. »Ἐλπίζω τὰ ἀκατάπαυστα δάκρυά μου νὰ τὴν καταπείσουν, »καὶ ὅταν ἔχωμεν τὴν βοήθειάν της, ἡ δουλειαῖά μας εἶναι σε- »λαμέτι. Λαχταρῶ νὰ σὲ ἰδῶ ὁ δυστυχής. Τώρα εἶναι ἄνοιξις »καμώσου πῶς πέρνεις τζελεῆκι, καὶ εὖγα πουρνὸ πουρνὸ πρὸς »τὸ μέρος τοῦ μπαγτζῆ ὁποῦ ξεύρεις. Ἀπ' ἐδῶ ἕως αὐτοῦ εἶναι »μόνον τέσσαραις ὥραις δρόμος, τὴν Κυριακὴν τὰ μεσάνυχτα »σηκώνομαι, καὶ πρὸς τὸ ξημέρωμα εἶμαι ἐκεῖ. Δὲν ἤμπορῶ »πλέον νὰ ὑποφέρω τὴν ἀπουσίαν σου, παρακαλῶ νὰ μεταχει- »ρισθῇς αὐτὸ τὸ στρατήγημα δι' ἀγάπην μου· ἀχ ἀκριβή μου »Ἀνέτα, αὐτὸς ὁ ἐαθύτατος στεναγμός μου δὲν ἀμφιβάλλω »πῶς ἔφθασεν ἕως αὐτοῦ, καὶ πῶς ἀπ' αὐτὸν συμπεραίνεις τὴν »ἀθλίαν κατάστασίν μου. Ἐχτίκισα πλέον φῶς μου, καὶ τὸ »αἶμα μὲ ταῖς φούκταις εὐγαίνει ἀπὸ τὸ πληγωμένον στήθος μου, ἃς σὲ ἰδῶ... »

Τὴν ὥραν π' ἀξιώνομαι νὰ σὲ ἰδῶ ψυχὴ μου,
Τότε μόνον μὲ φαίνεται πῶς ἔχω τὴν ζωὴν μου.

Κ' εἰς ὅλον τὸν λοιπὸν καιρὸν ὁποῦ σὲ ὑστεροῦμαι,
Σῶμα νεκρὸν χωρὶς ψυχὴν καὶ αἰτήθησαις μετροῦμαι.

«Ἄς ξαναφιλήσω τὰ ἀγγελικὰ χεράκια σου, καὶ ἐκείνην τὴν »νιδίαν στιγμὴν ἃς εὖγη ἡ ψυχὴ μου. Τρία μανδύλια δάκρυα »γεμίζω καθ' ἡμέραν ὁ κακορβίζικος, τὰ μυαλά μου, καὶ ἐκεῖ- »να ἐχύθησαν, μόνον πετζί καὶ κόκκαλα ἔμεινα ὁ τρισάθλιος· »ὁ ζωηρὸς ἀντέρωτάς μου ὁποῦ μὲ ἐμψύχωνε, τὰ ὠραιότατα »ματάκια σου ὁποῦ μὲ ἐξωογονοῦσαν, τὸ γλυκο σοχπέτι σου, »ὁποῦ μὲ ἀνάσταινε, τὰ εὐστροφα κινήματά σου, τὸ λαμπρὸν »νοῦρι σου, τὸ δυσεύρετον τζελεμπιλήκι σου, ἡ σπανιώταταις »νοστιμάδας σου, ὅλα αὐτὰ μὲ ἔλειψαν, τὰ ὑστερήθηκα. Τὰ »παῖτια τῆς κινήσεώς μου, τῆς ὑπάρξεώς μου, ἐκεῖνα ὁποῦ μὲ »ἐθέρμαιναν, ὁποῦ μὲ ἐνέπνεαν ζωὴν, δὲν τὰ ἔχω, λοιπὸν... »

Λοιπὸν ἐγὼ σὲ ἔχασα, νὰ ξεύρης πῶς πεθαίνω,
Τὸν ζωντανὸν σου χωρισμὸν φῶς μου δὲν ὑπομένω.

«Τὶ ζωὴν γυρεύετε ἀπὸ λόγου μου; ἀκριβή μου Ἀνέτα, χί- »λιαὶς φοραὶς τὴν στιγμὴν καὶ ἂν προφέρω τὸ χρυσὸν ὄνομά

»σου, πάλιν ὀλίγαις μὲ φαίνονται, μὲ αὐτὸ παρηγοροῦμαι, καὶ
»αὐτὸ θέλει εἶναι ἡ τελευταία μου ἀναπνοή, μένω δὲ

Ὁ γνωστὸς

Ἐστειλα τὴν ἐπιστολὴν μου μὲ ἓνα ὑποχείμενον, παρακαλῶν-
τας νὰ κάμῃ κάθε λογῆς τρόπον ὅπου νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ τὴν
Ἀννέτα. Ἐκείνον καὶ ὡσὰν νὰ τὸν εἶχα εἰπῇ νὰ πηγαίνῃ, νὰ τὴν
δώσῃ εἰς τὰ χέρια τοῦ πατρὸς της, ἔτζι ἔκαμεν.

Τὶ ἔκαμεν ὁ 'Ρουσὼ ἀφ' οὗ ἔπιασε τὸ γράμμα τοῦ Πόμ.

Ὁ Ρουσὼ βλέπωντας τὴν ἐπανωγραφὴν, ἔφριξεν· ἀνοίγει, καὶ
τι νὰ ἴδῃ; ἓνα ἐρωτικὸν ῥαβδάσι σταλμένον εἰς τὴν κόρην του, ἡ
ὁποία ἐφαίνετο πῶς εἶναι τὸ ἓνα μὲ τὸν ἐραστὴν της. Ὄθεν ἀγα-
νάκτησεν ἐναντίον μου, καθ' ὑπερβολὴν, καὶ μὲ ἐκείνον τὸν ἐξα-
γριωμένον θυμὸν ἔτρεξεινεῖς τὸν ἀδελφόν μου, παραπονούμενος διὰ
τὰ καμώματά μου, καὶ τὴν ἀδιακρισίαν μου, ὅτι θε νὰ θεα τρισθῇ
τὸ ὄνομα τῆς κόρης του ἐξ αἰτίας μου, ὅτι κινδυνεύει ἡ τιμὴ
τοῦ σπητιοῦ του, καὶ ὅτι πρέπει νὰ γένῃ καμμία διόρθωσις εἰς
αὐτό μου τὸ θρασυτάτον κίνημα· εἶδὲ καὶ δὲν γένῃ ἐκ μέρους τῆς
φαμελίας μου, εἰάζεται ὁ ἴδιος νὰ βαστάξῃ τὴν τιμὴν του μὲ
τούς πλέον αὐστηροτέρους τρόπους ὅπου ἤμπορεσῃ. Αὐτὰ λέγων-
τας, εὐγῆκεν ἀφρισμένος ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ πηγαίνοντας εἰς
τὴν κόρην του, ἀρχισε κατὰ πρῶτον νὰ τὴν ὑβρίζει λέγωντάς
τὴν τὰ μύρια, ὅτι ἀτίμασε τὸ γένος τῆς, ὅτι θε νὰ γένῃ αἰτία
τοῦ θανάτου τοῦ μίαν ὥραν προτῆτερα, ὅτι αὐτὰ ἤλπιζεν ἐκεῖ-
νος ἀπὸ λόγου της; τοιοῦτον τέλος ἔμελλε νὰ λάβουν ἡ ἐλπί-
δαις του; ἐγένηκε περίπαιγμα εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἄλλα πα-
ρόμοια, τὸ δὲ τέλος τῆς ὁμιλίας του ἦτον μερικαῖς μπάτζαις·
ἦλθεν ἡ μητέρα της ὕστερον, ἀρχισε νὰ ξεφωνίζει, καὶ νὰ τραβᾷ
τὰ μαλλιά της, νὰ δέρνεται, νὰ σκοτώνεται, νὰ τζουμαδιέται,
ὡσὰν νὰ εἶχε νεκρὸν ἐμπροστά της. «Ἄχ κόρη μου μὲ ἐσκότω-
»σες, τί εἶναι τὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες;» ἡ Ἀννέτα μὲ δάκρυα,
τρέμωντας, πέφτει εἰς τὰ ποδάρια της, καὶ ζητεῖ νὰ τὴν δοθῇ
ὀλίγη ἀκρόασις.

ΜΗΤ. «Λέγε σκύλα, λέγε, ἀτίμασες τὸ γῆρας μου, ἡ ὄχι;»

ANN. «Κεράκα (α) ἐγὼ ὅτι ἀγαπῶ αὐτὸν τὸν νέον, καθὼς

(α) Μὲ διακεκομμένην φωνὴν ἀπὸ τοὺς ἀναστεναγμοὺς.

Εἰς τὴν μέσην αὐτῆς τῆς ὀμιλίας, ἐμβῆκε πάλιν ὁ Ρουσώ, καὶ ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς τοὺς νὰ συντυχαίνουν με ἡσυχίαν, φροντίζοντες εἰς ποῖαν τάξιν νὰ θάλουν τὸ πρᾶγμα.

Ἡ διάφοραις ὑπόθεσιν τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὸν ἐμπόδισαν ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ γράψῃ ἐλεγχωντάς με διὰ τὰ ὅσα τὸν εἶπεν ὁ πατήρ τῆς Ἀνέτας· φθάνωντας λοιπὸν τὸ σάββατον βράδι, ἐτοιμάσθηκα, καὶ πρὸς τὴν κυριακὴν πουρνὸν, νάμε εἰς τὸν μπαγτζέ, μὰ ποῖα ἐστάθη ἡ ἐκστασίς μου, ὅταν δὲν εἶδα μήτε Ἀνέτα, μήτε ἄνθρωπον ἄλλον γεννητόν. Φεύγω ἀπ' ἐκεῖ, καὶ πηγαίνω εἰς μίαν κώχην ὅπου ἔμελλε νὰ περάσῃ ἡ λαχταριστὴ θιά μου γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Καθὼς τὴν εἶδα ὅπου ἐκίνησε νὰ ἔρχεται, ἐφάνηκα ὀλίγον, ὥστε νὰ μὲ στοχασθῇ, καὶ πάλιν ἐτραβίχθηκα· πλὴν τι κακὸς οἰωνὸς διὰ λόγου μουρ ἀντὶ νὰ τὴν ἰδῶ χαρούμενην, καὶ μὲ κέφι, τὴν βλέπω κίτρυνην, λυπημένην, καὶ μὲ δάκρυα εἰς τὰ ἀξιολάτρευτα ματάκια της· ὡς τότεν ἐγὼ δὲν ἤμπορούσα νὰ καταλάβω τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, ἄρά γε νὰ ἦτον διὰ τὴν διεξοδικὴν σιωπὴν μου; . . . ἢ διατὶ ἐσυμπόνεσεν εἰς τὸν ἔρωτά μου . . . εὐρίσκομουν εἰς αὐτὴν τὴν ἀμφιβολίαν ἐν ὅσῳ ἔβλεπα τὴν Ἀνέτα καὶ ἤρχετο πρὸς τοῦ λόγου μου· ἔξαφνα θυμῶς στογάζομαι τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία καθὼς μὲ εἶδεν, εὐθὺς ἐτράβιξε τὴν κόρην της, καὶ ἐγύρισεν ἀπὸ ἄλλον δρόμον. Ἐστάθηκα ἐκεῖ κομμάτι ὥσάν ζεματισμένος, καὶ καταπνιγμένος ἀπὸ διαφόρους συλλογισμούς. Χάνωντας λοιπὸν καθὲ ὑπομονὴν, ἀπεφάσισα νὰ πηγαίνω εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ὅ,τι εὐγῇ, ἅς εὐγῇ· μὰ ποῖα ὑποδοχὴ μὲ ἐπρόσμενε καὶ ἐκεῖ; . . . Ἡ γερόντισσα τοῦ σπητιοῦ τρέμωντας, καὶ μὲ διακεκομμένην φωνήν, μὲ ἐβίαζε νὰ φεύγω τὸ γλυγωρότερον, καὶ νὰ μὴ σταθῶ μήτε ἓνα λεπτόν, διατὶ κινδυνεύω. Ὅθεν χωρὶς νὰ ῥωτήσω περισσότερον ἐκατέβαινα τὴν σκάλαν, μὲ σκοπὸν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν πατέρα μου· ὁ ἀδελφός μου καὶ τότε ἀνέβαινεν, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγανάκτησίς του μὲ διεπέρασεν ὥσάν ἑ.ας κεραυνός, τὸ χεῖρ του ἄγγιξεν εἰς τὸ πρῶσωπόν μου κάμποιαις φοραῖς, καὶ ἂν ἐπρόσμενα ἀκόμει, τὸ πρᾶγμα ἦθελε καταντήσῃ πολλά . . . Ὅθεν ἐγλύτωσα καταεντροπισσένος διὰ τὴν ἀτιμίαν ὅπου ἔλαβα, ἀπελπισμένος διατὶ δὲν ἐσυνωμίλησα μὲ τὴν Ἀνέτα μου, καὶ σχεδὸν δεδαιωμένος ὅτι νὰ ἀπερνῶσε μίαν ὀδυνηρὰν ζωὴν. Εὐγῆκα πάλιν εἰς τὸν μπαγτζέ τὰ μεσάνυχτα ὀλομόναχως, ἔκαμνα νὰ ἀντηχολογοῦν τὰ τὰ δάση ἀπὸ ταῖς φωναῖς μου, ἀπὸ τοὺς θρήνους μου, ἀπὸ τὰ οἰκτρά παράπονά μου. «Ἀχ θηριόγνωμε ἀδελφε, ἄχ σκληρό-

»καρδε, ἐσὺ θὲ νὰ γένης αἰτία τοῦ ἀφανισμοῦ μου, θὲ νὰ προ-
 »ξενήσης τὸν θάνατόν μου· ἀσπλαγχνε, τὰ δάκρυα τῆς Ἀννέτας
 »ἴσως ἐξ αἰτίας σου τρέχουν, ἴσως ἡ φαρμακερὴ γλῶσσα σου
 »ἠκόντισε τὰ θανατηφόρα βέλη, ὅπου ξεσχίζουν τὴν καρδιά
 »της, ἴσως... μὰ τί λέγω ἴσως; εἰς καιρὸν ὅπου βλέπω
 »ὀρθαλμοφανῶς τὸ πρᾶγμα; ὅπου ἐμπράκτως τὸ καταλαμβάνω
 »πῶς εἶναι ἀπὸ λόγου του; ἡ Ἀννέτα ἠμποροῦσεν ἄραγε νὰ
 »ὑποφέρῃ νὰ μὲ ἰδῇ, χωρὶς νὰ εἰπῇ καὶ ἓνα καλημέρα; ὁ εἰλι-
 »κρινὴς ἔρωτάς της τὴν ἄφινεν ἄρά γε εἰς ἡσυχίαν χωρὶς νὰ μὲ
 »δώσῃ νὰ καταλάβῃ τὴν καρδιά της ἀπὸ κἀνένα σημεῖον; μὰ
 »τί περισσότερο σημεῖον ζητῶ, ἐκεῖνα τὰ δάκρυα, ἐκεῖνο τὸ
 »κατηγές ἦθος, ἐκεῖνη ἡ ἐνδόμυχος μελαγχολία ζωγραφισμένη
 »εἰς τὸ οὐράνιον πρόσωπόν της, δὲν φανερώουν ἄρκετὰ τὴν
 »διάθεσιν τῆς ψυχῆς της; ἄχ ἀκριβὴ μου Ἀννέτα, φοβοῦμαι
 »νὰ μὴν πάρῃς τὸ πρᾶγμα κατὰκαρδὰ, καὶ ὑστερήθῃς τὴν ζωὴν.
 »Κακοῖρίζικε Πόμ, μὰ τί ζῆς ἐσὺ ἀφ' οὗ πάσχει ἡ καρδιά σου,
 »ἢ ἀναπνοή σου; ἂν χάσῃς τὴν Ἀννέτα, τί σὲ ἔμεινε πλέον εἰς
 »τὴν ὑφ' ἡλίου; ἄχ ψυχὴ μου, μὰ τὰ κάλλη σου, μὰ τὰ ἀμί-
 »μητα θέλγητρά σου, ἂν πληροφορηθῶ πῶς μὲ ἄρῃσες μόνον νὰ
 »ζῶ ἐπάνω εἰς τὸν κόσμον, ἐκείνην τὴν ἰδίαν στιγμὴν μὲ αὐτὸ
 »τὸ μαχαῖρι θέλω τελειώσῃ τὰς πολυωδύνους ἡμέρας μου, καὶ
 »σὲ ἀκολουθῶ εἰς τὸν ἄλλον, ὅπου ἴσως ζήσωμεν εὐτυχέστερα,
 »μὴ ἐλέποντες τὸν ἀσπλαγχνὸν ἀδελφόν μου. Ἄχ νύκτα σκο-
 »τεινὴ, νύκτα ἀναστρως, τρομερὴ νύκτα, καταφύγιον τῶν φλο-
 »ηγισμένων ἐραστῶν, νὰ εἶσαι μάρτυς τῶν ὄρκων μου, νὰ εἴ-
 »σαι... »

Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα λέγωντας ἔτζι πεζός, μόλις ἔ-
 φάσα τὸ πουρνὸ εἰς τὴν πολιτείαν ἀπὸ τὴν ὅποιαν εἶχα μι-
 σεύσῃ· ἐπειδὴ καὶ τριάντα φοραὶς ἐκίνησα, καὶ ἄλλαις τόσαις
 ἐγύρισα πίσω, μόνον νὰ ἰδῶ τὸ σπῆτι τῆς ζωῆς μου ὅπου ἀπε-
 χωρίζομουν, νὰ πασχίσω νὰ ἀκούσω τὴν ἀγγελικὴν φωνὴν της,
 καὶ ἂν ἦτον τρόπος νὰ συντύχω ἓνα λεπτὸν μαζὺ της· μετα-
 νόησα διατὶ νὰ μακρύνω ἀπὸ κοντὰ της, καὶ διατὶ νὰ μὴν
 κρυθῶ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου; εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψω
 πόσῃν τόλμῃν δίδει ἡ νύκτα μόνον εἰς τοὺς ἐραστάς, ἴσως καὶ
 εἰς τοὺς κακοποιούς ἀνθρώπους· ἐγὼ τὸ αἰσθάνθηκα, διατὶ τὸ
 ἐδοκίμασα αὐτὴν τὴν φορὰν. Ἰπὸ τὸ κάλυμμα τοῦ σκότους, ὁ
 ἄνθρωπος μοιάζει πῶς λαμβάνει τὴν φυσικὴν του ἐλευθερίαν, καὶ
 δὲν θέλει νὰ ἱξεύρῃ μεγαλύτερον· τὸν φαίνονται ὅλα συγχωρη-
 μένα, ὅλα εὐλογα· ἐκεῖνη ἡ ἀκούσιος συστολὴ ὁποῦ μᾶς χά-

λινώνει τὴν ἡμέραν ὅταν βλέπωμεν τοὺς ἐπιλοίπους ἀνθρώπους τὴν νύκτα χάνεται· ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι, ἡ δειλία καὶ ἡ ἐντροπή ἐμποδίζει καὶ τὰ κρητίζια εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῶν τὸν ἔρωτα, τὸ βράδι μόνον ἐλέγουν καὶ αὐτὰ τὸν καιρὸν διὰ νὰ παρηγορήσων ἐκείνους ὅπου χύνουν δάκρυα καὶ στεναγμούς διὰ τὰ κάλλη τους· ἐκείνη ὅπου τὴν ἡμέραν κρύβεται ἀπὸ τὰ περίεργα μάτια τοῦ δυστυχοῦς ἐραστοῦ, τὸ βράδι μοναχούττι κη συντυχαίνει μαζί του, διὰ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῶν δεινῶν τοῦ τὴν ὁποίαν καμώνεται πῶς δὲν ἰξεύρει, καὶ διατὶ τρέχει κατόπι της. Συμπαθήσετέ με δι' αὐτοὺς τοὺς στοχασμούς μου, διατὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

Δὲν ἠμπορούσα κατ' οὐδένᾳ τρόπον νὰ ἰσυχάσω, αἰσθάνθηκα τὰς δυνάμεις μου νὰ ὀλιγοστεύουν, καὶ ὑποπεύομουν πῶς ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ ἀρρώστησω· διὰ νὰ εὐρεθῶ λοιπὸν εἰς τὸ πατρικὸν μου σπῆτι, ἂν μὲ ἀκολουθήσῃ κανένα τοιοῦτον συμβάν, ἐμίσευσά ἀπὸ τὴν πολιτείαν, καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν πατέρα μου· ἡ μητέρα μου φυσικὰ μὲ ἀγαποῦσε, καὶ ὡς μικρότερον καὶ ὡς πλέον σεραπετόν· βλέπωντάς με εἰς τέτοιον χάλι, δὲν ἰξευρε τί νὰ κάμῃ, ἄρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ νὰ προσκαλῇ ἰατροὺς.

Μὲ ποῖα στατηγῆματα ὁ Πόμ ἀποκτᾷ
τὴν Ἀννέτα.

Μὲ ὅλον μου τὸ ζαηφλῆκι ὅπου ἡ στέρσις τῆς Ἀννέτας μὲ ἐπροξένησε, πάλιν εὐύνθησα ἓνα τραγοῦδι παραπονετικόν, τὴν ἐβεβαίωνα πῶς εἶμαι ἀμετάτρεπτος εἰς τὸν ἔρωτά μου, καὶ ἐρρίχνα ὅλο τὸ σῶζιμα τῶν δεινῶν μου ἐπάνω της· πῶς τάχα μὲ ἐμίσησε, καὶ θε νὰ μὲ σκοτώσῃ μὲ τὴν ἀσπλαγχνίαν της, τὴν ὀνόμαζα φονέχ μου, καὶ ὅτι ὁ κόσμος θε νὰ τὴν μεμφθῇ διὰ . . . . ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐκείτομουν τῆς τὸ ἔστειλα μὲ ἓναν πιστὸν ἄνθρωπόν μου, ὁ ὁποῖος ἐστάθῃ εὐτυχέστερος ἀπὸ τὸν πρῶτον, τὴν κῆρε κατὰ μόνας, τῆς τὸ ἔδωκε, καὶ ἐμίσευσε παρυσυβὺς· περιεῖχε δὲ ταῦτα.

Ψυχὴ μου Ἀνέτα.

Ἐγὼ πῶς εἶμαι δοῦλος δικός σου, (α)
Θαρρῶ πῶς πλέον νὰ τὸ ἰξεύρης,
Καὶ δὲν ἐλπίζω ποτὲ νὰ εὔρης,
Ἄλλον κἀνέναν τόσον πιστόν,
Ὅπου γιὰ σένα καὶ τὴν ζωὴν του,
Νὰ θυσιάζῃ καὶ τὴν ψυχὴν του,
Καὶ νὰ λατρεύῃ τὸ πρόσωπόν σου,
Μὲ τέτοιον τρόπον ξεχωριστόν.

Ἄχ σὲ ὁμνύω πῶς ἀλυσίδα,
Νὰ μὴν ἀλλάξω ἐν ὅσῳ ζήσω,
Μήτε ποτὲ μου πλιά γὰ γυρίσω,
Ἄλλην καρμίαν νὰ στοχασθῶ.
Κί ὁ οὐρανός μου ἄς μὲ παιδεύσῃ,
Μὲ κεραυνόν του ἄς μὲ φονεύσῃ,
Ἄν καὶ ἡμπόρεσ' ἀφ' οὗ σὲ εἶδα,
Κἂν τὸ τοιοῦτον νὰ φαντασθῶ.

Ἐξ ἐναντίας πάλιν γνωρίζω,
Ὅτι δὲν πρέπει κἂν νὰ τολμήσω,
Τὴν εὐνπλαγχνίαν σου νὰ ἐλπίσω,
Καὶ νοιώθω φῶς νὰ ἀναλῶ.
Μήτε κοιμοῦμαι μόν' συλλογοῦμαι,
Πάντοτε κλαίω κι' ἄλλο λυποῦμαι,
Μισῶ εἰς ἄκρον τὸ νὰ γλεντίζω
Ἐσχάσα πλέον καὶ νὰ γελῶ.

Ἀποστατοῦσιν οἱ στεναγμοί μου,
Καὶ πλημμυρίζουν τὰ δάκρυά μου,
Μήτε μὲ μένει παρηγοριά μου,
Παρά ἡ μόνη σου ζωγραφιά,
Ὅπου φυλάττει εἰς τὴν καρδιά μου,
Κί ὅπου αὐξάνει τὸν ἔρωτά μου,
Καὶ χρησιμεύει διὰ τροφή μου,
Μόνη ἡ ἄκρα σου σύμορφιά.

(α) Ὁμοιοκαταληκτεῖ ὁ πρῶτος στίχος μὲ τὸν ἑβδομον, ὁ δὲ τέταρτος μὲ τὸν ὄγδοον.

Σὲ σένα κρίμεται ἡ ζωή μου,
 Κ' ἂν ἀποθάνω τὴν ἁμαρτίαν,
 Ὅτ' ἔχεις μόνη γιὰ τ' εἰς' αἰτία,
 Μ' αὐτὴν τὴν ἀκριν σου ἀπονιά.
 Κι ὁ κόσμος ὅλος θὰ σὲ φωνάζει
 Κι ἀδιακόπως, θὲ νὰ σὲ κράζῃ,
 Τοῦ πιστοτάτου καὶ αἰοδήμου,
 Μὰ μισημένου δούλου φονιά.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου μου, ἔφθασαν καὶ τὰ γράμματα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος ἐφανερώσεν ἅπ' ἀρχῆς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔρωτός μου, τὸ βράβειόν μου ὅπου ἐπίασεν ὁ πατὴρ τῆς Ἀννέτας, τὴν εὐλογον ἀγανάκτησιν ἐκείνου, καὶ τὴν ἀναίτητον τὸλμην μου, ὅπου ἐπῆγα νὰ φανῶ ἐμπροστὰ τοῦ. Τότε χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν, βλέπωντας πῶς ὅλα εὐγῆκαν εἰς τὸ παρόν, ἔπεσα εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρός μου, χύνοντας δύο ποταμούς δακρύων, καὶ παρακαλῶντας νὰ δεῖξῃ τὰ μητρικὰ σπλάγχνα της, νὰ πασχίσῃ νὰ γυρίσῃ τὴν γνώμην τοῦ πατρὸς μου, καὶ νὰ μὲ δώσουν τὴν ἀξιολάτρευτήν μου Ἀννέτα. Ὑστερον ἀπὸ μερικαῖς δυσκολίαις, μὲ ἔδωσεν τὸν λόγον της ὅτι θέλει προσπαθήσει, τὸ ὅποιον καὶ ἔκαμεν. Ἐκρίναν λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ γράψουν εἰς τὸν πατέρα τῆς Ἀννέτας, χωρὶς νὰ ἀποκριθοῦν τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὸ γράμμα ὅπου τοὺς ἔσειλε· ἰδοὺ καὶ τὸ ἴσον τοῦ γράμματός των.

Προσκυνῶ Σινιὸρ 'Ρουσό.

α Τὸ χρέος ἐνὸς πατρὸς, εἶναι νὰ ἐπιμελήται διὰ τὴν εὐτυχὴν »ἀποκατάστασιν τῶν παιδιῶν του, καὶ νὰ φροντίζῃ πάντοτε τὸ »συμφέρον τους, νὰ διορθῶνῃ τὰ ἐλαττώματά τους, καὶ νὰ ὁδηγῇ »κατὰ τὴν θέλησίν του τὰς πράξεις τους· ὅταν ἤθελαν κάμῃ καίνα »ἐναντίον νὰ τὸ ἐπιπλήττῃ ἂν εἶναι καιρὸς διορθώσεως, καὶ νὰ »τὸ παραβλέπῃ ὅταν παρέλθῃ· τοιοῦτος εἶναι ὁ σφοδρὸς ἔρωτας τοῦ υἱοῦ μου Πόμ, διὰ τὴν φιλάτην τῆς Ἀννέτας· κείτεται πρὸς τὸ στῶμα, μῆτε συμβουλαί, μῆτε φοβερικοί, μῆτε ἱα- »τρικὰ ἰσχύουν νὰ δώσουν τὴν ὑγιεῖάν του· παρακαλῶ νὰ μὲ »λυπηθῇ, καὶ νὰ κατανεύσῃ εἰς τὸ συναιεσιῶν τους, καὶ τὸ πε- »ρισσότερον μὲ φρίνεται πῶς καὶ ἡ ἀκριβὴ της νὰ ἔχῃ κάποιαν »ἐλπίσιν· θέλω τὴν ἀγαπᾶ ὥσάν κόρην μου, καὶ θέλει μὲ εὖρει »ἕναν δευτέρον πατέρα· ἃς μὴν φανῶμεν λοιπὸν τύραννοι, εἰς »ταῖς καρδιαῖς τῶν παιδιῶν μας, καὶ ἃς τελειώσωμεν ἐκεῖνο

νόπου ὁ ἔρωτας ἄρχισε· καὶ νὰ ἔχω τιμὴν ἀπόκρισίν της.

Μένω δὲ ὡς ἀδελφός της

Ὁ ΔΟΥΒΛ.

Εὐθύς ὁπού ἐστάλη αὐτὸ τὸ ραβδάσι εἰς τὸν πατέρα της Ἀννέτας, ἄρχισα νὰ αἰσθανθῶ μεταβολήν, ἡ ὑγίεια μου ἐκλινεν εἰς τὸ καλλίτερον, καὶ ἤμουν ὅλος γεμάτος ἐλπίδαις· ἕνα λεπτόν δὲν ἀπέρασε, καὶ βλέπω ἕναν ἄνθρωπον τοῦ σπητιοῦ τοῦ Ρουσώ, μὲ ἕνα γράμμα πρὸς τὸν πατέρα μου (ὁ καίμενος ὡς καὶ ταῖς ὀρνιθές του ἐγνώριζα, πολλῶ μᾶλλον τοὺς ἀνθρώπους ὁπού ἐλάμβαναν τὴν εὐτυχίαν νὰ δουλεύουν εἰς τὸ σπῆτι της Κυρίας μου) ὡς τόσον τὰ ἐχρειάσθηκα, ἐνόμιζα πῶς ἔγραφε τάχα καὶ ἐκεῖνος παραπονούμενος διὰ λόγου μου, καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός μου· πλὴν ὁ φόβος μου δὲν ἐβάσταξε πολὺ, ἐπειδὴ καὶ ὁ πατέρας μου πλησιάζωντας χαρούμενος εἰς τὸ κρεβδάτι μου· σηκώσου Πόμ (μὲ λέγει) ἡ Ἀννέτα εἶναι δική σου, ὁ πατέρας της σὲ ζητᾷ διὰ γαμβρόν του, καὶ ἂς εἶναι μὲ τὴν εὐχὴν μου, θέλω νὰ τελειώσῃ ἡ χαρὰ σας, καὶ μὴν πικραίνεσαι· Θεέ μου, ἐκεῖ ὁπού ἐκείτομον ἄρρωστος, καὶ μόλις ἤμποροῦσα, νὰ κινηθῶ, ἔγινα λεοντάρι ἀκούοντας τοιαῦτα χαρμόσυνα προμηνύματα· δὲν ἔχω μῆτε λέξαις προσφύεις, μῆτε τρόπους τόσων ζωντανούς ὁπού νὰ ἐκφράσω τὴν ἐκστασίν μου· ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν μου, ἐπῆδηξα ἀπὸ τὰ ρούχα, καὶ ἔτρεχα εἰς τὴν σάλαν ὡσὰν νὰ ἤμουν ἔξω τοῦ ἐμαυτοῦ μου, βασιτώντας τὸ ραβδάσι τοῦ πατρὸς της Ἀννέτας, ἐνόμιζα πῶς ἔχω εἰς ταῖς ἀγκάλαις μου τὴν ἰδίαν, τὸ ἐφιλοῦσα μὲ τὰ φλογερά μου χεῖλη, τὸ ἔβανα εἰς τὸ στῆθος μου, εἰς τὴν καρδιά μου, τὸ ἔβρεζα καὶ μὲ δύο τρία δάκρυα χαρᾶς, ἀγκάλιαζα ὅλους τοῦ σπητιοῦ ὅσους ἐσυναπαντοῦσα, καὶ τοὺς ἔλεγα τὴν χαροποιὰν ταύτην εἶδῃσιν, ὡς καὶ τὸν δάσκαλόν μου ἐκεῖ ὁπού ἔγραφεν εἰς τὸν ὄνδα τοῦ ἐπῆγα νὰ τὸν συγχαρῶ, ἀπὸ τὴν ὁρμήν μου δὲν εἶδα πῶς ἐχύθη τὸ καλαμάρι του, ἐμουντζούρωσε τὰ χαρτιά του, καὶ ἔκαμα τὰ τετράδιά του ἄνω κάτω, ἔφυγα ἀφίνωντάς τον εἰς μίαν ἀπορίαν, θυμὸν, καὶ γέλωτα διὰ τὰ κινήματά μου. Τέλος πάντων ἐπῆγα εἰς μίαν κώχην, καὶ τὸ ἀνέγνωσα.

‘Ραβδάσι τοῦ ‘Ρουσώ πρὸς τὸν Δουβάλ.

Προσκυνῶ Σινιὸρ Δουβάλ.

» Μὲ ὅλον ὁπού δὲν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ τὴν γνωρίσω πρόσωπικῶς, πλὴν ἡ φήμη τῆς καλοκάγαθίας της διεδόθη καὶ

»ἔως ἐδῶ· ὅθεν καὶ δὲν ἐλείψα· νὰ τὴν γράψω ὅτι, παρακι-
 »νούμενος ἀπὸ μίαν φυσικὴν κλίσιν, τόσον πρὸς τὴν εὐγενεῖαν
 »της, ὅσον καὶ πρὸς τὸν υἱὸν της Πῶμ, ἀγαποῦσα νὰ γένη αἴ-
 »τιος ὁποῦ νὰ συγγενευθῶμεν, καὶ νὰ ἐνώσωμεν ταῖς φαμελίαις
 »μας· ἂν τὴν φαίνεται λοιπὸν εὐλογον, ἃς μὲ ἀποκριθῇ πῶς
 »δίδει τὸν λόγον της, καὶ ὅσον ἐκ μέρους μας εἶναι ἔτοιμα ὅλα·
 »ἐγὼ ἔχω μόνον μίαν κόρην, ὁ Πῶμ εἶναι ἄξιος διὰ νὰ γένη
 »υἱός μου, τὴν ἐρχομένην κυριακὴν ὀρίσετε νὰ τελειώσωμεν
 »καὶ τὴν χαράν.

Μένω δὲ ὡς ἀδελφός της

Ὁ ΡΟΥΣΩ.

Αὐτὸ ἦτον, ἡ μία νεῦσις θεϊκὴ, ἡ ἓνα ἀποτέλεσμα τῆς
 τύχης ἀπ' ἐκεῖνα τὰ σπάνια· οἱ γονεῖς καὶ τῶν δύο μας νὰ
 δώσουν τὴν γνώμην τους ἐν τ' αὐτῷ, χωρὶς νὰ ἰξεύρῃ τὸν
 σκοπὸν ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου· ὡς τόσον ἐκείνην τὴν ἐβδομάδα
 ἐκαταγινόμεθα εἰς ταῖς ἐτοιμασίαις τῆς χαρᾶς, τὴν παρασκευὴν
 ἐπῆγαμεν εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ τὴν κυριακὴν ἐτελειώσαμεν
 τὸ μυστήριον. Ὦντας ἐγὼ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, προτοῦ νὰ ἀρ-
 χίσῃ ἡ τζιριμόνια, ἐπῆγα καὶ καταφιλοῦσα τὸ στασίδι τῆς
 Ἀνέτας, ἐκάθισα εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἐκεῖνον ὁποῦ ἐσυνειθί-
 ζα νὰ τὴν χρυφοκοιτάζω, καὶ ἀναπολοῦσα εἰς τὴν νοῦν μου, ὅσα
 εἶχα τραβίξῃ ἐν ὅσῳ νὰ τὴν ἀποκτήσω· δὲν ἐξέχασα μῆτε τὸ
 μέρος τῆς πρώτης ἀνταμώσεώς μας, ἀλλὰ ἔβαλα καὶ ἔκομαν
 ἓνα σοφατζίκι, τὸν ὁποῖον τὸν ὠνόμασα τὸ Κάθισμα τῆς Ἀ-
 φροδίτης. Ζῶ λοιπὸν τώρα μαζύ της ὑπερευχαριστημένος, καὶ
 ἀντὶ νὰ λιγοστεύῃ ἡ ἐρωτικὴ μου φλόγα μετὰ τὸν γάμον,
 ὑπεραύξησέ βλέπωντας τρυγύρου μου τὸν ἐμαυτὸν μου μετα-
 κομισμένον εἰς τὰ φίλτατά μου τέκνα».

Οἱ δύο φίλοι τόσον ἦτον καταβυθισμένοι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν
 αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ὁποῦ δὲν μὲ ἐστοχάσθησαν πῶς στέκομαι
 πίσω τους καὶ ἀκούω, ὅθεν ἀφ' οὗ ἐτελειώσαν, ἐπαρακάλεσα
 τὸν ἥρωα τοῦ δράματος νὰ μὲ δώσῃ τὸ χειρόγραφον νὰ τὸ
 ἀντιγράψω, ὁ ὁποῖος μὲ ὑποχρέωσε κατὰ τοῦτο καὶ ἀναμεταξὺ
 εἰς ταῖς ἄλλαις ἱστορίαις ὁποῦ ἐξέδωσα, μὲ τὴν ἀδειάν του
 ἐτύπωσα καὶ ἐτόύτην, διὰ νὰ μὴν ὑστερηθῇ τὸ κοινὸν ἀπὸ ἓνα
 τοιοῦτον ἀξιολίμητον παράδειγμα.

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα πλέον ταχὺ καὶ ὀξύτερον ἀπὸ τὸ τρέξι-
μον τοῦ καιροῦ· ἐκεῖ ὅπου νομίζει κανεὶς πῶς τὸν κρατεῖ καὶ
εἶναι ὁλος ἐδικός του, αὐτὸς ἀνεπαισθήτως φεύγει χωρὶς νὰ ἀ-
φήσῃ κανένα του παραμικρὸν ἔχνος. Τῇ ἀληθείᾳ μὲ φαίνεται
πῶς ἦτον ἐχθρὸς ὅπου διερχόμενος ἀπὸ ἓνα δρόμον τοῦ Παρισίου
ἔτυχε νὰ συναπαντήσω δύο πλάσματα, τῆς φύσεως πρῶτα φι-
λοτεχνήματα, τῶν ὁποίων τὰ θέληγτρα καὶ τὸ ἀμίμητον κάλ-
λος, ἔκαμα, τὴν ψυχὴν μου νὰ πηδήξῃ ἀπὸ τὴν χαράν της,
καὶ νὰ ὑψωθῇ ἕως εἰς τὴν θείαν ἐκείνην ὠραιότητα ὅπου εἶναι
ἀρχὴ πάσης κτίσεως. Καὶ ἡ δὴ δύο ἐκλιναν ὀλίγον εἰς τὸ μελα-
χρινόν, τὸ πρῶτον ὅμως τῆς μιᾶς εἶχε μίαν ἀνθηρὰν λευκό-
τητα, ἥτις ἔδιδεν ἀκόρεστον ὄρεξιν καὶ εἰς τὰ μάτια τοῦ πλέον
ἀδιαφόρου θεωρητοῦ τῆς ἄλλης τὰ παχουλούτζικα μάγουλα
ὠμοῖαζαν κοκκινόχροα τριαντάφυλλα, καὶ ὁ ερυθροῦς κύκλος
τοῦ μικροῦ στόματός της δακτυλιδαίει. Ἀλλοίμονον, αὐταῖς ἡ
ἀξιολάτρευταις νέαις, καὶ ἡ δύο παράκαιρα ἐξαλειφθῆσαν, ἐχά-
θηκαν, δὲν ζοῦνε πλέον ἢ μία διαζομένη ἀπὸ τοὺς σκληροκαρ-
δίους γονεῖς της, ἐπῆρεν ἓναν θηριόγνωμον καὶ ἄπονον ἄνδρα, ὁ
ὁποῖος μὲ τὰ φαρμακερὰ λόγια του ἐκέντρωνε κάθε ὀλίγον τὴν
αἰσθαντικὴν καρδίαν της, ἕως ὅπου τὴν ἐσκύτωσε καὶ τὴν ἐξε-
κούνησεν εἰς τὸν τάφον. Ἀχ ἀνήμερα θηρία, ὅπου χωρὶς νὰ
μεριτάρετε ἐλάβετε τὴν εὐτυχίαν, νὰ ἀποκτήσετε τοιοῦτους θη-
σαυροὺς καὶ δὲν νοιώθετε τὸ τι ἀξίζουν· ἡ βαρβαρότης τοῦ ἥθους
σας, καὶ ἡ ἀλόγως ἀναθροφὴ σας, σᾶς σκοτίζει νὰ μὴν γνωρί-
ζετε πόσον ζυγιάζει ἡ τιμὴ τους, πλὴν ἀφ' οὗ τοὺς χάσετε,
τότε ματαίως ἀνάξιοι ἀρχίζετε νὰ μετανοήτε, ὥσάν νὰ ἦτον
εἰς τὸ χέρι σας πλέον ἀσπλαγχνοὶ, καὶ νὰ ἤμπορούσατε νὰ ἀ-

νακαλέσετε τὴν πολύτιμον ζωὴν τους· μὰ . . . . τί τὸ ὄμελος; . . . .

Ἡ Αἴγλη ὅμως . . . ἄχ ὅταν ἐνθυμηθῇ κἀνείς τὴν ἀγγελικὴν ὡραιότητά της, ἡ καρδιά του ραγίζει, φρίττει ὁ νοῦς του, καὶ μὲ ἀγανάκτησιν ἀναθεματᾷ ἐκατὸν χιλιάδες φοραὶς ταῖς ἀπάνθρωπαις συνήθειαις μας, τὸ ἀξιομίσητον ἰντερέσον μας, τὴν ὀλέθριον ὑπερφηάνειάν μας, καὶ ὅλα τὰ φθοροποιᾶ ἐκεῖνα πάθη ὅπου μὲ κατάχρησιν διοικοῦν τὴν ἀνθρωπότητα τώρα εἰς τὸν αἰῶνα μας, καὶ ὅπου μισεῖ καὶ ἀποδοκιμάζει ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἡ μητέρα φύσις. Αὐτὰ λοιπὸν ἐκατήντησαν τὸ καύχημα τοῦ γυναικείου γένους, τὸ ἀξιολάτρευτον πρωτότυπον τοῦ κάλλους, τὴν χαριτωμένην θεὰν τῆς εὐμορφίας, ἀδίκως καὶ παραλόγως νὰ κατεβῇ εἰς τὸν τάφον, καὶ νὰ γένῃ θυσιᾶ ἑνὸς ἔρωτος ὅπου ἔσως ποτὲ δὲν ἐστάθῃ παρόμοιός του.

Ἡ Αἴγλη Σερὲτ (α) εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν δεκαξί χρονῶν ἦτον τὸ πλέον ὡραιότερον πλάσμα ὅπου ἤμποροῦσε κἀνείς νὰ ἰδῇ εἰς τὴν ὑψηλίον· εἶχεν εὐμορφα μεγάλα καὶ γαλανὰ μάτια, μαῦρα καὶ χαμαρωτὰ φρίδια, ἓνα λευκότετον πρόσωπον ὡσάν τὸν κρίνον, ἓναν νόστιμον καὶ χαροποιὸν ἀέρα, καὶ τόσῃν λεπτότητι καὶ εὐγένειαν, ὅπου ἐφαίνετο ἓνα τρυφερὸν λουλουδάκι, τὸ ὁποῖον δὲν τολμᾷ νὰ γγίξῃ ἀνθρώπου χέρι ἀπὸ φόβον νὰ μὴν ἐξανθήσῃ· τὸ σύμμετρον ἀνάστημα τοῦ σώματός της, ἐκεῖνη ἡ ξεχωριστὴ πᾶστρα ὅπου εὐρίσκεται μόνον εἰς ταῖς καλούτζικαις, καὶ τὸ ἀγγελικὸν περιπάτημά της, εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφθῇ, πόσον ἐμψύχωναν μὲ ζωντανότητα τὰ ἄπειρα θέληγητρά της. Ἄχ φύσις φύσις, ἥ ἔπρεπεν νὰ μὴν εἶχες δημιουργήσῃ τοιοῦτον θαῦμα, ἢ ἀφ' οὗ τὸ ἐσύνθεσες μίαν φορὰν εἰς τὴν οἰκουμένην, νὰ τὸ βαστᾷς διὰ πάντα εἰς τὴν ἀκμὴν του ! Εἶχε πολὺ πνεῦμα, καὶ πρὸ πάντων μίαν αἰσθαντικὴν ψυχὴν, ὅπου μόνον μὲ ἓνα νεῦμα, ἐκαταλάμβανε τί ἔχει νὰ εἰπῇ κἀνείς, καὶ ποῦ βαδίζει ὁ νοῦς του.

Αὕτῃ ἡ ὡραισιότατη καὶ ἐρωτικὴ κοπέλλα, ἦτον ἡ ἰδία φυσικὰ παθητικὴ, ὅθεν εὐρισκομένη ἓνα δειλινὸν εἰς ἓνα μπαγτζέ

(α) Αἴγλη λέγεται καὶ μία ἀπὸ ταῖς νόμφαις ὅπου ἐμυθολογοῦσαν οἱ Ἕλληνες· ἦτον πολλὰ πεισματάρα, ἀφ' οὗ ἐμουντζούρωσε τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος Σιληνοῦ ἀνατροφέως τοῦ Διονύσου ἐκεῖ ὅπου ἔκοιματο, ἔδωσε καὶ τὰ χειροπόδαρά του μὲ πλεξούδαις λουλουδιῶν, δὲν ἤθελε νὰ ἱερώρῃ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος, καὶ ἀγαποῦσε νὰ περιπαίξῃ τὸν καθ' ἓνα.

μέ ἄλλαις γειτώνισαίς της, ἡ φλογεραῖς ματιαῖς της ἐνέπνευσαν ἓνα σφοδρότατον ἔρωτα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ζιουῦν· τὸν ἐφάνη πῶς εἶχε (καθὼς καὶ ἦτον) τὸν γλυκὺν ἀέρα τῆς Ἀφροδίτης, μετὸν ὁποῖον ἐκείνη ἐπλήγωσε πρῶτην φερόν τὴν αἰσθαντικὴν καρδίαν τοῦ ὠραίου Ἀδωνιδὸς της (α). Ὁ Ζιουῦν ἦτον πλουσιώτερος ἀπὸ λόγου της, εἰς τὴν τάξιν τοῦ γένους ἀνώτερος, καλούτζικος, καὶ εἰς ἄκρον ἐρωτικός, πλὴν μετὰ ὅλα αὐτὰ τὰ τυχερὰ καὶ φυσικὰ ἀγαθὰ, δὲν ἦτον κἀνέτας ζυπασμένος ὅπου νὰ μὴν ἰξεύρῃ πῶς ἡ ἀληθινὴ εὐγένεια εἶναι φυτευμένη εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅχι εἰς τοὺς ματαίους τίτλους τῶν προπατόρων (καθὼς μεγαλαυχοῦν μερικοὶ, καὶ ὑπεραίρονται ὥσάν νὰ ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὰ σύνεφα μετὰ τὸ ζιμπῆλι, καὶ ἂν τοὺς παρατηρήσῃ κἀνείς τοὺς εὐρίσκει ἢ τρελλοὺς, ἢ μωροὺς) ἀλλὰ μετὰ σωστὴν φρόνησιν ἐξέταζε τὰ πράγματα καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀπολαύσῃ διὰ σύζυγόν του καμμίαν νέαν, ἡ ὁποία νὰ συναθροίξῃ ἐντὶ αὐτῷ εἰς τὸ ὑποκείμενόν της καὶ θέλητρα σωματικά, καὶ προτερήματα ψυχικά, καθὼς ἡ Αἴγλη, διὰ τοῦτο καὶ ὑπερεχάρη εἰς τὴν καλὴν συναπαντησίαν της· τὸ κορίτζι εὐθύς ὅπου τὸν εἶδεν, ἐδοκίμασε τρόπον τινὰ ἓναν κάποιον φόβον, ἐπεὶδὴ καὶ δὲν αἰσθάνθηκεν ἡ καρδιά της ἐκεῖνο τὸ ἡδονικὸν γχιζιμον καὶ γλυκύτατον ταραγμόν, ὅπου εἶναι ὁ ἐπιθυμητὸς πρόδρομος τοῦ ἀληθινοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον νοιώθουν ἐντὶ αὐτῷ δύο ὑποκείμενα ὅταν τύχῃ ἀμοιβαῖος καὶ προμηνύει μιᾶς λογῆς ἀπερίγραπτην εὐδαιμονίαν εἰς τὴν ψυχὴν. Τὸ ἐναντίον, μία κρυφὴ λύπη τὴν εἶχε κυριεύσῃ ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ ὅταν ἐφάνετο ἐμπρὸς της ἀντὶ νὰ χαρῇ, τὴν ἤρχετο μελαγχολία, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε δοκιμάσῃ ποτὲ της. Τὴν πρῶτην φερόν ὅπου ἐπῆγε κοντὰ της μετὰ ὑπόκλισιν νὰ τὴν χαιρετήσῃ (ἔτυχεν εἰς τὸ σεργιάνι) τὸν ἀντεχαιρέτησε καὶ ἡ Αἴγλη μετὰ μίαν ἄκραν δειλίαν, καὶ μετὰ τὸ νὰ ἐδιῦχυρίζετο ὁ νέος περισσότερον νὰ ἀξιώνεται διὰ πολλὴν ὥραν τὴν συνομιλίαν της, ἐκείνη ἔδειξεν ἓνα κίνημα πῶς συστέλλεται, καὶ ἀγαποῦσε νὰ δώσῃ καμμίαν μεγαλητέ-

(α) "Ἀδωνις" ἓνας νέος καθ' ὑπερβολὴν ὠραίος, ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν αἰμομιλίαν τοῦ Κινύρα βασιλέως τῆς Κύπρου, καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίρρας, ἡ Ἀφροδίτη ἀγαπῶντας τὸν ἐκ ψυχῆς, αἰσθάνθη μίαν ἄκραν θλίψιν ὅταν τὸν εἶδε φονευμένον ἀπὸ ἓναν ἀγριόχορον, τὸν ἐμεταμόρφωσεν ὁμοίως εἰς ἀνεμώνην, λουλοῦδι. Τὰ ἔθνη ἐκαθιέρωσαν μετὰ ἐκείνου· θορήνους τὴν ἡμέραν τῆς θανῆς της.

ραν αἰτίαν νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ Ζιουίν, ὁ ὁποῖος μὲ ὅλον ὁποῦ ἐγνώρισε τὸν σκοπὸν της, δὲν ἐδαστοῦσεν ἡ καρδιά του, μῆτε ἤμποροῦσεν νὰ ἀναχωρήσῃ πλέον, ὡτάν ὁποῦ δὲν ἦτον κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Πρώτη συνομιλία τῶν δύο νέων.

ΖΙΟΥΙΝ. «Μὲ φαίνεται ὡραιότατῃ Αἴγλῃ πῶς ἐνοχλεῖσθε »ἀπὸ τὴν παρουσίαν μου, καὶ πῶς εἶμαι περιττός εἰς τὴν συν- »αναστροφὴν σας· ἂν ἔξευρα πῶς σᾶς προξενῶ ἀηδίαν Κερᾶ μου, »ἐντ' αὐτῷ ἤθελα ξεμακρύνῃ διὰ νὰ μὴν σᾶς παραβαρύνω.»

ΑἴΓΛΗ. «Ὅχι αὐθέντη μου, μόνον ἡ δούλη σας αἰσθάνομαι »τὴν σμικρότητά μου, καὶ τὴν ἀνισότητά τῶν καταστάσεων »μας, ἡ ταπεινὴ συντροφιά ὁποῦ βλέπετε, δὲν εἶναι ἀξία νὰ »λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ σᾶς δεχθῇ, ἐπειδὴ καὶ ἴμμορεῖ νὰ ἐλατ- »τωθῇ ἡ ὑπὸληψίς σας, συναναστρεφόμενος μὲ παρακατακλινοῦς »ὥσάν ἐμεῖς.»

ΖΙΟΥΙΝ. «Οἱ ἄνθρωποι εἶναι φυσικὰ ὅλοι ἰσότιμοι Κερᾶ μου, »καὶ ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς τιμημένους, δὲν εἶναι μεγάλος καὶ »μικρός. Ἀληθινὰ ἡ ὑπερηράνεια μερικῶν ἐφευρῆκεν αὐτὴν τὴν »διχίρεσιν εἰς τὴν κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὰ μάτια »ὅμως ἐνὸς φρονίμου, ὅλοι εἶναι ἀπόγονοι Ἀδάμ. Καὶ λοιπὸν »σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ ὑστερήσετε τὴν χάριν τοῦ νὰ συν- »ακολουθήσω καὶ ὁ δούλος σας.»

ΑἴΓΛΗ. «Στοχαθῆτε αὐθέντη μου πῶς ἡ τιμὴ σας ἴμμο- »ρεῖ νὰ . . . .»

ΖΙΟΥΙΝ. «Ὅχι, ὄχι Αἴγλῃ Κερᾶ μου, ἡ τιμὴ μου εὐρίσκει »πολλὰ καλὰ τὸν τόπον της, ὅταν ἀξιώνωμαι νὰ θεωρῶ τὸ ἀγ- »γελικὸν πρόσωπόν σας, νὰ ἀκούω ἀπὸ μίαν μίαν ταῖς σπά- »ννιαις χάραϊς σας, καὶ νὰ μετροῦμαι εἰς τὸν κατάλογον τῶν »δούλων σας.»

ΑἴΓΛΗ. «Αὐθέντη μου, λυπηθῆτε με τὴν καίμενην σᾶς πα- »ρακαλῶ, καὶ μὴ μὲ περιπνίζετε τόσον, ὥς εἶναι διὰ τὴν ζω- »ήν σας.»

ΖΙΟΥΙΝ. «Χωρὶς χωρατᾶ ὡραιότατῃ Αἴγλῃ, ἀδύνατον νὰ »σᾶς ἰδῇ κίνηεις, καὶ νὰ μὴν ἐλκυσθῇ ἀπὸ τὰ ἀμίμητα θελγη- »τρά σας, νὰ μὴν σᾶς προσφέρῃ τὴν καρδιά του, καὶ νὰ μὴν »ἀποφασίσῃ διὰ νὰ σᾶς λατρεύῃ ἐν ὅσῳ ζῇ· δὲν σᾶς λέγω διὰ »ἀνθρώπους, ὁποῦ δὲν ἔχουν γούστον καὶ ντελικατέζαν εἰς »τοὺς στοχασμούς τους (ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνοι πολλὰ ὀλίγον δια- »φέρουν ἀπὸ ταῖς πέτραις, μόνον διατὶ κινεῖνται) ἀλλὰ δι'

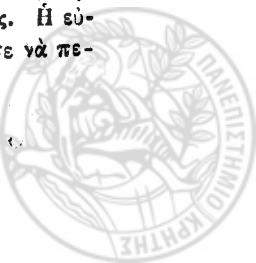
»εκείνους όπου νοιώθουν τὸ τί ἀξίζει ἓνα ὠραῖον πλάσμα, καθὼς εἶναι λόγου χάριν ἡ χρυσὴ Αἴγλη.»

ΑΙΓΛΗ. «Αὐθέντη μου, ἐγὼ ἔχασα πλέον καὶ τὴν φωνὴν καὶ τὸν λόγον, τὰ ἐγκώμια όπου μὲ κάμνετε μὲ ἐκπλήττουν, »δὲν ἱξεύρω ποῦ νὰ τὰ ἀποδώσω, πόθεν τόση καλοκάγαθία εἰς »μίαν ταπεινὴν. . . . τὸ καλλίτερον ὁμῶς όπου συμπεραίνω. . . . »σᾶς παρακινῶ νὰ. . . . κρύψετε αὐτὰ τὰ ὑποχρεωτικὰ χρυσὰ »λόγια σας, διὰ καμμίαν νέαν ἀνωτέρας τάξεως, καὶ νὰ μὴν »τὰ ξοδεύετε τοῦ κακοῦ εἰς μίαν. . . . δούλην σας.»

ΖΙΟΥΙΝ. «Ἄχ ὠραϊοτάτη μου Αἴγλη, διατὶ ἐξευτελιζετε τόσον τὸν ἑαυτὸν σας, διατὶ διστάζετε εἰς αὐτὰ όπου μὲ εἰλικρινέειαν σᾶς λαλεῖ ἀφ' ἑαυτῆς τῆς ἡ καρδιά μου; όπου τὸ ἴδιον παιδί τῆς Ἀφροδίτης μεταχειρίζεται ὡς ὄργανον τὰ »χειλῶν μου διὰ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ τὴν θερμότητιν ἐγκάρδιον κλίσιν όπου αἰσθάνομαι διὰ τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενον σας; ἂν μὲ ἐδίδετε τὴν ἄδειαν, τώρα μὲ χιλίους ὄρκους »ἐμπρὸς εἰς ὅλην τὴν κτίσιν, ἤθελα σᾶς βεβαιώσω ὅτι σᾶς »πονῶ, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς λατρεύω μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν, καὶ »νοιώθω Αἴγλη Κερᾶ μου μίαν δραστηνὴν δύναμιν όπου μὲ βιαιοτάτην ὁρμὴν μὲ τραβᾷ εἰς τὴν ἀγάπην σας ἀπὸ τὴν στιγμήν όπου σᾶς εἶδα, καὶ μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς θε »νὰ ζήσω διὰ λόγου σας, μὴ θέλωντας νὰ ἱξεύρω ἂν ἡ γῆ »ἔρχῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της καὶ ἄλλαις νέαις συμπαθήσετε με »νὰ ζητε διὰ τὴν ἐλευθερίαν όπου λαμβάνω νὰ σᾶς φανερώσω »τὴν γνώμην μου, καὶ ἐκ ψυχῆς σᾶς παρακαλῶ μὲ δάκρυα (α) »νὰ μὴν παραβλέψετε ἓναν νέον, όπου ἐλπίζει τὴν ζωὴν του, »τὴν εὐτυχίαν του, τὴν εἰρηνικὴν εὐχαρίστησιν τῆς καρδιάς »του, ἀπὸ τὸ χρυτὸν χεράκι σας· δὲν εἶναι ὁ σκοπός μου Κερᾶ »μου νὰ σᾶς ἀγαπήσω μόνον προσωρινὰ, ἀλλὰ νὰ ἀφιερῶσω »ὅλαις μου ταῖς ἡμέραις εἰς τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενόν σας, »νὰ εἶμαι ὁλόκαιρος ἐδικός σας ὅλος. . . . »

ΑΙΓΛΗ. «Αὐθέντη μου, διατὶ μὲ πειράζετε τὴν κακοῖριζονικην; διὰ τὸν Θεόν, γυρίσετε τὴν ἀγάπην σας ἄλλου, καὶ μὴ μὲ παρακινεῖτε νὰ λάβω κλίσιν ἐπάνω σας διὰ νὰ μὴ μὲ »προξενήσετε πόνους καὶ δεινὰ, ἢ καὶ τὸν ἴδιον θάνατον, ἀφ' »οὗ δὲν ἀφήσουν νὰ ἀξιωθῶ νὰ γένω ταπεινὴ δούλη σας. Ἡ εὐ»γενεία σας ἴσως δὲν ἱξεύρετε μὲ ποίαν καρδίαν ζητᾶτε νὰ πε»»ριπλεχθῆτε, καὶ. . . .

(α) Πιάνει νὰ φιλήσῃ τὸ χερί της.

ΖΙΟΥ. «Ἄχ, ἀκριβή μου Αἴγλη, μὰ τὸν Οὐρανόν, μὰ τὴν
 »ζωήν μου, μὰ τὴν ἀγγελικὴν ὠραιότητά σας, μὰ . . . . . τί
 »χρειάζονται ὅμως ὄρκοι; τῇ ἀληθείᾳ ψυχὴ μου, ἀδύνατον νὰ
 »μὴ σὰς ἀποκτήσω, ἀδύνατον νὰ ζήσω ἓνα λεπτόν χωρὶ τὴν
 »Κερᾶ μου, ἀδύνατον νὰ κοιτάξω ποτὲ ἄλλου, σὰς ὁμνῶ μὲ
 »λαύραν εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι μῆτε παραμικρὰ ἰδέα ἀπὸ τὸν
 »νοῦν μου δὲν θέλει περάσει νὰ σὰς ἀρνηθῶ, ὁ κεραυνὸς ἅς μὲ
 »συντριψῇ καλλίτερα ἐκείνην τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὅπου θεὸς νὰ
 »ἀνοίξουν τὰ χεῖλή μου νὰ προφέρουν τὸν χωρισμὸν . . . ἄχ μὲ
 »τί καρδίαν Κερᾶ μου, μὲ τί καρδίαν . . .

Αὐτὰ αὐτοὶ λέγοντες, ἐγύρισεν ἡ συντροφιά τῆς Αἴγλης, ὅπου
 εἶχε πηγαίνει κομμάτι παρεμπρός, καὶ τοὺς διέκοψε.

Πόλεμος ἐρωτικὸς αὐτῶν.

Ὁ Ζιούτν ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ μελαγχολικὸς, συλλογι-
 ζόμενος, καὶ ὅλος εἰς τὰ κάλλη τῆς Αἴγλης προσηλωμένος, μὲ
 τὸ νὰ τὴν ἀγάπησεν ἐκ καρδίας· δὲν ἐδειλίασε καθόλου ὁ νέος
 διὰ τὴν ὀλίγην ἀδιαφορίαν ὅπου ἐκείνη εἰδείξε κατὰ πρῶτον εἰς
 τὸν ἐρωτὰ του, ἀλλὰ πάντοτε μὲ λαχτάραν ἔτρεχεν ἐκεῖ ὅπου
 ἐπῆγαιεν ἡ θεὰ τῆς καρδιάς του νὰ γειτωεύσῃ, βλέπωντας
 ὅμως πῶς δὲν κατορθώνει τίποτε, ἐσύνθεσε τὸ παρὸν τραγοῦδι,
 τῆς τὸ ἔδωσε μόνος του μίαν ἡμέραν, καὶ εὐθὺς ἐξεμάρκυνε
 μὴ θέλωντας νὰ φανῇ ἐνοχλητικὸς.

Τάχα ξεύρεις πῶς πεθαίνω, ἢ θαρρῆεις πῶς σὲ γελῶ,
 Μέρα τῇ ἡμέρᾳ φῶς μου, νοιώθω ὅτι ἀναλῶ.
 Ἡ δική σου ἡ ἀγάπη, μέκαμε νὰ στερηθῶ,
 Κάθε ἡδονὴν τοῦ κόσμου, καὶ τὸ πᾶν νὰ ἀρνηθῶ.
 Ὅλα εἰλειψαν σὲ μένα, δὲν εἶν' μόνον λακιδιὰ,
 Σκλάβος εἶμαι, βασιλεύεις στὴν ἀθλίαν μου καρδιά.
 Τύραννόν μου, καὶ Κυρία, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ,
 Σὲ γνωρίζω, τὴν ζωὴν μου ἀπὸ σένα καρτερῶ.
 Ἄν θαρρῶς χωρὶς ἐσένα, πῶς μπορῶ νὰ εὐτυχῶ
 Πέμετο εὐθὺς Κερᾶ μου, νὰ πηγαίνω νὰ χαθῶ.
 Ὅσαις ἔχω δυστυχίαις, ἂν τὸ καλοστοχασθῆς,
 Ἐχώντας τὴν εὐνοϊάν σου, πάλιν εἶμαι εὐτυχής.
 Καὶ χωρὶς ἐσένα φῶς μου, κάθε ἄλλος ἐγλεντζές,
 Κ' ἰδοναῖς καὶ εὐτυχίαις, εἰς ἐμὲ εἶναι σκεντζές.
 Βέβαιη σ' αὐτὸ νὰ εἶσαι, πάντοτε νὰ σὲ χαρῶ,
 Ὅτι ὅλ' αὐτὰ ποῦ εἶπα, ἔτζι φῶς μου τὰ θαρρῶ.

Ὅσον σταθερῇ, ὅσον δυσκολοκατάπειστη, ὅσον προφυλακτικῇ καὶ ἂν εἶναι μίαν νέαν, πάντοτε τὸ παμπόνηρον γέννημα τῆς Ἀφροδίτης, ἐφευρίσκει δρόμους καὶ μηχανὰς διὰ νὰ προχωρήσῃ ἕως εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς καρδιάς της. Χίλιαι φοαῖς ἐξ ἀπροσεξίας ἐδιάβασε τὸ τραγοῦδι τοῦ Ζιουῖν ἡ Αἴγλη, τὸ ἀποστήθισεν, αἰσθάνετο κάποιαν ἡδονὴν νὰ λέγῃ κάθε στιγμὴν κανέναν ἀπὸ τοὺς στίχους της, πολλαῖς φοαῖς ἐπάσχιζε καὶ νὰ τὸ βάλλῃ μονάχῃ της εἰς κανέναν ἥχον. Πλὴν ἀφ' οὗ τὸ ἔμαθεν, ἀγαποῦσε πάλιν νὰ τὸ ξεχάσῃ, ἔβανε πείσμα, καὶ ἐπροσποιεῖτο πῶς τὸ ἐξώρισεν ἀπὸ τὴν μνήμην της, πῶς δὲν τὴν ἔκοφτε ποῖος τὸ ἐσύνθεσε. Μὲ ὅλον τοῦτο (χωρὶς νὰ θέλῃ) ἡ γλῶσσα της ἐκινεῖτο νὰ τὸ λαλήσῃ, ἐξέφευγε καμμίαν λέξιν ἀπὸ τὰ κοράλινα χεῖλη της, καὶ δὲ νὰ τὰ παιδεύσῃ ὅπου χωρὶς τὴν ἄδειάν της ἐτόλμησαν νὰ τὴν προσφέρουν, τὰ ἐσωφρόνιζε μὲ τὸ ἐλαφρὸν σφιζιμον τῶν λευκοτάτων δοντιῶν της, τὰ ὅποια ἐσχημάτιζαν μίαν εὐγενικὴν σειραν ἀπὸ καθαρὸν μαργαριτάρι· ἡ ἀγγελικὴ φωνὴ της τὸ ὠργάνιζε σιγανὰ, ὅταν ἐόμιζε πῶς εἶναι μονάχῃ καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν Ζιουῖν, τὸν ὅποιον εἶχε κρυμμένον εἰς τὰ φυλλοκάρδια της χωρὶς νὰ νοιώθῃ ὡς τόσον ἢ οὕτως ἢ ἄλλως ἔπρεπε νὰ δώσῃ μίαν ἀπόκρισιν τοιαύτην, ὅπου μῆτε νὰ τὸν ἀπελπίσῃ διὰ νὰ μακρυνθῇ, μῆτε νὰ τὸν δώσῃ πολλὴν τόλμην, ὅπου νὰ καταντήσῃ ἐνοχλητικὸς. Τὸ ἀπεφάσιζε λοιπὸν, ἔμβαιεν εἰς τὸ γαμπινέτο της, ἐκάθετο μὲ τοιοῦτον σκοπὸν, ἐτοίμαζε τὸ πιττάκι της, καὶ τὴν στιγμὴν ὅπου ἦτον διὰ νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τῆς καρδιάς της, καὶ νὰ γράψῃ τὰ κρύφια διανοήματά της, μίαν ἀγνωρίστη δύναμις τὴν ἐμπόδιζε, καὶ ἐσυκώνετο παρעυθὺς, χωρὶς τίποτε νὰ κατορθώσῃ, ἀπειρας φοαῖς ἠθέλητε νὰ ἀντισταθῇ, καὶ ἄλλαίς τόσαις ἐνίκηθῃ· τέλος πάντων ἐβίωσε τὸν ἑαυτὸν της, καὶ ἄρχισε τὸ ραβδάσι της ἔτζι.

Αὐτὸ ἐν τῇ μου.

»Τὸ παθητικὸν τραγοῦδι σας μὲ ἔφερεν εἰς ὑπερβολικὴν κατανύξιν, μὲ ἔκαμε νὰ σᾶς λυπηθῶ, καὶ ἂν ἦτον εἰς τὸ χέρι μου δὲν ἤθελα φανῇ τόσον ἀδιάφορη εἰς τὰ εἰλικρινῆ φρονήματα ὅπου δεῖχνετε πρὸς τὴν δούλην σας. Πλὴν, ἐγὼ καὶ διὰ ὡς φωνῆς σᾶς τὸ εἶπα, καὶ ἡ εὐγενεία σας τὸ γνωρίζετε πῶς ὁ βαθμὸς τοῦ γένους μας εἶναι διαφορετικὸς, πῶς οἱ κακόνες τῆς εὐγενείας δὲν τὸ συγχωροῦν νὰ καταδεχθῇτε τὴν συγγένειαν μιᾶς ὅπου δὲν σᾶς ἀρμόζει. Τὸ ἐναντίον, εἶναι ἀ-

»ναγκαῖον νὰ φροντίσετε νὰ ἔμβετε εἰς κανένα εὐγενικώτερον
 »σπῆτι καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον ἐδικὸν σας, νὰ προχωρέσετε εἰς τὴν
 »κούρτην, νὰ τιμηθῆτε μὲ κάμμίαν μεγάλην βασιλικὴν δούλευ-
 »σιν, καὶ νὰ φανῆτε πῶς εἴστε ἀληθινὸν γέννημα τοῦ πρώτου
 »γένους τῆς πολιτείας ταύτης· ἀνίσως ὁμῶς καὶ παραβλέψετε
 »ὅλην τὴν δόξαν ὅπου σᾶς προσμένει, καὶ προτιμήσετε τὴν Αἴ-
 »γλην, στοχασθῆτε ὅχι μόνον πῶς δὲν ὑψώνεσθε καθὼς σᾶς πρέ-
 »πει, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἐκεῖνο ὅπου εἴστε ξεπέφτετε. Ὅθεν ἡ ὁρμὴ
 »τοῦ πάθους σας ἅς μὴ νικήσῃ τὴν φρόνησίν σας, μήτε μιᾶς
 »στιγμῆς ὀρεξίς, νὰ προξενήσῃ μιᾶς ζωῆς πόνους. Ἐγὼ ἡ ἰδία
 »μὲ φαίνεται πῶς ἔχω δίκαιον νὰ μὴν ὁμοφρονήσω εἰς τὰ θε-
 »σλήματά σας, διατὶ πρῶτον ἐμένα ἡμπορεῖ νὰ μεμψῆ ὁ κόσμος,
 »καὶ νὰ εἰπῇ πῶς σᾶς ἐξελάγισα· διὰ τὸν θεόν, φυλάξτε τὴν
 »τιμὴν μου Ζιουτίν, φυλαχθῆτε ὁ ἴδιος, ἡ εὐγενεία σας, καὶ γυ-
 »ρίστε τὸν ἔρωτά σας ἀλλοῦ, ἐκλέγωντας ἓνα ὑποκείμενον
 »ὅπου νὰ σᾶς τεργιάζῃ.

Ἐγὼ δὲ εἶμαι τῆς εὐγενείας σας ταπεινὴ δούλη

ΑΙΓΛΗ

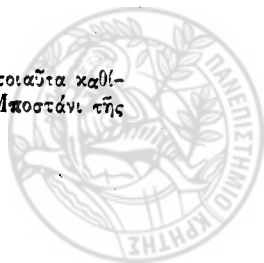
Ἀφοῦ τέλος πάντων τὸ ἔγραψε, τὸ ἐστοχάσθη κάμποσαις
 φοραῖς, τὸ παρατήρησε, τὸ ἐβούλλωσε, καὶ ἄρχισε νὰ συλλογᾶ-
 »ται, ἀπορῶντας μὲ τί τρόπον νὰ τὸ δώσῃ. «Μὲ τὸ χέρι μου...
 »· (ἔλεγε), πληγῶνω τὴν αἰδῶ καὶ τὴν συστολὴν ὅπου πρέπει
 »νὰ ἔχῃ μία νέα πρὸς ἐκεῖνον ὅπου κηρύττει πῶς τὴν λατρεύει·
 »μὲ ἄλλο μέσον... δίδω ὑποψίαν πῶς τὸν ἀγαπῶ, χωρὶς νὰ
 »ἀληθεύῃ τὸ πρᾶγμα· νὰ τὸ περάσω μὲ σιωπὴν . . . . . καὶ
 »τοῦτο εἶναι σκληρὸν, καὶ φαίνεται πῶς ἔχω μίαν ψυχρότητα,
 »καὶ ἄκαιρην ἀδιαφορίαν· λοιπὸν ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶναι εὐλογον
 »κανένα ἀπὸ αὐτά, ἅς γένῃ ἓνα ἄλλο. Ἄς τὸ κρύψω εἰς τὸν
 »τὸν κόρπον μου, καὶ τὴν ὥραν τοῦ σεργιανιοῦ, ὁ Ζιουτίν θὲ νὰ
 »ἔλθῃ νὰ μὲ πολιορκῇ πάλιν μὲ τὰ ἐρωτικὰ λόγια του, τότε προ-
 »σποιομένη πῶς γυρίζω ὀλίγον, τὸ ἀφίνω νὰ πέσῃ κρυφὰ κατὰ
 »γῆς, καὶ ἀκολουθῶ τὸν δρόμον μου, ἐκεῖνος ἀφεύκτως πρέπει
 »νὰ τὸ ἰδῇ, τὸ διαβάξῃ, βλέπει τὸ ὄνομά του, καὶ πέρνει τὴν
 »ἀπόκρισίν του.» Ἐτῆς εἶπε νὰ γένῃ, καὶ τὸ ἀπεφάσισε.

Ἦτον ἄνοιξις τότε πρὸς τὸ κεντὶ, ὅταν τὸ τάγμα τῶν
 ὡραίων νέων συνειθίζῃ νὰ ἀναπνέῃ τὸν ἀέρα εἰς διαφόρους τερ-
 »πνάς ἐξοχάς, νὰ ἀνθολογῇ τὰ εὐώδη φυσικὰ λουλουδία εἰς βρο-
 »σεροὺς μπαγτζέδες, ἢ νὰ κάθεται ἀντικρὺ εἰς τὸ χαριέστατον
 »περιγιάλι κάωνος κόλπου τῆς θαλάσσης, περιστοιχισμένον ἀπὸ

βαθύσκια δένδρα, καὶ ἀντηχολογούμενον ἀπὸ τὸ μαυρμουριτὸν καυμιάς πλησιοχώρου βρύσης, ἢ ἀπὸ τὸ γαληνὸν παίξιμον τῶν κυμάτων ἀπὸ τοῦ ὁδρουσερῆς ζέφυρος ἀνασηκώνει, διὰ νὰ ἀποφασίζουσιν τὴν εὐτοχίαν, ἢ τὸν ἀφανισμόν τῶν ἐρωτικῶν, μὲ ἐκείνην τὴν φυσικὴν ἀγγίνοιαν καὶ καλὸσύνην ὅπου εἶναι στολισμέναις ἢ αἰσθαντικαῖς καρδιαῖς τους (α). Πρὸς τὸ κεντὶ λέγω, εὐγῆκεν ἡ ὥραια Αἴγλη ἐφοδιασμένη μὲ τὸ ραβάνι της καὶ μὲ ἄκραν ἐφῆσιν ἐζητοῦσε νὰ εὔρῃ ἐκεῖνο ὅπου ἐπάσχιζε νὰ ἀποφύγῃ, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ ἀξιολάτρευτα βλέμματά της ἐσκάλιζαν τὸν Ζιουῖν, ἐλαχταροῦσε τὴν ὥραν νὰ τὸν ἴδῃ, μὲ ὅλον ὅπου εἶχε νὰ τὴν φανερώσῃ πῶς ἦτον ἀδιάφορος εἰς τὸν ἐρωτά του.

Ἐκεῖνος ὅμως ὅπου δὲν τὸν ἐλάνθανε μήτε τὰ παραμικρότερα πάσα της, ἀλλὰ πάντοτε εἶχα προσηλωμένα τὰ μάτια του πρὸς τὸ σπῆτι τῆς κυρίας του· εὐθύς ὅπου ἐστοχάσθη τὴν πόρταν της νὰ ἀνοίξῃ, περισσότερον ἐπαναδίπλωσε τὴν προσοχὴν του, καὶ εἶδε πῶς ὅλη ἡ συντροφία της ἐπῆρε τὸν δρόμον ἐνὸς μπαγτζέ ὅστις ἦτον ἐκεῖ πλησίον, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἓνα καθαρὸν ποταμάκι ἔκαμνε διαφόρους χαριστάτους γύρους, καὶ ἠχώδῃ ριζίματα ἀναμεταξὺ μερικῶν δένδρων ὅπου μὲ τὰ πυκνὰ φύλλατος ἐμετρίάζαν τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπαράσταιναν εἰς ταῖς ῥίζαις τους δροσερὰ καθίσματα· εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ἐπρόλαβεν ὁ ἐρωτικὸς Ζιουῖν, καὶ ἐπῆγε νὰ ἀναπαυθῇ, προσποιούμενος πῶς δὲν ἐπρόσμενε τάχα τὴν Αἴγλην. Ἡ νέα καθὼς τὸν ἀντίκρυσεν, ἄρχισαν νὰ τρέμουν τὰ γόνατά της, καὶ μία κρυφὴ δειλία νὰ περιχύνεται εἰς τὴν καρδίᾳ της, μὲ ὅλον τοῦτο ἐνδυναμουμενὴ ἀπὸ τὸ περιπάτημα τῆς συντροφίας της, ἐπρόβαινε καὶ αὐτὴ, πλὴν ὥσάν νὰ τὸ ἔκαμνε χωρὶς ὀρεξιν. Τέλος πάντων μία στερεὰ ἀπόφασις τὴν ἔκαμνε νὰ ἐνεργήσῃ ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον εὐγῆκεν. Εὐθύς μετὰ τὸν χαιρετισμὸν ὅπου ἔδωσαν ὅλαις τὸν Ζιουῖν, ἡ Αἴγλη ἀπομένωντας ὀλίγον κοτόπι, ἄφησε τὸ ραβάνι της ἐν καιρῷ ὅπου ὁ νέος τὴν ἐκατέτρωγε μὲ τὰ φλογερὰ βλέμματά του· καθὼς εἶδε πῶς ἔπесе κάτι τι ἀπὸ τὴν ὥραιάν του Αἴγλην, ἐν τῷ ᾧ εὐκωθῇ ὀρθός, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρέξῃ, νὰ τὸ περιμαζώξῃ, καὶ νὰ τῆς τὸ δώσῃ, μὲ τὸ νὰ ἦτον ὅμως ἡ συντροφία κοντὰ ἀκόμι, ἐπρόσμενε ἐν ὅσῳ νὰ γυρίσῃ

(α) Εἰς τὰ περίξ τῆς πόλεως εὐρίσκει κανεὶς ἅπειρα τοιαῦτα καθίσματα· τὸ Κιρέτζ Μπουρνού, τὰ Σαράντα δένδρα, καὶ τὸ Μπαστάνι τῆς Θιραπειᾶς, δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητα.

τὴν κόχην, καὶ τότε ἐπῆγε· βλέπει χαρτί, καὶ χαρτί βουλλω-
 μένον. «Ἄχ . . . ἀπὸ ποῦ; (ἐφώναξε) μήπως κάνας ἐθέλησε
 νὰ τολμήσῃ . . . ὄχι . . . ἡ Αἴγλη δὲν . . . αὐτὸ εἶναι ἐπανω-
 γραμμένον . . . ΤΩ ΖΙΟΥΙΝ (α) ἄχ θεέ μου . . . ἀναπνέω,
 » ἐσώθηκα πλεον τὰ δεινά μου, νὰ ὁ θησαυρός μου, ἡ κυρία μου
 ἡμὲ γράφει . . . ἴσως εὐσπλαγχνίσθῃ, τώρα περνῶ ἀπὸ τοῦς
 » πόνους εἰς τὴν ἡδονήν, ἃς ἰδῶ ἐμπράκτως, ἃς ἀναγνώσω, ἃς
 » εἰδῶ τὴν τύχην ὅπου μὲ προσμένει. » Ἐν ὅσῳ ἀνεγίνωσκεν ὁμως,
 εἶνα πανὶ λύπης ἄρχισε νὰ κατεβαίνει εἰς τὸ πρόσωπόν του, νὰ
 μακραίνονται τὰ ῥόδα τῆς ὄψεώς του, καὶ τὸ φαρμάκι τῆς ἀ-
 πελπισίας νὰ προχωρῇ ποτίζοντας μὲ ταχύτητα τὴν καρδίαν του.

«Ἄχ τύχη σκληρὰ (ἐφώναξε μὲ ἀγριωτάτην φωνήν) ἄχ θη-
 » ριώδη θάνατε, νάμε, χορτάσετε, ἡ μία τὸ πείσμα τῆς, καὶ ὁ
 » ἄλλος τὴν ἀπονίαν του, δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ ἀντιπολεμῶ μὲ
 » τὴν ἰσχυρογνωμίαν σας, ὁ τάχος εἶναι τὸ τελευταῖον μου κα-
 » ταφύγιον, ἃς πλησιάσω μίαν ὥραν προτῆτερα, ἃς κατεβῶ
 » χωρὶς ἀναβολήν, ἡ ζωὴ μὲ εἶναι περιττὴ, βάρος ἀνυπό-
 » φερτον τὴν νομίζω, ἃς τὴν ἀφίσω, ἃς ὑστεριῶ καὶ τὸν
 » ἥλιον, καὶ τὴν Αἴγλην . . . ἄχ . . . ὁ κακοῤῥίζικος,
 » μὰ . . . πῶς . . . ἡ Αἴγλη . . . ὁ χαρακτήρας τῆς δὲν
 » τὴν δείχνει μὲ τὴν ὁλότῃ μισάνθρωπον. Τώρα διατὶ ἐ-
 » γεννήθηκα πλουσιώτερος ἀπὸ λόγου τῆς, πρέπει νὰ παραβλέψῃ
 » τὸν ἔρωτά μου; ἡ κατάστασις τῆς εὐγενείας μου, πρέπει νὰ
 » γένῃ μεσότηειον τῆς ἐνώσεώς μας; ἄχ ζηλευμένη πτωχεία,
 » συντρόφισσα τῆς ἀπλότητος, καλότυχοι οἱ ἀκόλουθοί σου ὅπου
 » ἵπολαμβάνουν τὰ ὅσα ἐπιθυμήσουν, χωρὶς νὰ φοβηθοῦν ποτὲ
 » τὴν καταλαλιὰν τῶν πλουσίων. Πλὴν . . . μὲ ὅλα αὐτὰ πάλιν
 » ἃς ζήσω καὶ ἃς ζήσω διὰ νὰ τὴν λατρεύω αἰωνίως, ἃς μὲ μισῇ
 » ἡ σκληρὴ, ἐγὼ θε νὰ τὴν πονῶ μέχρι τοῦ τάφου, τὸ πάθος
 » ὅπου νοιώθω νὰ προχωρῇ εἰς αὐξήσιν, ἢ οὕτως ἢ ἄλλως θε νὰ
 » με σκοτώσῃ, ἃς ἐξοδεύσω καὶ αὐταῖς ταῖς ὑστεριναῖς μου
 » στιγμαῖς εἰς τὸ νὰ τὴν φανερώσω τὰ ὅσα τραβῶ, νὰ τὴν πα-
 » ρακαλέσω μὲ δάκρυα, καὶ νὰ τὴν ἀποδείξω πῶς ἔχει ἄδικον
 » νὰ ἀποτεύγῃ τὴν φλογερὴν ἀγάπην μου, καὶ νὰ ζητῇ τὸν
 » θάνατόν μου.

(α) Ἐπὶ ἦτον ἡ ἐπανωγραφία.

ἔτσι λέγωντας ἄρχισε νὰ συνθέσῃ τὸ ἀκόλουθον τραγουδι·

Ἰνσάφι κάμε ἄπονη, μετάβαλε πχιά ἦθος,

Διὲς τί γιαγκίνι ἀναψες, στὸ ἄθλιόν μου στῆθος.

Πῶς ἀναλῶ κάθε στιγμὴν, πεθαίνω κάθε μέρα,

Καὶ με καπνοὺς τῶν στεναγμῶν, μαυρίζω τὸν ἀέρα.

Τὰ δάκρυά μου σὰ βροχὴ, κατῶρθωσες νὰ τρέχουν,

Πλὴν ἔρωτα νὰ σβύσουνε, τὴν δύναμιν δὲν ἔχουν.

Στοὺς πόνοὺς μου ἀνακωχὴν, δὲν μένει νὰ ἐλπίσω,

Ἄν δὲν προσπέσῃ ὁ δυστυχὴς, γιὰ νὰ σὲ καταπείσω.

Λοιπὸν λυπήσου πρόλαβε, εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ πάθος,

Πριχοῦ ἡ ρίζαις ἀπλωθοῦν, εἰς τῆς καρδιάς τὸ βάθος.

Μ' ἂν ἡ ψυχὴ σου κατερῇ, καὶ τὴν ζωὴν ν' ἀφήσω,

Μαχαίρι δός με μόνη σου, τὸ αἷμα μου νὰ χύσω.

Χωρὶς νὰ βγάλω τζιμουδιὰ, στὸν τάφον μου πηγαίνω,

Κουρμπάνι στὸ ὀγοῦρι σου, πέσαμε εὐθὺς νὰ γένω.

Στοχάσου ὁμῶς ἂν χαθῇ, ἓνας ποῦ σὲ λατρεύει,

Τὸ κρίμα του ἐν ὅσῳ ζῆς, μπορεῖ νὰ σὲ παιδεύῃ.

Ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσε, δὲν ἀπέρασαν ὀλίγαις ἡμέραις, καὶ τῆς τὸ ἔδωσεν εἰς ἓνα σεργιάνι, παρακαλῶντας τὴν μόνον μὲ νεύματα καὶ με στεναγμοὺς (ἐπειδὴ καὶ ἦτον μαζὺ πολλὴ συντροφία) νὰ λάβῃ εὐσπλαγχνίαν, καὶ νὰ λυπηθῇ τὸ χάλι του.

Ὅταν τὸ ἀνέγνωσεν ἡ Αἴγλη, καὶ ἐκατάλαβεν ὅλον τὸ νόημα του, με ὅλον ὅπου ἄρχισε νὰ γνωρίζῃ πῶς ὁ Ζιουτὴν δὲν ἐφέρετο με ὑπουλόγητα εἰς ὅσα ἔλεγε καὶ ἔγραφε, πάλιν δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ καμμίαν φροντίδα διὰ λόγου του, μήτε νὰ τὴν κόψτῃ διὰ τὴν λύπην του, καὶ τὸ περισσότερον ἐστοχάσθη πῶς ἦτον καλλίτερα νὰ μὴν πηγαίνει πλέον εἰς τὰ μέρη, ὅπου ὁ Ζιουτὴν ἐσυνείθιζε νὰ συχνάζῃ· δὲν ἠμποροῦσεν ὁμῶς νὰ νικήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς, νὰ θιάσῃ ἕως ἐκεῖ τὴν καρδιά τῆς, καὶ νὰ ἐμποδισθῇ με τὴν ὀλόγη ἀπὸ τοῦ νὰ γειτωναύῃ ἐκεῖνους τοὺς φίλους, ὅπου καὶ οἱ δύο τοὺς πρότετερα συχνὰ ἐγειτῶνευον. Ὁ σταθερὸς ἔρωτας τοῦ Ζιουτὴν ἔλαβεν ἐκεῖνο τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμα, ὅπου τέλος πάντων ἔπρεπε νὰ λάβῃ. Ἐπαρακίνησεν εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν (ἂχ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ φίδι ὅπου γλυστρά εἰς μίαν ἐρωτικὴν καὶ τρυφερὴν καρδίαν, διὰ νὰ τὴν καταξεσχίρῃ μετὰ ταῦτα) τὴν ὥραιάν του Αἴγλην, τὴν ἐπαρακίνησε λέγων εἰς εὐσπλαγχνίαν, τὴν ἡμέρωσε κοιμάτι, καὶ ἄρχισε νὰ βλέπῃ, ὅτι μερικαῖς ματιαῖς τὴν ἐσαγίτευαν, με ὅλον ὅπου αὐτὸς ἐκάθητο ξεχωριστὰ εἰς μίαν κώχην βαστώντας τὸν ἑαυτοῦ τοῦ περιμαζω-

μένον, και ευχαριστούμενος μόνον να την βλέπη ο κακορρίζικος και να ακούη την αγγελικὴν ὁμιλίαν της· κανένα πράγμα δὲν τὸν εὐφραине, κανένα δὲν τὸν ἐπαρηγορεῖ, μόνον εἰς τὴν μοναχικὴν του λύπην, καὶ εἰς τοὺς θαθεῖς συλλογισμούς του εὕρισκε μίαν ἡδονήν, μίαν ἡσυχίαν, ἡ ὁποία ευχαριστοῦσε τὴν πληγωμένην καρδίαν του, καὶ ἀνέπνευε τὴν ψυχὴν του· με τοιαῦτα κινήματα ἐθρέφετο ὁ φλογερὸς ἔρωτάς του ἕως ἑξὶ μῆνας.

Παραπονεῖται διατὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷ, καὶ πῶς τὴν καταπεῖθει.

Μίαν ἡμέραν ἐκεῖ ὅπου ἦτοκ πολλὰ συλλογισμένος κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπητιοῦ, νέα καὶ εὐμορφὴ κοπέλλα, ἠτέλησε νὰ τὸν προσκαλέσῃ πλέον κοντὰ ἀπὸ τὴν κόχην ἐκείνην ὅπου ἐσυνήθιζε πάντοτε νὰ κάθεται, ὅταν ἤρχετο εἰς τὸ σπῆτι της.

ΔΑΜΑ. «Καλὲ τί κάθασθε ὡσὰν ξένος Ζιουῖν; δὲν συντυχίζετε, δὲν λέγετε τίποτε; τί εἶναι αὕτῃ ἡ μεταβολή; ποῦ εἶναι »τὸ πρῶτον σοῦ πέτι σας; ποῦ εἶναι οἱ ἀστειύμοί σας; ποτέ »μου δὲν σὰς εἶδα τόσον μέλαγχολικόν.»

ΖΙΟΥΓ. «Κερᾷ μου, ὁ τύραννος τῆς καρδίᾳς μου, ὁ ὁποῖος νύχτια καὶ ἡμέραν καταξέσχίζει τὰ σπλάγχνα μου, τὸ θέλει ἔτι »τὶ νὰ κίμω ὁ κακορρίζικος; (ἀπεκρίθη μὲ ἓνα λυπηρὸν ἥθος ὁ »Ζιουῖν.)»

ΔΑΜ. «Τι νόστιμο; (α) ἐσεῖς οἱ νέοι πάντοτε εἰς τὸ στόμα »σας αὐτὰ μόνον ἔχετε· σίδερα, πόνους, ἀλυσίδαί, τυράννους, »σκληρότηταις, θάσανα, λύπαις, παραΐαρμούς, φλόγαις, δεινά, »καὶ ἄλλα παρόμοια· καὶ ποῖος εἶναι αὐτός ὁ τύραννος Ζιουῖν »στό θεό σας; ἐγὼ σὰς βεβαιώνω, ὅτι μόνον εἰς τὴν διανοιάν »σας νὰ εὕρισκεται τοιοῦτος· καὶ πῶς αὐτὸ τὸ ἀνόμοστον ὄνο- »μα ὅπου τὴν δίδετε, νὰ εἶναι ἰφτιρᾶς της· ἴσως ἡ καίμενη νὰ »εἶναι ἡ πλέον πραοτάτη καὶ ἐρωτικὴ κοπέλλα, πῖτε μὲ τὴν »ὥς τόσον παρακαλῶ.»

ΖΙΟΥΓ. «Ἐγὼ κερᾷ μου, ἀχ ἐγὼ νὰ σὰς τὴν εἰπῶ; ὁ Θεός νὰ »μὲ φυλάξῃ, ἂν κίμω ἓνα τοιοῦτον κίνημα, εἰμαι βέβαιος πῶς »θέλω τὴν παρακινήσει εἰς ἀγανάκτησιν, καὶ αὐτός εἶναι ὁ θά- »νατός μου.»

(α) Χαμογελώντας.

ΔΑΜ. «Δὲν εἶναι τρόπος νὰ εὕρεσκειται εἰς τὸν κόσμον σὰς »
 »λέγω τοιοῦτος τύρηνος καθὼς τὸν πλάττει ἡ φαντασία σας
 »κυθῆντη μου, πιστεύσετε με πῶς ἐνίστε χωρὶς καμμίαν αἰτίαν,
 »τραβᾷ κἀνένας ἐρωτικά δεινὰ, τὰ ὅποια ἤμποροῦσαν νὰ δια-
 »πλυθοῦν μόνον με ἓναν λόγον, ἂν ἐτολμοῦσεν ὁ ἐραστής νὰ τὰ
 »ἔξεστομίση. »

ΖΙΟΥ. » Τὴν ἰδίαν γνώμην εἶχα καὶ ἐγὼ περὶ τούτου Κερᾶ
 »μου, προτοῦ νὰ γνωρίσω τοὺς σκοποὺς τῆς ψυχῆς ἐκείνης ὅπου
 »ἀπεφάσισα νὰ λατρεύω ἐν ὅσῳ ζῶ, πλὴν ἀφ' οὗ ἐκατάλαβα,
 εἶδα πῶς εἶχα λάθος. »

ΔΑΜ. » Ἀφήσετε τὸ ὕφος αὐτὸ στὸ θεό σας Ζιουῖν, ἐπειδὴ
 »καὶ τῇ ἀληθείᾳ με κακοχαίνεται. »

ΖΙΟΥ. » Ἄχ, πέτε εἰς τὸν ἄρπαγον τῆς ἡσυχίας μου ν'
 »ἀφήσῃ τὸ ἐδικόν του, καὶ τότε εὐθὺς θέλετε ἰδῆ νὰ χαθῇ ἡ
 λύπη μου. »

ΔΑΜ. » Ἄν δώσω πίστιν εἰς τὰ ὅσα με λέγει ὁ νοῦς μου,
 »θεέβαια ἡ ἰδέα σας μόνον τὴν ζωγραφίζει τόσον σκληρὰν,
 »εἰδὲ, ... ἀμὴ τὸ ὄνομά της παρακαλῶ, τὸ ὄνομά της ; »

ΖΙΟΥ. » Ἄχ Κερᾶ μου, τὸ ὄνομά της εἶναι ἀγγελικόν, δὲν
 »εἶναι πρᾶγμα ὑποκάτω εἰς τὸν Οὐρανὸν ὅπου νὰ τολμᾷ νὰ
 »ἐξίσασθῃ μαζύ της, ἡ λευκότης καὶ ἡ κοκκινάδα τοῦ προσώ-
 »που της, φιλονεικεῖ με τοὺς κρίνους, καὶ με τὰ τριαντά-
 »φυλλα τὰ μάτια της (ἄχ με φαίνονται πῶς εἶναι ἀπατηλὰ,
 »διὰτὶ δείχνουν ἰλαρὰ) τὰ μάτια της μοιάζουν ζαφείρια, τὰ
 »βλέμματά της ἐρωτικά, τὸ στοματάκι της μικρούτσικον,
 »ὅπου μόλις χωρεῖ νὰ διαπεράσῃ ἓνας λόγος, τὰ χεῖλη της
 »λεπτούτσικα καὶ κόκκινα σὰν τὸ μερτζάνι, ἡ μητίτζα της
 »σύμμετρη, τὰ μαλιά της ξανθὰ ὡσὰν τὸ χρυσάφι, τὸ ἀνά-
 »στημα τοῦ σώματός της κυπαρίσσι, τὸ περιπάτημά της κα-
 »μαρωτόν, καὶ τὸ ποδαράκι της ἴδιον ὡσὰν ἐκεῖνο τῆς Ἀφρο-
 »δίτης. »

ΔΑΜ. » Μὰ, αὐτὰ ὅπου με λέτε, ἡμπορεῖ νὰ τὰ προσαρ-
 »μώσῃ κἀνείς εἰς ὅλαις ταῖς κοπέλλαις ὅπου εἶναι παρὼν, καὶ
 »ἔτι, ἡμεῖς δὲν ἐκατάλαβαμεν τίποτες. »

ΖΙΟΥ. » Τὸ ξεύρω Κερᾶ μου, πλὴν ἐμένα με φαίνεται πῶς
 »εἶναι κατ' ἐξοχὴν μίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρμόζουν αὐτὰ ὅλα
 »καλλίτερα, καὶ εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν με λαύραν λατρεύω ὁ
 »κακοῤῥίζικος. »

ΔΑΜ. » Νὰ ζοῦν τὰ ματάκια σου Αἰγλή, (εἶπε τότε ἡ Δάμα)

σκοίταξε νὰ μάθης ποία εἶναι αὐτὴ ἡ τόσον σκληρὴ; ἐπειδὴ
»καὶ ἐγὼ τόσῃν ὥρᾳ τοῦ κάκου ἐπάσχισα.

Ὀλὴ ἡ συντροφιά ἐπαρκαλῆσε τὴν Αἴγλην ὁμοίως νὰ λάβῃ
αὐτὸν τὸν κόπον, καὶ νὰ ἐξετάσῃ κατὰ μόνας τὸν Ζιουτὶν, ποίαν
τάχα λατρεύει, ἐπειδὴ καὶ ὅλοι ἐγνώρισαν ἀπὸ τὰ σημεῖα ὅπου
εἶπεν ἐκεῖνος, πῶς νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδία. Ἡ Αἴγλη τὸ ἀπέ-
φυγε κατὰ πρῶτον, πλὴν βλέπωνται, πῶς ὅλοι τὴν βιάζουν,
τὸ ἐσιρῆξε πλέον μὲ ἓναν τρόπον ἀδιαφορίας, πῶς τάχα δὲν
τὴν ἔκοφτε, πῶς τὸ κάμνει μόνον διὰ χατῆρι τους, καὶ πῶς
ὕπακούει διὰ νὰ τοὺς δειξῇ δούλευσιν· » μὲ συμπαθεῖτε Αὐ-
θέντη μου (εἶπε τότε ἡ Αἴγλη ῥοδοκοκκινίζωντας) ὅπου λαμ-
»βάνω τὴν τόλμην νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ποία εἶναι αὐτὴ ὅπου
»συγχίζει τὴν ἡσυχίαν σας; διατὶ καθὼς βλέπετε, ὅλη ἡ συν-
»τροφιά ζητεῖ ἀπὸ λόγου μου αὐτὸ τὸ ἐλτίζιληκι. »

ΖΙΟΥΤ. » Ἄχ σκληρὴ, ἄχ ἀσπλαγχνὴ Αἴγλη (ἐφώναξεν ὁ
»Ζιουτὶν, ἀπ' οὗ εἶδε πῶς ἐξεμάκρυναν ὅλοι, καὶ δὲν ἀκούει
»πλέον κᾶνεις) ἄχ, ἐγὼ μὲ ὅλον ὅπου περικλείω τὴν δυστυχίαν
»καὶ τὰς παρακλησεις μου μὲ αὐτὸ τὸ χαρτάκι, τὸ ὅποιον πα-
»ρακαλῶ μὲ ἱλαρότητα νὰ τὸ ἀναγνώσετε, δὲν λείπω καὶ ἐκ
»στομάμας νὰ ἐκφράσω ὅσον ἤμπορῶ, καὶ ὅσον ἡ τωρινὴ περί-
»στασις μὲ τὸ συγχωρεῖ, μέρος ἀπὸ τοὺς πόνους μου. »

Ἐτῆι λέγωντας, ἔδωσε τὸ ραβδάσι του τὴν Αἴγλην, ἡ ὁποία
ἀνέγνωσε κρυφὰ ταῦτα.

Εἰν' εὐμορφία μεγάλη, ποῦ δὲν τὴν ἔχει ἄλλη,

Αὐτὸ ποῦ δὲν γνωρίζεις, τὰ ἐδικά σου κάλλη.

Καὶ εἶσαι λανθασμένη, καθὼς καρδιά μένει,

Ἀπὸ τὴν εὐμορφία σου, ἀφείκτως νικημένη.

Ἰξευρε ὅτι νέα, τόσον πολλὰ ὠραία,

Μόνη στὸν κόσμον εἶσαι, πρώτη καὶ τελευταία.

Καὶ μόνη ποῦ δὲν θέλει, καθόλου νὰ τὴν μέλῃ,

Τὶ κάμνουν σταῖς καρδίαις, τὰ ἐδικά της θέλη.

Μὰ εἶναι ἁμαρτία νᾶχῃς τόσῃν κακίᾳ,

Δὲν πρέπ' εἰς τέτοιο σῶμα, νὰ εἶν' τέτοια καρδιά.

Δὲν θέλω παρὰ μόνον, νᾶχῃς ὀλίγον πόνον,

Μήπως τὸν ἐραστὴν σου, τὸν προξενήτης φόνον.

Ἄχ τὰ παράπονά του, διὲς καὶ τὰ δάκρυά του,

Καὶ παρηγόρησέ τον, μὴν καίῃς τὴν καρδιά του.

Δὲν εἶν' πῶς θὰ πεθάνῃ, λυπεῖται πῶς σὲ χάνει,

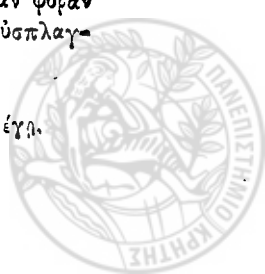
Κὶ αὐτὸ δὲν τὸν ἀφίνει, στιγμὴν νὰ ἀνασάνῃ.

Καθὼς εἶδεν ὁ νέος πῶς τελειώνει τὴν ἀνάγνωσιν ἡ θεὰ του, ἀκολούθησε τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας του λέγωντας.

ΖΙΟΥ. » Ἄχ ἄπονη, δὲν μὲ φθάνουν οἱ πόνοι μου, τὰ βάρσανά μου, οἱ παραδαρμοὶ μου, μόνον μὲ ζευκλεντίζετε καὶ ἡ εὐγενεία σας ; καμῶνεσθε πῶς δὲν ἱξεύρετε τάχα ποία εἶναι » ἐλείνη ὁποῦ συγχίξει τὴν ἡσυχίαν μου ; ποία θερίζει τὰ » σπλάγχνα μου, καὶ καταξοσχίζει τὴν καρδιά μου, μὲ τὸ ἄσπονον φέριμόν της ; δὲν ἱξεύρετε πῶς ἡ εὐτυχία, καὶ ἡ δυστυχία μου, ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη μου, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός μου, κρέμεται εἰς ἕναν σας λόγον ; ἐγὼ δὲν πασχίζω νὰ σὰς » παρακινήσω εἰς εὐσπλαγχνίαν Κερά μου τώρα, μήτε νὰ δεί- » ξετε ἰλαρότητα εἰς τὸν φλογερὸν ἔρωτά μου, ὅχι μὰ τὴν » ζωὴν σας· εἰς τὸ χάλι ὁποῦ εὐρίσκομαι, αἰσθάνομαι πόσην » δύναμιν ἔχουν καὶ τὰ θέλγητρά σας, καὶ τὸ μῖσος ὁποῦ ἔχετε » κατ' ἐπάνω μου· ἀληθινὰ τήκομαι, πλὴν πάλιν ἔρχομαι εἰς » τὸν ἑαυτόν μου, καὶ μένω εὐχαριστημένος· ὅσον σκληρύνεσθε » ἐναντίον μου φῶς μου, ἄλλο τόσο ἡ καρδιά μου σὰς ἀγαπᾷ, » καὶ ἀναπαύεται εἰς τοὺς πόνους της. Τὰ δάκρυα ὁποῦ χύνω ἐξ » αἰτίας σας, μὲ δίδουν μίαν λυπηρὰν ἡδονήν, ὁ νοῦς μου ἄς εἰπῶ » ὅτι ἡσυχάζει, μὲ ὅλον ὁποῦ ξεύρω πῶς δὲν ἔχετε σκεπὸν νὰ μὲ » παρηγορήσετε· ἐγὼ ἀπελπίζομαι . . . πεθαίνω πλέον . . . ἀπὸ » τοὺς πόνους . . . καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, καὶ τότε Κερά μου, » τότε ὅταν τὸ μάθετε, ἴσως θέλετε μὲ εὐσπλαγχνισθῇ, ἴσως » θέλετε δακρύσει, ἴσως θέλετε εἰπῇ. Ὁ κακοῖριξικος, μὲ τὰ » σωστά του μὲ ἀγαποῦσε. Αὐτὰ στοχάζομαι ψυχὴ μου ἐν ὄσῳ » κἀθόμαι εἰς τὴν κώχην καὶ ὅλη ἡ συντροφία παίζει καὶ γε- » νῆ· σὰς βεβαιώνω φῶς μου ὅτι, δὲν ἀλλάζω τὰ πύρινά μου » δάκρυα, μὲ ὅλους τοὺς ἐγλεντζέδες τοῦ κόσμου . . . . . (α) ἄχ » ὠραιότητά μου Αἴγλη, δὲν τρομάζω ἄλλο, δὲν τρέμω ἄλλο, » παρὰ τὴν ἀδιαφορίαν σας, νὰ μὴν μὲ ξεχάσετε καρδίτza μου· » ἂν τὸ πάθω καὶ αὐτὸ, ἐγὼ πεθαίνω πλέον ἀπὸ τὸν πόνον (β), » ἂν μὲ συγχάινεσθε πάλιν, πεθαίνω μὲ τὸ θέλημά μου, διὰ νὰ » χαθῇ ἀπ' ἐμπρός σας τὸ ἄθλιον αὐτὸ κορμί, ὁποῦ εἶναι ἡ αἰ- » ντία τοῦ μίσους σας, καὶ ὁποῦ ἔγινε μισητότερον εἰς ἐμένα, » παρὰ εἰς τὴν εὐγενεϊάν σας· ἂν ὅμως . . . . . καμμίαν φορὰν » νθέλετε . . . . . ἀλλάξῃ βουλήν, ἠθέλετε κλίνει εἰς εὐσπλαγ-

(α) Βλέπωντάς την συλλογισμένην ὁ Ζιουίν, ἀκολουθᾷ νὰ λέγη.

(β) Χύνει δάκρυα.

»χνίαν, ἠθέλετε μὲ λυπηθῇ, ἡ ὑπερβολικὴ χαρὰ μου, ἴσως καὶ
 »τότε προξενήσῃ τὸν θάνατόν μου, καὶ ἔτι πάντοτε ὠραιότατη
 »μου Αἴγλη, ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς κίνδυνον. Ναὶ Κεῖᾶ μου τῇ
 »ἀλθιείᾳ, κάμνω ὄρκον εἰς τὴν ἀγγελικὴν ὠραιότητά σας, εἰς
 »τὰ ἐρωτικὰ ματάκια σας, εἰς τὸ ἀξιολάτρευτον πρόσωπόν σας,
 »καὶ ἂν τώρα δὲν ἦτον ἄνθρωποι ἐδῶ παρῶν, ἐγὼ ἤθελα πέσῃ
 »Κεῖᾶ μου εἰς τὰ ποδαράκια σας, τὰ ὅποια μὲ λαχτάραν κατὰ-
 »φιλῶ μὲ τὸν νοῦν μου, διὰ τὰ σῆς βεβαιώσω, πῶς αὐτὰ ὁποῦ
 »σᾶς λέγω, εἶναι γεννήματα τῆς θλιμμένης καρδιάς μου. Σᾶς
 »θᾶνω μάρτυρα τὸν ἴδιον πλάσιν μου φῶς μου, ὅτι νὰ μὴ
 »ζῶ, νὰ μὴ ἀναπνέω εἰς τὸ ἐξῆς, παρὰ διὰ τὰ οὐράνια κάλ-
 »λῃ σας. Τώρα θυμώσετε Κεῖᾶ μου ὅσον ἀγαπᾶτε, ἀρματωθῆτε
 »μὲ ἐκεῖνο τὸ σοβαρὸν ἦθος ὁποῦ μεταχειρίζεσθε πάντοτε, ὑπο-
 »τάσσομαι εἰς τὴν προσταγὴν σας ἀγάπη μου, κάμετέ με ὅ,τι
 »ὀρίζετε, κἀνένα χρέος δὲν ἔχετε εἰς τὸ νὰ μὲ εὐσπλαγχني-
 »σθῆτε, νὰ μὲ συμπονέσετε, νὰ μὲ λυπηθῆτε, ἐγὼ ὁμως ὁ δυ-
 »στυχὴς σᾶς χρεωστῶ τὸ πᾶν, σχεδὸν καὶ τὴν ἰδίαν ἐκείνην
 »θλιβεράν ἡδονήν, τοῦ νὰ ξεψυχήσω λατρεύωντάς σας θεὰ μου
 »... καὶ ...

ΑΙΓ. « Ἐγὼ δὲν ἐπρόσμενα αὐθέντη μου νὰ ἀκούσω τόσαις
 »ὑπερβολαῖς, καὶ μίαν τοιαύτην ὁμιλίαν (εἶπεν ἡ Αἴγλη κοκ-
 »κινίζωντας) ὁποῦ μῆτε νὰ τὴν ἀποφύγω ἡμποροῦσα, μῆτε νὰ
 »τὴν διακόψω· δὲν νοιῶθω ποῖον εἶναι τὸ αἷτιον ὁποῦ σᾶς πα-
 »ρακινεῖ νὰ φερθῆτε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἂν τὸ κάμνετε διὰ
 »ἀστείμον, καὶ ἐπὶ τούτου μὲ ἐκλέξετε ἀπὸ ταῖς συντρόφισ-
 »σαίς μου, ἄλλος ὁ λόγος... »

ΖΙΟΥ. « Μὲ συμπαθεῖται ὁποῦ κόρτω τὸν λόγον σας Κεῖᾶ
 »μου (εἶπεν ὁ Ζιουὶν κιτρυνίζωντας) ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας σας
 »εἶναι πολλὰ σκληρὴ, καὶ δὲν ἡμπορῶ νὰ προσμείνω διὰ τὰ
 »ἀκούσω τὸ τέλος τῆς φῶς μου (ᾶς εἶναι μὲ τὴν ἄδειάν σας)
 »σᾶς λέγω ὅτι ὅσον εἴστε καλούτζικη, τόσον καὶ ἀσπλαγχνῇ
 »εἰς τὸ κακόν μου ῥοιζικόν, ἔφθασα νὰ τὸ καταλάβω πολλὰ
 »ἀργά. Ἐγὼ ἤθελα σᾶς ἀποφύγη κατὰ πρώτην πρόβολήν ἂν
 »τὸ ἔξευρα, δὲν ἤθελε κυνηγῶ τὴν συναναστροφὴν σας, καὶ ἔτι
 »ἴσως ἡμποροῦσα νὰ σᾶς ξεχάσω ἀμὴ τώρα Κεῖᾶ μου; πάει
 »πλέον, πλέον δὲν εἶναι καιρὸς, ἐγαγγραίνιασεν ἡ καρδιά μου,
 »καὶ μόνον ἡ ὁ θάνατος, ἡ ἡ ἀπόλαυσίς σας μὲ τὴν ἰατρύει.
 »Ἀληθινὰ ψυχὴ μου μὲ τοὺς ἀστείμονους τῆς Μαδάμ Ρέν (α)

»εὐρῆκα εὖλογον αἰτίαν διὰ τὴν ἐξέχυσαν τὴν φλόγα ὅπου κατα-
 ῥήσκει. τὸ πολυπαθὲς μου στῆθος, τὴν σὰς φανερώσω τὰ ἀνυ-
 πόφερτα δεινὰ μου, ἐπειδὴ καὶ ἕως τώρα πάντοτε ἐφεύγετε
 ἀπὸ λόγου μου, ὥσάν τινι ἤμουν κἀνένα θηρίον· καὶ ἂν ἀνοιγα
 τὸ στόμα μου ὁ καῖμένος τὴν σὰς φανερώσω τίποτες διὰ τὴν
 πλάυραν τοῦ ἔρωτος ὅπου με τήκει, δὲν με ἐδίδετε καμμίαν
 ἀκρόασιν· στοχασθῆτε λοιπὸν Κεῖρά μου, τί ἀποτέλεσμα κάμνει
 »εἰς τὴν ψυχὴν μου αὐτὴ ἡ σκληρότης σας; καὶ τότε . . . . .

ΑΙΓΛΗ. « Πολλὰ παραπονέισθε αὐθέντη μου, (εἶπεν ἡ Αἴ-
 γλη χαμογελῶντας) καλὰ· τὴν σὰς ἀκούσω, μὰ ἄρά γε δὲν
 »ξεπέφτω ἀπὸ τὰ καθήκοντα ὅπου πρέπει τὴν φυλάττει ἓνα κο-
 »ρίτζι; »

ΖΙΟΥ. « Ἄχ ὁ κακοῤῥίζικος, ἂν ἔξευρα πῶς μόνον αὐτὴ εἴ-
 ναι ἡ αἰτία τῆς ἀσπλαγχνίας σας, τί ἤθελα ἄλλο; »

ΑΙΓΛΗ. « Ναίσκε αὐθέντη μου, ἡ εὐγενεία σας εἶστε ἓνα
 εὐποκαίμενον, πρὸς τὸ ὅποιον πρέπει κάποιος νὰ φέρεται με σω-
 ριστὰ μέτρα, καὶ νὰ μὴν ἀποφεύγῃ καθόλου ἀπὸ τὸ χρέος του. »

ΖΙΟΥ. « Καὶ διατί τὸ κακὸν αὐτὸ μόνον εἰς τὸ δικόν μου
 »τὸ κεφάλι νὰ πέσῃ, εἰς καιρὸν ὅπου βλέπω ἄλλους τόσους
 »ἑραστάς, καὶ λαμβάνουν χιλίαις παρηγορίαις ἀπὸ τὰ ἀμό-
 »ρια τους; »

ΑΙΓΛΗ. « Ἐπειδὴ καὶ ἡ ὑπόληψίς σας αὐθέντη μου ὡς πρὸς
 »ἐμὲ εἶναι πολὺτίμος, δὲν σὰς ἔχω εἰς τὸν θαμνὸν ὅπου εἶναι
 »ἐκεῖνοι, καὶ . . . . .

ΖΙΟΥ. « Ἄχ ὥραιότατη μου Αἴγλη . . . . (α) ἄχ ἐλπίδα μου,
 »συγχωρήσετε παρακαλῶ αὐτὴν μου τὴν τόλμην, τὸ ἀδιάκριτον
 »αὐτὸ κίνημά μου, ἡ μέθη τῆς χαρᾶς εἰς τὴν ὁποίαν . . . .

ΑΙΓΛΗ. « Ὅχι ἄλλο, πρέπει νὰ τὸ παραβλέψω (ἀπεκρίθη
 »ἐκείνη κατακόκκινη) δὲν τεργιάζει νὰ ἀποδείξω πῶς με ἐκα-
 »κοράνηκεν, ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπλότητά μου τὰ παθαίνω. »

ΖΙΟΥ. « Ἄχ ὁ δυστυχής, τί νὰ νοιώσω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν
 »αὐτὸ αἶνιγμα; »

ΑΙΓΛΗ. « Αὐθέντη μου, ἂς τελειώσωμεν σὰς παρακαλῶ τὴν
 »συνομιλίαν μας, διὰ τὴν μὴν πέσωμεν εἰς ταῖς γλώτταις ἐκε-
 »γῶν ὅπου μᾶς κοιτάζουσιν. »

ΖΙΟΥ. « Ὅχι ἀξιολάτρευτή μου Αἴγλη· ἂν με ἀφήσετε εἰς
 »αὐτὴν τὴν ἀξιοθρήνητόν μου κατὰστασιν, ἐγὼ ἀπελπίζομαι
 »πλέον. Σταθῆτε νὰ ζῆτε Κεῖρά μου, δώσατέ με παρακα-

(α) Πέφτει εἰς τὰ γόνατά της.

εἰπὼ τὴν ἄδειαν διὰ τὰ σὰς φανερῶσω ὅλους τοὺς ἐγκαρδίους
 πόνους μου, τοὺς ὁποίους μὲ φαίνεται δὲν εἶναι ἀπαίσιον νὰ
 ὡσὰς τοὺς κοινολογήσω. Ἐγὼ σὰς λατρεύω ψυχὴ μου· ἡ εὐγε-
 νεία σας γνωρίζετε τοὺς συγγενεῖς μου οἵτινες ὅλοι τοὺς σὰς
 ἠπονοῦν· ἂν εἶχατε καμμίαν κλίσιν πρὸς τὸν δούλον σας, ἤθελε
 πτολήσω νὰ λάβω κάποιαις χρησταῖς ἐλπίδαίς, νὰ ἀποκατα-
 σταθῶ κἀνέναν καιρὸν εὐτυχῆς μὲ τὸ μέσον σας· . . . ὁ σκοπὸς
 ἡμου ἀξιολάτρευτῇ μου Αἰγλή, εἶναι τὸ νὰ ζήσω μαζὺ σας,
 ἡκαὶ νὰ εἰμεθὰ μία ψυχὴ· τί εὐδαιμονία εἰς ἐμένα τὸν κακοῖ-
 ῆρίζικον νὰ σὰς ἀποκτήσω διὰ Κερᾶ μου, νὰ φροντίζω διὰ τὰ
 ἠζητήματά σας, διὰ ταῖς εὐγενικαῖς θέλησαίς σας, νὰ ἀκούω
 ἡἀπὸ τὸ νοστιμώτατον αὐτὸ στοματάκι σας τὰ πλέον γλυκὰ
 ῥονόματα, καὶ πρὸ πάντων τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου; ἄχ τί χα-
 ρρὰν θέλει μὲ προξενήσῃ τὴν πρώτην φορὰν ὅπου θε νὰ τὸ ἀ-
 κούσω ἀπὸ τὰ κοκκινόχροα χεῖλη σας; ὡραιότητι μου Αἰγλή,
 ἡ ἡζωὴ ἔχει θάσσανα, πλὴν σμικρυνόμενα μὲ τὴν συνοδίαν σας,
 ἡμὲ τὰ νόστιμα βλέμματά σας, μὲ τὸν ἡδονικὸν ἡχον τῆς φω-
 νῆς αὐτῆς ὅπου διαπερνᾷ ἔως εἰς τὴν καρδίαν, μὲ τὸ ἐρωτι-
 κὸν ὕφος σας· . . . θέλει μεταμορφῶνεται εἰς ἐγλεντζέδες· . . .
 ἡδὲν εἶναι αὐτὸ μόνον ἀξιολάτρευτῇ μου Αἰγλή ὅπου μὲ χαρο-
 ἡποιεῖ· ἓνας τιμημένος ἄνθρωπος, λαχταρεῖ μὲ περισσοτέραν
 ἡλαύραν νὰ ξαναγεννηθῇ, ἡγουν νὰ βλέπῃ τὸν ἑαυτὸν του με-
 ἡταχομισμένον εἰς τὰ παιδιὰ του. Τί εὐτυχία, νὰ παρατηρῇ
 ἡκἀνείς τὴν ὡραιότητα, καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς μητρός τους εἰς
 ἡαυτὰ; ποίαν παρηγορητικὴν ἐλπίδα δὲν λαμβάνω διὰ λόγου
 ἡτους, στοχαζόμενος τὴν νοστιμάδα, καὶ τὰ ἀμίμητα θέλγη-
 ἡτρά σας; ἄχ ποία ἡδονὴ δὲν αἰσθάνεται ἡ καρδιά μου βλέ-
 ἡπωντας πῶς τὸ δεύτερον ὑποκείμενον τῆς ἀγάπης μου, θέλει
 ἡεἶναι ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα ὅπου θε νὰ ἐπιφέρουν τὸ ὄνομά μου,
 ἡκαὶ νὰ συνθέτουν τὴν φαμελίαν μου; . . . »

Ἡ Αἰγλή τὸν ἡκουεν ἐκστατικῇ, καὶ ῥοδοκόκκινη, χωρὶς νὰ
 τὴν δυσαρεστήσῃ αὐτὴ ἡ διεξοδικὴ ὁμιλία, καὶ ἄρχισε νὰ ἡμε-
 ῥῶνῃ ἀπὸ ὀλίγον ὀλίγον· μὲ φαίνεται πῶς ἂν εἴπῃ κανεὶς τὰ
 ἡδια αὐτὰ ὅπου εἶπεν ὁ Ζιουῖν, μὲ τὴν ἡδίαν τῆς καρδίας συν-
 ἡτριβήν, εἰς ἓνα κορίτζι ὅπου ἔχει σκοπὸν νὰ τὸ ἀποκτήσῃ διὰ
 ἡσυμβίαν του, ἡσως θέλει κάμουν τὸ ἡδιον ἀποτέλεσμα.

ΑΙΓ. «Ἡ εὐγενεία σας ὁμιλεῖτε πολλὰ καλὰ αὐθέντη μου,
 ἡπλὴν τί θε νὰ εἴπῃ ἄρᾳ γε ἡ συντροφιά διὰ τὴν ἡργητά μας.»

ΖΙΟΥ. «Ἄχ δὲν μὲ κόρτει Κερῆ μου, ἄς εἴπῃ ἔτι θέλει,

»εἰπέτε πῶς ἐδοκιμάσετε μεγάλον ἀγῶνα ἐν ὧσιν νὰ μάθετε τὸ σκερῆτο μου.»

ΑΙΓ. «Ἄς πᾶμε ὡς τόσον (ἀπεκρίθη χαμογελῶντας ἡ Αἴγλη) καὶ τοὺς λέγομεν πλέον, ὅ,τι ἡμπορέσωμεν.»

ΖΙΟΥ. «Ναὶ Κερᾶ μου σὰς κάμνω ὄρκον ὅτι, δὲν θέλω νὰ »ζήσω εἰς τὸ ἐξῆς, παρὰ διὰ τὴν εὐγενεῖαν σης... νὰ...»

Ἡ νέα εἶδεν πῶς ὁ Ζιουτὶν ἀντὶ νὰ τελειώσῃ τὴν πολυλογία του, ἐξανάρχισε τὴν ἐρωτικὴν του ὁμιλίαν, ὅθεν τὸν ἄφησε καὶ ἦλθε κοντὰ εἰς τὴν Μανδᾶμ Ρέη, ἡ ὁποία τὴν εἶχε παρακαλέσῃ νὰ πασχίσῃ νὰ μάθῃ τὴν κρυφὴν μελαγχολίαν του.

ΜΑΔ. «Πῶς πᾶτε Αἴγλη; ἐννοιώσετε τίποτε; ἢ ὄχι;»

ΑΙΓ. «Σὰς βεβαιῶνω Κερᾶ μου πῶς ἡ σημερινὴ ὑπηρεσία ὅπου μὲ ἐδώσατε, εἶναι τόσον περιπλεγμένη, ὅπου δὲν ἡμπορῶ »νὰ τὴν εὐγάλω εἰς τὸ κεφάλι.»

ΜΑΔ. «Καὶ διατί Αἴγλη; ἐγὼ νομίζω πῶς δὲν εἶναι τόσον »δύσκολον, καὶ ἐλπίζω νὰ ἐμάθετε τὸ σκερῆτο ὅπου ὁ Ζιουτὶν »ζητεῖ νὰ μᾶς κρύψῃ.»

ΖΙΟΥ. «Ὅχι Κερᾶ μου (α) ἡ εὐγενεῖα τῆς ἀντὶ νὰ πασχίσῃ »διὰ νὰ μάθῃ τὸ σκερῆτο μου, ἐπῆγεν ἐναντίον τῆς θελήσεώς »σας, καὶ δὲν ἀνέχεται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὸ ἀκούσῃ, μὲ »ὅλον ὅπου γονατιστὸς ἀρκετὴν ὥραν τὴν ἐπαρακάλεσα.»

ΜΑΔ. «Καὶ λοιπὸν δὲν ἱεῖται τίποτε, δὲν μὲ λέτε;»

ΖΙΟΥ. «Ἄχ, ἀλοίμονον, ὄχι Κερᾶ μου.»

ΜΑΔ. «Ὅριστε ἐδῶ Αἴγλη, ἐγὼ νὰ σὰς εἰπῶ, ἐπειδὴ καὶ ἀπ' »ἐδῶ ὅλοι μας τὸ ἀκούσαμεν (β). Καθὼς νομίζω, ἡ εὐγενεῖα σης »εἶστε ὁ σκληρὸς τύραννός-του, καὶ δὲν τὸ κάμνετε καλὰ κόρη »μου· τί ἔχει ὁ ζάβαλς, δὲν εἶναι ἄξις διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ »κκαίς;»

ΑΙΓ. «Κερᾶ μου ὡς φαίνεται ὅλοι σας ἐγίνηκετε τὸ ἕνα διὰ »νὰ μέ... ἐγὼ ὅμως ἐλπίζω πῶς ὁ Ζιουτὶν, θέλει μὲ βοηθήσει, »ἡ εὐγενεῖα τοῦ ξεύρει καλλίτερα ὅτι... μόνος πρέπει νὰ σὰς »πρανερῶσῃ... τὰ μυστικά του καὶ...»

ΜΑΔ. «Χαίρομαι, χαίρομαι, ἀληθινὰ ἐσυμπωνήσατε, νὰ ζη- »τῇτε βοήθειαν ἀπὸ τὸν Ζιουτὶν, ἐκεῖνος νὰ θέλῃ νὰ σὰς μιλήσῃ, »τὸ πείσμα νὰ μὴ σὰς ἀφίνη νὰ τὸν ἀκούσετε· ὅλα αὐτὰ μὲ »δίδουν καθαρὰν ἰδέαν τοῦ πράγματος· τὸ καταλάβαμε.»

(α) Μὲ ἀνυπομονησίαν.

(β) Συμπεριλαμβαντάς τινι εἰς τὸ αὐτὸ κομμάτι θανάτου.

ΑΙΓ. «Κερᾶ μου μὲ σκοτώνετε ἐξηγώντας ἀλλεῶς τὰ ὅσα
»σᾶς λέγω ἡ καίμενη· νᾶ, ποῦ σιωπῶ καὶ ἐγὼ διὰ νᾶ μὴν σᾶς
»δῶσω αἰτίαν νᾶ μὲ εἰπῆτε πλέον τίποτες.»

ΜΑΔ. «Ἔτ' εἶναι, ἔχετε δίκαιον· αὐτὸ προέρχεται Αἴγλη
»μὲ τὸ νᾶ μὴν ἠμπορῆτε νᾶ κρούσετε τὴν ἀλήθειαν· ὡς τόσον
»ᾶς τ' ἀφίσωμεν κατὰ τὸ παρὸν, διὰ νᾶ γλεντίσωμεν κομμάτι,
»καὶ ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι, θέλομεν ξαναμιλήσει περὶ
»τούτου.»

Τὸ αἷτιον ὁποῦ ἐφέρθη ἡ Μαδάμ Ρέη, καὶ ὅλη ἡ συντροφία τοι-
ουτοτρόπως πρὸς τὸ κορίτζι, ἦτον, μὲ τὸ νᾶ εὑρισκαν εὐλογον τὸ νᾶ
συγγενευθοῦν αὐτοὶ οἱ δύο νέοι, μὲ ὅλον ὁποῦ ἡ φαμελία τοῦ Ζιουῖν,
ἐφαίνετο κομμάτι ἀνωτέρα ἀπὸ τῆς Αἴγλης· ἐκείνη πάλιν ἐκμέρους
της, ἐπροτιμοῦσε τὸν Ζιουῖν ἀπὸ τοὺς ἄλλους νέους· εἶχε μίαν
ὑπόληψιν ξεχωριστὴν εἰς σὲ λόγου του, εὑρίσκει κάτι τι εἰς
αὐτόν, ὁποῦ κάνεις ἄλλος δὲν τὸ εἶχε, καὶ τὸν ἐνόμιζε διὰ ἓνα
ὑποκείμενον ὅπου ἔπρεπε νᾶ δοκιμαζῇ περισσοτέραν κλίσιν·
ἦτον ἀληθινὰ καὶ αὐτὴ μοναχοκόρη, καὶ ἓνα μέρος ὁποῦ κάθε
εὐγενὴς ἠμποροῦσε νᾶ τὴν πρετεντέρη. Πλὴν αἰσθάνετο ἡ καί-
μένη τὴν διαφορὰν ὁποῦ ἦτον μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ
τῆς· ἡ καρδιά της ὡς τόσον τὸν εὑρίσκειν ἀξιαγάπητον (αὐτὸ
δὲν ἠμποροῦσε νᾶ τὸ ἀποφύγῃ) καὶ ἐπάσχιζε νᾶ τὴν καταπίσῃ
ὁποῦ νᾶ μὴν παραιτηθῇ ὁλόκαιρη εἰς τὸν γλυκὺν ἔρωτά του.
Ὅθεν τὴν ἐφαίνετο πῶς εἶναι ἀδιάφορη, καὶ πῶς δὲν τὸν πονεῖ
μὲ τὰ σωστά της· τὰ χρῆστὰ ἦθη, καὶ ἡ καλὴ ἀνατροφή της,
τὴν ἐνδυνάμωναν εἰς τὸ νᾶ φαίνεται περιμαζωμένη, καὶ γενναίᾳ
κατὰ τοῦ ἔρωτός της. Ἡ τύχη ὁμως δὲν ἠθέλησε νᾶ τὴν ἀφήσῃ
κανένα καταφύγιον, μήτε νᾶ τὴν δώσῃ ἀνακωχὴν, ἀφοῦ ἄρχισε
νᾶ τὴν πολεμῇ μὲ μίαν σκληρότητα ἀπερίγραπτον.

Ἡ μητέρα τοῦ Ζιουῖν συντυχαίνει μὲ τὴν Αἴγλην.

Τὴν αὐρινὴν ἡμέραν, μετὰ τὴν συνομιλίαν τῶν δύο τούτων
ἐραστῶν, ἡ Αἴγλη ἔτυχεν εἰς ἓνα ἀρχοντικόν, ὅπου ἦτον καὶ ἡ
μητέρα τοῦ Ζιουῖν. Ὑστερον ἀπὸ διαφόρους ἐγλεντζέδες, ἡ νοι-
κοκερᾶ τοῦ σπητιοῦ ταῖς ἐκράτησε καὶ ταῖς δύο νᾶ γευματί-
σουν ἐκεῖ· ἡ Αἴγλη ἔχοντας κάποιαν ὑπόψιν ἀπὸ τὰ χθεσινὰ,
ἐφέρετο πάντοτε μὲ σέβας καὶ ὑπόκλισιν πρὸς τὴν Μαδάμ Ζιουῖν·
μία εὐγενικὴ κοκκινάδα ἐσκέπαζε τὸ εὐμορφὸν πρόσωπόν της,
καὶ ἐπρόσθετε κάτι τί εἰς τὴν φυσικὴν ὠραιότητά της· μία ἀ-

πλή δειλία, μία σεμνότης, μία κοσμιότης τοῦ καθίσματός της, ἐμφύχωνε περισσότερο ἐκεῖνο τὸ ἀγγελικόν της κάλλος, ὅπου καὶ τὰ μάρμαρα ἤμπορούσε νὰ ἐλκύσῃ εἰς ἔρωτα. Ἡ Μαδὰμ Ζιουὶν ἔμεινε ἐκστατικὴ βλέπωντας τόσον νοῦρι, δὲν ἤμπορούσε νὰ τὴν χορτάσῃ, καὶ μὲ τὰ μάτια της τὴν ἐμετροῦσεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια. Τέλος πάντων τὴν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλην της, καὶ μὲ χιλιάς τζιριμόνιαις ἄρχισε νὰ τὴν λέγῃ.

ΜΑΔ. «Μακαρίζω τὸν ἑαυτόν μου κόρη μου, ὅπου ἀξιώθηκα νὰ γευματίσω μαζὺ σου, τῇ ἀληθείᾳ τὸ νομίζω διὰ μεγάλῃν μου εὐτυχίαν· τὸ καλόν μου ροιζικόν βέβαια ἐνῆργησεν » εἰς τὸ νὰ σὲ εὕρῃ ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ λείψῃς, ἀπὸ κοντὰ μου, ἐπειδὴ ἔλαβα μίαν κλίσιν διὰ λόγου σου, καὶ νοστιμεύομαι εἰς ἄκρον νὰ συνομιλοῦμεν ἀντάμα.»

Ἡ Αἰγλή τὴν εὐχαρίστησε μὲ μίαν ξεχωριστὴν χάριν ὅπου εἶχεν εἰς τὴν ὁμιλίαν της, βεβαιώνωντάς την πῶς εἶναι πρόθυμη νὰ ὑπακούσῃ εἰς κάθε της παραμικρὸν νεῦμα, καὶ ὅτι τὸ νὰ ἀξιώθῃ τὴν ἀγάπην της, ἦτον ἡ μεγαλειτέρα της εὐτυχία, καὶ ἄλλα παρόμοια. Τὸ γεῦμα ἐβάσταξεν, ἕως ταῖς δέκα ὥραις. Ἡ μαδὰμ Ζιουὶν εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ πάντοτε ἐσυνομιλοῦσε μὲ τὴν Αἰγλήν, τὴν ἐδειχνε σημεῖα εἰλικρινοῦς ἀγάπης, τὴν ἔκαμε χιλία ἐλεμπιλήκια, δὲν εἶχε ποῦ νὰ τὴν βάλῃ. Τέλος πάντων ἄρχισε νὰ τὴν ἀναφέρῃ καὶ περὶ τοῦ υἱοῦ της, λέγωντας ὅτι τὸν νομίζει εὐτυχισμένον, ἂν ἀξιώθηκε νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν εὐνοίαν μιᾶς τόσον ὥραις, καὶ χρηστῶν ἡθῶν κοπέλλας, ὅτι ἂν ἀπόκτησε τὴν ὑπόληψίν της, δὲν εἶχε νὰ ἐπιθυμήσῃ πλέον ἄλλο τίποτε εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἀπόλαυσίν της, ἔπρεπε νὰ περιορίσῃ ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν του. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὴν ὑπερβολικὴν σύγχυσιν ὅπου ἐπροξένησαν εἰς τὴν Αἰγλήν αὐτὰ τὰ λόγια· ἐκόπηκεν ἡ φωνή της, ἔτρεμεν ὁλόκληρη, δὲν ἔξευρε μῆτε τί νὰ κάμῃ μῆτε τί νὰ εἰπῇ, ἀπεσβολώθηκε, τὰ ἔχασε πλέον. Ἡ μητέρα τοῦ ἐραστοῦ της τὸ ἐκατάλαβεν, ὅθεν σκύπτωντας καὶ προσποιουμένη πῶς τάχα ἤθελε νὰ τὴν φιλήσῃ, τὴν εἶπε κρυφά. «Κόρη μου, ἀνίσως » καὶ ἔχῃς καμμίαν κλίσιν εἰς τὸν Ζιουὶν, πέμετο, μὴ τὸ κρύβῃς ἀπὸ λόγου μου, σὲ τάζω ὅτι, δὲν θέλεις εὕρῃ ἄλλο καλλίτερον ὑποκαίμενον νὰ ξεμυστηρευθῇς, ἀπὸ ἐμένα.»

ΑΙΓ. «Ὁ υἱός σας Κερᾶ μου (α) χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν

(α) Μὲ διακεκομμένην φωνήν.

»εἶναι ἄξιος διὰ τὴν ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ καθ' ἑνός, διὰ ταῖς ψυχικαῖς καὶ σωματικαῖς χάραις του. Φθάνει νὰ ᾖ γέννη-
 »μά σας καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ὑπόληψιν ὡς καὶ ἐκείνων ὅπου
 »δυσαρεστοῦνται καὶ εἰς τὰ πλέον ἀξιάπαινα· πλὴν Κερᾶ μου
 »ἡ δούλη σας ποτέ μου, μήτε τὸ ἐφαντάσθηκα νὰ ἐκτείνω ταῖς
 »ιδέαις μου ἕως ἐκεῖ, μήτε ἀπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν μου αὐτὰ
 »τόπου... ἡ εὐγενείας σας σήμερον... μὲ προβάλλετε· τὸ ἐναν-
 »τίον. ἐγὼ μὲ φαίνεται πῶς νὰ ξεύρω τὰ μέτρα μου, καὶ βα-
 »πτῶ πάντῳ τόσον ταῖς ιδέαις μου, ὅσον καὶ... τὰ λόγια
 »μου, καὶ τὰ ἔργα μου εἰς τὸν ἴδιον βαθμὸν τοῦ τοῦ εἶναι μου,
 »καθὼς καὶ πρῶτα.»

ΜΑΔ. «Τὸ ξεύρω, τὸ ξεύρω κόρη μου, πλὴν ἂν ἐτύχαινε νὰ
 »σὲ ἀγαπᾷ ὁ Ζιουῖν, ἂν σὲ ἐπρόσφερε τὴν καρδίαν του, καὶ σὲ ἐζή-
 »τοῦσεν εἰς γάμον, ἄρᾳ γε...»

ΑΙΓ. «Ἄν... αὐτὸ ἦτον... μὲ τὸν λόγον σας Κερᾶ μου.

ΜΑΔ. «Ναίσκε, μὲ τὸν λόγον μου, μὲ τὴν ἀδειάν μου, μὲ
 »ὅλην μου τὴν καρδίαν.»

ΑΙΓ. «Ἄχ Κερᾶ μου, ἐγὼ αἰσθάνομαι πῶς πρέπει νὰ σᾶ; δώ-
 »σω μίαν ἄλλην ἀπόκρισιν· καὶ ἐκεῖνο ὅπου ἐσιώπησα εἰς τὸν
 »ἄκριτον σας, νὰ τὸ παραστήσω εἰς τὰ μητρικὰ σπλάγχνα σας.»

ΜΑΔ. «Καὶ πέμε το κόρη μου (α) πέμε το νὰ ζοῦν τὰ μα-
 »τάκια σου.»

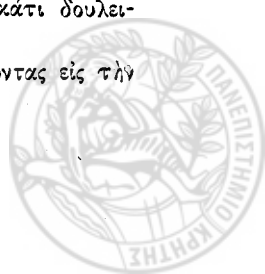
ΑΙΓ. «Ἡ τιμὴ τοῦ νὰ ὀνομασθῶ κόρη σας... καὶ νὰ...
 »εἶμαι... δική σας...»

ΜΑΔ. «Καὶ ἡ χαρὰ τοῦ νὰ συζήσετε μὲ τὸν υἱόν μου...»

ΑΙΓ. «Ἐγὼ δὲν σᾶς τὸ κρύβω πλέον Κερᾶ μου, ἀφ' οὗ...»

ΜΑΔ. «Τὸ ἐκατάλαβα κόρη μου, μὴ σὲ μέλῃ· τὸ συνοικέσιον
 »αὐτὸ, ὁ κόσμος τὸ εὕρισκει τεργιασμένον, ὅλοι μὲ ἕνα στόμα
 »τὸ λέγουν πῶς εἶναι εὐλογον, πῶς πρέπει νὰ ἐνωθοῦν τὰ χω-
 »ρισμένα αὐτὰ τέρια· Ὅσον διὰ λόγου μου, τὸ ἐπιθυμῶ· ἀπόψε
 »λοιπὸν θέλω συνομιλήσει μὲ τὸν ἄνδρα μου, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ
 »πδείξῃ καμμίαν ἐναντιότητα· σὲ παρακαλῶ ὅμως ἀκριβῆ μου
 »Ἀγγλῇ, νὰ δείχῃς κομμάτι ἱλαρότητα πρὸς τὸν Ζιουῖν, καὶ
 »διὰ χατῆρι μου, νὰ τὸν ἔχῃς εἰς τὴν εὐνοίαν σου· ἐκεῖνος ὁ
 »ζάβαλός σὲ ἀγαπᾷ, σὲ λατρεύει, μὲ τὸ εἶπε μὲ δάκρυα, ἦτον
 »νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς ἐδῶ, ἐμποδίσθηκεν ὅμως ἀπὸ κάτι δουλει-
 »αῖς ὅπου εἶχε μὲ τὸν πατέρα του.»

Τοιαύτη ἦτον ἡ συνομιλία τους, ἡ ὁποία γλυστρῶντας εἰς τὴν

αίσθαντικὴν καρδίαν τῆς Αἴγλης, ἐσύκωσε πλέον ὅλαις ταῖς δυσκολίαις ὅπου ἐναντιώνοντο εἰς τὸν ἔρωτά της. Ὁ Ζιουὶν ἤλθε πρὸς ταῖς ἑνδεκα ὥραις ἐκεῖ, μὲ σκοπὸν νὰ πάρῃ τὴν μητέρα του, καὶ νὰ τὴν πηγαῖν στὸ σπῆτι. Τὴν ἤρυν ὅπου ἔβαστοῦσε τὴν Αἴγλην εἰς τὴν ἀγκάλῃν της, καὶ τὴν κατεφιλοῦσε. "Αχ, τί ἀνέκφραστος ἡδονὴ διὰ ἓναν παθητικὸν ἐραστήν; τί ἀσύγκριτος εὐδαιμονία; ἐκείνη ἡ στιγμή (τὸ ἔλεγε μετὰ ταῦτα χίλιας φοραῖς ὁ Ζιουὶν) ἐκείνη ἡ στιγμή ἦτον ἡ πλέον εὐτυχεστέρα τῆς ζωῆς του, ἀκριβῶς τὴν ἐπλήρωσεν ὅμως ὁ κακορρίζικος.

Πρέπει νὰ δώσωμεν τώρα, καὶ μίαν λεπτὴν ιδέαν τοῦ χαρκτηῆρος τῆς μητρὸς τοῦ Ζιουὶν. Ἦτον ἓνα τρομερὸν ἔκτρωμα τῆς φύσεως ὅσον κατὰ τὴν ψυχὴν, φιλόδοξον, φιλαργυρωτάτην, ὑπουλὴν, πεπονηρευμένην, κακῆς διαθέσεως κορμὶ, ἐπάσχιζε νὰ θησαυρίσῃ, καὶ νὰ κάμῃ πλουσιώτερον τὸν υἱόν της ἀπ' ὅ,τι ἦτον, ἤθελε νὰ ἐνώσῃ εἰς αὐτὸν ὅλαις ταῖς τιμαῖς καὶ ὀφείλια· τὴν ἐφαίνετο ὅμως πῶς ὁ ἔρωτας ὅπου ἔτρεφεν ἐκεῖνος διὰ τὴν ὠραίαν Αἴγλην, ἦτον πάντῃ ἐναντίος εἰς τοὺς σκοποὺς της· μίαν φορὰν τοῦ τὸ ἀπέδειξε μὲ ἓναν εὐμορφον τρόπον, πῶς ἔπρεπε τάχα, καὶ ἦτον ἀναγκαῖον νὰ ἀφεθῇ ἀπὸ τὴν Αἴγλην ἂν ἤθελε νὰ φθάσῃ μεγάλος ἄνθρωπος· πλὴν ὁ νέος τὴν ἀπεκρίθη χωρὶς κομπλημέντα, πῶς ἀδύνατον νὰ τὴν ξεχάσῃ, καὶ ὅτι ἦτον εὐχαριστημένος χίλιας φοραῖς νὰ πεθάνῃ διὰ τὴν ἀγάπην της· ἐκατάλαβε λοιπὸν ἡ θηριόγνομη πῶς τοῦ κάκου παιδεύεται, καὶ ὅτι τὰ ἐμπόδια εἰς τὸν ἔρωτα (καθὼς εἶναι γνωστὸν) περισσότερον ἐξάπτουν, καὶ φλογίζουν ταῖς πονεμέναις καρδίαις, διὰ τοῦτο καὶ μὲ ἄκραν ἀπλαγχνίαν, ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὴν κακορρίζικην Αἴγλην, καὶ νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸν τάφον, διὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν υἱόν της.

Ἀφ' οὗ ἔβαλε πλέον κατὰ νοῦν τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἐκαιροφυλακτοῦσε διὰ νὰ εὕρῃ πουθενᾶ τὴν Αἴγλην, τὸ ἐπέτυχε λοιπὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἐσυνωμίλησε κατὰ τὸν τρόπον ὅπου ἴδαμεν ὁ σκοπὸς της ἦτον ἴσως νὰ κάμῃ τὸν Ζιουὶν νὰ ἀηδιάσῃ ἀπὸ μίαν ἀγάπην πολλὰ ἥσυχην καὶ χωρὶς ἐμπόδια (ἐπειδὴ καὶ ὁ ἔρωτας ἔχει τὴν χάριν αὐτὴν, ὅταν δὲν δοκιμάζῃ κάποιαις μικραῖς ἐναντιότηταις, σβύνει ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον), ἢ ἴσως ὑπόθεσε ὅτι, ἡ νεότης τῆς Αἴγλης νὰ πλανηθῇ, νὰ ἀκολουθήσῃ κἀνένα ἄτοπον εἰς τὴν μέσην, καὶ τότε πλέον νὰ τὴν παρατήσῃ εἰς τὴν δυστυχίαν της. Διὰ τοῦτο καθὼς εἶδε τὸν υἱόν της καὶ ἤρχετο, ἐπῆρε τρόπον τινὰ τὸ κορίτζι εἰς ταῖς ἀγκάλαις της, τὸ ἐφίλησε δύο φοραῖς εἰς τὸ στόμα, καὶ μὲ ἓνα δόλιον ἥθος, εἶπε

και εις τούς δύο. «Συνομιλήσατε και μονάχοι σας παιδάκια μου» κομμάτι, ἐγὼ ἐκάθομουν τόσην ὥραν με τὴν ἀκριβὴν μου Αἴγλην, πηγαίνω νὰ ἰδῶ και τὴν ἐπίλοιπην συντροφίαν, προτοῦ νὰ μισεύσω». Ἐτῆι λέγωντας, τοὺς ἄφησεν εις ἐλευθερίαν.

Φλογερὴ συνομιλία τοῦ Ζιουῖν και τῆς Αἴγλης.

ΖΙΟΥ. «Ἀξιοιόατρευτή μου Αἴγλη (α) πόσην εὐτυχίαν με ὑποσχεταί ἡ περιποίησις ὅπου σᾶς ἔκαμεν ἡ μητέρα μου. Ἐκεῖνος ὁ πονετικὸς τρόπος, με τὸν ὅποιον ἐφέρθη πρὸς τὴν εὐγενεῖαν σας, με δίδει χρηστάς ἐλπίδας· σᾶς εἶπε τίποτες ψυχὴ μου διὰ λόγου μου; . . .».

ΑΙΓ. «Θέλει σᾶς τὸ εἰπῆ ἡ ἰδία αὐθέντη μου, πλὴν ἐγὼ (ἀν με ἐρωτᾷτε) ἔχω εις ἄκραν ὑπόληψιν τὴν κυρίαν μητέρα σας, αἰσθάνομαι ἕνα σέβας ὅπου ἐγείρεται εις τὴν καρδιά μου διὰ λόγου της, και τῇ ἀληθείᾳ τὴν ἀγαπῶ σχεδὸν περισσότερον ἀπὸ τὴν φυσικὴν μου μητέρα».

ΖΙΟΥ. «Τὴν ἀγαπᾷτε; ἄχ τί εὐτυχία και εις ἐμὲ και εις ἐκείνην;»

ΑΙΓ. «Σᾶς βεβαιώνω αὐθέντη μου ὅτι, πολλὰ ὀλίγαις μητέραις εὐρίσκονται ὅπου νὰ πονοῦν τὰ παιδιὰ τους τόσον, ὅσον σᾶς ἀγαπᾷ ἡ ἐδικὴ σας».

ΖΙΟΥ. «Καλὰ, πέτε με ὡς τόσον, σᾶς ἀνέφερε τίποτες περὶ ἐμοῦ;»

ΑΙΓΑ. «Ναῖσκε αὐθέντη μου, και πολλὰ διεξοδικά».

ΖΙΟΥ. «Και με ποῖον τρόπον ἄρά γε;»

ΑΙΓΑ. «Αὐτὸ πιστεύω πῶς θέλει σᾶς τὸ εἰπῆ μονάχη της».

ΖΙΟΥ. «Ὁραιοτάτη μου Αἴγλη, ἄχ τί ἀγγελικὴ φλόγα εἶναι αὐτὴ ὅπου λάμπει εις τὰ εὐμορφα ματάκια σας; ποτὲ, ὅχι, ποτὲ δὲν ἦσθον καλούτζικη τόσον, ἀποσθένετε τῇ ἀληθείᾳ ὅλκις ταῖς εὐμορφαῖς τοῦ κόσμου, τίποτες δὲν ἀξίζουν ἐμπροστὰ σας ὅλα τὰ ὠραῖα πρόσωπα τῆς οἰκουμένης, εἴστε ἡ βασίλισσα τῆς ὠραιότητος, ἡ πηγὴ τοῦ κάλλους, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀφροδίτη».

ΑΙΓ. «Σᾶς εὐχαριστῶ αὐθέντη μου ἐκ ψυχῆς, διὰ τοὺς ἐπαίνους ὅπου με δίδετε, με ὑποχρεώνετε εις ἄκρον, και θέλω πασχίσει περισσότερον νὰ ἀξιωθῶ τὴν εὐνοίαν σας».

(α) Μὲ μίαν ὑπερβολικὴν χαράν.

ΖΙΟΥ. « Ἄχ τῇ ἀληθείᾳ τὰ λόγια σας ψυχὴ μου . . . με . . .
» ἐμψυχώνουν, με ζωογονοῦν, με κάμνουν νὰ ξαναγεννηθῶ . . . ».

ΑΙΓ. « Ἦθελεν εἶμαι ἀχάριστη πολλὰ πρὸς τὴν Κεράχα σας
» ἂν . . . ποτὲ μου δὲν θέλω εὐγάλη τὸ μητρικὸν ὄνομά της
» ἀπὸ τὸ στόμα μου ».

ΖΙΟΥ. « Μόνον αὐτὴ ἡ λέξις, με δίδει νὰ καταλάβω πολλὰ
» χαροποιὰ πράγματα . . . ἄχ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ κρύψω ὅτι θε
» νὰ ζήσω εὐτυχισμένα . . . αὐτὴ ἡ φυσικὴ κοκκινάδα ὅπου σκε-
» πάζει τὰ κρυφάτα μάγουλά σας, βεβαιώνει τὸν στοχασμὸν
» μου. Ἡ αἰδώς ὅπου περιχύνεται εἰς τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπόν
» σας, δίδει μίαν νέαν λάμψιν εἰς τὰ θέλητρά σας φῶς μου.
» στὸ θεό μου εἶστε τὸ πλέον ὠραιότερον καὶ περιμαζωμένον
» πλάσμα ὅπου νὰ εἶδαν τὰ μάτια μου· καλοτυχίζω λοιπὸν
» τὸν ἑμαυτὸν μου ἀπειραὶς φοραῖς ὅπου ἐπέστετε εἰς τὸ μερτι-
» κόν μου. »

ΑΙΓ. « Καὶ πῶς; στοχάζεσθε νὰ εἶστε μονάχος εὐτυχής; ἄχ
» Ζιουῖν, εἶναι καὶ ἄλλη μία καρδιὰ πιστεύετε με, ὅπου αἰ-
» σθάνεται καὶ ἐκείνη ἡ καϊμένη τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν ὅπου σὰς
» προξενεῖ, καὶ . . . ἡ ὁποία τῇ ἀληθείᾳ δὲν γνωρίζει ἄλλην εὐ-
» δαιμονίαν, ἐξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὅπου σὰς εὐφραίνει. »

ΖΙΟΥ. « Ἄχ οὐρανία μου Αἰγλή, καρδίτζα μου Αἰγλή, ἐλ-
» πίδα μου. Αὐτὰ ὅπου με λέτε εἶναι λόγι μιᾶς ἀξιολατρεύ-
» του καὶ αἰσθαντικῆς νέας, μιᾶς ὑπερτάτης πασῶν τῶν γυ-
» ναικῶν, τῆς κορώνας ὅλων τῶν κοριτζιῶν· ἄχ ψυχὴ μου, ἐκεῖνα
» ὅπου οἱ φιλόσοφοι με τοὺς θαθεῖς στοχασμούς τους ἐπάσχισαν
» νὰ ἐξακριβώσουν περὶ τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας, τὰ βλέπω εἰς
» τὰ νόστιμα χεῖλσας (α) ἡ ἀπλὴ φύσις τὰ ἐφύτευσεν εἰς τὰ
» σπλάγχχνα σας· τί εὐτυχία εἰς ἕναν ἄνδρα νὰ εἶναι τόσο ἡγα-
» πημένος ἀπὸ τὴν σύζυγόν του ; (β) ἡ ὁποία νὰ στοχάζεται
» διὰ εὐτυχίαν τὴν ἡτυχίαν τῆς καρδιάς του, αὐτὸ εἶναι ὁ ἐπί-
» γειος παράδεισος φῶς μου . . . ἀναπνοή μου Αἰγλή, εἶστε
» λοιπὸν τόσο καλοῦτζικη καὶ στολισμένη με ψυχικὰ προτε-
» ρήματα, καὶ χρηστοῖθα φρονήματα, ὅσον λάμπετε με τὰ σω-
» ματικὰ θέλητρά σας . . . στοχασθῆτε Αἰγλή Κερά μου, ἐξ-
» λετε με τὸν νοῦν σας, τί ἡδονικὸς ἔρωτας εἶναι αὐτός· ὁ ἐδι-
» κός μας, ἀφ' οὗ εἶναι θεμελιωμένος ἐπάνω εἰς τὸσον μέριτον;
» τί εὐτυχισμένην ζωὴν θε νὰ ζήσωμεν ; » . . . Βλέπωντας ὁ

(α) Τὴν φιλεῖ εἰς τὸ στόμα.

(α) Χώνει ἕνα δάκρυον χαρᾶς.

Ζιουὺν πῶς ἔχαμήλωσε τὰ ἀγγελικὰ ματάκια της, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔσταζαν δάκρυα εἰς τὰ κνυκάτα μάγουλά της, καὶ ἐσιωποῦσεν, ἄρχισε μὲ περισσοτέραν λαύραν νὰ λέγῃ.»

ΖΙΟΥ. «Δὲν σὰς ζητῶ πλέον τίποτες Αἴγλη μου, μήτε νὰ μὲ εἰπῇτε ἐκ στόματος πῶς μὲ ἀγαπᾶτε (τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ »μεγαλειτέρα εὐφροσύνη εἰς ἕναν ἔραστήν), ἐπειδὴ καὶ τὸ σέβας »ὁποῦ ἔχω διὰ τῇ ἀρετῇν σας, διὰ τὴν κοσμιότητα τῶν ἡθῶν σας, διὰ τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενόν σας, διὰ τὸ ὑπο»κείμενον λέγω τῆς θεᾶς μου, τῆς ἐλπίδος μου, τῆς ζωῆς »μου, ἐκείνης ὁποῦ μέλλει νὰ γίνῃ ἀκριβὴ σύζυγός μου, »ρεῖναι ἕνας ἡδονικώτερος στοχασμός εἰς ἐμέ, παρὰ ἐκείνη ἡ »προσωρινὴ χαρὰ ὁποῦ ἤθελε δοκιμάσῃ ἡ καρδιά μου, ἀκούων»τας ἀπὸ τὸ χρυσὸν στοματάκι σας, ἐκεῖνο ὁποῦ καὶ μὲ τὸν »νοῦν μου τὸ ἐκατάλαβα, ἤγουν τὸ πῶς μὲ ἀγαπᾶτε. Νὰ εἴστε »πάντοτε ἡ ἰδία ψυχὴτζα μου, μὴν ἀλλάζετε τὸ σοβαρὸν ἥθος »σας, δὲν θέλω ἡ διακαὴς φλόγα τοῦ ἔρωτός μου νὰ σὰς προ»ξενήσῃ τὴν παραμικροτέραν ἐνόχλησιν, μήτε νὰ φερθῶ ποτὲ »ἐνάντιος τῆς θελήσεώς σας· ἐκεῖνο ὁποῦ σὰς φαίνεται εὐλο»γον φῶς μου, εἶναι νόμος εἰς ἐμένα, καὶ πρέπει ἀφεύκτως νὰ »γένη καθὼς τὸ νοστιμεύεσθε· μόνον οἱ ποταποὶ καὶ χυδαῖσι »ἄνθρωποι, ἐπιφέρουν βίαν εἰς τὸ ἀμόρι τους, καὶ τοῦτο, διατὶ »ρεῖναι ὁ τελευταῖος σκοπὸς τους μία προσωρινὴ ἡδονή· ἐγὼ δ»μως Αἴγλη Κερᾶ μου, ἐγὼ δὲν ἀποβλέπω εἰς μίαν στιγμὴν, »ἀλλ' ἐκ ψυχῆς λαχταρῶ, πονῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω μαζὺ σας, »νὰ σὰς ἔχω ἀνάπαυσιν εἰς ταῖς βιωτικαῖς φροντίδαίς μου, πα»ρηγορίαν μου, καταφύγιόν μου, λιμένα τῆς ἡσυχίας μου. Ἄχ, »στοχασθῇτε τί γλυκὺ πρᾶγμα εἰς ἐμέ, νὰ εἰπῶ κἀνέναν και»ρὸν εἰς τὸν ἐμᾶντόν μου· νὰ, ὁποῦ ἀπόκτησα μίαν σύζυγον »χωρὶς κάμμίαν κηλῖδα, ἡ παρθενικὴ της αἰδῶς, εἶναι ἀμετά»βλητος, ἡ αὐτὴ, καθὼς καὶ ὅταν τὴν ἐπρωτοσύντυχῃ, ἡ συ»στολὴ της δὲν ἔλαβε καθόλου ἀλλοίωσιν, κἀνέναν μεμπτόν κί»νημα, κἀνέναν ἀσεμνὸς λόγος δὲν εὐγῆκεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ ὠραι»ρότατον στοματάκι της, ὁποῦ νὰ προξενήσῃ ἐντροπὴν ὅταν »ἵναπολὴ ὁ νοῦς μου ὡς καὶ τὰ παρμικρότερα κινήματα καὶ »νλόγια της. Ἡ ἡδονικωτέρα ὀνομασία ὁποῦ προσμένω ἀκόμ, »ὁποῦ μὲ φαίνεται πῶς τὴν ἀκούω, εἶναι τὸ ἀκριβὲς μου σύζυγε. »Αὐτὸ εἶναι τὸ τρυφερώτατον ὄνομα ὁποῦ ζητεῖ μὲ ἄκρον πό»υθον ἡ ψυχὴ μου, καὶ ὁποῦ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, σὰς »παρκαλῶ νὰ μὲ τὸ δώσετε.»

Ἡ Αἴγλη ἦτον κατασυγχισμένη ἀπὸ τὴν χαρὰν της ἐξ αἰ-

τίας τῆς ἐρωτικῆς καὶ φλογερῆς ἐκείνης συνομιλίας, δὲν ἔβλεπε πῶς νὰ κρύψῃ τὴν σύγχυσίν της, πῶς νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰ τότε τζελεπλήκια τοῦ Ζιουὲν, πῶς νὰ φερθῇ εἰς τὸν χαριτωμένον ἐραστὴν της· τὸ σιῶμα της δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀνοίξῃ ἢ καϊμύνη, φωτιαῖς ἐπετοῦσαν ἀπὸ τὰ μαχμουρικά ματάκια της, ἔπαιζαν μονάχα τὰ χεῖλη της, καὶ ἡ καρδιά της ἐχτυποῦσεν ἀδιακόπως. Εἰς τὸ καλό της ροιζικόν, ἡ Μαδάμ Ζιουὲν ἐπρόφθασε καὶ τὴν ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποκριθῇ. Ἦλθεν, ἐφίλησε γλύγωρα γλύγωρα τὴν κακορρίζικην Αἰγλὴν μίαν φορὰν, καὶ βιαζομένη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπῆτι της, ἐμίσευσεν ἐν τῷ ἄμα·

Ὅσοι καὶ ἂν εὐρέθησαν εἰς τὴν συνομιλίαν ἐκείνην, ἐνόμισαν ὅτι τὸ συνοικέσιον ἐμελλε νὰ τελειώσῃ χωρὶς ἄλλο· ὅθεν ἡ Δάμαις χαρούμεναις ὁλαῖς, ἐπερικύκλωσαν τὴν Αἰγλὴν, καὶ τὴν ἐσυγχάρηκαν διὰ τὴν εὐτυχισμένην ἀρχὴν, ἐπευχόμεναι καὶ τὸ τέλος παναίσιον· ἐν τῷ ἀναμεταξύ ἦλθε καὶ ἡ μητέρα της νὰ τὴν πάρῃ· ἀπ' ἐκεῖ, δὲν ἔλλειψαν λοιπὸν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ προφθάσουν καὶ ἐκείνην, μακαρίζωντάς την διὰ τὴν καλὴν τύχην τοῦ κοριτζιοῦ της· τὸ ἐχάρη ἡ ζαβάλισσα, καὶ ἐπέστρεψε μαζὺ μὲ τὴν Αἰγλὴν εἰς τὸ σπῆτι.

Ἑτέρα συνομιλία τῶν δύο ἐραστῶν.

Τὴν αὐρινὴν ἡμέραν ἡ Μαδάμ Ζιουὲν ἐπῆγε νὰ χαιρετήσῃ τοὺς γονεῖς τῆς Αἰγλῆς, καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν κόρην τους διὰ νύμφην της, τοὺς ἐπαρκαλῆσε νὰ δέχωνται τὸν υἱόν της μὲ καλὸν μάτι, ὅταν πηγαίνει ἀπὸ καμμίαν φορὰν εἰς τὸ σπῆτι τους. Ἐκεῖνοι τὴν ἀπεκρίθησαν μὲ πολιτικὸν τρόπον, καθὼς τὸ γένος της καὶ ἡ κατάστασις της τὸ ἀπαιτοῦσεν, ὅτι εἶναι τιμὴ τους νὰ δεχθῶν τὸν ἀκριβὸν της εἰς τὸ πτωχικόν τους, καὶ ὅτι ὄντας νέος χρηστῶν ἡθῶν, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἔμβουν εἰς καμμιάς λογῆς ὑποψίαν διὰ λόγου του· ὅθεν ἄρχισεν ὁ Ζιουὲν νὰ συχναῇ πλέον εἰς τὴν ἡγαπημένην του Αἰγλὴν· ἡμέρα δὲν ἀπεριούσε ὅπου νὰ μὴν πηγαίνει νὰ τὴν γειτωνεύσῃ, στιγμὴν δὲν ἄφινεν ὅπου νὰ μὴν προφέρῃ τὸ ἀγγελικὸν ὄνομά της, ἐνόμιζε πῶς τὸν λείπει τίποτες ἂν δὲν συνωμιλοῦσε καὶ ἕνα λεπτὸν μαζὺ της· ὁ νοὺς του, ἡ ἐνθύμησις του ἦτον προσηλωμένη εἰς τὴν Αἰγλὴν. Ποῦ τὸν χάνει, ποῦ τὸν βρίσκει; εἰς τὸν ὄνδα τῆς Αἰγλῆς· πόσον ὅπου ἡ ἀγάπη τους ἔγεινεν εἰλικρινεστάτη καὶ θεμελιωμένη. Ἦλθεν εἰς ἕνα βαθμόν, ὅπου ὁ ἕνας ἐστέναζε καὶ τὸν πόνον τοῦ στεναγμοῦ τὸν αἰσθάνετο ἡ καρδιά τοῦ ἄλλου.

μὲ ὅλον ὁποῦ ἡ Αἴγλη πάντοτε ἐδαστοῦνταν περιμαζωμένη, πλὴν ἡ τρυφερὴ καρδιά της τὴν ἐπρόδιδε μερिकाῖς φοραῖς, καὶ ἀφιερώνετο εἰς ταῖς ἀγκάλας τοῦ ἐραστοῦ της. Ἐκείναις ἡ ὀλίγαις στιγμαῖς ἐδίδαν μίαν ἀνέκφραστον ἡδονὴν εἰς τὸν ἐρωτικὸν Ζιουὲν.

Μίαν ἡμέραν οἱ δύο ἐρασταὶ ὠμιλοῦσαν διὰ ταῖς αἰτίαις ὁποῦ προξενοῦν διχόνοιαν εἰς ἓνα σπῆτι.

ΖΙΟΥ. «Μὲ φαίνεται Κερᾶ μου ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὰ διαφωρητικὰ ἰντερέσσα τῶν δύο συζύγων, καὶ ὁποῦ καθ' ἓνας τρανὰ πρὸς τὸ μέρος του· ὁ ἀνὴρ μὲ τὴν γυναῖκα του δὲν εἶναι καθὼς πρέπει ἐνωμένοι, μὲ μίαν καρδιακὴν εἰλικρίνειαν, τὰ ὀφελήματά τους Αἴγλη μου, ἡ κλίσεις τους, εἶναι πάντῃ διαφορητικαῖς· ἐκ τούτου προέρχεται, ἐκεῖνο ὁποῦ νοστιμεύεται ὁ ἓνας, νὰ τὸ μισῇ ὁ ἄλλος, καὶ νὰ ἀκολουθῇ διὰ πάντα ἐναντιότις ἀναμεταξύ των· δὲν προσέχουν μὲ φρόνησιν πρὸ τῆς ὑπανδρείας, νὰ ἐνώσουν προτιήτερα ταῖς ἐπιθυμίαις, τὴν ἡλικίαν, τὸ γοῦστον τῶν νεονύμφων, καὶ ὕστερον νὰ τοὺς ὑπανδρεύσουν, ἀλλὰ κοιτάζουν τὰς καταστάσεις, τὸν πλοῦτον, τὰ πιντέρια, τὴν συμπάθειαν, καὶ ἰσότητά τῆς εὐτυχίας. Αὐτὴ ἡ συμπάθεια εἶναι ἀληθινὰ τρόπον τινὰ ἐπωφελὴς, πλὴν εἶναι ἡμιά δουλειά (καθὼς μὲ φαίνεται) ὁποῦ πρέπει νὰ τὴν στοχασθοῦν ὕστερότερα.»

ΑΙΓ. «Ἐχετε δίκαιον, (α) καὶ σᾶς λέγω τῇ ἀληθείᾳ ὅτι, ἀφ' οὗ σᾶς εἶδα μέχρι τοῦδε, περιεργάζομαι νὰ εὗρω καὶ ἐγὼ ἓνα ὅτι ὁποῦ νὰ μὴ μὲ ἀρέσῃ ἀπ' ὅσα νοστιμεύεσθε, καὶ δὲν τὸ ἀξιώθηκα ἕως τὴν σήμερον. Ὅτι καὶ ἂν εἰπῆτε, μὲ φαίνεται ὡς τὸ πέρνετε ἀπὸ τὴν γλῶσσαν μου, καὶ πῶς ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸ προσβάλω· τόσον εἶμαι σύμφωνη μὲ τὰ ἡθη σας.»

Ἄχ τί λόγος γεμάτος ἡδονῇ, τί στοχασμὸς ὁποῦ στάζει εὐτυχίαν; ἓνας ἐραστὴς ἰξεύρει τὴν πολύτιμην χρῆσιν του, μία αἰσθαντικὴ καρδιά νοιώθει τὸ τί ἀξίζει . . . . δύο χρόνοι ἀπέρασαν ὁποῦ ἐποτίζοντο καὶ ὁ ἓνας καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ ἑναν ἀμοιβαίον ἡδονικὸν ἔρωτα, ὁποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ εὗρεθῇ σχεδὸν δευτέρος του·

Ἡ Μαδὰμ Ζιουὲν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, μήτε ἐπάτασε εἰς τὸ σπῆτι τῶν γονέων τῆς Αἴγλης· ὅπου τοὺς εὗρισκεν ὅμως, μὲ χίλιας τζιριμόνιαις τοὺς ἀπεκοίμιζε, καὶ πρὸ πάντων ἐδειχνε μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν κόρην τους.

(α) Περιμαζώνοντας τὸ στήθος της

Ἀφ' οὗ ἔβαλε ταῖς δουλείαις της εἰς κλῆν τάξιν, εἶδε πῶς ἦτον καιρὸς νὰ χτυπήσῃ τὴν τελευταίαν θανατηφόρον πληγὴν πρὸ μερικῶν ἡμερῶν τὴν ἐφαίνετο ὁ υἱὸς της πλέον χαρούμενος ἀπὸ τὸ συνειθισμένον. Αὕτῃ ἐσυμπέραναν ἓνα ἀπὸ τὰ δύο, ἣ ὅτι ἐλάττωσέ τὸν ἔρωτά του, ἣ ὅτι ἀπέλαυσε τὸν καρπὸν τῶν τόσων στεναγμῶν του, τὰ ὅποια καὶ τὰ δύο ὡς πρὸς αὐτὴν ἦτον τὸ ἴδιον. Τὸν ἐρώτησε μὲ πολλὴν ἐπιδεξιότητα, διὰ νὰ νὰ κλέψῃ τὸ μυστήριον τῆς τόσης χαρᾶς του, πλὴν ὁ νέος τὴν ἀπεκρίθη τὸ ἀληθές αἶτιον, ὅτι ἐπαρατήρησε καὶ ἤκουσε καὶ ἀπὸ πολλοῦς, πῶς ἡ Αἴγλη τρελλαίνεται διὰ λόγου του, πῶς τὸν πονεῖ, χωρὶς νὰ τοῦ τὸ ξεστομίσῃ. Ὡς τόσον ἡ μητέρα του ἐνόμισε πῶς ἐντρέπεται νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἄφητεν εἰς εἰρήνην.

Πάντα ἐπροφυλάττειτο πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ μὴ φανῇ ποτὲ ἐναντία τῆς θελήσεως τοῦ ἀνδρός της· καὶ πρῶτον χωρὶς νὰ τὸν κάμῃ νὰ παροξυνθῇ κατὰ τῆς Αἴγλης, ἄρχισε νὰ τὸν δείχνῃ ἓνα ἄλλο κορίτζι, εὐμορφον ὡσὰν ἐκείνην, πλὴν ἀκόμι πλουσιώτερον καὶ εὐγενέστερον ἀπὸ λόγου της, προσθέτωντας ὅτι, ὅσον ἀνώτερος εἶναι ὁ υἱὸς μας ἀπὸ τὴν Αἴγλην, τόσον ὑπερτερεῖ, καὶ ἡ κόρη τοῦ Βενσῶν ἀπὸ τὸν υἱὸν μας, κατὰ τὸ γένος, τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν ἀξίαν. Ὅχι πῶς ἦτον λόγος νὰ τοὺς δώσῃ ὁ Βενσῶν τὴν κόρην του, μόνον ἐκείνη ἡ μικρὰ κακογραῖα τοιαῦτα ἐφαντάζετο, καὶ ἔλεγε, πῶς τάχα εἶναι τρόπος, ἂν πασχίσῃ κάνεις νὰ κατορθωθῇ χωρὶς ἄλλο τὸ συνοικέσιον τοῦτο. Ὁ ἀνδρας της καὶ καλὸς ἀνθρωπος, ἀφήθη νὰ διοικῆται ἀπὸ τὴν σκληροκάρδιον γυναῖκα του, χωρὶς νὰ τὸν κόφτῃ, τί θε νὰ κάμῃ ἐκείνη. Βλέπωντας λοιπὸν ὁ γεροζιουτὴν, πῶς τὸ ἰντερέσσον του ἀπαιτεῖ νὰ φερθῇ ἐναντίον τῆς Αἴγλης, τὴν ὁποίαν βέβαια ἤθελεν ἀγαπήσῃ ἂν τὴν ἐγνώριζε καὶ τὴν ἀποκοῦσε νόμφνην του· ἐστοχάσθη πῶς ἐνεργεῖ μὲ νοῦν, ἂν ἀποκόψῃ τὸν υἱὸν του ἀπὸ δύο χρόνων ἔρωτα, καὶ νὰ κοιτάξῃ νὰ τὸν ὑπανδρεύσῃ μὲ ἄλλην. Ὁ κακορρίζικος, μήτε ἔξυψε τί ἔκαμνε, καὶ ποῦ εἶχε νὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα· ἡ μητέρα καθὼς εἶπε πῶς ἔφερε τὸν ἀνδρα της εἰς τὰ νερά της, καὶ ἐτοίμασεν ὅλαις ταῖς παγίδαῖς, εὐθὺς ἐμπόδισε τὸν υἱὸν της μὲ τὸ μέσον τοῦ πατρὸς του, ἀπὸ τοῦ νὰ γειτωναύῃ πλέον τὴν Αἴγλην, ἢ νὰ τὴν ἴδῃ, ἢ νὰ συντύχῃ μαζί της, ἢ νὰ τὸ φαντασθῇ καὶ πῶς ἔχει νὰ τὴν πάρῃ· καὶ αὕτῃ ἐκ μέρους της ἄρχισε νὰ τὸν συμβουλεύῃ τάχα φιλικῶ τῷ τρόπῳ νὰ ἀφεθῇ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπῆτι.

Ἀποχωρισμός τῶν δύο ἐραστῶν.

Ὁ δυστυχὲς Ζιουὶν ἔμεινε ζεματισμένος, ἀφ' οὗ ἤκουσεν ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν τρομερὰν αὐτὴν προσταγὴν· ὥσάν νὰ τὸν ἐχτύπησε κεραυνός, ἔτσι ἦτον ὁ ἄθλιος ἡμιθανής, ἀκίνητος, ἐχάθη τὸ αἷμα του, ἡ ἀπελπισία του ἤθελε τὸν κάμῃ νὰ σκοτωθῇ ἐκεῖνην τὴν ἰδίαν στεγμὴν, ἀνίσως καὶ ἡ φρόνησίς του δὲν ἤθελε τὸν ἐμποδίσῃ. Τρέχει εἰς ταῖς μητρικαῖς ἀγκάλαις ὡς λέων ὠρυσόμενος, παρακαλεῖ, στενάζει, πέφτει εἰς τὰ γόνατά της, χύνει δύο ποταμούς δακρύων, λέγει πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀρνηθῇ ποτὲ τὴν δέσποιναν τῆς καρδιάς του, πῶς ὁ ἔρωτάς του ἔπιασε πλέον ῥίζαις, καὶ δὲν εἶναι τρόπος νὰ ἐξαλειφθῇ, χωρὶς νὰ ξεριζώσῃ καὶ τὰς σπλάγχχνα του. » Ἄχ » Κεῖᾶ μου (α) ἡ λαύρα μου σᾶς ἦτον γνωστὴ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, » διατί δὲν μὲ ἐμποδίζετε τότε τὸν κακοῤῥίζικον, ὁποῦ ἴσως » ἤμπορούσα νὰ καταπιῶ τὸ φαρμακερὸν αὐτὸ ποτῆρι; διατί » δὲν μὲ ἐλέγχετε αὐτὸ ὁποῦ τώρα ἀκούω τὸ στόμα τοῦ πατρός μου; διατί μὲ ἐκρύβετε τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀπόφασιν, ὁποῦ » θέλει προξενήσῃ τὸν θάνατόν μου; νὰ μὲ θάψετε Κεῖᾶ μου, » νὰ μὲ νεκροφιλήσετε, σᾶς παρακαλῶ μὲ πόνον καρδιάς νὰ » καταπραῦνετε τὸν πατέρα μου, νὰ τὸν κάμετε ν' ἀλλάξῃ σκο» πόν, νὰ μεταβάλῃ γνώμην, νὰ μὲ ἀφήσῃ τὴν ἀκριβὴν μου » Κυρίαν διατί πεθαίνω, σκοτώνομαι, ἀδύνατον ἐγὼ νὰ ζήσω » χωρὶς τὴν ἀξιολάτρευτὴν μου Αἴγλην. »

Λέγωντας τὸ χαριέστατον αὐτὸ ὄνομα, ἐλιγοθύμτσεν ὁ Ζιουὶν· ἡ μητέρα του προσποιουμένη πῶς τὸν λυπεῖται (ἴσως καὶ τὸν ἐλυπεῖτο ἀληθινά, ἐπειδὴ καὶ τὸν ἀγαποῦσεν εἰς ἄκρον) ἔτρεξε μὲ νερά, σπύρτα, καὶ ἀνεκάλεσε τὴν ζωὴν του.

ΖΙΟΥ. » Ἄχ ἀφῆστε νὰ πεθάνω, ἀφῆστε με σᾶς παρακαλῶ, » πτί τὴν θέλω μίαν τόσον πολυώδυνον ζωὴν; ἀφ' οὗ μὲ λείψῃ » ἡ Αἴγλη, τί μὲ χρησιμεύει τὸ πᾶν; πέτρα ἐπάνω εἰς τὴν » πέτραν ἅς μὴ μείνῃ, φωτιά ἅς τὰ κάψῃ ὅλα, καὶ τιμαῖς καὶ » πλούτῃ, καὶ μεγαλειᾷ. »

ΜΑΔ. » Ὑπομονὴ παιδί μου, μὴν ἀδημονῆς τόσον, ἡ Αἴγλη » δὲν εἶναι κανένα μεγάλον καὶ δυσεύρητον ὑποκείμενον, πολ» » λαῖς ὥσάν ἐκεῖνην παρακαλοῦν, καὶ φιλοῦν τὸ χέρι σου. »

ΖΙΟΥ. » Διὰ ὄνομα θεοῦ Κεῖᾶ μου, μὴν τὸ λέτε αὐτὸ, σᾶς

(α) Τὴν ἔλεγε μὲ διακεκομμένην φωνὴν ἀπὸ τοὺς στεναγμούς.

»παρακαλῶ νὰ μὲ συμπονέσετε, νὰ μὲ συνδράμετε, νὰ μὴν μὲ
»ἀφήσετε εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου, ὁ θάνατος μόνον μὲ ξεχω-
»ρίζει ἀπὸ τὴν Αἴγλην.»

ΜΑΔ. »Ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἔτιζι παιδί μου, γειτῶνεύε την
»νέοιτε, ἐν ὧν νὰ ἰδοῦμεν ποῦ θε νὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα.»

Ὁ Ζιουὶν στοχαζόμενος τὴν θανατηφόρον λύπην ὅπου ἐμελλε
νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν Αἴγλην ἡ θριώδης ἀπόφασις τοῦ πατρὸς
του, δὲν ἔχασε καιρὸν, ἀλλὰ συχνὰ ἐπήγαινε εἰς τὸ σπῆτι της
διὰ νὰ τὴν βλέπῃ, καὶ νὰ παύσῃ ἂν ἦτον τρόπος νὰ τὴν κα-
ταπίσῃ νὰ ὑπανδρευθοῦν κρυφά· δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως νὰ τὸ
ξεστομίσῃ, διατὶ καθὼς ἐπλησίαζε κοντᾷ, αἰσθάνετο ἓνα σέ-
βης, μίαν συστολὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅπου τὸν ἐμπόδιζαν
ἀπὸ τοῦ νὰ εἶρῃ ἀρμόδιας λέξαις νὰ τὴν εἰπῇ, πῶς ἔπρεπε νὰ
κρύψουν τοὺς ἱερὺς δεσμοὺς ὅπου ἐμελλον νὰ ἐώσουν καὶ φα-
νερά ταῖς καρδιαῖς τους.

Ὡς τόσον ἡ μητέρα, εἰδοποιούσε τὸν γεροζιουὶν διὰ τὰ κρυ-
φὰ κινήματα τοῦ υἱοῦ της, παρακινῶντας τὸν νὰ κάμῃ κἀνένα
κίνημα, ὅπου ἀφεύκτως νὰ θιάσῃ τοὺς δύο ἐραστὰς νὰ κόψουν
τὸ ῥάμμα, καὶ νὰ μὴν ἀνταμώνωνται φανερά πλέον.

» Ἀνίσως ἡ Αἴγλη (ἔλεγεν αὐτῇ) θέλει νὰ ἀνταμώνεται κρυ-
»φά μὲ τὸν υἱόν μας εἰς τὸ ἔξῃς, πρέπει νὰ τὴν νομίσωμεν ὡς
»ἄτιμην, καὶ μίαν γυναῖκα τοῦ δρόμου, καὶ τότε δὲν ἔχει κἀ-
»νεὶς νὰ μᾶς μεμψῇ περὶ τούτου.» Ὁ γέρον ἐκαταπίσθη εἰς
αὐτὸ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν της.

Μίαν ἡμέραν μανθάνοντας πῶς ὁ υἱὸς του ἦτον εἰς ἓνα γει-
τωνικὸν μαζὺ μὲ τὴν Αἴγλην, ἐπῆγε καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πρὸς ταῖς
τέσσαραις ὥραις τῆς νυκτός, καὶ τὸν βλέπει εἰς τὸ πλάγι της.
Ἡ καίμενη ἡ Αἴγλη, δὲν εἶχε χαρμὴν ἰδεῖν τῆς δυστυχίας
ὅπου ἐμελε νὰ τὴν συνέβῃ, ἀλλὰ συνομιλῶντας μὲ τὸν ἐραστὴν
της, ἦτον ὅλος δι' ὅλου καταθυσιμένη εἰς τὸ σοχπεῖν τού-
μὲ τὸ νὰ τὸν εὑρίσκει κομμάτι διαφορετικὸν ἀπὸ πρῶτα, καὶ
σχεδὸν κατακυριευμένον ἀπὸ μίαν λύπην, ἐκαταλάμβανε ἀπὸ
τὰ μασημένα λόγια του πῶς εἶναι κά-τι δουλειά, πλὴν δὲν ἐ-
πολμοῦσε νὰ τὸ ἀποδείξῃ. Τὴν ὥραν ὅπου ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι
ὁ πατήρ-του, ἐπάσχισε καὶ αὐτὴ νὰ καταπίσῃ τὸν Ζιουὶν νὰ
τὴν ξεμυστρευθῇ τὰ αἰτίον τῆς μελαγχολίας του. Εἶχεν εἰς τὸ
πρόσωπόν της τὸν τρυφερόν ἐκείνον καὶ περίεργον ἄερα, εἰς τὸν
ὅποιον ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀντισταθῇ κἀνεὶς, καὶ νὰ μὴν ἀνοίξῃ
ὅλα τὰ φύλλα τῆς καρδιάς του· τὰ παρακαλέματά της, τὰ
ἐρωτικά χάδιά της, τὰ γλυκύτατά λόγια της, ἠμποροῦσαν νὰ

ξερρίζωσουν και τὰ ἐντόσθια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ζιουτὶν, κατανευγμένος ἕως εἰς τὸ βάθος τῆς τεθλιμμένης καρδιάς του, ἀφῆσε νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ μάτια του δύο δάκρυα· πλὴν τὴν ὥραν ὅπου ἀνοιξε τὸ στόμα του νὰ συντύχη, [ὁ πατέρας του (χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ, ἢ νὰ τὸν προσμένη κάποιος)] ἐπλησίασεν αἰφνιδίως, καὶ διέκοψε τὸν λόγον του, λέγωντάς τον.

ΠΑΤ. «Ζιουτὶν, ἔχω κάτι νὰ σὲ εἰπῶ· πῆγαινε λοιπὸν εἰς τὴν ὁδοῦ τῆς σάλλας, καὶ πρόσμενέ με.» Ὁ κακοῤῥίξκος Ζιουτὶν, μὲ ἄκρον πόνον ψυχῆς, καὶ μάτια θαρυσμένα, ὑπήκουσεν εἰς τὴν πατρικὴν προσταγὴν, καὶ ἐτραβίχθη χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτες.

Τότε γυρίζονται καὶ πρὸς τὴν Αἴγλην, εἰπὶ· «Κοκκῶνα μου, διάφορα αἴτια μὲ ὑποχρέωσαν νὰ ἐμποδίσω τὸν υἱόν μου ἀπὸ »τὴν τιμὴν ὅπου τὸν κάμνετε μερικαῖς φοραῖς· νὰ συντυχαίνετε μαζί του· τὸ ὅποιον ἔσως δὲν τὸ ἀκολουθοῦσατε ἂν σᾶς ἐ»φανέρωνε τὴν προσταγὴν ὅπου τὸν ἔδωκα· διατὶ ἓνα τιμημένον κορίττι, καθὼς εἰστε ἡ εὐγενεία σας, βέβαια δὲν ἤθελε τὸν »δεχθῇ πλέον· ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω περὶ τούτου »μονάχος μου. Στοχασθῆτε πόσον σᾶς χρησιμεύει αὕτη ἡ εἰδη»σις ὅπου σᾶς δίδω, καὶ πόσον μὲ ὑποχρεώνετε ἐξακολουθῶντας »τὴν παρακάλεισιν ὅπου σᾶς κάμνω.»

Ὁ γεροζιουτὶν ἐσύντυχε τὰ λόγια τοῦτα κομμάτι δυνατὰ, ὅπου τὸν ἤκουσαν σχεδὸν καὶ οἱ περιεστῶτες. Ἡ Αἴγλη ἐπρασυνοκιτρύνειεν, ἀπεσβολώθηκεν, ἀπενεκρώθηκε, τὸν ἤκουε χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸν λόγον του, καὶ ἐβάσταξε τὴν καρδίαν της ὥστε νὰ φύγῃ· ὅμως τί τρομεροὶ πόνοι· τί ἀνυπόφερτα δεινὰ· ἕνας κρύος ἰδρωτας ἐπερίχυσεν ὅλον τὸ κορμί της, ἀνατρίχιασεν, ἐκόπικεν τὰ μέλη της, ἔφριξεν εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν εἰδησιν· τέλος πάντων ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι της πλέον πεθαμένη, παρὰ ζωντανή.

Χωρισμὸς διὰ πάντα.

Καθὼς ἔφθασεν, εὐθὺς ἔβαλε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰ στήθη τῆς μητρός της, τὴν ἀγκάλιασε, καὶ ἔχυνε δύο κρουνούς δακρύων χωρὶς νὰ συντύχη τίποτες· οἱ συχνοὶ στέναγμοί, τὸ ἀναφιλητόν, τὰ πολλὰ δάκρυα, ἔκοψαν τὴν φωνὴν της, καὶ ἔτις ἔμεινε προσκολλημένη εἰς ταῖς μητρικαῖς ἀγκάλαις της, τελευταῖον, ἐλιγοθύμηνεν· ἡ ἀθλία μητέρα νὰ βλέπῃ τὴν μοναχοκόρην της εἰς τέτοιον χάλε, νὰ μὴν ἰδεύῃ τὴν αἰτίαν, καὶ νὰ μὴν

ἔχη κανένα κοντὰ της, στοχασθῆτε εἰς πόσον θαθμόν νὰ ἐπόνε-
σεν ἡ καρδιά της, δὲν ἔξευρε μήτε τι κάμνει, μήτε τι νὰ κάμῃ·

ΜΑΔ. «Τί ἔχεις Αἰγλή μου; τί εἶναι αὐτό παιδί μου; πές με
»τί ἔπαθες κόρη μου;»

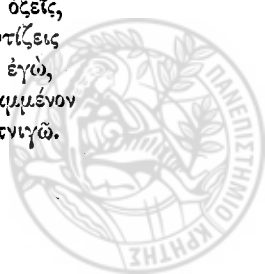
Ἡ Αἰγλή ἀφ' οὗ ἐσυνῆλθεν ὀλίγον, ἄρχισε νὰ τὴν ἀποκρίνε-
ται μὲ μίαν ἡμιθανῆ φωνήν.

ΑΙΓ. «Ἄχ Κεράκα μου, ἐχάσατε πλέον τὴν δυστυχημένην
»κόρην σας, ἕως ἐδῶ ἦτον τὸ τέλος τῆς πολυωδύνου ζωῆς μου,
»ἕως τώρα εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς βλέπω, νὰ σὰς ἀκούω,
»νὰ εὐφραίνωμαι εἰς τὴν μητρικὴν ἀγάπην σας. Ἐκόπησαν πλέον
»ἡ ἐλπίδαις μου, ἐχάθησαν ἡ γλυκίαις ἐκείναις ιδέαις μου, οἱ
»καπνοὶ τῆς εὐτυχίας ὅπου μὲ ἐπρόσμεναν, ἐδιαλύθησαν, ἄχ...
»ὁ πατήρ τοῦ Ζιουῖν Κεράκα...» δὲν ἐπρόφθασε νὰ καλοτε-
λειώσῃ τὸν λόγον της, καὶ πάλιν ἐξανagliοθύμησε.

Πλὴν ἀφ' οὗ ἐσυνῆλθεν, ἐζήτησε χαρτί νὰ γράψῃ τὸν Ζιουῖν,
ἵσως διασκεδᾷ καὶ μὲ τοῦτο τὴν μελαγχολίαν της, καὶ κα-
τέστρωσε μὲ δάκρυα φλογερὰ τοὺς παρόντας στίχους.

Ὡ Ἀγγελε τῆς ζωῆς μου, γλυκύτατε Ζιουῖν.

Ἄν δὲν πονῆς κανένα,	λυπήσου καὶ ἐμένα,
Καὶ δὲν ἔχ' ἄλλον φίλον,	ποῦ θὰ σὲ στερηθῶ,
	νὰ ξεμυστηρευθῶ.
Ἦ καὶ τὸν ἑαυτό σου,	λυπήσου μοναχός σου,
Καὶ δὲν ἔχεις κανένα,	ποῦ θὰ μὲ χωρισθῆς,
	πιστὴν ὡσὰν ἐμένα
	νὰ παρηγορηθῆς.
Μὴ γίνεσαι αἰτία,	μιὰ καθαρὰ φιλία
	νὰ ἀπομακρυνθῇ,
Γιατὶ ἀποτυγχάνεις,	στὸν τόπον ὅποιον θάνης
	καὶ θέλεις λυπηθῇ.
Αὐτὸ στοχάσου μόνον,	πῶς τῆς ζωῆς τὸν χρόνον,
	ὅλον εἰς τὸ ἐξῆς
Ἔχω νὰ τὸν περάσω,	ἐγὼ ὅταν σὲ χάσω,
	μὲ στεναγμούς ὀξεῖς,
Ἀνίσως καὶ γνωρίζεις,	ὅτι τὸ νταγιαντίζεις
	μετὰ χαρᾶς καὶ ἐγὼ,
Λέγω, τὸ πεπρωμένον	ἔτζ' ἦτον γεγραμμένον
	νὰ πάγῃ νὰ πνιγῶ.

“Οποιοις ἔχει καρδίαν εἰς τὸ στήθος τοῦ, ὅσον ἀδιάφορος καὶ ἂν εἶναι, ἅς μὴν ἀναστενάξῃ τὸ ὑλάχιστον τώρα ἂν ἤμπορῃ, καὶ ἅς συμπεράνῃ ἀφ’ ἐαυτοῦ τοῦ, τί κακὸν ἔλαμεν ὁ Ζιουὶν λαμβάνωντάς τους.

Τὴν ἴδιαν θραδίαν μία φοβερὴ ἀσθένεια ἐκυρίευσεν ὅλον τὸ αἷμα της, ἀπὸ ὑπερβολικὴν φλόγῳσιν. Πέντε ἰατροὶ ἐδιόρισαν τὰ πλέον δραστήρια ἱατρικὰ διὰ νὰ τὴν ἀναστήσουν, ἢ καὶ νὰ μετριάσουν τὸ πάθος, πλὴν ὅλα ἐστάθηκαν μάταια. Δὲν ὠφελοῦν ἱατρικὰ, ὅταν ὁ ἔρωτας κυριεύσῃ μίαν αἰσθαντικὴν καρδίαν ὅπου νοιώθῃ τὰ θέλη τοῦ. Τὰ συχνὰ παρακαλητὰ, τὴν ἔκαμαν νὰ χάσῃ τὸν νοῦν της, ὁ ὅποτος ἐξανήρχετο με διακοπαῖς, διὰ νὰ τὴν κάμνῃ νὰ εὐγάνῃ ἐκ βάθους καρδίας θλιβεροὺς στεναγμούς. Ἐκεῖνο τὸ ἄλγ, ὅταν εὐγαινεν ἀπὸ τὰ πονεμένον στήθος της, ἐθαύρουσε κανεὶς πῶς βλέπει ἓνα μαῦρον σύννεφον ἐκεῖνα τὰ λαμπρά δάκρυα, ἔτρεχον ἀπὸ τὰ ὠραῖα ματάκια της, ὡσάν δύο ἀστέρευταις βρύσαις· ἡ Αἴγλη ἐπῆρε τὸ πρᾶγμα πολλὰ κατάκαρδα, βαθεῖα ἐπληγώθη ἡ ἐρωτικὴ καρδιά της, ἡ χαροποιὰ ἰδέα ἐκείνη ὅπου εἶχε πλάσῃ εἰς τὸν νοῦν της, καταπειθομένη εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἐραστοῦ της καὶ τῆς νομιζομένης πενθερᾶς της, πῶς τάχα τὴν ἀγαποῦσεν ὅλη ἡ φαμελιά ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἤλπιζε νὰ ἔμβῃ, ὁ σκληρὸς τρόπος ὅπου ἐφέρθη ὁ πατὴρ τοῦ Ζιουὶν λέγωντάς τιν νὰ τραβιχθῇ, ὅλα αὐτὰ ἐνωμένα ἐκαταξέσχισαν τὴν τρυφερὰν καὶ αἰσθαντικὴν καρδίαν της, καὶ πλέον δὲν ἦτον τρόπος νὰ ζήσῃ.

Ὁ νέος Ζιουὶν ὡς τόσον, δὲν ἔξευρε τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν ὅπου εὐρίσκετο ἡ υἱεὶα τῆς ἡγαπημένης Αἴγλης, καὶ ἐκαταγίνετο νὰ βάλλῃ μεσίτας ἓνα καὶ ἄλλον εἰς τοὺς γονεὺς τοῦ. Ἐτρέξεν εἰς ὅλους τοὺς φίλους τοῦ πατρὸς τοῦ, παρακαλῶντας τοὺς νὰ τὸν βοηθήσουν, καὶ νὰ προσπαθήσουν διὰ λόγου τοῦ ἔχυνε δάκρυα, ἔδειχνεν ἀπελπισίαις καὶ ἔλεγε τὰ πλέον θλιβερά λόγια ὅπου ἤμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ κανεὶς εἰς τὸν κόσμον. Ὁ γεροζιουὶν θυμιάζωντας τὴν δόναμιν τοῦ τόσο ἔρωτος, καὶ ἰξεύρωντας πῶς ἦτον παλαιὸς, καὶ καλὰ θελεμωμένος, ἀρχίσειν ὀλίγον νὰ κλίνη εἰς εὐσπλαγχνίαν. Ἡ μαδὰμ Ζιουὶν ἡ ἴδια, οὕσα μάρτυρας τῆς ἀπελπισίας τοῦ υἱοῦ της, τῶν βασάνων, τῶν πόνων, τῶν δακρύων τοῦ, μερικαῖς φοραῖς ἐκατανύγετο ἡ πέτρινη καρδιά της, ἐμετανοοῦσε δι’ ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμε, καὶ ἀρχίζε νὰ μεταβάλλῃ γνώμην. Πλὴν ἦτον ξώρας πλέον, ἡ ἀξιολάτρευτη Αἴγλη ἐτοιμάσθηκε διὰ νὰ κατέβῃ εἰς τὸν τάφον.

Τέλος πάντων ἔδωσαν τὴν ἄλειαν εἰς τὸν ἐραστὴν της νὰ

τὴν ἰδῆ· ἐκεῖνο τὸ βράδι ὅπου ἡ Αἰγλη ἦλθεν εἰς τὰ σύγκαλά της, ἡ μητέρα της δὲν τὴν ἄφινε μονάχην, ἀλλὰ πάντοτε ἐκάθετο εἰς τὸ πλάγι της. Ἄνοιξε τὰ μισαποθαμένα ματάκια της, τὰ ἐπροσῆλωσεν εἰς ἐκείνην ὅπου τὴν ἔδωκε τὴν ζωὴν, καὶ μὲ ἓνα ἀπλούτζικον χαμογέλασμα καὶ λιγυράν φωνὴν, ἄρχισε νὰ τὴν παρηγορῇ.

ΑἶΓΛΗ. «Κεράκα μου, ἐγὼ αἰσθάνομαι... ἄχ... πῶς
 »εἶμαι καλλίτερα... μὴ λυπᾶσθε... ἡ καρδιά μου... δὲν
 »εἶναι πλέον... καταπλακωμένη... ἀπὸ ἓνα δυστυχῆ...
 »καὶ κακοῤῥίζικον ἔρωτα... τῶρα εἶναι ἐλεύθερη... ἄχ...
 »ἀκριβέ μου Ζιουὶν... ζῆσε εὐτυχισμένος... μακάρι ἂς ἦναι
 »καὶ μὲ καμμίαν ἄλλην... ὅσον διὰ λόγου μου... δὲν ἡμ-
 »πορῶ πλέον... μὲ φαίνεται πῶς δὲν εἶναι τρόπος... νὰ
 »ἀξιωθῶ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ γένω σύζυγός σου» Αὐτοῦ ἓνα νέ-
 φος δακρύων τὴν ἐμπόδισεν ἀπὸ τοῦ νὰ διακρίνῃ τί εἶναι τρυ-
 γύρω της· ἄπλωσε τὸ χεράκι της πρὸς τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία
 τὸ ἐφίλησεν ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγάπην. Ἡ Αἰγλη αἰσθανομένη
 μίαν κατάνυξιν δι' αὐτὸ ἐπῆρε ἐλαφροῦτζικα τὸ χερί της μη-
 τρός της, καὶ τὸ ἐβαστοῦσε κολλημένον εἰς τὸ χρυσὸν στομα-
 τάκι της. Ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἀξιοδακρύτου αὐτῆς σκηνῆς, ἓνας
 δούλος ἦλθε, καὶ ἔκαμε νεῦμα τὴν μητέρα της νὰ εὐγῇ ἔξω
 πῶς ἦλθεν ἓνας νὰ τὴν συντύχῃ. Ἐκείνη καὶ δὲν ἐκατάλαβε
 παρευθὺς, ἡ Αἰγλη ἐννοίωσεν ὅμως ἀπὸ τὰ σημεῖα τοῦ δούλου,
 πῶς κάτι εἶναι· ἡ ἀδυναμία της ἦτον τόσον μεγάλη ἐκείνην τὴν
 στιγμὴν. ὅπου μόλις ἡμποροῦσε νὰ ἀναπνεύσῃ, τί εἶναι αὐτό;
 εἶπε μὲ μίαν ἡμιθανῆ φωνήν. Ἐνας ἄνθρωπος ζητεῖ νὰ συντύχῃ
 μὲ τὴν Κοκκώνα ἀπεκρίθη ὁ δούλος.

ΑἶΓΛΗ. «Κοιτάζετε κεράκα, ἰδέτε ποῖος εἶναι· ἡ Μαδάμ
 Σερέτ μτυτέρα της, δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ μονάχην κατ' εὐθένα
 τρόπον τὴν κόρην της, βλέπωντας πῶς ἐπλησίαζεν ἤδη τὸ τέ-
 λος της· μὲ ὅλον τοῦτο ἔπρεπε νὰ πηγαίῃ. Ἦτον ὁ ἀθλιός Ζι-
 ουὶν, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εὐθὺς εἰς τὰ ποδάρια της ξεφωνίζοντας·
 σσυγγνώμην ζη-ῶ Κερά μου, ὅχι διὰ λόγου μου, ἀλλὰ διὰ τοῦς
 »υγονεῖς μου, ἐπειδὴ ἐκατένευσαν τέλος πάντων... ἤθελα νὰ
 »σᾶς ἰδῶ προτοῦ νὰ ἔμβω μέσα... φοβοῦμαι μήπως...»

ΜΑΔΑΜ. «Ἄχ παιδί μου, ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον κόρην νὰ σὲ
 »δῶσω, εἶναι πολλὰ ξώρας».

«Πολλὰ ξώρας; ἐφώναζεν ὁ Ζιουὶν ἀπελπισμένος· ἄχ...»

Ἡ πονεμένη φωνὴ του ἀκούσθηκεν εἰς τὸν ὄνδαν τῆς Αἰγλης,
 ἡ καίμενη, τὴν ἐγνώρισεν ἐν τῷ ἅμα, ἔκαμε νὰ ἀνασπῶσῃ

κομμάτι τὸ βεβαρυμένον κεφάλι της, ἡ δύναμις της ὅμως τὴν ἄφησαν, αὐτὸ ἦτον τὸ τελευταῖον κίνημά της, ἐξεψύχσεν ἡ ζαβάλισσα εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, δεκαοκτὼ χρονῶν κορίτσι.

Τελευταῖος ἀσπασμός.

Ὡς τόσον ὁ νέος καὶ ἡ μητέρα ἐσυμβουλευόντο μὲ ποῖον τρόπον νὰ προδιαθέσουν τὴν Αἰγλὴν διὰ τὴν βύζιταν τοῦ Ζιουίν, καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν ὅπου τὴν ἐπρόσμενεν· ἐμβαίνει τέλος πάντων ἡ μητέρα, πλησιάζει· . . . ἡ μόνη ἐλπίδα ὅπου εἶχεν εἰς τὸν κόσμον, τὸ ὑποκείμενον τῇ: ἀγάπῃ της, ἡ ἀκριβὴ κόρη της, καὶ μία χαριτωμένη κόρη ὡσάν τὴν Αἰγλὴν, πάει πλέον· . . . τὴν ξαναῆρε χωρὶς ζωὴν. Λιγοθυμᾷ ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τῆς θυγατρὸς της, τὴν ὁποῖαν πασχίζει νὰ ξανακαλέσῃ εἰς τὴν ζωὴν, καὶ πέφτει κατὰ γῆς.

Ὁ Ζιουὶν ἐπρόσμενεν ἔξω, αἰυτόμονος τόσον, ὅσον ἦτον ἐρωτικός, σκύπτει μὲ ἄκρον φόβον τὸ κεφάλι του, βλέπει. Ἀχ· . . ἡ Αἰγλὴ κατακίρυνη, ἀποχλωμασμένον τὸ πρόσωπόν της, ἡ μητέρα της λιγοθυμισμένη καὶ σωριασμένη εἰς τὸ ἔδαφος, τρέχει διὰ νὰ τὴν συνδράμῃ, βλέπωντας ὅμως ἐκείνην ὅπου ἀγαποῦσε περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν του χωρὶς πνοήν, χωρὶς αἰσθησιν, τὸν θάνατον ζωγραφισμένον εἰς ἐκεῖνο τὸ οὐράνιον πρόσωπον, ἔχασε καὶ αὐτὸς τὴν δύναμίν του, καὶ εὗγαλεν ἐν ἀπελπισμένον ξεφωνητόν. Ἀχ Θεέ μου· . . ἄχ, αὐτὴ δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν ζωὴν. Καὶ ἔτζι ἔμεινεν ἀκίνητος, κολλημένον τὸ στόμα του εἰς ἐκεῖνο τῆς Αἰγλῆς. Ἀκούοντας ταῖς φρεσῶν ἐκείναις φωναῖς, τρέχει ὅλον τὸ σπῆτι.

Τί θέαμα ἐλεεινὸν δι' ἓνα δυστυχισμένον πατέρα. Ὁ Σερέτ πασχίζει νὰ βοηθήσῃ τὴν γυναῖκα του, ἄλλοι φροντίζουν διὰ τὸν Ζιουὶν, ἄπειρα δάκρυα τρέχουν ἀπὸ παντοῦ. Ἐσυνῆλθεν ὡς τόσον εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῖ, πλὴν θέλοντες νὰ τὸν ξεμακρύνουν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενον ὅπου εὗρισκε τὴν εὐτυχίαν του, μὲ τὸ νὰ ἔμεινε πλέον ἄψυχον, αὐτὸς τεινάζεται ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων ὅπου τὸν ἐβαστούσαν, σηκώνει τὸ νεκρώσιμον πανί ὅπου εἶχαν ῥίψῃ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἡγαπημένης τοῦ Αἰγλῆς, καὶ πέφτωντας ἐπάνω της, ἄρχισε νὰ τὴν λούῃ μὲ τὰ πύρινα δάκρυά του, καὶ νὰ ξεφωνίζῃ ὡσάν ἦτον ἔξω φρενῶν.

ΖΙΟΥ. «Κάνένα πράγμα δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς ἀποχωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀφῆσάν μου Αἰγλὴν, ὁ ἴδιος θάνατος ὅπου σὲ ἄρπαξε θέλει μᾶς ν' ἐνώνωσι ψυχὴ μου· ὁ ἴδιος τάφος θέλει γίνῃ θάλαμος νυμφικός

οὐκ οὐκ τοὺς δύο μας, ἡ νεκρώσιμος προπομπή θέλει μᾶς χρησι-
 »μεύσει διὰ λαμπροφόρον παράταξιν τοῦ ὑμεναίου, τὸ αὐτὸ
 »κρεβάτι θέλει μᾶς μετακομίσει ὡς νυμφικὴ πιστὸς, αἱ ἀναμ-
 »μέναι λαμπάδες, θέλουν εἶναι ἡ γαμιαία φωτεινὴ δαδουχία,
 »καὶ ὁ γοερός μου ὀλολυγμός, ὁ ἐπιθαλάμιος ὕμνος. Ἀχ θάνατε
 »σκληρὲ ὅπου ἐσήκωσες τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου, εὐσπλαγχνίσου
 »πάρε καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ, ἐπεὶδὴ τίποτες δὲν μὲ χρησιμεύει
 »... ἄχ Αἴγλη Κερᾶ μου, βασίλισσα τῆς ζωῆς μου, δὲν μὲ
 »ἀκούεις ἀγάπη μου; μαζὺ ψυχὴ μου, μαζὺ νὰ κατέβωμεν εἰς
 »τὰ στήθη τῆς μητρὸς μας γῆς· δὲν σὲ ἀφίνω μονάχην φῶς
 »μου, ἂν δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ ἀνταμωθῶμεν εἰς τὴν παρούσαν
 »ζωὴν, ἃς σκεπᾶσθαι καὶ ἡ αὐτὴ σκόνη τὰ σώματά μας.»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα παράπιννα λέγωντας, ἀγκάλιαζε τὸ χαρι-
 τωμένον λείψανον τῆς Αἴγλης τόσον σφιχτὰ, ὅπου καίνενος δὲν
 ἠμποροῦσε νὰ τὸν ξεκολλήσῃ· μανθάνοντές το οἱ συγγενεῖς του,
 ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν... μὰ τί ἀξιοδάκρυτον θέαμα, τὰ σπλάγχνα
 ὀλονῶν ἐξεσχίσθησαν.

ΖΙΟΥ. «Ἡ ζωὴ μου ἐκρέμετο ἀπὸ λόγου τῆς (τοὺς ἔλεγεν ὁ
 »Ζιουτὶν βουτηγμένος εἰς τὰ δάκρυα) ἐσεῖς δὲν τὸ ἰξεύρετε ἴσως...
 »ἄχ, ἔπρεπε νὰ τὴν φιλάξετε· ἀξιολάτρευτὴ μου Αἴγλη, Κερᾶ
 »μου, φῶς μου. Ὡχ τί ἀτίμητον πλοῦτον ὑστεροῦμαι ὁ ἄθλιος·
 »ἀνίσως καὶ ὅλοι αὐτοὶ ὅπου βλέπουν τὸν ἐγκάρδιον πόνον μου,
 »ἤθελαν σὲ γνωρίσῃ καρδίτῃ μου καθὼς ἐγώ, ἤθελαν μὲ συμπο-
 »νήσῃ Κερᾶ μου· ἄχ θησαυρὲ τῆς ἀρετῆς, τοῦ ἔρωτος, καὶ τῆς
 »γνώσεως. Ἐγὼ ἐκαυχόμουν πῶς τάχα θε νὰ σὲ ἀπολαύσω
 »μῖαν ἡμέριν, πῶς θε νὰ σὲ ἀποκτήσω ὁ δυστυχὴς, πῶς ἤθελες
 »προξενήσῃ τὴν εὐτυχίαν μου· ἄχ, καὶ τῶρα... φέρεις τὴν ἀ-
 »πελπισίαν μου... Ὁ κακορρίζικος, ἀλῆμονον, ἐγὼ εἶμαι ὁ φονεὺς
 »ὅπου σὲ ἐσκότωσα, χωρὶς ἐμ' ἐμένα, χωρὶς τὸν ἄτυχον ἔρωτά μου ἡ
 »δυστυχισμένη μητέρα σου ἤθελε σὲ ἔχῃ εἰς τὸν κόρπον τῆς ἀ-
 »κόμε· ποῦ μὲ ἀφίνεις φῶς μου; ποῦ μὲ ἀφίνεις; ἡ καρδιά μου,
 »ὄχι ψυχίτῃ μου, δὲν εἶναι κημωμένη διὰ νὰ λατρεύῃ ἄλλην
 »... δὲν θέλω νὰ ζήσω πλέον μῆτε μίαν στιγμὴν περισσότε-
 »ρον ἀπὸ λόγου σου.»

Τελειώνωντας τὰ θλιβερά αὐτὰ λόγια, ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ
 κανένα ὄργανον, σπαθὶ ἢ μαχαίρι, διὰ νὰ τελειώσῃ τὰς πολυ-
 δύνους ἡμέρας τοῦ ὁ δυστυχὴς καὶ ἄφρων πατὴρ του, τρομα-
 σμένος νὰ μὴ χάσῃ τὸν ἀπελπισμένον υἱόν του, τὸν ἀγκάλιασε,
 καὶ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν καρέταν του, ἀφίνω ταῖς φωναῖς ὅπου
 εὐγαινεν εἰς τὸν δρόμον.

Τῇ ἐπαύριον ὅλοι κατηφεῖς, ἔκαμαν τὴν ἐτοιμασίαν τῆς ταφῆς, εὐγαλαν μὲ μεγάλην παράταξιν τὸ λείψανον τῆς Αἴγλης, ὡσάν εἰς γάμον ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς· ὅλοι ἦτον μαυροφρεμένοι, ὅλοι εἶχαν ζωγραφισμένην τὴν λύπην εἰς τὸ πρόσωπόν τους, ὅλοι ἔχυναν ποταμιθὸν δάκρυα, καὶ ἐπροχωροῦσαν μὲ μίαν ἀγγελικὴν ψαλμωδίαν. Εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου, ἔξαφνα πηδᾷ ἓνας μισόγυμνος νέος, μὲ ξεπλεγμένα μαλλιά, ἔξω φρενῶν, ρίχνεται εἰς τὴν μέσσην τοῦ πλήθους, τρέχει εἰς τὸ ξυλοκρέδδατον, ἀναποδογυρίζει τὸ σάβανον, καὶ ἀνοίγει τὸ πρόσωπον τῆς μαρχμένης Αἴγλης. Ἐξὶ ἄνθρωποι δὲν ἠμποροῦσάν νὰ τὸν κάμουν ζάπτι, ὅλους τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν.

ΖΙΟΥ. « Ἄχ·· αὐτὴ εἶναι, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἶναι, ἐφώναζε παραπληγῶν ὁ κακοῤῥίζικος Ζιούτν, εἶναι ἡ ζωὴ μου, σκληροί, ἀσπλαγχνοί, ποῦ τὴν πηγαίνετε ; εἰς τὸν γάμον ; εἰς τὸ σπῆτι μου ; αὐτὴ εἶναι τὸ πᾶν μου, ἡ ἀγάπη μου, ἐσεῖς μὲ τὴν πέρνετε. Ἄχ·· ὑποφέρετε, σιᾷθῃτε κομμάτι νὰ κατεῖδω καὶ ἐγὼ μαζύ τῆς εἰς τὸν τάφον, νὰ μᾶς σκεπᾷ τὸ ἴδιον χῶμα. »

Ἐκαταφιλοῦσε μὲ φλογερὰ χεῖλη ἀπειράκις τὴν Αἴγλην, ἤθελε νὰ τὴν καταφάγῃ, τὴν ἐξανασκέπασε μόνος του, κατανυχεῖς ἀπὸ ἓνα ἱερὸν σέβας, καὶ ἔπεσε λιγοθυμισμένος· ὡς καὶ ἡ πείραις τὸν ἐλυπήθηκαν, καὶ ἐδάκρυσαν διὰ λόγου του· πλὴν διὰ νὰ μὴ γένῃ χασμωδία, τὸν ἐσήκωσαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἀκολούθησε τὸν δρόμον τῆς ἡ παράταξις.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔδωκε τὸ κοινὸν χρέος καὶ ἐκεῖνος ὁ κακοῤῥίζικος· ὁ ὑπερβολικὸς ἔρωτας τὸν ἐσκότωσε· δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ζήσῃ ὁ ἀθλιός, ἡ χρυσὴ Αἴγλη τοῦ ὁποῦ τὸν ἐμφύχωνεν, ἔλειψε, πῶς ; ἦτον λοιπὸν τρόπος νὰ μείνῃ εἰς τὴν ζωὴν χωρὶς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ;

Ἡ διεστραμμένη καὶ φιλόδοξη μητέρα του, κατατῆκεται μέχρι τῆς σήμερον ἀνωφελῶς ἀπελπισμένη, δικαίως παιδευθεῖσα διὰ τὴν ἔμφυτον κακίαν καὶ φιλοδοξίαν τῆς, καὶ διὰ τοὺς ἀσπλαγχνοὺς θηριώδεις σκοποὺς τῆς. Ἄχ φίλαυτον καὶ ἀνήμερον θηρίον, ἐτὺ ἠθέλησες ἄδικα νὰ θυσιάσῃς μίαν ὥραιαν διὰ τὸν υἱόν σου, τὸ ἔκαμες. Μὰ, νὰ, ὁποῦ χωρὶς νὰ τὸ προστοχασθῇς, ἔδωσες τὸν ἴδιον αὐτὸν εἰς τὸ δρεπᾶνι τοῦ θανάτου.

Ἄς ἰδοῦν τώρα λοιπὸν ὅλοι οἱ φιλόδοξοι καὶ φιλάργυροι, ποῖον καρπὸν τοὺς φέρει τὸ ἰντερέσσον καὶ ἡ φιλαυτία, καὶ ἄς λάβουν ἐκ τούτου παράδειγμα.

